

Colecți

a

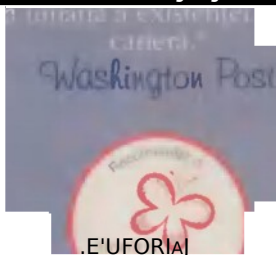
CHIC

***Jurnalul lui Bridget Jones <
Supermenajera*** dibit

ttnym J ü"H

Life cu
Pearson

Nu ***știi cum reușește***

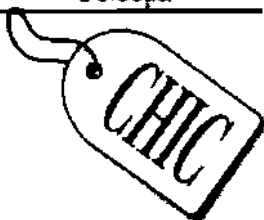

EDITURA POLIROM
ISBN 973-46-0365-5
978-973-46-0365-7

iniuui

I

Colecția

**Seria de literatură universală a BIBLIOTECII
POLIROM este coordonată de Bogdan-
Alexandru Stănescu.**

Allison Pearson, *I Don? Know How She Does It*

**Copyright © 2002 by Allison Pearson
© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta
traducere**

www.polirom.ro

Editura POLIROM

**Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700606
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37; PO. BOX 1-728, 030174**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

PEARSON, ALLISON

**Nu știu cum reușește : O comedie despre
eșec, o tragedie despre succes/Allison
Pearson ; trad, și note de Ioana Minina
Voiculescu. - Iași: Polirom, 2006**

ISBN (10) 973-46-0365-5

ISBN (13) 978-973-46-0365-7

I. Voiculescu, Ioana Miruna (trad.)

821.111-31=135.1

Printed în ROMANIA

Alliso
PEARSON

Allison Pearson

Nu știu
CUM reușește

**O comedie despre eșec,
o tragedie despre succes**

Traducere din limba engleză și note
de Ioana Miruna Voiculescu

POLIROM

Allison Pearson a absolvit Universitatea Cambridge, a lucrat la o școală din Londra, într-un spital de boli nervoase și într-o firmă de publicitate, înainte de a opta pentru cariera de jurnalistă. În 1993, în cadrul Premiilor Presei Britanice, primește titlurile de *Critic of the Year* și *Interviewer of the Year*. Colaborează la ziarele *London Evening Standard* și *The Daily Telegraph* și face parte din echipa de realizatori ai emisiunii BBC *Newsnight Review*. Odată publicată, povestea lui Kate Reddy s-a vândut într-un milion și jumătate de exemplare în 20 de țări. În 2006, urmează să apară cel de-al doilea roman al lui Allison Pearson, *I Think I Love You*.

Nu știu cum reușește, un roman de debut devenit în scurt timp bestseller, ne oferă un adevărat spectacol de jonglerie, atât în plan stilistic, îmbinând irezistibil umorul și dramatismul unui univers ficțional ce te îndeamnă să-l descoperi, cât și la nivelul propriu-zis al acțiunii. Kate Reddy este administrator de fonduri în centrul financiar al Londrei și mamă a doi copii: Emily, de cinci ani și Ben, de un an. Conflictul dintre aceste două ipostaze determină întreaga tensiune a romanului. Fiecare minut, fiecare sfert de oră care poate fi smuls dintr-o parte este imediat adăugat în cealaltă, de cele mai multe ori serviciul fiind o piedică majoră în calea planurilor de a petrece mai mult timp împreună cu familia. Viața lui Kate este marcată de lupta zilnică împotriva somnului,

a efectelor decalajului de fus orar și a altor neajunsuri, dar ironia corozivă a autoarei și optimismul personajului evită orice deviere spre melodramatic.

***Pentru Evie,
cu dragoste***

A jongla: vb. 1. Într. A arunca în aer și a prinde cu repeziciune și abilitate mai multe obiecte unul după altul. 2. A continua desfășurarea mai multor activități în același timp, mai ales într-un mod ingenios. Jonglerie: s.f. 1. îndeletnicirea jonglerului; arta de a jongla; (Concr.) Figură, număr executat de un jongler. 2. Mașinație, uneltire, intrigă.

Concise Oxford Dictionary și DEX

„Roțile de la autobuz se tot învârt, Se tot învârt, se tot învârt, Roțile de la autobuz se tot învârt Toată ziulica.

Bebelușii din autobuz fac Oaa! Oaa! Oaa!, Oaa! Oaa! Oaa!, Oaa! Oaa! Oaa!, Bebelușii din autobuz fac Oaa! Oaa! Oaa!, Toată ziulica.

Mămicile din autobuz fac Sst! Sst! Sst!, Sst! Sst! Sst!, Sst! Sst! Sst!, Mămicile din autobuz fac Sst! Sst! Sst!, Toată ziulica”

Cântec pentru copii

Pa/itea întâi

Aleasa

1.37: Cum am ajuns eu aici? Poate să mă lămurească cineva, vă rog? Nu cum am ajuns în această bucătărie, ci în această viață. E noaptea dinaintea serbării de Crăciun de la școală, iar eu izbesc plăcințele cu fructe uscate în bucătărie. Nu, de fapt, ca să fim clari, ceea ce fac eu se numește că *nefericesc* plăcințele cu fructe uscate, un proces mult mai complicat și mai subtil.

După ce arunc ambalajul luxos de la Sainsbury, dezghioc plăcințelele din foița lor de aluminiu, le așez pe fundul de tăiat și apoi le pălesc cu făcălețul peste capetele lor inocente și făinoase. Credeți-mă însă pe cuvânt: nu e atât de ușor cum pare. Dacă lovești plăcințelele prea tare, or să arate ca niște grășane care fac plecăciuni grațioase, cu rânduri de foitaj dând pe dinafară în părți și fructe care ies prin cocă. În schimb, cu o mișcare descendentă fermă (imaginați-vă presiunea necesară pentru a strivi un

gândac mic), puteți provoca o ușoară alunecare de teren fărâmicioasă care va da foitajului un aspect plăcut de prăjitură făcută în casă. Iar obiectivul meu în cazul de față este tocmai acest aspect de

prăjitură făcută în casă. Nicăieri nu-i ca acasă. Iar acasă este mama care gătește ca la mama acasă pentru copiii ei.

Și toate astea numai din cauza unei scrisori pe care a adus-o Emily de la școală acum zece zile, scrisoare care e acum lipită pe frigider cu un magnet Tinky Winky, în care „părinții sunt rugați, dacă se poate, să contribuie în mod voluntar la pregătirea gustărilor de Crăciun potrivite” pentru petrecerea care se organizează întotdeauna după serbare. Mesajul e scris într-o culoare roșu-mov, iar în partea de jos a paginii, lângă semnătura domnișoarei Empson, e desenat un om de zăpadă care rânjește timid, cu o tichie din aceea pătrătoasă cum poartă elevii și profesorii la ceremonia de absolvire a liceului sau facultății. Dar nu vă lăsați înșelați de tonul profund informai și de explozia de semne de exclamare prietenoase !!! O, nu. Mesajele de la școală sunt scrise într-un cod, un cod ascuns cu atâta perfidie în text încât poate fi decriptat numai la centrul național de descifrare a codurilor sau de către femei cu conștiința încărcată aflate într-o stare avansată de nesomn.

Să luăm spre exemplu cuvântul „părinți”. Atunci când scriu „părinți”, se referă de fapt la mame. (A citit vreodată un tată care are o nevastă prin preajmă vreun mesaj de la școală? Tehnic, nu e imposibil, presupun, dar atunci mesajul ar fi o invitație la o petrecere și, mai

mult, acea petrecere va fi avut loc cu zece zile mai devreme.) „Voluntar” ? Voluntar nu e decât un mod codificat al profesorilor de a spune „sub amenințarea cu pedeapsa capitală și/sau cu imposibilitatea ca odrasla dumneavoastră să obțină un loc la gimnaziul dorit”. Cât despre „gustările de Crăciun potrivite”, acestea nu sunt cu siguranță ceva cumpărat de o trișoare leneșă de la un supermarket.

Cum de știu toate astea? Știu pentru că îmi amintesc încă privirea pe care propria mea mamă a schimbat-o cu doamna Frieda Davies în 1974 când un băiețel îmbrăcat cu un hanorac verde prăfuit s-a apropiat de altar, la Festivalul Recoltei, purtând două cutii de compot de piersici într-o cutie de pantofi. Privirea a fost memorabilă. Spunea cam așa: ce fel de șleampătă amărâtă a dat fuga până la magazinul din colț pentru a celebra generozitatea Domnului, când este clar că tot ceea ce-și dorește Domnul este un coș cu fructe ambalat în celofan? Sau o pâine împletită. Pâinea Friedei Davies, plimbată de la un cap la altul al bisericii de copiii ei gemeni, era împletită la fel de gros ca și cosițele unei fecioare a Rinului.

— Vezi tu, Katharine, îmi explicase doamna Davies mai târziu, pufnind în stilul caracteristic dezaprobator deasupra fursecurilor, sunt mame care fac eforturi, ca mama ta și ca mine. Și, pe de altă parte, există acel gen de persoane care – pufnit prelungit – nu fac

nici un efort.

Desigur, știam la cine se referă. Femeile Care Trișează. Chiar și atunci, în 1974, începuse să se răspândească zvonul despre mamele care se duceau la serviciu. Individe care purtau costume cu pantaloni și despre care se spunea chiar că își lăsau copiii să se uite la televizor cât era încă lumină afară. Zvonurile despre neglijență se lipeau de ele la fel ca praful de comizele din casele lor.

Așa că, vedeți voi, chiar înainte de a fi destul de mare pentru a înțelege ce înseamnă să fii femeie, înțelesesem că lumea femeilor e împărțită în două: pe de o parte, mamele adevărate, martire într-ale coptului de plăcinte cu mere, vajnici paznici ai mașinii de spălat cu două cuve, iar pe de altă parte, celălalt fel de femei. La vârsta de treizeci și cinci de ani, știu exact cărei categorii îi aparțin și cred că de asta mă aflu aici la o oră înaintată din noaptea de 13 decembrie, lovind plăcințelele cu fructe uscate cu făcălețul până când arată ca ceva făcut de o mamă. Femeile aveau cândva timp să facă plăcințele cu fructe uscate, dar mimau orgasmul. Acum ne descurcăm cu orgasmele, dar trebuie să „mimăm” plăcințelele. Și cică ăsta e progres.

— La naiba. Unde a ascuns Paula sita?

— Kate, ce Dumnezeu faci ? E ora două noaptea. Richard stă în ușa bucătăriei mijind ochii din cauza luminii. Rich cu pijamaua lui Jermyn Street care în urma spălării și uscării în uscător a fost redusă la o mărime pentru copii.

Rich și tonele lui de bun-simț englezesc și de bunătate enervantă. Richard cel molcom, cum îi spune Candy, colega mea americană, pentru că lucrul la firma sa etică de arhitectură a încetinit până s-a oprit de tot, pentru că îi ia o oră să ducă gunoiul și-mi spune mie tot timpul să o iau mai încet.

----Ia-o mai încet, Kate, parc-ai fi mașinăria aja din parcul de distracții. Cum se cheamă ? Aia în care oamenii urlă și stau lipiți într-o parte cât timp se învâрте drăcovenia aia.

— Forța centrifugă.

— Știu asta. Mă refeream la numele mașinăriei.

— Habar n-am. Zidul Morții?

— Exact.

îmi dau seama că are dreptate. Nu am luat-o razna într-atât încât să nu-mi dau seama că există lucruri mai importante în viață decât să falsifici plăcințele la miezul nopții. Și oboseala. Oboseala scufundătorului la mare adâncime. Nu am mai scăpat de ea de când s-a născut Emily, sinceră să fiu. Cinci ani în care am umblat îmbrăcată în costumul de plumb al nesomnului. Dar care ar fi alternativa? Să mă duc la școală după-amiază și să trântesc cu nerușinare pe masa cu ofrandele de sezon o cutie cu cele mai bune plăcințele Sainsbury? Atunci, pe lângă Mămica Veșnic Absentă și Mămica Urlătoare, Emily va putea adăuga și Mămica Incapabilă Să Facă Eforturi. Peste douăzeci de ani, când nica mea va fi arestată pe domeniul Palatului

Bukingham pentru tentativă de răpire a regelui, un psiholog criminolog va apărea la știri și va declara: „Prietenii consideră că problemele psihice ale lui Emily Shattock datează de pe vremea când mama sa, o prezență obscură în viața ei, a umilit-o în fața colegilor de clasă cu ocazia unei serbări de Crăciun”.

— Hei? Kate?

— Am nevoie de sită, Richard.

— Pentru ce ?

— Ca să pudrez cu zahăr plăcințelele.

— De ce ?

— Pentru că au o culoare prea uniformă și toată lumea de la școală o să-și dea seama că nu le-am făcut eu, de-aia.

Richard clipește des ca Stan Laurel când ia la cunoștință de o nouă încurcătură.

— Nu mă refeream la zahărul pudră. De ce te-ai apucat *gătești*, Kate, ai înnebunit ? De-abia te-ai întors din State acum trei ore. Nimeni nu se așteaptă să gătești ceva pentru serbare.

— Ei bine, mă aștept *eu*. Mânia din propria voce mă ia pe nepregătite și-l văd pe Richard tresărind. Deci, unde a ascuns Paula porcăria aia de sită?

Richard pare dintr-odată mai bătrân. Linia încruntată dintre sprâncenele soțului meu, cândva un semn de exclamare amuzat, s-a adâncit și s-a transformat într-o ușă cu zăbrele fără ca eu să observ. Minunatul și glumețul meu Richard, care mă privea cândva așa cum Dennis Quaid o privea pe Ellen Barkin în

Politiști corupți, iar acum, după 13 ani de parteneriat caracterizat de egalitate și sprijin reciproc, mă privește așa cum un câine beagle din care iese fum se uită la doctorul care face experimente pe el: conștient că astfel de experimente sunt necesare în numele progresului umanității, dar în același timp implorând să fie eliberat.

— Nu striga, oftează el, o să-i trezești. Un braț dungat arată spre etaj, unde dorm copiii noștri. Oricum, Paula nu a ascuns-o. Trebuie să încetezi să dai tot timpul vina pe ea, Kate. Locul sitei este în sertarul de lângă cuptorul cu microunde.

— Nu e adevărat, locul ei e aici, în dulapul ăsta.

— Nu, locul ei nu mai este acolo din 1997. Iubito, vino, te rog, la culcare. Trebuie să te scoli peste cinci ore.

Privindu-l pe Richard urcând scările, îmi doresc să-l urmez, dar nu pot lăsa bucătăria în halul ăsta. Pur și simplu nu pot. În încăpere se zăresc urmele unor lupte grele. Șrapnele Lego împrăștiate pe o suprafață întinsă, iar două păpuși Barbie mutilate, una fără un picior, alta decapitată, par să fie la un picnic pe preșul cadrilat încă murdar de iarbă de la ultima ieșire pe Primrose Hill, din august. Dincolo de raftul pentru fructe, pe podea, se află o grămadă de stafide despre care sunt sigură că se aflau tot acolo în dimineața în care am plecat la aeroport. Câteva chestii s-au stricat cât am fost plecată: în castronul mare de

sticlă de pe masa de pin de lângă ușa care dă în grădină au fost adăugate vreo șase mere, dar nimeni nu s-a gândit să arunce întâi fructele stricate de dedesubt, iar perele de la fundul castronului au început să lase un fel de rășină chihlimbarie lipicioasă. În timp ce arunc pară cu pară la gunoi, mă ia puțin cu Hori la atingerea pulpei putrezite a fructelor. După ce spăl și șterg castronul, șterg cu grijă orice urmă de zeamă lipicioasă de pe mere și le pun la loc. întreaga operațiune îmi ia vreo șapte minute. Apoi, mă apuc să curăț cu cârpa munții de zahăr pudră de pe suprafața de inox, dar în urma operațiunii de frecare se degajă un miros rău. Amușinez cârpa. Colcăind de bacterii, cârpa miroase dulceag și grețos ca apa veche de la florile oHlite. Cât de rancedă trebuie să He cârpa de vase până când cineva din casa asta, altcineva decât mine, se gândește s-o arunce?

Trântesc cârpa în găleata de gunoi care dă pe dinafară și caut una nouă sub chiuvetă. S-au terminat. Bineînțeles că s-au terminat, Kate, doar nu ai fost acasă ca să cumperi altele. Recuperat vechea cârpă din gunoi și înmuiat în apă Herbinte cu un strop de dezinfectant. Tot ce mai trebuie să fac e să pregătesc aripile și aura lui Emily pentru mâine dimineață.

Doar ce am stins lumina și am început să urc scările când îmi vine în minte un gând rău. Dacă Paula vede cutiile de la Sainsbury în găleata de gunoi, va

răspândi vestea Marii Falsificări a Plăcînțelelor în cercul de bârfă al dădacelor. O, la naiba. Caut cutiile în gunoi, le împachetez în ziarul de azi și ies cu pachetul pe ușa din față. Mă uit la stânga, mă uit la dreapta, să fiu sigură că nu mă vede nimeni. Le vâr în sacul mare, negru, din fața casei. în sfârșit, acum că am scăpat de dovezile incriminatoare, mă pot duce la culcare, după soțul meu.

Prin fereastra de lângă platforma scărilor și prin ceața de decembrie, o lună nouă stă întinsă în șezlong veghind peste Londra. Până și luna stă întinsă cu picioarele în sus o dată pe lună. Omul din Lună, desigur. Dacă ar fi fost Femeia din Lună, nu s-ar fi odihnit niciodată. Nu-i așa?

Nu mă grăbesc cu spălatul pe dinți. Număr până la douăzeci pentru fiecare măsea. Dacă stau în baie suficient de mult, Richard o să adoarmă și nu va mai încerca să facă sex cu mine. Dacă nu facem sex, pot sări peste duș de dimineață. Dacă sar peste duș, o să am timp să răspund la e-mailurile care s-au adunat cât am fost plecată și poate și să cumpăr niște cadouri în drum spre serviciu. Au mai rămas doar zece zile de cumpărături până la Crăciun, iar eu sunt în posesia a exact nouă cadouri, ceea ce înseamnă că mai am de cumpărat încă doisprezece, plus dulciuri pentru umplut șosetele copiilor. Și încă nu am primit comanda făcută la KwikToy, serviciul online rapid de cadouri.

— Kate, nu vii în pat? mă strigă Rich din dormitor.

Are vocea îngreunată de somn. Bun.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Kate ?

— Imediat, spun eu. Mă duc până sus să văd dacă e totul în regulă cu copiii.

Urc încă un set de trepte până la următoarea platformă. Covorul e atât de ros aici sus încât marginea treptelor arată ca iarba pe care o găsești sub cortul de nuntă la cinci zile după petrecere. Cineva o să se accidenteze cât de curând. În capul scărilor, îmi trag răsuflarea și înjur în tăcere casele astea londoneze înalte și înguste. Cum stau în fața ușilor de la camerele copiilor și e liniște, pot auzi cele două feluri ale lor distincte de a dormi — sforăiturile lui de purceluș și oftaturile ei de prințesă.

Când nu pot să dorm, și credeți-mă, aș visa somn dacă mintea mea nu ar fi plină de o groază de alte lucruri decât de vise, îmi place să mă furișez în camera lui Ben, să mă așez pe scaunul albastru și să-l privesc. Copilașul meu arată ca și cum s-ar lua de piept cu somnul, ca un omuleț în miniatură care încearcă să sară într-un autobuz care accelerează. În noaptea asta, doarme lățit pe toată suprafața pătuțului, pe burtă, cu brațele întinse, cu degețelele strângând o bară invizibilă. Culcușit lângă obrazul lui este cangurul dezgustător pe care-l venerează; stă raftul plin de cele mai frumoase jucării de pluș pe care le poate cumpăra un părinte entuziast, și ce alege

el? Un marsupial care se uită cruciș din coșul de solduri de la Woolies. Ben nu știe încă să ne spună când e obosit, așa că spune doar Roo. Nu poate dormi fără Roo, pentru că pentru el Roo înseamnă somn.

E prima dată când îmi văd fiul după patru zile. Patru zile și trei nopți. Întâi a fost călătoria la Stockholm pentru a petrece niște timp față-n față cu un client nou și cam agitat, apoi Rod Task m-a sunat de la birou și mi-a spus să-mi mișc fundul până la New York ca să-l liniștesc pe un client mai vechi care are nevoie de asigurarea mea că noul client nu-mi ocupă prea mult timp.

Benjamin nu-mi poartă niciodată pică pentru absențe. E încă prea mic. Mă întâmpină de fiecare dată cu o plăcere nestăpânită, ca un fan care dă frenetic din mâini la o premieră hollywoodiană. Nu și sora lui, însă. Emily are cinci ani și o înțelepciune geloasă. Întoarcerea mămicii e semnalul pentru o succesiune complexă de muștrări și pedepse.

— De fapt, Paula îmi citește povestea aia.

— Dar eu vreau să-mi facă tati baie.

Wallis Simpson¹ a fost primită cu mai

I **Beaatie Wallis Simpaon, duceaă de Windaor (19 iunie 1896 - 24 aprilie 1986), cunoacută cel mai bine ca Wallia Simpaon, a foat soția prințului Edward, duce de Windaor. Dorința lui Edward, care era la momentul reapectiv regele Edward al VUI-lea al Regatului Unit, de a se căsători cu Wallia, o americană divorțată, a provocat o criză conatituțională în Regatul Unit și, totodată, în Commonwealth-ul britanic,**

multă căldură de regina mamă decât sunt eu de Emily când mă întorc din călătoriile de afaceri. Dar suport. Mi se strânge puțin inima și reușesc să suport. Poate consider că o merit cumva.

Îl las pe Ben sforăind ușor și împing încet ușa celeilalte camere. Scăldată în lumina de culoarea acadelei a veiozei cu Cenușăreasa, fiica mea doarme, așa cum îi place ei, goală ca un nou-născut. (Hainele, dacă nu pui la socoteală rochiile de mireasă sau de prințesă, constituie pentru ea o sursă continuă de enervare.) Când o învelesc cu plăpumioara, picioarele-i zvâcnesc ca unei broaște de laborator. Încă de când era bebeluș, Emily nu suporta să fie învelită. I-am cumpărat un sac de dormit din acelea cu fermoar, dar atât s-a zvârcolit în el și și-a umflat obraji precum zeul vânturilor din colțul hărților vechi, încât a trebuit să mă dau bătută și să-l dăruiesc altcuiva. Chiar și-n somn, când fața fetei mele e îmbujorată ca o piersicăuță, tot poți distinge acea proeminență hotărâtă a bărbiei. Ultima evaluare de la școală suna așa: „Emily este o fetiță cu un acut simț al competiției și va trebui să învețe să piardă mai elegant”.

— Îți sună cunoscut, Kate ? spusese Richard lăsând să-i scape acel scheunat de cățel călcat pe coadă pe care l-a dezvoltat în ultima vreme.

Au fost momente în ultimii ani când

ceea ce a dus la abdicarea sa de la tron pentru a se căsători cu „femeia pe care o iubea”.

am încercat să-i explic ficei mele – considerând că era destul de mare – de ce mami trebuie să meargă la serviciu. Pentru că mami și tati trebuie să câștige amândoi bani ca să plătească pentru casa noastră și pentru toate celelalte lucruri care-i plac ei, precum lecțiile de balet și vacanțele. Pentru că mami este bună în meseria pe care o face și pentru că e foarte important pentru femei să lucreze la fel ca bărbații. De flecare dată discursul atinge un punct culminant emoționant – trompete, coruri și comunitatea feminină în lacrimi fluturând stegulețe – când eu o asigur pe Emily că va înțelege toate astea când va crește mare și va vrea să facă la rândul ei lucruri interesante.

Din păcate, pledoaria pentru șanse egale, de mult acceptată de societatea occidentală liberală, nu are nici un efect în contextul regimului fundamentalist al unui copil de cinci ani. Nu există alt Dumnezeu decât mami, iar tati este profetul ei.

Dimineața, când mă pregătesc să ies pe ușă, Emily mă tot întreabă același lucru până când îmi vine s-o plesnesc și apoi, tot drumul până la serviciu, îmi vine să plâng pentru că mi-a venit s-o plesnesc.

— Mă duci tu la culcare în seara asta? Mă duce mămica la culcare în seara asta? Mă duci? Cine mă duce la culcare în seara asta? Mă duci tu, mami, mă duci?

Știți câte feluri de a spune *nu* fără a

pronunța efectiv cuvântul există pe lumea asta? Eu știu.

Să nu uit

Aripi de înger. Ofertă de traversă nouă pentru scări. Scos lasagna din congelator pentru sâmbătă la prânz. Cumpărat sul de șervețele pentru bucătărie, ~~chestie de curățai inooouk cadou~~ - Â felicitare pentru petrecerea lui Harry. Câți ani are Harry ? Cinci ? Șase ? Aprovizionat cum se cuvine sertarul cu cadouri ca o mamă adevărată. Cumpărat brad de Crăciun și instalație de pom la modă ca aia recomandată în The Telegraph (De unde ? De la Selfridges sau Habitat ? Numi amintesc. La naiba.) Cadou/mită de Crăciun pentru dădacă (Bilet de tren Eurostar ? Bani ? Țoale de la DKNY ?). Emily își dorește o păpușă Pee Wee (peste cadavrul meu). Cadou pentru Richard (Degustări de vin ? Bilete la Arsenal ? Pijamale ?), carte pentru socri - The Lost Gardens of^{II}... de unde ? Rugat Richard să ia rufe de la curățătorie. Cu ce mă îmbrac la petrecerea de la birou ? Catifea neagră - prea mică. Să mă opresc din mâncat ACUM. Ciorapi plasă lila. N-am timp pentru epilat cu ceară, ras în loc. Făcut rezervare la masaj pentru scăpat de stres. Făcut rezervare pentru suvițe cât mai curând (încep să arăt ca George Michael în perioada de tranziție).

II *The Lost Gardens of Heligan* („Grădinile pierdute de pe domeniul Heligan”) de Tim Smith, o carte ce prezintă povestea restaurării uneia dintre cele mai frumoase grădini victoriene din Anglia.

Exerciții de contractare a mușchilor vaginali! Aprovizionat cu anticonceptionale!!! Glazurat prăjitura (Glazură regală? - întrebat Delia). Afine. Cârnăciori pentru petrecere. Timbre pentru felicitări, categoria a doua x 40 de bucăți. Cadou pentru profesoara lui E ? Și, orice-ar fi, dezvățat Ben de suzetă până la petrecerea de Crăciun cu socrii. Caută-i pe cei de la KwikTby, inutil să comanzi prin e-mail la firma de cadouri. Test pentru depistarea cancerului. Vin, gin. Vin santo. Sunat mama. Unde am pus rețeta lui Simon Hopkinson de găscă „uscată cu fohnuV? Umplutură ? Hamster ???

2

La se/Lixîcîui

6.37: „O, haideți să-L hadorăăm cu toții. O, haideți să-L hadorăăm cu toții. O, haideți să-L hadorăăm cu toțiiiiii!” Mă lovește, trage de mine și, dacă nimic nu merge, Emily mă trezește cu colinde de Crăciun. În picioare, lângă partea mea de pat, mă întreabă ce cadou i-am adus. „Nu le poți cumpăra dragostea”, obișnuiește să spună soacră-mea, care, în mod evident, nu a investit destui bani în problemă.

Am încercat o dată să mă întorc acasă cu mâna goală dintr-o călătorie de afaceri, dar pe drum de la aeroportul Heathrow, am cedat și i-am spus

taximetristului să oprească la Hounslow, unde am plonjat într-un magazin de jucării Toys'.H'Us, adăugând o notă toxică senzației de rău produse de decalajul orar. Colecția mondială de păpuși Bărbie a lui Emily este în prezent atât de extraordinar de desperecheată încât e doar o chestiune de timp până Tracey Ermin va face o expoziție din ea. Bărbie Flamenco, Bărbie AC Milan (echipament de fotbal, ghetete minuscule), Bărbie Thaiandeză - o fâță mică și flexibilă care se poate îndoi pe spate și-și poate suge degetele de la picioare - și, cea pe care Richard o numește Bărbie Klaus, o superblondă înfiorătoare cu ochi albaștri translucizi, îmbrăcată în pantaloni de călărie și încălțată cu cizme negre.

— Mami, spune Emily, cântărindu-și ultimul cadou cu un ochi de cunoscător, zâna asta Bărbie ar putea să-și folosească bagheta magică și să-l scape pe pruncul lisus de la răstignire.

— Bărbie nu face parte din povestea pruncului lisus, Emily.

îmi aruncă cea mai bună privire *ă la* Hillary Clinton de care e capabilă, privire plină de nobilă condescendență, de genul „acest lucru mă doare mai mult decât pe tine”.

— Nu *acel* prunc lisus, oftează ea, un altul, prostuțo.

Vedeți, dacă nu poți cumpăra dragostea sau iertarea unui copil de cinci ani la întoarcerea dintr-o vizită la un client, măcar poți cumpăra un fel de

amnistie. Câteva minute întregi când nevoia de a învinovăți este vremelnic depășită de nevoia de a sfâșia ambalajul unui cadou dintr-un impuls de bucurie. (Orice mamă carieristă care spune că nu-și mituiește copiii poate să adauge calificarea de „mincinoasă” la CV.) Emily are acum un cadou care marchează fiecare infidelitate a mamei ei – ocupată să-și facă de cap cu cariera –, la fel cum mama mea primea un nou pandantiv pentru brățară de câte ori tata își făcea de cap cu alte femei. În momentul în care ne-a părăsit tata, când eu aveam treisprezece ani, mama de-abia își mai putea ridica mâna la care purta cătușa de aur.

Cum stau întinsă în pat, gândindu-mă că lucrurile ar putea merge mult mai rău (cel puțin soțul meu nu este un alcoolic adulterin în serie), Ben intră împleticindu-se în cameră, iar mie nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— O, Doamne, Richard, ce s-a întâmplat cu părul lui?

Rich se uită atent de sub plapumă la fiul lui, care va împlini un an în ianuarie, de parcă l-ar vedea pentru prima dată în viață.

— A, Paula l-a dus la frizeria aia de lângă garaj. Spunea că-i intră părul în ochi.

— Arată ca unul dintre Tinerii Hitleriști.

— Ei, o să-i crească la loc, evident. Și Paula a considerat, și eu am considerat la fel, evident, că toată chestia aia cu

tunsoarea castron - în fine, nu se mai poartă la puștii din ziua de azi, nu crezi?

— Dar el nu e un *puști*. E bebelușul meu. Și așa și vreau să arate. Ca un bebeluș.

Am observat că în ultimul timp Richard adoptă o procedură standard pentru a face față furiei mele. O postură supusă: cu capul înclinat, în așteptarea deflagrației nucleare, dar în dimineața asta nu-și poate reprima un comentariu răutăcios.

— Nu cred că puteam organiza o conferință telefonică internațională de urgență cu frizerul.

— Și ce-ar trebui să înțeleg din asta?

— Doar că trebuie să înveți să mai și cedezi, Kate. Și, cu o mișcare de expert, îl pescuiește pe Ben de pe jos, îi șterge muci verzi de la năsuc și se îndreaptă spre bucătărie, pentru micul dejun.

7.15: Trecerea dintr-o viteză în alta, de la serviciu la familie, e uneori atât de abruptă încât aș putea să jur că aud în creier scârțâitul schimbătorului de viteze care se blochează. Îmi ia ceva timp să reintru pe lungimea de undă a copiilor. Debordând de intenții bune, încep dimineața în stilul Julie Andrews, plină de entuziasm, cu exagerări demente și cântecele.

— *Ia spuneți, copii, ce-ați dori la micuțul dejun ?*

Emily și Ben îi fac pe plac un timp acestei străine, până când Ben nu mai

rezistă și se ridică în scanul înalt pentru bebeluși, se întinde și mă ciupește de parcă ar vrea să fie sigur că sunt eu. Ușurarea lor e evidentă când, de-a lungul următoarei jumătăți de oră extenuante, creatura urâcioasă pe care o cunosc sub numele de „mami” revine.

— O să mâncați cereale Shreddies și cu asta basta! Nu, nu avem Fruitibix. Nu mă interesează ce vă lasă tati să mâncați.

Richard trebuie să plece devreme. O vizită la fața locului cu un client, în Battersea. Aș putea să-i predau eu „ștafeta” Paulei? Da, cu condiția să pot pleca la 7.45 fix.

7.57: Și iat-o că apare, înflorind tot felul de pretexte de genul celor care o absolvă de orice vină. Traficul, ploaia, poziția astrelor. Știi și tu cum e, Kate. Într-adevăr, știu. Dau din cap și oftez, arătându-i compătimirea regulamentară în timp ce dădaca mea își face o cafea și îmi frunzărește plictisită ziarul. Dacă aș sublinia faptul că în douăzeci și șase de luni de când are grijă de copiii noștri, Paula a reușit să întârzie odată la patru dimineți, aș risca o ceartă, iar o ceartă ar contamina aerul pe care îl respiră copiii mei. Deci nu, nu va avea loc nici o ceartă. Nu azi. Trei minute până la autobuz, opt minute de mers pe jos.

8.27: O să întârzii la serviciu. O să întârzii indecent, nebunesc de mult. Banda pentru autobuze e blocată de autobuze. Abandonat autobuzul. Un

sprint care-mi pârjolește plămânii în jos, pe City Road și luat de-a dreptul prin Finsbury Square, unde tocurile găuresc iarba interzisă și sunt apostrofată cu familiarul „Alo !” de către bătrânul a cărui meserie este să strige la cei care aleargă pe iarbă.

— Alo, domnișoara! Nu poți s-o iei pe margine ca toată lumea?

E jenant să se strige la tine în public, dar încep să cred că unei părți mici și rușinoase din mine îi place să fie numită „domnișoară” în locuri publice. La vârsta de treizeci și cinci ani, când gravitația și doi copii mici te trag în jos, îți procuri complimentele de unde poți. în plus, trebuie să recunosc că economisesc două minute și jumătate cu scurtătura.

8.47: Edwin Morgan Forster, una dintre cele mai vechi și mai distinse instituții din centrul orașului, se află la intersecția Broadgate cu Anthony's Lane. O fortăreață de secol nouăsprezece cu o „proră” semeată din sticlă de secol douăzeci - arată ca și cum un avion a intrat într-un magazin universal și a ieșit pe partea cealaltă. în timp ce mă apropii de intrare, încetinesc de la galop la trap și fac o inspecție a hainelor.

Pantofi, de același fel, doi? Verificat.

Fără vomă de bebeluș pe taior?

Verificat. Fusta nu e prinsă în chiloți?

Verificat. Sutienul nu e la vedere?

Verificat.

OK, intru. Parcurg rapid sala mare de marmură de la intrare și îi arăt scurt

permisul lui Gerald de la pază. De când, acum optsprezece luni, au redecorat holul clădirii Edwin Morgan Forster, care înainte arăta ca o bancă, încăperea seamănă cu unul dintre acele țarcuri pentru pinguini proiectate de constructiviștii ruși. Toate suprafețele sunt de un alb arctic care-ți sfredelește retina, cu excepția peretelui din fund, pictat în aceeași nuanță de turcoaz pe care o avea săpunul Yardley, preferatul străbunicii Phyllis, acum treizeci de ani, dar care a fost descris de designerul holului drept „o culoare oceanică, simbol al viitorului și al viziunii”. Pentru această perlă de înțelepciune, o firmă plătită ca să gestioneze banii altor oameni a scos la înaintare o sumă neoficială de 750.000 \$.

Vă puteți imagina așa o clădire ? Șaptesprezece etaje deservite de patru lifturi. Împărțiți-le la 430 de angajați, iar dacă luăm în calcul șase apăsători pe buton indeciși, doi nemernici care nu țin ușa și Rosa Klebb cu căruciorul cu sandvișuri, ai doar două variante: să aștepti cel puțin patru minute sau s-o iei pe scări. O iau pe scări.

Ajung la etajul 13 cu fața roșie ca focul și intru direct la directorul de investiții, Robin Cooper-Clark, îmbrăcat în nelipsitul lui costum de om de afaceri. Ciocnirea mirosurilor este pe cât de instantanee, pe atât de stridentă. Eu: Eau de Transpirație. El: Floris Elite cu un iz de bord de mașină Winchester din lemn de nuc.

Robin este deosebit de înalt, una dintre calitățile lui fiind că reușește să te

privească de sus fără a te privi efectiv de sus, fără să te facă să te simți mic în vreun fel. Nu am fost deloc surprinsă să aflu dintr-un necrolog că tatăl lui a fost preot decorat cu Crucea Militară. Robin are ceva de sfânt și ceva indestructibil, în același timp: au fost momente la EMF când am simțit că aș fi murit fără bunătatea și respectul său ușor cinic.

— Extraordinară culoare în obraji, Kate, ai fost la schi?

Colțurile gurii lui Robin tresar ca pentru a forma un zâmbet, dar o sprânceană deasă și argintie se arcuiește arătând spre ceasul de deasupra biroului de tranzacționări.

Să îndrăznesc să pretind că am venit de la 7 și că doar ce-am ieșit să-mi cumpăr un cappuccino ? E de-ajuns să arunc o privire până în capătul biroului ca să-mi dau seama că Guy, asistentul meu, rânjește deja cu subînțeleș lângă distribuitorul de apă rece. La naiba. Trebuie că m-a reperat exact în acel moment, căci, peste capetele aplecate ale celor de la tranzacții, cu telefoanele culcușite sub bărbii, peste secretare, peste biroul european și echipa de la Capitaluri Mondiale cu cămășile lor Lewin's mov identice, se aude vocea asistentului meu ca un semnal de alarmat superiorii:

— Ți-am pus documentul de la Brengt Bergman pe birou, Katharine, mă anunță el. Îmi pare rău să văd că iar ai avut probleme să ajungi la timp.

A se remarca folosirea cuvântului „iar” - stropul de otravă din vârful pumnalului.

Mucos nenorocit. Când l-am trimis acum trei ani cu o bursă la European Business School, era un tocilar de la Oxford îmbrăcat într-un costum din patru piese și cu o deficiență de igienă personală. S-a întors de-acolo îmbrăcat cu un costum Armâni negru și cu atitudinea cuiva care are un mașter în ambiție oarbă. Sincer, pot să spun că Guy este singurul bărbat de la Edwin Morgan Forster căruia îi place faptul că am copii. Pojar, vacanțe de vară, serbări de Crăciun – toate astea sunt tot atâtea ocazii pentru Guy de a străluci în absența mea. Îl văd pe Robin Cooper-Clark că mă privește așteptând o explicație. Gândește-te, Kate, gândește-te.

Când lucrezi în centru, poți găsi oricând o scuză pentru faptul că ai întârziat. Totul e să găsești ceea ce Debra, prietena mea avocat, numește o „scuză bărbătească”. Directorii, care ar fi de-a dreptul oripilați de poveștile despre vărsăturile nocturne ale bebelușului sau despre dădaca dezertoare (în mod ciudat, îngrijirea copiilor, deși este plătită de ambii părinți, este întotdeauna privită ca una dintre responsabilitățile femeii), acceptă cu plăcere orice are legătură cu motorul cu combustie internă. *„Am făcut pană/ mi-au spart mașina.”* *„Dacă ați fi văzut – a se completa cu o scenă de coșmar – de pe – a se completa cu numele străzii.”* Oricare din aceste două explicații prinde foarte bine. Mai nou, repertoriului scuzelor bărbătești i s-au adăugat alarmele de

mașină, pentru că, deși prezintă simptome feminine - imprevizibilitate maximă, pot fi declanșate și de un fir de păr, țipete ascuțite sunt atașate la o „scuză masculină” și pot fi duse la reparat la service.

— Dacă ai fi văzut nebunia de la intersecția Dalston, îi spun lui Robin, compunându-mi o expresie de resemnare urbană stoică și indicând, cu brațele desfăcute, imaginea carnagiului de mașini. Un nebun cu o dubiță albă. Semafoare desincronizate. De necrezut. Cred că am stat blocată acolo vreo, ăă, douăzeci de minute.

El dă din cap:

— Traficul londonez aproape te face să te simți recunoscător că există trenurile pentru navetiști Network Southeast.

- Urmează o pauză de-o clipă. Pauză în care eu încerc să-l întreb cum se mai simte Jill Cooper- Clark, căreia i s-a pus diagnosticul de cancer la sân în vară. Dar Robin este unul dintre acei bărbați englezi dotați din naștere cu un sistem de alarmă care-i ajută să intercepteze și să deturneze orice întrebări de ordin personal. Astfel, chiar când buzele mele dau să formeze numele soției sale, îmi zice:

— O să-i spun lui Christiiie să facă într-o zi rezervare la prânz pentru noi doi, Kate. Știi că au transformat o pivniță veche de lângă Old Bailey - probabil servesc martori perpeliți un pic pe jar. Sună amuzant, nu crezi?

— Da, eu mă întrebam doar ce mai...

— Excelent atunci. Pe mai târziu.

în drum spre spațiul sigur al biroului, reușesc să mă adun. Iată cum stă treaba: îmi iubesc meseria. Poate că nu o arăt tot timpul, dar îmi place ceea ce fac. Îmi place la nebunie sentimentul pe care-l am când acțiunile pe care am pariat dau rezultatele scontate. Îmi face enormă plăcere să constat în aeroport că sunt una dintre puținele femei din Club Lounge, iar când mă întorc, îmi place să împărtășesc povești de groază din călătorii cu prietenii mei. Îmi plac hotelurile cu room-service care apare ca prin farmec și preriile de bumbac alb care-mi oferă somnul după care tânjesc. (Când eram mai tânără, îmi doream să mă culc cu alți bărbați; acum, că am doi copii, cea mai mare dorință a mea este să mă culc singură și, de preferat, să dorm doisprezece ore cap-coadă). Cel mai mult îmi place munca în sine: satisfacția care-ți biciuiește sinapsele de a fi foarte bun în ceea ce faci, de a deține controlul, atunci când tot restul vieții e un haos total. Îmi place faptul că cifrele fac ceea ce le ceri și nu întreabă de ce.

9.03: Deschid calculatorul și aștept să se conecteze. Rețeaua merge atât de încet în dimineața asta încât mai repede aș lua avionul până la Hong Kong ca să-l aduc aici pe Hang Seng însuși. Tastesz parola (Ben Pampers) și intru direct pe Bloomberg ca să văd ce-au mai făcut piețele peste noapte. Nikkei e stabil, Bovespa brazilian își face de cap în ritm de samba, ca de obicei, iar indicele Dow Jones arată ca fișa unui pacient de la

terapie intensivă care nu dorește să fie resuscitat. E frig afară, dragă, și nu vorbesc numai de ceața care își freacă nasul de clădirile de birouri de dincolo de geam.

Acum verific cursul de schimb să văd dacă au avut loc evoluții dramatice, apoi tastez TOP ca să citesc cele mai importante știri corporatiste. Știrea principală este despre Gayle Fender, tranzanționeră de titluri de valoare sau, mai degrabă, fostă tranzanționeră. Gayle Fender a dat în judecată firma pentru care a lucrat, Lawrence Herbert, pentru discriminare sexuală, motivând că bărbații din companie primeau bonusuri mai mari decât ea pentru rezultate mai puțin bune. Titlul este: „Fecioara de Gheață se răcește față de bărbați”. Din punctul de vedere al mass-mediei, femeile care lucrează în centru sunt fie gen Elisabeta I, fie dansatoare exotice pensionate. Iar toată chestia asta cu fata bătrână sau târfa e neapărat împachetată în ziarul *Wa/Z Street Journal*.

Personal, am visat dintotdeauna să fiu o Fecioară de Gheață – aş putea cumpăra de undeva costumul ? Tivit cu blană albă, tocuri tip stalactită și piolet asortat. Oricum, povestea lui Gayle Fender se va termina la fel cum se termină toate poveștile de acest gen: cu un „nu comentez” și cu ea părăsind sala de judecată, cu ochii în pământ, pe ușa din spate. Lumea afacerilor înăbușă revolta : avem metodele noastre ca să te reducem la tăcere. Cel mai bine merge când îți

îndesăm bancnote de 50 £ în gură.

Dau clic pe e-mailuri. Patruzeci și nouă de mesaje noi în inbox de când n-am mai fost la serviciu. Întâi le parcurg rapid ca să le sortez pe cele de aruncat.

Doriți să încercați gratuit o nouă revistă de investiții? La gunoi.

Sunteți invitată la o conferință despre globalizare, pe malul lacului Geneva, mâncarea asigurată de bucătarul de renume mondial, Jean-Louis... - La gunoi.

Cei de la Resurse Umane vor să știe dacă voi apărea în noul clip corporatist al EMF. Numai dacă mi se dă rulotă personală cu John Cusack legat de pat.

Aș vrea să semnez o felicitare pentru un amărât de la Finanțe care a fost disponibilizat? (Jeff Brooks a plecat de bunăvoie, ni se spune, dar vor începe disponibilizările forțate cât de curând.) Da.

Cel mai recent mesaj este de la Celia Harmsworth, șefa de la Resurse Umane, care-mi spune că șeful meu, Rod Task, a fost nevoit să contramandeze instructajul cu stagiarii de azi de la prânz, aș putea să-i iau eu locul? „Am fi foarte bucuroși să te vedem în sala de conferințe de la etajul treisprezece începând cu ora 13!”

Nu, nu, nu. Am de scris nouă rapoarte de fonduri până vineri. În plus, trebuie să fiu prezentă la ora 14.30 la o piesă de teatru despre nașterea Domnului foarte importantă.

După ce termin cu e-mailurile de serviciu, pot trece la e-mailurile cu adevărat importante: mesaje de la

prieteni, glume și povești împărțite în stânga și-n dreapta ca bomboanele. Dacă este adevărat ceea ce se spune, că generația mea suferă din lipsă de timp, atunci e-mailurile sunt gustarea noastră vinovată, mâncare de consolare. Mi-ar fi greu să explic cât de mult sprijin primesc de la corespondenții mei fideli. Pe de-o parte e Debra, cea mai bună prietenă a mea din facultate, acum mamă a doi copii și avocat la firma Addison Pope, vizavi de Banca Angliei și la cam zece minute de mers pe jos de Edwin Morgan Forster. Nu că aș merge vreodată s-o văd. Ar putea la fel de bine să lucreze pe Pluto. Și de cealaltă parte e Candy. Colega mea administrator de fonduri cu o gură spurcată, expertă în internet și mândru produs de export al orașului Rocaway, New Jersey:

Candace Marlene Stratton. Tovarășa mea de suferință și membră a avangardei ultimelor descoperiri la nivel mondial în materie de încorsetare. Personajul meu literar preferat este Rosalinda din *Cum vă place*, al ei este tipul dintr-o carte de Elmore Leonard care poartă un tricou cu „Evident, m-ai confundat cu cineva căruia nu i se fâlfâie”.

Candy are biroul puțin mai încolo, lângă stâlp, la patruzeci și cinci de metri distanță de al meu, și cu toate astea de-abia schimbăm câteva cuvinte, cu voce tare, într-o zi obișnuită. Pe ecran însă, ne conectăm și ne deconectăm de la mintea celeilalte la fel de firesc cum socializau vecinii de altădată.

De la: Candy Stratton, EMF Către: Kate Reddy, EMF K8,

întrebare: De ce sunt femeile măritate mai grase decât femeile celibatare?

Răspuns: Femeile celibatare ajung acasă, văd ce e-n frigider și se bagă-n pat. Femeile măritate ajung acasă, văd ce e-n pat și se duc la frigider.

Ce mai faci? Eu: cistită. Prea mult SX.

xxxx

De la: Debra Richardson, Addison Pope

Către: Kate Reddy, EMF

'Neața,

Cum au fost Suedia & New York-ul? Săraca de tine. Felix a căzut de pe masă și și-a rupt mâna în 4 locuri (nu credeam că există 4 locuri). Coșmar. 6 ore la Urgență. Trăiască asigurările de sănătate! Ruby ne-a anunțat ieri că îi iubește pe dădacă, pe tati, pe iepure, pe fratele ei, pe toți *Teletubbies* și pe mami, în această ordine. E bine să știi că merită efortul, nu-i așa?

Nu uita de PRÂNZ vineri! Să nu-mi spui că ai contramandat.

Deb xxxx

De la: Kate Reddy

Către: Candy Stratton

Câteva zile relaxante. Stockholm, New York, Hackney. Stat până dimineață să falsific plăcintele cu fructe uscate pentru serbarea de Crăciun a lui Emily - nu vrei să știi.

Plus că Pol Pot l-a tuns pe Ben în stil nazist, iar eu nu am îndrăznit să mă plâng pentru că fusesem plecată și faptul că am fost plecată presupune că am renunțat la întreaga mea autoritate maternă. Plus că trebuie să-i reamintesc lui Rod „Căpetenia de Trib” că trebuie să plec mai devreme azi pentru serbare.

Vreo idee despre cum aş putea face asta fără să menţionez cuvintele: a/ copil b/ învoire?

Cu drag,

K8 xxxx

PS: Ce-i aia SX? Sună vag cunoscut.

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy dragă, tre* să termini cu prostiile astea gen gospodina desăvârşită, priveşte-le în ochi pe celelalte mame & spune-le: sunt ocupată & mândră de asta, altfel o s-o sfârşeşti rău. spune-i lui rod că ai o problemă menstruală gravă, micuţii australieni sunt şi mai oripilaţi de problemele femeieşti decât briţii.

ciao xxxxxx

Arunc o privire în birou şi o văd pe Candy gâlgâind dintr-o cutie de suc cu care apoi închină în cinstea mea. Până de curând, Candy nu bea decât cola - light sau normală - şi asta o menţinea subţire ca un băţ şi cu sânii mari, ceea ce îi aducea mulţi amanţi, dar nici un iubit. Doar cu un an mai în vârstă decât mine, la treizeci şi şase de ani, Candy este o celibatară inveterată, iar uneori o invidiez pentru capacitatea ei de a face cele mai extraordinare lucruri, cum ar fi să iasă la un pahar după serviciu, să se ducă la baie în weekend iară să fie urmărită de un copil curios de cinci ani sau să vină la serviciu cu ochii adânciţi în orbite din cauză că a stat trează toată noaptea şi a făcut sex, în loc să vină la serviciu cu ochii adânciţi în orbite din cauză că a stat trează toată noaptea cu produsul urlător al actului sexual. Candy

a fost la un moment dat logodită cu un consultant de la Andersen. Din păcate, a fost atât de ocupată cu o prezentare finală pentru un fond de pensii încât a ratat trei întâlniri la rând. A treia oară, Bill o aștepta într-un restaurant la Smithfield și a intrat în vorbă cu o asistentă de la spitalul Bart, care stătea la masa de alături. S-au căsătorit în august.

Candy spune că se va îngrijora pentru fertilitatea ei numai în momentul în care Cartier va produce un ceas biologic.

De la: Kate Reddy, EMF

**Către: Debra Richardson, Addison Pope
Draga mea D**

Sunt atât de în urmă cu treaba în dimineața asta că nu pot scrie mult. în nici un caz nu contramandez prânzul.

De ce o scuză femeiască adevărată e mai puțin acceptabilă decât o scuză bărbătească falsă?

Nedumerită, K8.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Pentru că nu vor să li se reamintească faptul că ai o viață personală, deșteapto.

Pe vineri.

D xx

Am hotărât să nu-l abordez direct pe Rod Task în legătură cu problema plecării de la serviciu mai devreme ca să ajung la piesa de teatru despre nașterea pruncului Iisus a lui Emily. Mai bine agăț întrebarea ca P.S. la unul dintre mailurile

de serviciu. Să pară un fapt divers, nu o favoare. Tocmai am primit răspuns.

De la: Rod Task

Către: Kate Reddy

Doamne, Katie, parcă mai ieri chiar tu erai vârată până-n gât în nașterea unui prunc.

Sigur, stai cât vrei, dar trebuie să vorbim pe la 17.30. Și am nevoie să te duci la Stockholm să-l liniștești încă o dată pe Sven. Ți convine vineri, frumoaso?

Salutări,

Rod.

Nu, vineri nu-mi convine. Nu-mi vine să cred că se așteaptă să mai fac încă o călătorie înainte de Căciun. Asta înseamnă că voi rata petrecerea de Crăciun de la firmă, că va trebui să contramandez din nou prânzul cu Debra și să pierd tot timpul pe care contam să-l aloc cumpărăturilor de Crăciun.

Biroul nostru e deschis, dar directorul de marketing ocupă una din cele două încăperi cu pereți adevărați, cealaltă aparținându-i lui Robin Cooper-Clark. Când dau buzna ca să protestez, găsesc biroul lui Rod gol, dar mă opresc câteva minute ca să admir priveliștea de la fereastra care acoperă un perete întreg. Imediat dedesubt se află patinoarul Broadgate, o farfurie întinsă do gheață amplasată între turnuri de oțel și beton așezate în zigzag. La ora asta, nu e nimeni, doar un patinator singuratic, un bărbat înalt, brunet, cu un hanorac verde, care pare să deseneze opl iiri, dar care, după ce desenează și ultima linie

verticală, se dovedesc a fi un mare semn pentru dolar. Cu ceața răspândindu-se peste oraș, centrul arată la fel ca în timpul bombardamentelor din cel de-al Doilea Război Mondial, când Aitnul de la incendii se împrăștia descoperind domul catedralei St Paul. Cum privești în direcția opusă, se vede tumul Canary Wharf, care clipește ca un ciclop excitat.

Când ies din biroul lui Rod, mă ciocnesc de Celia Harmsworth, dar nu se înregistrează victime pentru că, lovindu-mă de bustul impunător al Celiei, pur și simplu ricoșez. După ce împlinesc vârsta de 50 de ani, englezoaicele dintr-o anumită clasă socială nu mai au ceea ce se numește sâni, ci sân sau chiar, în funcție de întinderea proprietăților funciare și de vechimea ascendenței, bust. Bustul e incompatibil cu decolteul sau cu orice fel de balans. Sâni sunt întotdeauna doi, pe când bustul e unul singur. Dacă sâni par să spună *Hai, vino să te joci cu noi* /, bustul spune, asemenea botului bont al unei mașinuțe din parcul de distracții, *Dă-te din calea mea* ! Regina posedă un bust și la fel și Celia Harmsworth.

— Katherine Reddy, mereu te grăbești, mă ceartă ea.

În calitate de șefă a Departamentului de Resurse Umane, Celia este de departe cea mai puțin umană persoană din clădire: fără copii, fără farmec, rece precum o sticlă de Chablis, are talentul de a te face să te simți și inutil, și folosit. Când m-am întors la serviciu după ce am

născut-o pe Emily, am aflat că Chris Bunce, administrator de fonduri de garantare și persoana cu salariul cel mai mare de la EMF în ultimii doi ani, a pus un păhărel de votcă în laptele matern pe care-l păstram în frigiderul de la birou, de lângă lifturi. M-am dus la Celia și am întrebat-o, ca de la femeie la femeie, ce măsuri mă sfătuiește să iau împotriva unui dobitoc care, atunci când l-am interpellat în Davy's Bar, a pretins că să pui alcool în hrana destinată unui copil de trei luni înseamnă „să te râzi puțin”.

Încă-mi amintesc grimasa de dezgust de pe fața Celiei, care nu era destinată nenorocitului de Bunce.

— Folosește-ți șiretlicurile feminine, draga mea, mi-a răspuns ea.

Celia îmi spune cât e de încântată de faptul că eu voi fi cea care îi va instrui pe stagiaři la prânz.

— Rod mi-a spus că o poți face și-n somn. Diapozitive și câteva sandviciuri, știi și tu, Kate, rețeta. Și nu uita de Scopul Societății, da?

Calculez rapid în gând. Dacă inițierea durează o oră cu tot cu băuturi, să zicem, asta înseamnă că-mi rămâne o jumătate de oră ca să găsesc un taxi și să traversez centrul până la școala lui Emily, pentru a prinde începutul piesei. Ar trebui să mă încadrez. Cred că reușesc dacă nu se apucă să pună întrebări.

13.01

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, mă

numesc Kate Reddy și aș vrea să vă urez bun venit la etajul treisprezece. Numărul treisprezece poartă ghinion unora, dar nu și aici, la Edwin Morgan Forster, societate care se află între primii zece administratori de fonduri din Marea Britanie și între primii cincizeci din lume, din punct de vedere al capitalului, și care, cinci ani la rând, a fost aleasă administratorul de fonduri al anului. Anul trecut, am generat un surplus de venit de trei sute de milioane de lire, ceea ce explică faptul că nu am făcut nici un fel de economii când am cumpărat aceste fabuloase sandviciuri cu ton pe care le aveți azi în fața dumneavoastră.

Rod are dreptate. Pot să fac chestii de genul ăsta și-n somn. De fapt, chiar le fac în somn, căci decalajul de fus orar începe să se facă simțit, scalpul începe să mă strângă și simt cum cineva parcă-mi umple picioarele cu apă rece ca gheața.

— Sunt sigură că știți deja cejnseamnă termenul „administrator de fonduri”. În cea mai simplă accepție, un administrator de fonduri este un jucător de jocuri de noroc stilat. Munca mea constă în a studia societățile din întreaga lume, a evalua situația produselor lor pe piață, a verifica performanțele jocheilor, a paria un teanc gros de bani pe favorit și apoi a spera din tot sufletul că nu va cădea la primul gard.

Toată lumea din sală râde, râsul acela excesiv al unor tineri de douăzeci și ceva de ani blocați între sentimentul de aroganță la gândul că au obținut unul

dintre cele șase posturi de stagiar la EMF și frica la gândul că cineva își va da seama de asta.

— Dacă unul dintre caii pe care am pariat cade, trebuie să decid dacă să-l împușc pe loc sau dacă merită să-i îngrijesc piciorul rupt până se reface. Țineți minte, doamnelor și domnilor, mila poate *fi* costisitoare, dar nu înseamnă neapărat bani aruncați pe fereastră. Acum doisprezece ani eram eu însămi stagiară. Într-o cameră la fel ca asta, când picior peste picior, când cu picioarele lipite strâns, neștiind cum e mai rău, să arăt ca ducesa de Kent sau ca Sharon Stone. Eram singura femeie aleasă ca stagiară în anul acela» eram înconjurată nurtiai de bărbați» niște animale masive care se simțeau în largul lor în blănurile lor cu dungulițe. Nu ca mine: costumul Whistles din crep negru pe care-mi cheltuisem ultimele patruzeci de lire mă făcea să arăt ca un inspector școlar din Wolverhampton.

Grupul de novici de anul acesta e destul de tipic. Patru țipi, două fete. Băieții lâncezesc în spatele sălii, iar fetele stau drepte în primul rând cu pixurile pregătite să ia notițe de care nu vor avea niciodată nevoie. După un timp, ajungi să distingi tipurile. Să-l luăm de exemplu pe domnul Anarhist de colo, cu perciunii și căutătura încruntată *ă la* Liam Gallagher. Deși azi e îmbrăcat în costum, se vede că psihologic poartă încă geaca de piele. Dave a fost probabil ceva student activist în facultate. Citea cărți de economie doar ca să se documenteze

pentru cauza muncitorilor și-n același timp îi convingea pe puștii de pe coridor să cumpere cine știe ce cafea indigestă ca să sprijine cauza ruandeză.

Acum, stă acolo și-și spune că va lucra în firma asta capitalistă de căcat doar vreo doi ani, maxim cinci, cât să strângă o grămadă de bani și să poată porni propria cruciadă umanitară. Aproape mie milă de el. După șapte ani în branșă, locuind în cine știe ce căsoi în stil modernist din selectul și snobul cartier Notting Hill» cu taxe școlare de plătit pentru cei doi copii și o nevastă cu o fixație costisitoare pe pantofii de la Jimmy Choo, Dave va ajunge să moțăie ca noi toți în fața serialului *Cold Feet*, cu un exemplar din ziarul de stânga *New Statesman* odihnindu-i-se nedesfacut în poală.

Ceilalți trei sunt tipul copii de nobili provinciali, cărora de-abia le-au dat tuleiele și încă mai poartă cărare pe mijloc ca-n primele clase de liceu. Unul dintre ei, pe nume Julian, are un măr al lui Adam atât de activ încât practic face cidru. Ca de obicei, se vede clar că fetele sunt deja femei mature, pe când bărbații de-abia sunt ceva mai mult decât băieți. Cele două stagiare de la EMF acoperă întregul spectru al feminității: una este o fătucă de provincie pufoasă, cu o față rotundă și blândă și o bentiță de catifea pe cap, un fel de tiară nepretențioasă a celor din clasa ei socială. Clarissa Nuștiu-cum. Arunc o privire pe foaia cu biografiile lor prescurtate și constat că Clarissa e licențiată în „studii moderne”

la Universitatea din Peterborough. Aranjament clar. Trebuie că e nepoata vreunuia dintre directori. Nu ajungi la EMF cu o astfel de diplomă decât dacă ești rudă de sânge cu Bill Gates.

Fata de lângă ea pare mai interesantă. Născută și crescută în Sri Lanka, dar educată la pensionul Cheltenham Ladies și la Școala Economică din Londra, una dintre acele strănepoate ale imperiului care sfârșesc prin a fi mai englezoaice decât englezii, cu gesturi curtenitoare și delicate și gramatică impecabilă. Cu niște ochi superbi în formă de frunză, care privesc calm prin ochelarii cu ramă de culoarea carapacei de broască țestoasă și o siguranță de sine de pisică, Momo Gumeratne este atât de drăguță, încât ar trebui să intre în Square Mile^{III} numai însoțită de o gardă de corp înarmată.

Stagiarii mă privesc la rîndul lor cu admirație. Mă întreb cum mă văd ei. Păr blond, picioare drăguțe, arăt destul de bine ca să nu-și dea seama că am copii. N-ar putea să ghicească nici că sunt din nord (accent șlefuit când am venit să studiez în sud). S-ar putea să fie chiar puțin speriați de mine. Rich mi-a zis deunăzi că uneori îl înspăimânt.

— Să vedem, sunt sigură că toată lumea de-aici a văzut rîndul acela scris cu caractere minuscule ca acelea de pe panoul de la oftalmolog, care apare pe hîrțile de la bănci sau case de economii.

III Nume dat părții moderne din centrul Londrei unde s-a concentrat întreaga activitate financiară.

„Nu uitați că valoarea investiției dumneavoastră poate să și crească, dar să și scadă!” Da? Ei bine, eu mă ocup de asta. Dacă fac alegerea greșită, valoarea scade, așa că la EMF facem tot posibilul ca asta să nu se întâmple și, de cele mai multe ori, reușim. Mi se pare util să am în minte tot timpul faptul că, atunci când vând un pachet de acțiuni la o companie aeriană în valoare de trei milioane de dolari, cum am făcut azi-dimineață, mă număr printre singurii oameni din lumea asta care pot lăsa o bătrânică din Dumbarton fără pensie într-o clipită. Dar nu-ți face griji, Julian, stagiarii primesc o sumă limitată cu care pot face tranzacții. O să vă dăm 50 000 la început, ca să exersați.

Obrajii lui Julian își schimbă culoarea de la somon *fume* la căpșună, iar fata pufoasă ridică două degete hotărâte:

— Mi-ați putea explica de ce ați vândut acele acțiuni de dimineață?

— O întrebare foarte bună, Clarissa. Ei bine, aveam o cotă de acțiuni în valoare de patru milioane de dolari și prețul era în creștere, dar făcusem deja mulți bani cu acțiunile alea și știam din presa de specialitate că se prevesteau lucruri rele legate de companiile aeriene. Așadar, treaba administratorilor e să retragă banii clienților *înainte* ca prețul să scadă. Tot timpul încerc să pun în balanță lucrurile bune care se pot întâmpla și intervenția unui Dumnezeu atotputernic și șucărit care te pândește după colț.

Din experiență, cel mai important test

pentru orice stagiar de la Edwin Morgan Forster nu constă în capacitatea de a înțelege lucrurile esențiale legate de investiții, și nici în a obține un permis pentru parcare a firmei. Nu, lucrul care dovedește din ce aluat ești făcut este dacă poți să rămâi serios ascultând pentru prima dată Scopul Societății. Cunoscut printre angajați drept cei cinci stâlpi ai înțelepciunii, Scopul Societății este gogoșa corporatistă numărul 1. (Prin ce distorsionare a logicii au ajuns capitaliștii convinși de la sfârșitul secolului XX să imite slogane scandate la origini de țăranii maoiști care nu aveau voie să posedze nici măcar o bicicletă?)

— Cei Cinci Stâlpi ai societății noastre sunt: *1/ Unitate!*

2/ Onestitate reciprocă!

3/ Rezultate optime!

4! Clientul contează!

5! Dedicăți succesului!

Îl văd pe Dave cum se luptă cu bărbăție să-și reprime un rânjet. Bun băiat. Mă uit la ceas. La naiba. E timpul să plec.

— Dacă nu mai sunt întrebări...

La naiba. Cealaltă fată a ridicat mâna. Cel puțin te poți baza pe bărbați că n-or să pună întrebări. Chiar și-atunci când nu știu nimic, ca ăștia de acum, dar cu atât mai mult la nivelul meu, unde a pune o întrebare echivalează cu a admite că mai există pe lume chestii pe care nu le stăpânești.

— Mă scuzați, începe tânăra srilankeză, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru o greșeală pe care nu a comis-o

încă. Știu că EMF are, în fine, ca femeie, domnișoară Reddy, ați putea să-mi spuneți sincer cum vi se pare să lucrați aici?

— Păi, domnișoară...?

— Momo Gumeratne.

— Păi, Momo, aici lucrează șaiszeci de administratori de fonduri, dintre care numai trei suntem femei. EMF duce o politică a egalității șanselor și atâta timp cât vor pătrunde în firmă stagiare ca tine, avem șanse ca această politică să devină realitate. În plus, înțeleg că japonezii lucrează la un fel de acvariu unde ar putea crește feți în afara uterului. Până când vei fi tu pregătită să ai copii, domnișoară Gumeratne, vor fi perfecționat deja metoda, astfel că vom putea avea primul copil născut în pauza de prânz. Crede-mă, asta face extrem de fericiți pe toți angajații de la Edwin Morgan Forster.

Presupun că asta o să pupă capăt șirului de întrebări, dar Momo nu e atât de timidă pe cât am crezut. O ușoară îmbujorare îi colorează pielea de culoarea cafelei și ridică mâna din nou. Eu mă întorc cu spatele să-mi iau geanta, dând de înțeles că discuția s-a terminat, iar ea începe să vorbească:

— Mă scuzați din nou, domnișoară Reddy, dar mi-ați putea spune dacă aveți copii?

Nu, n-aș putea.

— Da, ultima dată când am verificat aveam doi. Și dacă-mi permiți, domnișoară Gumeratne, nu-ți mai începe propozițiile cu „mă scuzați”. Vei

descoperi că există o groază de cuvinte care-ți pot fi de folos în firma asta, dar „mă scuzați” nu este unul dintre ele. Acum, dacă am terminat, eu chiar trebuie să plec să verific piețele – să văd care-s favoriții și să gestionez banii! Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru atenție și vă rog să veniți la mine dacă mă vedeți în clădire, iar eu vă voi testa să văd dacă ați învățat cei Cinci Stâlpi ai înțelepciunii. Și dacă aveți noroc, o să vă împărtășesc și cel de al Șaselea Stâlp al înțelepciunii, care este al meu personal.

Se uită toți la mine cu o privire tâmpă.

— Stâlpul Șase: dacă banii răspund la atingerea ta, atunci nu există limite pentru ce poate realiza o femeie în lumea afacerilor. Banii nu-și dau seama ce sex ai.

14.17: Oricând poți găsi un taxi în fața clădirii Warburg. Mai puțin azi. Azi taximetriștii sunt cu toții plecați la mitingul pe tema „s-o facem pe Kate să întârzie”. După șapte minute de așteptat pe trotuar fără să mă isterizez, mă arunc în fața unui taxi care are semnul stins. Șoferul virează ca să mă evite. Îi spun că-i dau dublu dacă mă duce până la școala lui Emily fără să folosească frânele. Pândind de pe bancheta din spate, în timp ce ne croim drum pe străzi înguste și blocate, simt cum pulsul de la gât și cel de la încheietură saltă ca niște greieri.

14.49: Podeaua din lemn masiv din holul

școlii lui Emily a fost montată evident în scopul de a le da de gol pe mamele întârziate care vin de la serviciu și care poartă tocuri. Intru în sunet de tocuri în momentul în care îngerul Gabriel tocmai îi dă vestea cea mare Fecioarei Maria, care începe să smulgă lâna de pe măgarul de lângă ea. Cea care o joacă pe Maria este Genevieve Law, fiica Alexandrei Law, reprezentanta clasei și maică superioară – altfel spus, casnică cu nerușinare. Există o competiție acerbă între maicile superioare pentru a obține roluri principale pentru progeniturile lor în astfel de piese. Credeți-mă, nu au renunțat ele la funcția lor de director sau rolul dintr-un serial de succes ca să-l lase pe micuțul lor Joshua să joace rolul fratelui hangiului într-un pulover Gap.

— Rolul de oaie i s-a potrivit *perfect* anul trecut, se plâng ele, dar Crăciunul ăsta considerăm că ar putea să abordeze ceva puțin mai complex.

În timp ce cei trei magi – un băiețel roșcat și firav împins de la spate de două fete – traversează scena purtând darurile pentru pruncul Iisus, ușa sălii se deschide în spatele nostru cu un scârțâit trădător. O sută de perechi de ochi se rotesc pentru a se uita la o femeie cu fața roșie de rușine ducând o pungă de plastic și o servietă. Pare să fie mama lui Amy Redman. Când se strecoară pe ultimul rând de scaune, umilă și cerându-și scuze, Alexandra Law îi aruncă un „sssst” zgomotos. Compasiunea mea instinctivă pentru acest semen al meu e

aproape instantaneu copleșită de un sentiment de recunoștință că, datorită ei, nu mai sunt eu ultima venită. (Nu-mi doresc ca alte mame cu serviciu să sufere pe nedrept. Sincer nu-mi doresc. Am doar nevoie să știu că toate o dăm în bară în aceeași măsură.)

Pe scenă, un lamento tremurat de bandă înregistrată anunță ultima colindă. Îngerășul meu e al treilea de la stânga de pe ultimul rând. La ocazii importante cum e aceasta, Emily are aceeași privire întunecată și concentrată, aceeași căutătură încruntată și întrebătoare pe care a avut-o și în momentul în care s-a născut. Îmi amintesc cum privise roată în sala de nașteri timp de câteva minute, ca și când ar fi spus: „Nu, nu-mi spuneți, o să-mi dau singură seama imediat”. În această după-amiază, flancată de băieți care se tot foiesc, unul dintre ei având în mod evident nevoie la toaletă, fata mea cântă colinda fără să se încurce la nici un cuvânt, iar eu simt o înțepătură de mândrie în cutia toracică.

De ce oare te emoționează mult mai mult să auzi colindul *Away in a Manger*^{IV} interpretat de niște copilași în stilul acela al lor abrupt și grăbit decât de întregul cor de la King's College, perfect sincronizat? Cotrobăi în buzunarul hainei și, într-un colț uitat, găsesc un șervețel.

15.41: La gustarea de după, poți vedea o mână de tați ascunzându-se în spatele camerelor de filmat, în schimb holul

roiește de mame, molii care zboară în jurul luminițelor din centrul vieților lor. La serbări, mi se pare că toate celelalte femei arată ca niște mame adevărate. Mi se pare că eu nu sunt suficient de matură pentru acest titlu sau suficient de calificată. îmi simt trupul adoptând gesturi materne exagerate, ca ale unui mim. Dovada că sunt mamă, cu toate acestea, mă ține strâns de mâna stângă și insistă să-mi pun aura ei în păr. E clar că Emily e ușurată și recunoscătoare pentru faptul că mămica ei a ajuns la serbare: anul trecut am fost nevoită să o las baltă în ultimul moment, când negocierile pentru un contract au atins un punct critic și a trebuit să prind primul avion spre State. I-am adus, drept cadou de consolare de la New York, un glob muzical în care ninge pe care l-am achiziționat în fugă de la Saks Fifth Avenue, dar nu a mers. Copiii țin minte numai dățile când nu ajungi la serbare, nu și pe cele când ajungi.

îmi doresc să scap de acolo și să sun la serviciu, dar nu am cum s-o evit pe Alexandra Law, care tocmai primește complimente entuziaste pentru rolul Genevievei ca Fecioara Maria și propriile *Lebkuchen*^V bavareze. Alexandra ia una dintre plăcințelele mele cu fructe uscate, își înfige neîncrezătoare unghia în stratul de zahăr pudră de deasupra, își îndeasă toată plăcințica în gură și dă verdictul într-o aversă de firimituri:

**V Fursecuri tradiționale germane de
Crăciun.**

— Extra-or-di-na-re plăcințele, Kate. Ai ținut fructele în coniac italianesc?

— Ei, știi tu, un pic dintr-una, un pic din cealaltă.

Ea dă din cap aprobator.

— Mă gândisem să vorbesc cu toată lumea și să facem *stollen*^{VI} anul viitor. Ce zici de idei? Ai vreo rețetă bună?

— Nu, dar știu un supermarket care are.

— Ha-ha-ha-ha! Asta a fost bună. Ha! Ha! Ha!

Alexandra e singura femeie din câte cunosc care râde ca și cum ar citi de pe o foaie. Fără pic de veselie, dar cu toată gura. Imediat o să mă întrebe dacă lucrez tot cu normă întreagă.

— Și lucrezi cu jumătate de normă acum ? Nu. Tot cu normă întreagă. *Dumnezeule!* Nu știu cum te descurci, sincer îți spun. Claire, tocmai îi spuneam lui Kate că nu știu cum reușește să se descurce. Tu știi?

19.27: Rolul de înger s-a dovedit o încercare grea pentru Emily. E atât de obosită încât îmi fac un calcul că aş putea sări trei pagini din poveste fără ca ea să-și dea seama. Trebuie să mă ocup de e-mailurile alea. Dar chiar când sar paginile cu pricina, un ochi bănuitor se deschide instantaneu.

— Mami, ai greșit.

— Da?

— Ai uitat partea în care Porcușorul

sare în buzunarul lui Kanga!

— O, Doamne, așa am făcut?

— Nu-i nimic, mami. Putem s-o luăm de la început încă o dată.

20.11: Robotul de pe măsută, lângă televizor, e plin de mesaje. Ascult mesajele. Un accent puternic de West Country mă informează că KwikToy îmi răspunde la telefonul legat de cadourile de Crăciun nelivrate. „Din păcate, din cauza cererii neașteptat de mari, produsele nu vor ajunge la dumneavoastră decât de Anul Nou”.

Dumnezeule, ăștia sunt nebuni?

Urmează un mesaj de la mama, care ocupă aproape toată caseta. Intimidată de tehnologie, mama lasă încă pauze pentru ca persoana de la celălalt capăt să-i dea replica. M-a sunat ca să-mi spună să nu-mi fac griji, că se va descurca foarte bine fără noi de Crăciun. Cumva, asigurarea ei mă doare mai tare decât dacă s-ar fi plâns. E acea lovitură care te face knock-out și pe care câteva mame au perfecționat-o de-a lungul secolelor: întâi te fac să te simți vinovat și apoi te simți frustrat de faptul că te-au făcut să te simți vinovat, lucru care te face să te simți și mai groaznic.

— Am pus câteva cărți la poștă pentru Emily și Ben și câte ceva pentru tine și Richard. Sper că am ales bine.

Îi e teamă să nu displace în această privință la fel de mult ca în oricare alta.

După reproșurile subtile ale mamei, mă simt ușurată să aud vocea lui Jill Cooper-Clark care-mi urează Crăciun fericit. Scuze că nu a trimis felicitări anul acesta, dar a fost un pic bolnavă - râde -, dar cel puțin noul ei specialist seamănă cu actorul Dirk Bogarde. Îmi trimite

dragostea ei și mă roagă s-o sun când am timp.

La sfârșit, aud o voce atât de rece încât de-abia o recunosc: e Janine, o prietenă, fostă broker. Janine nu s-a mai dus la serviciu anul trecut când firma soțului său a fost cotată la bursă și Graham a intrat în posesia unei averi de genul acela care-ți permite să-ți cumperi un iaht numit *Tabitha*, cândva proprietatea unui văr al lui Aristotel Onassis. Pe vremea când Janine se ducea la serviciu, împărtășeam epuizarea provocată de lupta zilnică de a ține o casă și în același timp de a supraviețui în Lumea Bărbaților evitând gloanțele lunetiștilor. Acum, Janine se duce după-amiaza la cursuri la Chelsea Physic Garden, unde învață cum să-și optimizeze jardiniera. Are fețe de iarnă și de vară pentru canapele, pe care le schimbă exact la momentul potrivit din an, iar de curând a aranjat toate fotografiile de familie în albume capitonate care se află pe măsuta pentru cafea din sufragerie, exalând arome suave de piele și mulțumire. Ultima dată când am întrebat-o pe Janine cu ce se mai ocupă, mi-a răspuns: „Ei, știi tu, cu olăritul”. Nu, nu știu. Olăritul și eu nu cred că am făcut cunoștință.

Janine sună ca să ne întrebe dacă venim la ei la cina de Anul Nou. Îi pare rău să ne deranjeze. Vocea ei nu asta spune. Vocea ei spune că e o gazdă ofensată și plină de înciudare.

Care cină de Anul Nou? După câteva minute de săpături în grămada de pe

masa din hol - broșuri cu mâncare indiană *tandoori*, frunze uscate, o mănușă maro fără degete desperecheată - descopăr un teanc de scrisori de Crăciun nedesfăcute. Mă uit printre plicuri până când îl găsesc pe cel cu scrisul caligrafic al lui Janine. Înăuntru, o felicitare cu un montaj de fotografii: Graham, Janine și copiii lor perfecți, plus o invitație la cină. Confirmați până la 10 decembrie.

Fac și acum ceea ce fac de obicei în astfel de situații: dau vina pe Richard. (Nici nu trebuie să fie vina lui, dar cineva trebuie să fie vinovat sau cum am mai putea trăi altfel?) în genunchi, pe podeaua din bucătărie, Richard confecționează pentru Ben un ren din carton și ceea ce pare a fi cealaltă mănușă maro fără degete. Îi spun că nu mai suntem capabili nici măcar să refuzăm petrecerile la care nu vom putea lua parte: ostracismul nostru social e aproape complet. Mă cuprinde dintr-odată dorința să fiu una dintre femeile acelea care răspund la invitații cu promptitudine, pe hârtie de scris groasă, de culoarea untului și cu chenar creat de William Morris. Și cu stiloul, nu cu o cariocă uscată de cuibare verde deschis pe care am pescuit-o din penarul lui Emily.

Rich dă din umeri.

— Revino-ți, Kate. O s-o iei razna. Poate, dar mi-ar plăcea să am de ales.

11.57: Cada. Locul meu preferat.

Aplecată peste cada goală, adun rășuștele și bărcuța eșuată, dezlipesc literele alfabetului care, de când vocalele au căzut în veceu, formează frânturi enervate cu iz croat (*scrtzchk!*) pe marginea căzii. Dezlipesc un maiou Bărbie întărit, pe jumătate uscat, care a început să miroase a ceva care seamănă cu mirosul de mormoloci, din câte îmi amintesc. Apoi, încep să dezlipesc dintr-un colț covorașul antiderapant ale cărui ventuze cedează cu un râgâit indignat.

Apoi devastez dulăpiorul în căutarea unui ulei de baie relaxant - levănțică, castravete de mare, bergamotă -, dar cum mereu mi se termină aromele relaxante, mă mulțumesc cu o chestie care face spumă, se numește Vitality și are o culoare radioactivă de lămâie verde. Dau drumul la o apă insuportabil de fierbinte, atât de fierbinte încât, când mă bag în cadă, corpului meu i se pare pe moment rece. Stau pe spate, cu nările umflate deasupra apei, ca un aligator. Mă uit la femeia care dispăre în oglinda aburită de lângă mine și-mi zic că ăsta e timpul *ei*, doar al *ei*, singură, cu excepția dinozaurului Barney stingher pe care nu l-a observat, care își ițește deodată capul dintre genunchii *ei*, cu un rânjet de criminal în serie.

Cada e foarte veche, cu porțelanul străbătut de vinișoare gri-albastre. N-am mai avut bani după ce am făcut bucătăria, așa că gradul de jeg crește pe măsură ce urci: cu cât urci mai sus, cu atât standardul descrește. Bucătărie

Terence Conran, cameră de zi Ikea, baie Igrasie Bau Bau. Dar fără lentilele de contact și la lumina lumânărilor, coșcoveala leproasă a băii mă duce cu gândul mai degrabă la un templu roman al vestalelor decât la tratarea lipsă a pereților împotriva igrasiei în valoare de 5000 de lire.

După ce s-a dus spuma de pe mâini, apar insulițe roz solzoase pe dosul palmelor. Au ajuns deja până în spatele urechii drepte. Eczemă cauzată de stres, așa i-a spus asistenta de la serviciu. „Nu ai putea găsi un mod de a mai elimina din presiunea sub care trăiești, Kate?” O, păi, să vedem: să-mi fac un transplant de creier, să câștig la loterie, să-mi reprogream soțul să înțeleagă că lucrurile lăsate la picioarele scărilor trebuie de obicei duse sus.

Nu văd cum aș putea continua în ritmul ăsta. Nu văd cum m-aș putea opri. Nu pot să nu mă gândesc că am fost prea dură cu micuța srilankeză la introducerea de azi. Momo și mai cum? Părea destul de drăguță. Mi-a cerut să fiu sinceră. Oare ar fi trebuit să fiu? I-am zis că singurul mod de a rezista la EMF este să te porți ca băieții. Iar când te porți ca băieții, te cataloghează drept dură și dificilă, așa că începi să te porți ca o femeie, iar atunci zic că ești emotivă și dificilă. Dificil fiind cuvântul pe care-l aplică la tot ceea ce nu e ca ei. Ei, o să învețe ea.

Dacă aș fi știut la vârsta ei ce știu acum, aș mai fi devenit mamă? Închid ochii și încerc să-mi imaginez cum ar fi

lumea fără Emily și Ben: ca o lume fără muzică și lumină.

Mă scufund pe spate sub apă și îmi îndemn gândurile să plutească libere, dar le simt prinse de creier ca niște lipitori.

Să nu uit

Să am o discuție serioasă și fermă cu Paula privind tunsorile copiilor Ipunctualitate etc. Sa am o discuție serioasă și fermă cu Rod privind rolul meu în raporturile cu clienții, mai exact NU SUNT GHEIȘA LOR DE SERVICIU. Mărire de salariu: repetă după mine: Nu Voi Mai Accepta Muncă Suplimentară Fără Plată Suplimentară! Ofertă de traversă nouă pentru scări. Cumpărat brad de Crăciun și instalație de pom la modă (de la John Lewis sau Ikea ?) Cadou pentru Richard (Cum să devii o gospodină desăvârșită ?), socrii (butoi pentru brânză sau plante de munte la care fac reclamă în suplimentul color de la Sunday Times: unde am pus tăietura din ziar ?) Dulciuri de umplut ciorapii E&B. Jeleuri de fructe Uncie Alf. Dulciuri împotriva răului de mașină ? Rugat Paula să ia rufe de la curățătorie. Cât ar costa să plătești pe cineva să-ți facă cumpărăturile î Exerciții de contractare a mușchilor vaginaaali. Făcut glazură pentru prăjitura de Crăciun: prea târziu, cumpărat una gata făcută. Felicitări, timbre categoria întâi x 30 bucăți. Dezvățat Ben de suzetă ! Să nu-l uit pe Roo! Sunat porcăria aia de

firmă de cadouri și amenințat că-i dau în judecată. Scutece, biberoane, casetă video cu Frumoasa adormită. Test pentru depistarea cancerului!!! Șuvițe. Hamster?

Sdudoâtoiii țycîiKLitc

Pot să mă spăl și să mă îmbrac pe mine și pe cei doi copii și să ieșim din casă, totul în jumătate de oră, pot să jonglez cu nouă valute diferite în cinci fuse orare diferite, pot să-mi produc un orgasm într-un mod eficient și silențios, pot să pregătesc cina și să o mănânc stând în picioare în timp ce vorbesc la telefon cu cei de pe Coasta de Vest, din Statele Unite, pot să-i citesc lui Ben *Guess how much I love you* F^{VII} și să mă uit în același timp la prețurile acțiunilor pe teletext, dar pot eu oare să găsesc un taxi să mă ducă la aeroport?

În urma unui program de reduceri ale costurilor, Edwin Morgan Forster nu mai trimite mașina să mă ducă la aeroportul Heathrow. Trebuie să-mi comand eu una. Aseară am rezervat un taxi din zonă, care însă nu a apărut de dimineață. Când i-am sunat ca să protestez, tipul de la celălalt capăt mi-a zis că-i pare foarte

VII „Ghici cât de mult te iubesc”^{*4} (engl.).

rău, dar nu pot trimite o mașină mai devreme de jumătate de oră.

— E o perioadă aglomerată a zilei, drăguță.

Știu că e o perioadă aglomerată a zilei. De-aia am rezervat un taxi de aseară.

Spune că ar putea să-mi facă rost de ceva în douăzeci de minute. Resping furioasă această ofertă și-i trântesc telefonul în nas. Și imediat regret gestul pentru că toate celelalte companii de taxiuri lip nu nu mașină disponibilă, fie îmi propun un timp de așteptare mult mai dezastruos.

Sunt înnebunită, când descopăr o carte de vizită arămie murdară ițindu-se de sub prețul do În ușă. E a unei companii de taxiuri de care nu am mui auzit niciodată: „Pegas - șoferul dumneavoastră înaripat”. După ce formez numărul, tipul de la celălalt capăt îmi spune că vine imediat. Bucuria mea nu ține mult. Cum locuim în Hackney, mă trezesc la ușă cu Pegas - șoferul dumneavoastră drogat. Parcat într-un unghi de patruzeci și cinci de grade față de bordură, carul lui Pegas este un Nissan Sunny învăluit de nicotină și hașiș. Intru în mașină, dar îmi este practic imposibil să respir, așa că încerc să cobor geamul și să-mi scot capul cum fac câinii.

— Nu merge geamul, îmi spune cu afabilitate șoferul, pe un ton sec și fără regret.

— Și centura?

— Nu merge.

— Îți dai seama că e ilegal, nu?

În oglinda retrovizoare, Pegas îmi aruncă o privire plină de milă care-mi dă de înțeles să-mi văd de treaba mea.

Faptul că nu a venit taxiul comandat m-a enervat atât de rău, încât am avut o ceartă tare stupidă cu Richard. Găsise cecul de Crăciun pentru Paula pe care-l ascunsesem în cutia cu gustarea de prânz a lui Emily. Mi-a spus că nu poate înțelege nicicum de ce cheltuiesc mai mult pentru cadoul dădacei decât pentru toate cadourile familiei puse la un loc.

Am încercat să-i explic.

— Pentru că dacă Paula nu e fericită, pleacă.

— Și asta ar fi așa de rău, Katie?

— Sincer, ar fi mai ușor dacă ai pleca tu.

— Aha, înțeleg.

Nu ar fi trebuit să vorbesc așa. A naibii oboseală. Mereu te face să spui ce nu vrei să spui, chiar dacă la momentul respectiv o simți.

După aceea, Rich s-a așezat la masa din bucătărie, prefăcându-se că a descoperit ceva fascinant de citit în *Architectural Digest*, în același timp reușind să arate ca Trevor Howard la sfârșitul filmului *întâlnire scurtă* - de o modestie demnă și cu ochii lucind.

Nici nu s-a uitat la mine când mi-am luat la revedere. Atunci Ben s-a ridicat în picioare pe scaun și a început să gângurească, cerând o îmbrățișare. Nu. Îmi pare rău. Nu îmbrăcată într-un costum curat: în ce hal e! Mânjit cu gem

și brânză proaspătă de vaci cu caise, pare să-și fi creat propriul răsărit.

Taxiul se oprește și pornește și oprește iar de-a lungul lui Euston Road. Dacă asta e una dintre arterele principale ale Londrei, atunci Londra are nevoie de o operație de bypass coronarian. Locuitorii ei stau în mașini cu inimile încărcate de nervi.

Odată ce-am trecut de King's Cross, îmi desfac corespondența. O felicitare de la mama plus un supliment de Crăciun al unei reviste: „26 de rețete pentru un Crăciun magic, fără stres!” Răsfoiesc suplimentul cu neîncredere crescândă. Cum ar putea ceva care te scapă de stres să presupună caramelizarea unei hașme?

Ne târâm în continuare spre vest, parcurgem șoseaua suspendată și trecem pe lângă casele roz-cărămizii care defilează ca o dantură știrbă kilometru după kilometru. Pe când trăiam într-o astfel de casă, Crăciunul era încă o treabă destul de simplă. Însemna un brad, un curcan dolofan, portocale într-o plasă portocalie, poate niște curmale lipite între ele într-o canoe în miniatură și o cutie de metal plină cu bomboane de ciocolată Qualitz Street din care mânca toată familia în timp ce se uita la comicii Morecambe și Wise. Cadoul cel mare te aștepta mereu jos, lângă brad: o casă de păpuși, role, poate chiar o bicicletă cft roți ajutătoare și claxon – și mai era și un ciorap a cărui greutate diformă o descopereai plin de încântare, cu vârful

picioarelor, la capătul patului. Dar și Crăciunul, ca toate celelalte lucruri, a trecut la alt nivel. Acum se poartă spectacolele cu *Spărgătorul de nuci* pentru care trebuie să rezervi bilete din august și Kelly Bronze. Când am auzit prima dată numele acesta, am presupus că Kelly este una dintre femeile alea gonflabile din *Baywatch*, dar s-a dovedit a fi singurul tip de curcan bun de mâncat al zilelor noastre. După ce-ai stat jumătate de oră la telefon așteptându-ți rândul să-i implori pe cei de la supermarket să te treacă pe lista de așteptare pentru Kelly, trebuie să aduci pasărea acasă și să o umpli. Potrivit suplimentului de Crăciun, umplutura, care consta cândva în firimituri de pâine veche și ceapă tăiată cubulețe, plus o lingură de salvie mucegăită, a evoluat, ajungându-se la „unt cu ciuperci *porcini*, orez roșu și afine pentru papile blazate”.

Nu prea cred că aveam papile în anii *70, dar aveam un apetit imens pentru dulciuri și mai aveam și dureri de stomac pe care le potoleam sugând comprimate de culoarea și textura pietrelor funerare. O glumă bună dacă stai să te gândești, nu-i așa? Exact în momentul în care milioane de femei fug de rolul de gospodină, apare brusc mâncarea demnă de a fi gătită. Gândește-te la toate mâncărurile minunate pe care le-ai putea face, Kate, asta dacă ai fi vreodată în bucătărie.

8.43: Pegas a ales o rută mai „scurtă” până la Heathrow, prin dos. Așa că acum, cu o oră și douăzeci și două de minute înainte ca avionul să decoleze, noi ne aflăm în fața unui șir de măcelării *halal*^{VIII} din Southall. Simt cum inima mi-o ia razna; apăs pe o pedală de accelerație invizibilă.

— Ascultă, nu poți să mergi un pic mai repede ? Trebuie să recuperez timpul pierdut *neapărat*.

Un tânăr într-o pijama albă din bumbac pășește în fața mașinii noastre, purtând un miel de mărimea unui copil pe un umăr. Șoferul meu frânează brusc și-mi scuipe o replică laconică:

— Cucoană, ultima dată când am verificat, tot ilegal era să calci oamenii cu mașina.

Închid ochii și încerc să mă calmez. O să mă simt mult mai stăpână pe situație dacă folosesc timpul ăsta în mod util: o să-i sun pe cei de la KwikToy („Distracție 24 din 24!”) de pe mobil să fac reclamație în legătură cu lipsa cadourilor de Crăciun comandate.

— Vă mulțumim că ați ales KwikToy. Ne pare rău, vă punem apelul în așteptare. Cineva vă va prelua imediat apelul.

Tipic.

Mă înfig într-un exemplar jerpelit din Pagini Aurii căutând magazine de animale din nordul Londrei. Nu mă miră să aflu că e criză de pui de hamster, deși

VIIIMăcelării în care carnea este pregătită conform legii islamice (*sharia*).

s-ar putea să mai fie unul rămas în Walthamstow. M-ar interesa? Da.

Când dau în sfârșit de cei de la KwikToy, un operator hăbăuc nu pare prea dispus să recunoască înregistrarea comenzii mele. Spune-i că sunt acționar majoritar al societății și că suntem pe cale de a ne reconsidera investiția.

— Fie, recunoaște el într-un final, au existat niște probleme de livrare din cauza cererii neașteptat de mari.

Subliniez faptul că cererea cu greu poate fi definită ca neașteptat de mare.

— Nașterea pruncului Iisus. Sărbătorim chestia asta de 2000 de ani. Jucăriile și Crăciunul. Vă sună cunoscut?

— Să înțeleg că ați dori o dovadă că ați făcut comanda?

— Nu, nu asta aș dori. Aș dori să-mi livrați jucăriile *chiar acum*, astfel încât copiii mei să aibă ce despacheta în ziua de Crăciun.

O pauză, un țiuit și un strigăt cu ecou:

— Băi, Jeff, am o farfuză înțepată care face gât că n-a pimit setul Goldilocks pentru porridge și câinele cu roțițe. Ce dreacu' să-i spun?

9.17: Ajung la Heathrow și îmi mai rămâne și ceva timp. Mă hotărâsc să încerc să fiu drăguță cu șoferul ca să mă ierte că am țipat la el. Îl întreb cum îl cheamă.

— Winston, îmi răspunde el suspicios.

— Mulțumesc, Winston. Ai ales o rută foarte bună. Apropo, pe mine mă cheamă

Kate. Un nume atât de impozant, Winston. Ah, de la Winston Churchill?

Savurează momentul înainte de a-mi răspunde: — Nu, de la Winston Silcott. 9,26: Cum îmi croiesc drum dând din coate prin mulțimea din sala de așteptare, îmi dau seama că am uitat ceva. Trebuie să sun acasă. Mobilul a ieșit din aria de acoperire a rețelei. Cum vine asta? încerc un telefon public cu monede care-mi înghite trei lire și nu-mi face legătura, iar pe fundal se repetă mesajul: „Vă mulțumim că ați ales British Telecom”.

Într-un final obțin legătura de la un telefon public cu cartelă de lângă biroul de îmbarcare, supravegheată de trei membri ai echipajului îmbrăcați în uniforme bleumarin.

— Alo, Richard ? Orice-ar fi, să nu uiți de ciorapi.

— Lenjerie intimă?

— Ce?

— Ciorapii. Katie, e cumva vreo aluzie la lenjerie? Jartiere, dantelă neagră, câțiva centimetri de coapsă albă sau e vorba de un banal recipient pentru darurile de la Moșu’?

— Richard, ai băut ceva?

— Tot ce se poate.

În timp ce închide, aș putea jura că o aud pe Paula oferindu-i Hubba Bubba lui Emily.

FIICA MEA NU ARE VOIE SĂ MESTECE GUMĂ.

De la: Kate Reddy, Stockholm

Către: Candy Stratton

Clientul amenință să renunțe la noi pe motiv că fondurile administrate de noi nu o duc bine. Le-am înșirat ceva despre faptul că administratorii de fonduri de la Edwin Morgan Forster sunt ca Björn Borg^{IX} - ezelenți jucători la linia de fund care-și drămuiesc loviturile și țintesc la victorii pe termen lung, și nu niște artiști exhibiționiști epuizați care aleargă după victorii ușoare și apoi greșesc la serviciu. Se pare că au înghițit-o. Naiba știe de ce. Am tot ieșit din sala de consiliu de la Bengt Bergman să mă duc în toaleta directorilor, unde m-am încuiat în cabină și am sunat de pe mobil la magazinele de animale din Wulthamstow. Până acum trei zile, scrisorile lui Emily pentru Moș Crăciun nu pomeneau nimic de un hamster. Brusc, hamsterul a trecut pe locul întâi pe listă.

Toți clienții suedezi au nume care seamănă cu o mână proastă de litere la *Scrabble*. în timpul prânzului, Sven Sjostrom a tot pescuit rulouri de hering marinat din farfuria mea spunându-mi cât de mult crede el într-o „Uniune Europeană mai strânsă**.

în Suedia, reușesc mereu să dau numai peste bărbați care habar n-au de corectitudinea politică.

Bleah, K8 xxxxx

De la: Candy Stratton Către: Kate Reddy
Crezi că ne vom mai vedea, Sven?

Crezi că vom împărtăși momente speciale, Sven?

lasă-te dusă de val, dragă, o să te relaxeze!

-
- IX Björn Borg este cel mai cunoscut jucător de tenis suedez al tuturor timpurilor. Este singurul jucător care a câștigat turneul de la Wimbledon timp de 5 ani consecutiv. Jocul lui Borg se baza pe antrenament susținut și dezvoltarea capacităților fizice.

cu drag,
Cistita xxx

De la : Kate Reddy
Către: Candy Stratton

NU E AMUZANT. Uiți că am o căsnicie fericită. Ei, cel puțin am o căsnicie.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy

Am încăput pe mâna (sau mai degrabă pe gura) unei secretare odioase de la Piper Place (știi, știi, ar trebui să termin cu nebunia asta cu educația copiilor) care m-a umilit îngrozitor. Da, Ruby ar putea fi primită în școala noastră în 2002, „Dar trebuie să vă avertizez, dnă Richardson, că avem peste o sută de fete înscrise pe listă și că avem o politică foarte strictă: se va acorda prioritate fetițelor care vin din familii ai căror membri au studiat la noi”.

Ai cumva niște dinamită ? Vacile astea frustrate trebuie oprite.

Ce mai e nou?

De la : Kate Reddy
Către : Debra Richardson

Nu am înscris-o încă pe Em la școală. Până-mi fac eu timp pentru asta, va trebui probabil să mă culc cu directorul școlii ca să am vreo șansă să o înscriu... Probleme mai presante : am două zile la dispoziție să-l dezvăț pe Ben de suzetă pentru că soacră-mea consideră că suzeta e instrumentul diavolului, folosită doar de țigani sau de degenerați care fumează țigări una după alta „și-și parchează copiii în fața video-ului^M. De parcă ai putea face altceva în ploiosul și frigurosul Yorkshire? Am găsit hamster pentru Emily.

Se pare că femelele hamster sunt f agresive și uneori își mușcă sau chiar își mănâncă puii. Hm, oare ce motiv ar avea să facă una ca asta?

2.17: Furtună de zăpadă. Zborul spre țară are întârziere. Secunde prețioase păstrate pentru făcut cumpărături în Londra pierdute. Cotrobăi prin magazinul cu cadouri de Crăciun din aeroportul din Stockholm. Ce-ar prefera Rich? Carne de ren uscată la vânt sau casetă video de sărbători numită: *Adolescente dulci suedeze în zăpadă?* Refuz în continuare să-i cumpăr lui Emily vulgarul și urâtul bebeluș Wee-Wee pe care l-am văzut la emisiunea de dimineață de la televizor. Fac un compromis și-i cumpăr varianta locală de păpușă Barbie – persoană hrănită sănătos, probabil social-democrată, cu costum kaki de mediator pentru pace.

Ajunul Crăciunului, Birourile Edwin Morgan Forster

Ar fi trebuit să-mi dau seama unde vor sfârși negocierile mele pentru mărirea salariului atunci când Rod Task a venit prin spatele scaunului meu, m-a bătut de trei ori pe umăr ca un veterinar care se pregătește să-i facă o injecție unei pisici și m-a descris drept „un membru extrem de valoros al echipei”. Era după-amiază târziu, ultimele rămășițe de lumină, iar cerul de deasupra întregii zone Broadgate era de culoarea ceaiului.

Rod mi-a explicat că nu se vor mai da prime anul acesta: prima pe care

contasem ca să-mi termin lucrările la casă și pentru multe alte lucruri. Sunt vremuri grele pentru toți, mi-a spus el, dar vestea cea bună este că îmi oferă o nouă provocare extraordinară.

— Credem că ești persoana cea mai pregătită în relațiile cu clienții, Katie, și asta pentru că știi să te porți cu ei al dracului de bine. Și oricum, tu ai cele mai frumoase picioare.

Un australian scund și îndesat, cu o voce pe care alți bărbați o folosesc ca să atragă atenția barmanului, Rod a venit cu tot calabalâcul de la Sidney acum trei ani și jumătate ca să se alăture EMF-ului, pe postul de director de marketing. A fost adus ca să dea un impuls pe grilă firmei din Anglia. Am crezut că voi fi dată afară. Pentru că nu putea să mă privească în ochi, și asta nu numai pentru că sunt cu șase centimetri mai înaltă decât el, dar mai avea și obiceiul de a comenta anumite părți ale trupului meu ca și cum ar fi fost la ofertă specială și de a încheia fiecare ședință cu îndemnul: „Sari pe ei și verifică-le cauciucurile !”^X După câteva săptămâni, când Candy l-a întrebat pe un ton candid ce înseamnă această expresie în engleză, a rămas perplex timp de câteva secunde și apoi a rânjit larg: „Stoarce clientul și

X **Expresia englezească *kick the tires* se referă la obiceiul de a lovi cauciucurile unei mașini pe care vrei s-o cumperi ca s-o testezi; în lumea afacerilor, expresia a căpătat sensul verificării la prima mână a unei societăți în care urmează să investești.**

de ultimul bănuț!”

Așadar credeam că voi fi dată afară. Dar chiar atunci Emily a împlinit vârsta fatală de doi ani și mi-am cumpărat o carte cu titlul *îmblânzirea bebelușului*. A fost o revelație. Sfaturile despre cum să te porți cu omuleți imaturi și nervoși care nu înțeleg că există limite și care-și pun mama la încercare în permanență s-au potrivit perfect și șefului meu. În loc să-l tratez ca pe superiorul meu, am început să mă comport cu el ca și cu un băiețel năbădăios. De câte ori se pregătea să facă pe obraznicul, îi distrăgeam atenția. Dacă voiam să-l conving să facă ceva, făceam în așa fel încât să i se pară că a fost ideea lui.

Revenind, Rod îmi spune că, începând de azi, Fundația Salinger devine responsabilitatea mea. Fundația are sediul în New York. Directorul executiv se numește Jack Abelhammer. O afacere de două sute de milioane de dolari care cere o persoană de calibrul meu. Voi avea timp să mă familiarizez cu portofoliul fundației în timpul sărbătorilor, desigur, și-n plus voi continua să-mi

dădăcesc toți vechii clienți până când Rod va găsi persoana potrivită care să preia câțiva dintre ei. Îl întreb pe Rod cum e Abelhammer.

— Are o mișcare de du-te-vino bună.

— Pardon?!

— Dar jocul scurt lasă de dorit.

— Aha, golf.

— Vai, Katie, dar despre ce credeai că vorbesc ? Despre sex?

Concediul de Crăciun începe oficial azi, la sfârșitul zilei de lucru, dar biroul este deja practic pustiu: neoficial, suntem acum prinși între prânzul alcoolizat și ceaiul spirtos. Când revin la birou, o găsesc pe Candy cocoțată pe caloriferul de sub geam, cu picioarele întinse, sprijinite de partea de sus a scaunului meu. Poartă o bluză roșu aprinș cu bretele, ciorapi din plasă mov și are paiete aurii în păr.

— Așa, lasă-mă să ghicesc, spune ea. Te-a făcut de căcat și tu i-ai mulțumit la sfârșit.

— Dă-mi voie, te rog.

O apuc de glezne și-i dau picioarele jos de pe scaun.

— De fapt, totul a decurs foarte bine. După părerea lui Rod, calitățile mele în abordarea clienților sunt foarte valoroase, drept pentru care, ca un vot de încredere, mi-au dat pe mână o fundație importantă.

— Desigur.

De fiecare dată când râde, Candy îți prezintă o dantură americană sănătoasă, demnă de invidiat.

— Nu te uita așa la mine.

— Kate, știi foarte bine că aici un vot de încredere serios are întotdeauna cel puțin patru zerouri în coadă. Ce altceva a mai zis?

Dau să-i răspund, dar îmi face semn să tac și-l văd trecând pe lângă noi pe Chris Bunce, ticălosul firmei, în drum spre toaleta bărbaților, transportând sub curea un prânz lung. Un bou incredibil, Bunce reușește să pară în același timp

slăbănog și umflat. De când i-am explicat clar și destul de politicos că nu mă interesează conținutul boxerilor lui, tensiunea sexuală dintre noi a făcut loc unor hărțuieli ușoare cu ocazionale schimburi de focuri atunci când eu obțin un client pe care și-l dorea el. (Bărbații ca Bunce privesc respingerea ca pe o ofensă ce trebuie plătită cu dobândă compusă, precum datoriile țărilor din lumea a treia.)

Candy arată cu capul spre silueta lui care se îndepărtează:

— O mulțime de gunoaie ajung la EMF într-un fel sau altul. Te-ai oferit să faci și curățenie în birou pentru ei?

— Mă crezi proastă ? Rod a spus că nimeni nu primește primă.

— Și tu l-ai crezut ? Candy închide ochii și oftează zâmbind. Asta îmi place mie la tine, Kate. Cea mai inteligentă economișă de la Maynard Keynes încoace, și tot crezi că atunci când te jefuiesc, îți fac o favoare.

— Candy, Maynard Keynes a fost bărbat.

Dă din cap, iar paielele trimit săgetuțe de lumină.

— Ba nu. A fost un fruct. Din punctul meu de vedere, femeile trebuie să-i revendice ca unii de-ai noștri pe toți bărbații din istorie care au avut o puternică latură feminină.

18.09: Ne ia cel puțin două ore să încărcăm mașina pentru călătoria către nord, la socrii mei. În prima oră, Richard

alcătuiește un drăguț puzzle format din lucruri pentru bebeluș, în portbagajul mașinii. (Ludovic al XIV-lea călătorea cu mai puține bagaje decât Ben.) Apoi vine momentul când trebuie să găsească cheia de la cutia de bagaje, care stă ca o barcă întoarsă cu burta-n sus pe capota mașinii noastre. „Unde am pus-o, Kate?” După zece minute de nervi și golit fiecare sertar din casă, Richard găsește cheia în buzunarul de la geacă.

După ce Rich îmi spune să bag copiii în mașină „chiar acum”, urmează douăzeci de minute în care descarcă frenetic tot ce e în mașină pe motiv că „vrea doar să se asigure” că a luat sterilizatorul pe care „știe sigur” că l-a înghesuit lângă roata de rezervă. Urmează o operațiune înverșunată de reîmpachetare, punctată de mulți „fîr-ar al dracu’ !”, iar în final obiectele sunt înghesuite unele peste altele cum îi vin la mână. Ce rămâne este îndesat în spațiul liber de la picioare, și-n față, și-n spate. Salteluța ușor de curățat pentru schimbat scutece, scaunul înalt portabil și ușor de asamblat, plus piesa care-l însoțește, pătuțul roșu-portocaliu ușor de asamblat. Biberoane, boluri de melamină cu Thomas Locomotiva. Pijamale. Păturica lui Emily - o zdreanță jalnică de lână gălbuie care arată de parcă ar fi fost călcată de mașină în repetate rânduri. Călătorim întotdeauna cu un întreg bestiar de companioni nocturni - iubitul Roo al lui Ben, o oaie, un hipopotam îmbrăcat-în tutu, un urs marsupial care e

o dublură bizară a lui Roy Hattersley^{XI}. Suzetele lui Ben (a se ascunde cu orice preț de părinții lui Richard). Hamsterul, supriza pentru Emily, e în HCuns în portbagaj.

Fixați cu nenumărate centuri de scaunele lor speciale din spate ca niște cosmonauți care așteaptă lansarea, Emily și Ben se dondănesc în voia lor până când ajung la luptă corp la corp, într-un moment de slăbiciune (oare am eu vreodată momente de tărie?), am desfăcut cutia cu Moș Crăciuni de ciocolată pe care o păstram pentru dimineața de Crăciun și le-am dat câteva bucăți împachetate în staniol ca să-și facă de lucru. Drept urmare, Emily, care acum un sfert de oră purta o pijama albă, arată acum ca un dalmățian cu botul maro închis și pete de cacao peste tot.

Richard, care unsprezece luni și jumătate din an afișează o indiferență eroică față de curățenia și aspectul general ale odraslelor lui, mă întreabă brusc de ce Ben și Emily arată în halul ăla. Ce va zice mama lui?

Curăț copiii cu șervețele umede. Ne așteaptă trei ore de drum pe autostrada

XI Politician laburist britanic, unul dintre liderii partidului între 1983-1992, cunoscut și ca scriitor și chiar infractor. Câinele său Buster a omorât o găscă într-un parc regal, iar stăpânul său a invocat legitima apărare, pierzând procesul. Cât timp a fost o figură importantă în viața publică, a fost satirizat de mai multe ori din cauza defectului său de vorbire reprezentat de o salivare excesivă.

Al. Mașina e supraîncărcată și se balansează ca un vapor.

— Am ieșit din Anglia ? întreabă o voce neîncrezătoare din spate.

— Nu.

— Am ajuns la bunica?

— Nu.

— Dar *vreau* la bunica.

Nici nu trecem de Hatfield și copiii interpretează deja o fugă pentru țipete și plânsete. Dau mai tare caseta cu *Colinde interpretate de corul de la King's College*, iar eu și Rich începem să cântăm după casetă cu însuflețire. (Rich e specialist în triluri, iar eu cânt partea lui Jessyie Norman.) Aproape de Peterborough, la vreo sută douăzeci de kilometri de Londra, un gând firav și sâcâitor reușește să-și scoată căpșorul din grămada de vegetale în putrefacție pe care o reprezintă conținutul capului meu la ora asta.

— Rich, ți-ai adus aminte să-l iei pe Roo?

— Nu am știut că trebuia să țin minte să-l iau pe Roo. Am crezut că ții tu minte să-l iei pe Roo.

Ca orice altă familie, familia Shattock are propriile tradiții de Crăciun. Una dintre aceste tradiții este că eu cumpăr toate cadourile pentru partea mea de familie și tot eu cumpăr cadourile pentru copiii noștri și pentru cei doi fini ai noștri, și-i cumpăr și lui Richard cadou, și părinților lui, fratelui lui, Peter, și soției lui Peter, Cheryl, și celor trei copii ai lor și

unchiului Alf al lui Richard care vine cu mașina de la Matlock de fiecare dată de Boxing Day^{XII} și care este pasionat de rugby și se laudă că e plin de tact. Dacă își amintește și în funcție de orele de închidere ale magazinelor, Richard îmi cumpără mie un cadou.

— Deci, ce am luat pentru tata ? va întreba Rich în drum spre Yorkshire.

Folosind conjugalul „noi”, care înseamnă de fapt „tu”, adică eu.

Cumpăr hârtie de împachetat cadouri și scotch și împachetez toate cadourile. Cumpăr felicitări și o coală mare de timbre categoria a doua. Până termin de scris felicitările și de falsificat semnătura lui Rich, compunând un text cald și în același timp optimist despre timpul care trece și cum noi sigur ne vom vizita în Anul cel Nou (o minciună), e prea târziu să le expediez cu poșta de categoria a doua, așa că mă așez la coada pentru timbre de categoria întâi. Dau apoi din coate să-mi fac loc în înghesuiala de la raionul cu alimente de la Selfridges' ca să cumpăr brânză și bomboanele acelea florentine micuțe care-i plac Barbarei.

Odată ajunși la Barbara și Donald, cărăm tot ce era în mașină, punem cadourile sub brad și mâncarea și băutura în bucătărie, iar ei spun în cor:

— Vai, Richard, îți mulțumim că ai adus vinul. Nu trebuia să te deranjezi.

Oare se poate muri de nerecunoștință?

XII Ziua de 26 decembrie când, conform tradiției din Anglia, servitorii, poștașii, comisionarii etc. primesc cadouri.

Slujba de la miezul nopții, Biserica St. Mary, Wrothly

Iarba e atât de plină de gheață în noaptea asta, că se produce un efect aproape muzical: clinchetim și zornăim pe drum de la casa familiei Shattock, o fostă moară, până la bisericuța normandă. Înăuntru, stranele sunt pline de lume, atmosfera e grea și umedă, aseasonată cu miros de vin de la respirațiile oamenilor. Știu că ar trebui să-i dezaprobi pe bețivii care vin la biserică numai o dată pe an, la Crăciun, dar de data asta, stând aici lângă Rich, mă gândesc cât de mult îmi plac oamenii ăștia, chiar îi invidiez. Încercările lor zgomoase de a face liniște, sentimentul că au venit aici în căutarea căldurii și a luminii și a unui strop de bunătate umană.

Mă abțin, chiar mă abțin, până ajungem la versul acela „O, orășel al Beethleemului”, când sunt nevoită să-mi duc ambele mânuși la ochi:

„Pe deasupra somnului tău adânc și fără vise trec tăcute stelele”.

4

Ziua de CkăciiÂi/t

5.37 *Wrothly, Yorkshire*: Suntem toți patru în pat, împlețiți într-o îmbrățișare tentaculară. Emily, pe jumătate nebună de dragoste pentru Moș Crăciun, sfâșie

ambalajele cadourilor. Ben se distrează cu hârtiile. Eu îi dau lui Richard un pachet cu carne de ren uscată la vânt, două perechi de șosete suedeze (de umplutură), un curs de degustare de vinuri de cinci zile în Burgundia și cartea *Cum să fii o gospodină desăvârșită* (la mișto). Mai târziu, primesc de la Barbara și Donald un șorț cu imprimeu, care nu se pătează, de la Liberty, și cartea *Cum să fii o gospodină desăvârșită* (deloc la mișto).

De la Richard primesc:

1. Lenjerie intimă Agent Provocateur – sutien roșu de satin cu buline negre și jumătate de cupă deasupra căreia sfârcurile se ițesc precum coifurile războinicilor medievali deasupra parapetelor. Plus un dispozitiv jartiere-slip care pare garnisit cu plasă pescărească.

2. Carnet de membru al Național Trust^{XIII}.

Ambele cadouri fac parte din ceea ce eu numesc categoria de cadouri „mi-aș dori să te schimb”. Emily mi-a făcut cadou un ceas de călătorie minunat. În loc de sonerie, are un mesaj înregistrat de ea: „Trezește-te, mami, trezește-te, somnoroaso!” îi dăm hamsterul lui Emily (femelă, dar care va primi numele de

XIII Fondat în 1985, Național Trust este o organizație care se ocupă cu protejarea și conservarea zonelor de coastă, zonelor rurale și clădirilor din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord. Organizații similare există în întregul spațiu anglofon.

Jesus), o bicicletă pentru Bărbie, o căsuță de păpuși Brambly Hedge, un câine cu telecomandă și o grămadă de alte chestii din plastic de care nu avea nevoie. Emily e încântată de păpușa Bărbie mediator de pace pe care am cules-o din magazinul Duty Free din Stockholm până când desface cadoul de la Paula: bebelușul Wee-Wee, pe care i-am interzis explicit să i-l cumpere.

Cu riscul de a declanșa o criză de isterie, încercăm să lăsăm cea mai mare parte a cadourilor copiilor sus, nedesfacute, ca să nu îi oripilăm pe socrii mei cu nesăbuinta și extravaganța noastră de la oraș („Aruncați banii pe fereastră.”) și cu modul scandalos în care e răsfățată tânăra generație. („Pe vremea mea, erai norocos dacă primeai o păpușă cu cap de porțelan și o portocală.”)

Unele lucruri sunt mai greu de ascuns. E greu să pretinzi în fața bunicilor că, de exemplu, copilul tău se uită doar ocazional la video când, la micul dejun, copilul reproduce perfect toate cântecele din *Mica sirenă*, adăugând la sfârșit că versiunea de pe DVD are un cântec în plus. La masă, presimt un alt motiv de dispută când îi amintesc lui Emily să nu se mai joace cu solnița.

— Emily, bunicul te-a rugat să pui solnița jos.

— Nu, nu asta am făcut, spune Donald pe un ton blând. I-am spus să o pună jos. Asta e diferența dintre generațiile noastre, Kate: noi le spunem, voi îi rugați.

Câteva minute mai târziu, stau lângă aragaz amestecând niște ouă jumări când o simt pe Barbara dându-mi târcoale. Îi e greu să-și ascundă neîncrederea în ceea ce privește conținutul tigăii.

— Dumnezeu, copiilor le plac ouăle așa uscate?

— Da, așa le fac mereu.

— Ah.

Barbara e obsedată de mâncarea îngurgitată de familia mea, fie că e vorba de lipsa de legume din dieta copiilor sau de propria mea încăpățănare de a nu mânca trei mese a câte trei feluri de mâncare pe zi. „Trebuie să mănânci ca să ai energie, Kate.” Și de la nici o reuniune a familiei nu lipsește momentul în care soacră-mea mă înghesuie în colțul cu violete de Parma de lângă cămară și-mi sâsâie: „Richard pare slab, Katharine. Nu-i așa că Richard pare *slab*?¹”

Când Barbara spune „slab”, cuvântul devine instantaneu gras: robust, greoi, acuzator. Închid ochii și încerc să invoc rezerve de răbdare și de bunăvoință pe care nu le posed. Femeia de lângă mine i-a transmis soțului meu ADN-ul care-l face să arate ca o mină de pix indiferent de vârstă și acum, treizeci și șase de ani mai târziu, dă vina pe mine pentru asta. E corect? Reușesc însă să depășesc acest gen de debilități ale vieții mele de nevastă, atât cât mai rămâne din ea.

— Dar Richard *este* slab, protestez eu. Rich era slăbănog când ne-am cunoscut. Asta a fost unul dintre lucrurile care mi-

au plăcut la el.

— A fost întotdeauna subțire, aprobă Barbara, dar acum s-a topit cu totul. De cum l-a văzut coborând din mașină, Cheryl a zis: „Nu-i așa că Richard pare dărâmat?”

Cheryl este cumnata mea. Înainte de a se fi măritat cu fratele lui Richard, contabilul, Cheryl a avut un post la societatea de construcții Halifax. În momentul în care l-a născut pe primul dintre cei trei băieți ai lor, în 1989, a devenit membră a ceea ce prietena mea Debra numește Loja Șorturilor – puternica organizație și cabală a mamelor casnice. Și Cheryl, și Barbara se poartă cu bărbații lor ca niște crescători de animale cu animalele de la fermă. Și nici un Crăciun petrecut la familia Shattock nu ar fi complet fără ca Cheryl să mă întrebe dacă puloverul meu pe gât, de cașmir, este de la Bhs sau dacă chiar nu e nici o problemă să-l las pe Richard să le facă baie copiilor *singur*.

Peter ajută mult mai puțin în casă decât Richard, dar am avut ocazia să văd de-a lungul anilor că Cheryl se bucură și chiar încurajează inutilitatea soțului ei. Peter joacă în viața lui Cheryl importantul rol de „crucea pe care trebuie s-o duc”. Fiecare martir are nevoie de un Peter care, în timp, poate fi învățat să nu-și mai recunoască nici proprii chiloți.

Lucrurile care acasă la Londra mi se par firești, aici sunt văzute ca egalitarism dus la extremă.

—*Somme*, spune Richard cu un aer triumfător, dar sumbru când intră în bucătărie purtând un scutec voluminos al cărui miros de caise pierde teren în fața putorii dinăuntru.

(Rich a dezvoltat un sistem de clasificare pentru scutecele lui Ben: un incident minor este un *Tant Pis*, o producție medie este un *Croque Manure*, pe când unul complet care necesită șapte șervețele este un *Somme*. O singură dată s-a petrecut un *Krakatoa*. Nu mi se pare nimic anormal, dar când se întâmplă într-un aeroport din Grecia...)

— Desigur, pe vremea noastră tații nu ajutau deloc, spune Barbara cu o tresărare de neplăcere. Nu l-ai fi făcut pe Donald să se apropie de un scutec. Ar conduce două sute de kilometri numai să nu vadă unul.

— Richard e minunat, spun eu precaută. N-aș reuși să mă descurc fără el.

Barbara ia o ceapă roșie și o taie în patru cu ciudă.

— Bărbații - trebuie să ai puțină grijă de ei. Flori delicate, spune ea visătoare, apăsând lama peste ceapă până când aceasta plânge încet. Poți să amesteci puțin în sosul acela, Kate?

Cheryl intră în bucătărie și se apucă să dezghețe crochete de brânză și sos *vol-au-vent* pentru cocteilul de mâine.

Mă simt atât de singură atunci când Barbara și Cheryl sporovăiesc în bucătărie, în ciuda faptului că sunt și eu acolo. Îmi dau seama că așa este de secole. Femeile își văd de treabă și

schimbă priviri complice și oftaturi indulgente în ceea ce privește bărbatii. Dar nu am devenit niciodată membră a Lojei Șorturilor ; nu cunosc codul, parolele, strângerile de mână speciale. Mă aștept de la un bărbat - bărbatul meu - să facă muncă de femeie, pentru că dacă el nu face asta, eu nu pot face muncă de bărbat. Iar aici, în Yorkshire, sentimentul de mândrie pe care-l resimt pentru că mă descurc, pentru că pot și chiar reușesc să mențin viețile noastre la un nivel normal, chiar dacă pe muchie, se transformă într-un sentiment de nesiguranță. Brusc, îmi dau seama că o familie are nevoie de multă atenție, un lubrifiant care să facă lucrurile să meargă ușor, pe când familia mea avansează cu rateuri, iar frânele încep să scârțâie.

Richard se întoarce în bucătărie, minus scutec, îmi înconjoară talia cu brațele, mă ridică pe marginea aragazului, își așază capul la încheietura gâtului meu și începe să se joace cu părul meu. Exact cum face și Ben.

— Ești fericită, draga mea?

Sună a întrebare, dar e de fapt un răspuns. Rich e fericit aici, se vede, cu agitația feminină și cu înăbușeala de la cuptor și cu mine care nu vorbesc la telefon din cinci în cinci minute.

— Richard e un adevărat băiat de casă, spune Barbara cu mândrie.

Îi spun lui Rich, și glumesc numai pe jumătate, că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi însurat cu o fată cuminte și cu o ascendență impresionantă în domeniul

plăcințelelor cu fructe uscate.

— Păi, nu am făcut-o pentru că aş fi murit de plictiseală. Oricum, spune el mângâindu-mă pe obraz şi dându-mi după ureche o şuviţă de păr, dacă avem nevoie de plăcințele cu fructe uscate, ştiu o femeie extraordinară care se pricepe să le falsifice.

După prânzul de Crăciun cu familia Shattock, tot ce-mi doresc este să mă cuibăresc în faţa televizorului, cu Leonardo DiCaprio în *Titanic*, dar în loc de asta ajung să umblu prin sufragerie după Ben care se agaţă de măsuţele nesigure din cameră, rozând cabluri de veioză şi furând pungi întregi de migdale argintii. Pun în balanţă pericolul de a nu-l lăsa să ia migdalele, riscând să provoc astfel un scandal jenant („Nu poate să-şi stăpânească propriul copil?”) sau să-l las s-o facă, riscând să se înece, punându-şi astfel viaţa în pericol şi, în acelaşi timp, covorul Wilton al lui Donald şi al Barbarei.

Reuşesc să scap în timpul somnului de după-a- miază al lui Ben. întinsă pe pat cu laptop-ul meu, scriu un e-mail către o altă lume.

De la: Kate Reddy, Wrothly, Yorkshire Către: Debra Richardson

Dragă Debs, cum a fost la tine?

Aici, toate elementele unui Crăciun tradiţional: cârnaţi în foitaj, colinde, reproşuri subtile. Soacră ocupată să pregătească un pachet cu mâncare de urgenţă pentru fiul neglijat de vipera insensibilă de la oraş (Eu). Ştii că spun mereu că vreau să stau cu copiii.

Ei bine, chiar îmi doresc să stau cu copiii. Uneori, seara, dacă ajung acasă prea târziu și Emily doarme deja, mă duc la coșul de rufe murdare și le miros hainele. Așa îmi e de dor de ei. N-am mai spus asta nimănui. Și-apoi, atunci când sunt cu ei, ca acum, nevoile lor sunt atât de sufocante. E ca și cum ai înghesui o întreagă poveste de dragoste într-un weekend lung - pasiune, pupături, lacrimi amare, te iubesc, nu mă părăsi, adu-mi ceva de băut, îți place de el mai mult decât de mine, du-mă la culcare, ai un păr așa de frumos, alintă-mă, te urăsc.

Stoarsă & speriată & dornică să mă întorc la serviciu cât mai curând să mă odihnesc. Ce fel de mamă e speriată de propriii copii? A ta din Wrothly,

KS xxxxxxxx

Mă pregătesc să apăs pe „trimite”, dar în loc de asta apăs pe „șterge”. Nici măcar celei mai bune prietene nu-i poți mărturisi totul. Nici măcar ție.

5

Bbxing T)ay

Iată, am supraviețuit și acestor sărbători fericite. Mai rămâne prânzul de Boxing Day. Uit mereu de unde vine sărbătoarea asta, dar mă întreb dacă sentimentul că ai chef să-ți poștești toate rudele afară, una câte una, și să le dai câte un pumn în față intră și el în schemă?

Oricum, a fost vina mea în întregime, spune Richard, și nu se înșeală complet,

dar pledez cum că am fost provocată flagrant. De fiecare dată când suntem la socrii mei, am senzația că cei mici se transformă în grenade. În orice moment, cuiul poate să cedeze și ei să explodeze pe șezlongurile de culoarea nisipului de Nil sau să distrugă o vitrină întreagă plină cu cănuțe de porțelan pentru ouă fierte marca Royal Worcester. Și eu, și Richard alergăm după ei, ne aruncăm pe burtă să prindem obiecte decorative în cădere liberă, jucători de câmp în lumina crepusculară a unui meci pierdut din start.

12.03: E ziua cocteilului anual la familia Shattock. Barbara m-a însărcinat cu nucile: nuci de anacard, fistic, arahide, pentru copiii mari. Banii lui Donald sunt noi, e proprietarul unui lanț de magazine de articole sportive care acoperă toată partea de nord a țării, dar face tot ce poate, ca orice englez, să dea banilor o patină. Ca și cum ai crește mușchi pe o alee proaspăt pavată. Băieții au fost primii din familia Shattock care au studiat la o universitate particulară, dar au studiat la cea mai bună.

Pun nuci în holurile minuscule de cristal ale familiei și mă gândesc cât de recunoscătoare sunt să mă simt utilă, dar un sentiment mai complex îmi dă o durere în capul pieptului. Ca o arsură la stomac, numai că nu am mâncat încă. Crăciunul la familia Shattock e dificil pentru mine: iată-mă în sânul unei familii relativ funcționale, iar fiecare fibră din

mine rememorează toate Crăciunurile copilăriei mele. Nu trebuie decât să-l aud pe Harry Belafonte cântând *Mary's Boy Child* la Radio 2 și sunt acolo, cu tata care dă târcoale prin bucătărie, proaspăt întors de la cârciumă, având la el vreun cadou cu care s-o împace pe mama - un neglijeu diafan cu dantelă, dar mărimea greșită, sau un ceas de aur de furat primit de la vreun tovarăș. Tata își făcea mereu intrarea ca o vedetă, consumând tot aerul din cameră. Eu și Julie de-abia respiram, ascunse după canapea, rugându-ne ca mama să-l primească înapoi și* să putem avea și noi un Crăciun în familie, un Crăciun cum avea familia lui Richard.

Duc niște nuci în sufrageria imensă în formă de L cu ferestre-uși care dau spre grădină. Donald, radios, mă ia de braț să mă prezinte unuia dintre partenerii lui de golf. Undeva la șaiszeci de ani, bărbatul respectiv poartă o jachetă sport, o cămașă roșie și o cravată doar ceva mai puțin înflorată decât o imagine de reglaj.

— Jerry, ți-o prezint pe nora mea, Katharine. Știi, Katharine e o femeie de carieră. Și-a păstrat numele de familie. Foarte modern.

Jerry ia un aer țănoș:

— Deci, călătoriți mult în interes de serviciu?

— Da, merg des în State și...

— Și atunci cine are grijă de Richard când sunteți plecată?

— Richard. Adică Richard are grijă de

Richard. Și de copii. Și avem și dădacă la copii și... în fine, o scoatem la capăt cumva.

Jerry aprobă fără să asculte, ca și cum i-aș spune că s-a descoperit un nou apeduct de pe vremea regelui Minos.

— Aha, sună minunat. O cunoști pe Anita Roddick, scumpo?

— Nu, eu...

— Trebuie să recunoști că e extraordinară, nu-i așa? Părul ăla. Uimitor la vârsta ei. Și n-a pus un gram în plus pe ea. Multe femei din neamul ei și de vârsta ei nu se mai îngrijesc, n-am dreptate ?

— Cine ?

— Italiencele.

— Nu știam că Anita Roddick e italiancă...

— Aha, vai. Un pic mai sus de noi locuiește o femeie care ai fi jurat că e sosia Claudiei Cardinale când era tânără... asta înainte de a o răpune pastele cu brânză. Cu ce spunea Donald că te ocupi ?

— Sunt administrator de fonduri, investesc bani în numele fondurilor de pensii și al societăților în...

— Părerea mea, poți întotdeauna conta pe Bradford & Bingley^{XIV}. Depozit de o lună cu acces la bani la orice oră.

— Sună bine.

— Presupun că cei ca tine vor să ne

XIV Bancă britanică cu sediul în Yorkshire, care a rezultat din fuziunea a două societăți de investiții și credit imobiliar (Bradford și Bingley), ambele înființate în

bage pe gât blestemăția aia de euro?

— Nu...

— Până să apucăm să ne dezmeticim, Gordon Brown o să ne umple buzunarele cu krautmărci și o să ne dea brânci în lac. De ce-am mai câștigat atunci războiul? Răspunde, dacă poți.

În astfel de conversații, ajungi la un punct în care persoana care ești de fapt tot restul anului, luptându-se să iasă la suprafață de sub straturi de hârtie de cadouri și grăsimi saturate, țâșnește ca extraterestrul din pieptul lui John Hurt.

— De fapt, Jerry, spun eu mai tare decât intenționez, adoptarea monedei unice va depinde de nivelul dezechilibrului fiscal¹, felul în care se desfășoară reforma sectorului de ofertă a economiei^{XV XVI XVII} și de starea contului de capital^{XVIII}. Oricum, economia mondială e

XV1851. în prezent, Bradford & Bingley este cel mai important furnizor de consultanță financiară independentă din Marea Britanie și una dintre cele mai importante instituții care acordă credite ipotecare.

XVI Dezechilibrul fiscal se referă la diferențele dintre bugetul central și bugetele locale subordonate acestuia. Pentru a se repara acest dezechilibru, se repartizează ajutoare de stat de la guvernul central.

XVII Teorie economică conform căreia reducerea taxelor către bugetul de stat stimulează dezvoltarea sectorului privat și investițiile și, în consecință, duce la creștere economică; se aplică la nivel macroeconomic.

XVIII Contul de capital al balanței de plăți externe a unei țări este una din cele două

condusă de Alan Greenspan și de Rezerva Federală^{XIX}, așa că ar trebui să ne concentrăm mai degrabă pe Statele Unite decât pe Europa.

Jerry se dă câțiva pași înapoi și se lovește de vitrina cu porțelanuri, care clinchetesc ca niște clopoței de sanie.

— Apăi, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, scumpo. Richard e un tip norocos. Barbara, să știi că Richard al tău și-a găsit o fată pe cinste. Katharine ar putea să participe la *Vrei să fii miliardar*?, așa un cap bun are pe umeri și, în plus, e o fată drăguță.

Strângând în mână un degetar de sherry, ies pe fereastra-ușă și mă las învăluită cu plăcere de aerul înțepător din grădină. Mă las pe vine pe stâncile artificiale. Haide, Kate, ce ți-a venit de l-ai făcut praf pe bătrânelul acela inofensiv? Te-ai dat mare. I-ai arătat că nu ești doar o blondă într-un deux-pièces. Nu avea nimic cu tine. Cum putea bietul Jerry să știe ce fel de femeie sunt, din ce specie nouă? La Londra, la Edwin Morgan Forster, mă consideră ciudată pentru că am o viață personală în afara serviciului. Aici, oamenii mă consideră o creatură anormală pentru că am o carieră în loc de viață personală.

componente principale ale balanței și urmărește circulația investițiilor și împrumuturilor publice și private care intră și ies din țară.

XIX Sistemul Rezervei Federale înființat prin Legea Rezervei Federale din 1913 pentru a reglementa masa monetară, operațiile bancare și creditul în SUA.

Ieri, i-am spus Barbarei că lui Emily îi place broccoli. Habar n-am dacă îi place. La EMF, pe de altă parte, pretind că citesc rubrica Lex din *Financial Times* în fiecare dimineată înainte de a ajunge la serviciu, deși dacă aș face asta, aș pierde acele treisprezece minute petrecute pe autobuz cu Emily verificându-i ortografia, pălăvrăgind, ținându-ne de mână. Agenții dubli mint ca să-și câștige existența.

15.12: întreaga familie, Donald, Barbara, restul adulților și nepoții corespunzători, se plimbă pe pajiștea înghețată care trosnește sub picioare, croindu-și drum printre vaci Holstein. Gerul năprasnic a transformat balegile de vacă în mileuri mici, rotunde. Copiii sar pe ele făcând să iasă lichidul verde, scârbos, dinăuntru. Cerul e ca o cârpă de vase: nori amenințatori străpunși brusc de raze teatrale, neverosimile, de soare. Tocmai admir lumina pe care o aruncă pe dealurile așezate față-n față când îmi sună mobilul. Și vacile, și Barbara fac ochii mari, tiviți de gene lungi, ca Elizabeth Taylor când i se indica să pară șocată.

— Ce e zgomotul acela îngrozitor, Katharine ?

— îmi cer scuze, Barbara, e telefonul meu. Alo? Da, *alo?*

O voce de bărbat țâșnește din satelit în mijlocul ținutului Dales. E Jack Abelhammer, clientul american pe care mi l-a dat Rod ca premiu de consolare pentru că nu mi-a mărit salariul. Vocea lui e plină de dispreț tipic WASP (yankeii

nu pot înțelege obiceiul britanicilor leneși de a-și lua o întreagă săptămână liberă între Crăciun și Anul Nou). încă nu l-am cunoscut pe domnul Abelhammer, dar, după voce, i se potrivește numele^{xx} și se pare că eu voi fi cea strivită.

— Pentru Dumnezeu, Katharine Reddy, nu e nimeni la voi la birou. Tot încerc să sun de două ore. Ai văzut ce s-a întâmplat cu societatea Toki Rubber?

— Cred că mi-a scăpat asta, domnule Abelhammer. Amintiți-mi despre ce e vorba, vă rog.

Trage de timp, Kate. Trage de timp.

EMF a cumpărat de curând o cantitate considerabilă de acțiuni japoneze Toki Rubber în numele fondului lui Abelhammer. Iar acum se dovedește că geniul care a încheiat afacerea nu a observat că Toki Rubber deținea o mică societate americană care produce saltele pentru pătuțuri de copii. Aceleași saltele care au fost retrase de pe piața americană după ce oamenii de știință au dovedit că ar provoca sindromul morții subite a sugarilor. Căcat!

Abelhammer zice că ieri, la deschiderea pieței din Tokyo, prețul acțiunilor a scăzut cu 15%. Crater. Simt un gol în stomac la fel de mare.

— Acțiunile acelea au fost recomandate călduros de tine, se răstește Abelhammer.

Mi-l imaginez, un magnat încruntat

XX *Abelhammer* conține cuvântul *hammer*, care înseamnă „ciocan” (engl.).

într-un zgârie-nori din New York.

— Deci ce ai de gând să faci în legătură cu asta? Domnișoară Reddy, mă mai auzi?

Trezite din reverie, câteva vaci Holstein au venit până la mine să-mi exploreze cu botul jacheta Barbour de împrumut. Orice-ar fi, cel mai important client al meu nu trebuie să-și dea seama că mă linge o vacă în timp ce vorbesc cu el.

— Păi, stimată domnule Abelhammer, ceea ce trebuie să evităm cu orice preț este o reacție instinctivă. Desigur, îmi trebuie câteva zile pentru a analiza situația. Și bineînțeles, mă voi consulta cu analistul nostru pe Japonia. După cum probabil știți deja, Roy este un analist excelent. (O mare minciună: analistul este de fapt dobitocul de Rommford, care e în acest moment plecat în Dubai în concediu cu tema: futaiuri cu o dansatoare la bară pe care a agățat-o dintr-un bar de pe Farington Road. Șansele de a-l smulge pe mucosul ăla oribil din așternut: zero.) Vă voi suna eu după ce vom alcătui un plan de acțiune.

De peste pajiște plutește spre liniștea rece, transatlantică, a lui Abelhammer vocea soacrei mele, limpede ca sunetul clopotului unei catedrale:

— Pe cuvânt, americanii ăștia n-au nici un pic de simț al tradiției.

19.35: întorși acasă, curăț cu cârpa udă balega de pe pantalonii Mini Boden ai lui Emily. Reiați lila. (Se pare că Paula a pus

în valiză haine pentru o săptămână în Florida, nu în Yorkshire. Ar fi trebuit să fac chiar eu bagajele.) Cheryl intră în debara și face o mutră dezgustată. Copiii ei au fost îmbrăcați în fâșuri maro.

— Fâșul mi se pare deosebit de practic.

2.35: O figură aplecată deasupra patului nostru. Mă ridic, caut orbește întrerupătorul. E socrul meu.

— Katharine, te caută un domn Hokusai la telefon, din Tokyo. Pare foarte nerăbdător să discute cu tine. Ai putea, te rog, să vorbești din birou?

Vocea lui Donald e înfricoșător de calmă, ca și cum s-ar abține să-mi spună tot ce și-ar dori să-mi spună. Mă împiedic de el, îmbrăcată doar în cămășuța de noapte, și-l văd cum ridică o sprânceană argintie. Mă zăresc în oglinda din hol. Remarc că nu sunt îmbrăcată în cămășuța de noapte. Port sutienul Agent Provocateur.

3.57: Lui Emily îi e rău. Neastâmpărul, cred eu: prea multe ciocolățele Tweeny, plus o porție neobișnuit de mare de timp petrecut cu mami. Doar ce termin de vorbit cu firma producătoare de cauciuc japoneză și mă bag în pat lângă Richard, care sforăie, când aud un țipăt din camera alăturată, un țipăt ca de animal vânat în vis. Intru în cameră și o găsesc pe Em în fund în pat, cu mânuțele la urechea stângă. Vomă peste tot: pe cămășuța ei, pe plăpumioară - of, Doamne, plă- pumioara *Barbarei* - pe

păturică, pe oaie, pe hipopotam, chiar și în păr. Se uită la mine cu o privire îngrozită și rugătoare: Emily detestă să-și piardă demnitatea.

— Mi-e rău, mami, nu mă lăsa să-mi fie din nou rău, mă roagă ea.

O duc în brațe până în baie și o țin deasupra WC-ului, având grijă să nu se atingă de margine, așa cum îmi facea mie mama. Palma mea e rece pe fruntea ei. Simt cum i se contractă stomacul și apoi cum se relaxează, dând afară tot ce mai era în el. Apoi, după ce ne-am dezbrăcat amândouă, facem baie în liniște împreună, iar eu îi pieptăn părul plin de afine.

După ce găsesc o cămășuță curată, schimb cearșafurile și o bag pe Emily în pat, curăț cât pot de bine salata rusească lipicioasă de pe plăpu- mioara Barbarei și pun cearșaful la înmuiat în cadă, mă întind pe podea lângă patul fetei mele și încerc să evaluez pierderile în cazul în care Abelhammer este atât de supărat încât renunță la serviciile prestate de Edwin Morgan Forster pentru Fundația Salinger. Un client de două sute de milioane de dolari. Vor cădea capete. Și capul meu nu e nici măcar împodobit cu suvițe oxigenate. N-am avut timp. Emily mi-a arătat un desen cu mine ieri.

— O, mami are o frumoasă pălărie maro pe cap? am exclamat eu.

— Nu, prostuțo, e partea de sus a părului tău, care e maro și partea de jos, care e galbenă.

Mă iau prin surprindere lacrimile mari de fetiță care încep să-mi curgă pe obraji

și-mi picură calde în urechi.

8.51: La suprafață. Mă simt ca un scafandru cu bocanci de plumb. Emily doarme încă. Îi pipăi fruntea: nu mai e fierbinte. Jos, Barbara stă cu buzele strânse, îmbrăcată într-un impecabil costum Windsmoor, și aruncă priviri de gheață ceasului din bucătărie.

— Katharine, sper că nu mi-o iei în nume de rău, dar ar trebui să te machiezi puțin înainte de a coborî. Doar nu vrei ca Richard să creadă că nu-ți mai pasă cum arăți... Bărbații observă imediat când e vorba de asta, așa sunt ei.

Îi spun că-mi pare rău, dar am stat trează aproape toată noaptea din cauza lui Emily și nu prea m-am odihnit. O simt cum mă privește: privirea aceea calmă, fixă, care te cântărește, pe care a avut-o când m-a prezentat Rich: cam cum te-ai uita la o juncă în obor.

— O, știu că tu ești de felul tău palidă, draga mea, recunoaște ea voioasă. Dar un pic de ruj poate face minuni. În ceea ce mă privește, am numai cuvinte de laudă pentru nuanța „Rug de toamnă” de la Helena Rubinstein. O ceașcă de ceai?

Chiar nu am vrut să mă descriu în timpul prânzului de Boxing Day drept persoana care câștigă pâinea în familia noastră. Mi-a scăpat. La masă se desfășură o discuție despre deciziile luate de Anul Nou, iar Donald, demn, dar visător ca Bernard Hepton în *Colditz*, a spus că poate Katharine va munci mai puțin la anul. Remarca ar fi putut trece drept

curtenitoare, drăguță, afectuoasă chiar, dar cumnata mea a adăugat pufnind:

— Așa, poate copiii ar avea șanse să o recunoască în poză.

Oooff. Evident, Cheryl băuse un pahar de vin roșu în plus, iar eu ar fi trebuit să nu mă cobor la mintea ei. Dar după trei zile de jucat rolul nevestei umile, nu m-am simțit în stare să nu mă cobor. Și atunci am pronunțat o frază care începea cu: „În calitatea mea de persoană care aduce majoritatea banilor în casa noastră...” O frază pe care nu am mai terminat-o niciodată deoarece, în momentul în care m-am uitat la fețele tulburate ale celor de la masă, mi s-a părut mai sigur să o las să se stingă precum chemarea unui corn de vânătoare.

Donald și-a împins ochelarii pe nas și și-a pus o porție de păstâmac, pe care știu că-l detestă. Barbara și-a dus mâna la gât, încercând parcă să acopere roșeața produsă de șoc. Nici dacă i-aș fi anunțat că mi-am băgat implanturi cu silicon în sâni, că sunt lesbiană sau că nu-mi place Alan Bennett^{XXI} nu ar fi fost

XXI Dramaturg și actor englez, favorit al generației anilor '60, Alan Bennett (n. 1934) a devenit faimos aproape peste noapte din momentul în care a realizat, împreună cu Dudley Moore, Peter Cook și Jonathan Miller, spectacolul de revistă *Beyond the fringe* ; personajele sale sunt oameni obișnuiți, reprezentativi pentru nordul Marii Britanii, dramaturgul însuși fiind născut în Leeds, Yorkshire, motive suficiente pentru a figura printre favoriții

mai rău. Toate acestea fiind devieri de la ordinea firii.

Rich, între timp, făcea eforturi curajoase, pretinzând că aş fi spus sos de pâine în loc de persoana care câştigă pâinea şi distribuind cantităţi generoase din sosul acela gros şi lipicios rudelor sale.

— Problema ta, Kate, mi-a zis el mai târziu în camera noastră, stând pe pat în timp ce eu îmi făceam bagajul pentru întâlnirea care urma să rezolve criza de la Londra, este că tu crezi că dacă le oferi oamenilor datele corecte, vor accepta analiza făcută de tine. Dar ei nu vor acele date. Oamenii, părinţii, ajung la o vârstă când informaţiile noi îi înspăimântă, nu le sunt de folos. Nu vor să ştie că tu câştigi mai mult ca mine. Pentru tatăl meu e practic de neconceput.

— Dar pentru tine cum e?

Se uită în jos la şireturi.

— Ei bine, ca să fiu sincer, şi pentru mine e destul de greu de acceptat.

13.06, 27 decembrie : în trenul spre Londra, nu merge căldura. Geamurile vagonului pustiu sunt îngheţate de sus până jos : e ca şi cum ai călători într-o bomboană mentolată uriaşă. Mă așez la coada din vagonul restaurant. Tovarăşii mei de călătorie, refugiaţi şi ei din calea Crăciunului, sunt dornici de alcool. Fie nu au familie, fie fug de prea multă

socrilor lui Kate, care locuiesc tot în Yorkshire.

familie, ambele stări fiind la fel de însingurate și înviorătoare

Achiziționez patru miniaturi - whisky, Baile/s, Bailey's, Tia Mana. Mă întorc la locul meu și după câteva secunde îmi aud mobilul ciripind din geantă. Îmi dau seama după număr că e Rod Task. Înainte de a răspunde, ca măsură de precauție, țin telefonul departe de ureche.

— OK, poți să-mi explici cum de-am cumpărat un purcoi de acțiuni la un jeg de firmă japoneză care face niște căcaturi de saltele care, câcat, au omorât copii? Grijania mă-sii, Katie. Mă mai auzi ?

Îi spun lui Rod că mi-aș dori să-l aud, dar din păcate conexiunea e din ce în ce mai proastă și trenul tocmai intră într-un tunel. Apăs pe „anulează”. În timp ce-mi amestec al doilea Bailey's cu whisky, îmi vine ideea că poate am primit Fundația Salinger tocmai pentru că cineva a știut că Toki Rubber era pe ducă și mi-a pus-o mie în spinare. Câtă naivitate, Kate.

Câteva secunde mai târziu, Rod mă sună din nou ca să putem avea o conferință telefonică cu abominabilul Abelhammer de la New York. Îmi privesc cuvintele ieșind sub formă de cerculețe de aburi în timp ce îi servesc discursul liniștitor regulamentar unui client care se află la aproape șapte mii de kilometri distanță. Cu degetul înmănușat, mâzgălesc un cuvânt pe geamul înghețat: RICH.

— Speri să câștigi la loterie, nu-i așa, drăguț? Îmi zice însoțitorul de tren cu

un accent de Liverpool, arătând spre geam mai târziu, când vine să strângă sticlele goale.

— Ce ? A, Rich^{XXII} nu înseamnă bani, spun eu, e un bărbat. Rich e soțul meu.

Să nu uit: Decizii de Anul Nou

Ajustat raportul muncă-viață personală în vederea unei existențe mai sănătoase și mai fericite. Sculat cu o oră mai devreme pentru a folosi la maximum timpul disponibil. Petrecut mai mult timp cu copiii. Fii mai atentă cu Richard, nu lua totul ca de la sine înțeles! Viață socială mai activă - musafiri la prânz duminică ș.a.m.d. Hobby relaxant ? învățat italiană. Profitat de Londra - teatre, muzeul Tate etc. Nu mai amâna tratamentele de scăpat de stres. Făcut sertar cu cadouri ca o mamă bine organizată. Încearcă să ajungi la măsura 10. Antrenor personal? Sunat prieteni în speranța că-și mai amintesc de tine. Ginseng, pește uleios, fără grâu. Sex ? Mașină de spălat vase nouă. Helena Rubinstein „Rug de toamnă”.

6

XXII *Rich* înseamnă *bogat* în limba engleză și este în același timp diminutivul de la *Richard*.

"ȚĂ-ibuncitut Matejiuftăț iî

O liniște profundă, ca de biserică, umple sala îmbrăcată în lambriuri de stejar. În boxa acuzaților se află o blondă de vreo treizeci și cinci ani, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă de bumbac, iar pe dedesubt poartă un sutien roșu foarte vizibil. Femeia pare epuizată, dar totuși dârză. În fața membrilor tribunalului, își clatină capul precum un câine de vânătoare care a dat de urma vânatului. Din când în când, însă, când se scarpină după urechea dreaptă, ai putea chiar spune că e gata să-i dea lacrimile.

— Katharine Reddy, se aude vocea tunătoare a judecătorului, compăreți astăzi în fața Tribunalului Maternității fiind acuzată de faptul că ați fi o mamă care are serviciu și compensează în mod exagerat faptul că nu stă acasă cu copiii oferindu-le cadouri materiale. Cum pledați?

— Nevinovată, spune femeia.

Avocatul acuzării se ridică brusc în picioare.

— Puteți să spuneți curții, vă rog, doamnă Shattock, acesta fiind numele dumneavoastră corect, dacă nu mă înșel, ce le-ați oferit copiilor dumneavoastră, Emily și Benjamin, de Crăciun?

— Păi, nu-mi amintesc exact.

— Nu-și amintește, o imită batjocoritor avocatul acuzării. Dar s-ar putea spune, nu-i așa, că s-au achiziționat cadouri în valoare de 400 £?

— Nu aș putea spune precis...

— Pentru doi copii de vârstă mică, doamnă Shattock. Patru. Su-te. Lire. Ar trebui să înțeleg și că, după ce i-ați explicat fiicei dumneavoastră, Emily, că Moșul îi va cumpăra fie o bicicletă pentru Bărbie, fie o căsuță pentru păpuși Brambly Hedge, fie un hâmbster într-o cușcă cu sticlă de apă retractabilă, i-ați cumpărat toate trei obiectele mai sus menționate, plus un bebeluș Beanie de care ea a fost interesată în timpul unei scurte opriri la o benzinărie de lângă Newark?

— Da, dar am cumpărat întâi căsuța pentru păpuși și apoi ea i-a scris Moșului că și-ar dori un hâmbster...

— Mai este adevărat și că atunci când ați fost întrebată de soacra dumneavoastră, doamna Barbara Shattock, dacă lui Emily îi place broccoli, i-ați răspuns că-i place la nebunie, deși la acea vreme nu erați sigură de validitatea răspunsului ?

— Da, dar nu aș fi putut nicicum să-i spun mamei soțului meu că nu știu dacă fiicei mele îi place broccoli sau nu.

— De ce nu?

— Pentru că ăsta e genul de lucru pe care o mamă îl știe.

— Vorbiți mai tare! cere judecătorul.

— Am spus că mamele știu genul ăsta de lucruri.

— Și dumneavoastră nu?

Femeia își simte gâtul crispat și când încearcă să înghită, gura îi e uscată, căptușită cu un fel de carton subțire. Cam așa ar fi gustul pe care l-ai simți dacă ai fi obligat să-ți înghiți propriile cuvinte, gândește ea. Când începe să vorbească din nou, o face foarte încet.

— Uneori nu știu ce le place copiilor, recunoaște ea. Adică, gusturile lor se schimbă de la o zi la alta, de la o oră la alta chiar. Lui Ben nu-i plăcea peștele și dintr-odată... Vedeți dumneavoastră, eu nu sunt tot timpul acolo când se întâmplă schimbările astea. Dar dacă i-aș fi spus asta Barbarei, ar fi considerat că nu sunt o mamă bună.

Avocatul acuzării se întoarce cu fața spre jurați, trăsăturile lui lungi, palide, tresar sub un rânjat abia schițat:

— Aș ruga curtea să noteze că pârâta preferă să mintă decât să se facă de râs.

Femeia clatină din cap cu putere. Se adresează judecătorului.

— Nu, nu, nu. Nu e corect. Nu e vorba că mă fac de râs, onorată instanță. Nu pot să descriu. E o rușine, o rușine animalică, intensă, ca și cum nu ai fi în stare să-ți recunoști propriile mâini sau chip. Uite ce e, știu că Richard, soțul meu, nu are cum să știe dacă lui Emily îi place broccoli sau nu, dar acest lucru e firesc. Faptul că o mamă nu știe asta e nefiresc...

— Chiar așa, spune judecătorul notând cuvintele „nefiresc” și „mamă” și subliniindu-le.

— Bineînțeles, se grăbește să spună femeia, temându-se să nu fi spus deja prea multe, bineînțeles fă nu vreau să-mi răsfăț copiii.

O vedem că se oprește din vorbit. Pare să se gândească la ceva. Desigur, vrea să-și răsfete copiii. *Cu disperare*. Trebuie să creadă asta, în felul ăsta, cel puțin, le e mai bine decât dacă ea ar sta acasă. Iși dorește ca Emily și Ben să aibă toate lucrurile pe care ea nu le-a avut. Dar nu le poate spune asta bărbaților din sala de judecată. Ce știi ei despre cum e să te duci în prima zi de școală la gimnaziu îmbrăcată într-un pulover de altă nuanță de gri decât restul, pentru că mama ta l-a cumpărat pe al tău din magazinul Oxfam în timp ce toți ceilalți din clasă preferaseră noua nuanță gri metalizat marca Wyatt&Moore? Nimic. Știe că ei nu știu nimic despre cum e să n-ai nimic.

Dregându-și vocea, femeia încearcă să-și regăsească tonul calm și detașat care știe din experiență că le inspiră respect bărbaților:

— De ce aș munci atât de mult dacă nu să le cumpăr copiilor lucruri care îi bucură?

Judecătorul se uită atent pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

— Doamnă Shattock, nu suntem aici ca să investigăm domeniul reflecțiilor filosofice.

— Atunci poate ar trebui s-o faceți, spune femeia, frecându-se cu putere în dosul urechii drepte. Să fii mamă înseamnă mult mai mult decât să posezi

cunoștințe aprofundate despre
preferințele în materie de legume ale
copiilor tăi.

— Liniște! Liniște în sală! spune
judecătorul. Să fie chemat Richard
Shattock.

O, nu, vă rog, nu-i lăsați să-l cheme pe
Richard. Rich nu ar depune mărturie
împotriva mea, nu-i așa?

Pa/itea a

doua

Un >lk J/ou (yeJiiCit

Luni, 05.57:

— Şiiii *deschidem* lumea. Şiiii *închidem* lumea. *Deschidem* lumea şi *închidem* lumea.

Stau în mijlocul camerei de zi, cu picioarele foarte depărtate şi cu braţele deasupra capului. În fiecare mână țin câte o minge, una dintre mingile acelea gelatinoase, parcă aş strânge în palmă capul unei caracatiţe uriaşe. Cu mingile trebuie să desenez cercuri în aer.

— Şiiii *deschidem* lumea, şiiii *închidem* lumea. Persoana care îmi spune asta este o femeie zurlie şi veselă, la cincizeci şi ceva de ani, care poartă un cristal la gât, prins pe un lăntişor. Probabil conduce o asociaţie de protecţie a unor animale pe care toate lumea ar prefera să le vadă călcate de maşină: şobolani, lilieci, dihori. Fay este antrenorul personal pe care l-am angajat ca să mă ajute cu programul intensiv de relaxare şi de gimnastică pentru anul cel nou. Mi-a fost

repartizată prin telefon de Academia de Sănătate și Fitness Juno. Nu a fost ieftin, dar m-am gândit că o să economisesc mult dacă mă va ajuta să încap din nou în hainele dinainte de a fi gravidă. Plus că trebuie să fie mai ieftin decât la sălile de gimnastică unde nu aş avea niciodată timp să mă duc.

— Singura gimnastică pe care o faci tu, Kate, este să ridici în flecare zi portofelul dolidora de cărți de membru la toate cluburile alea de sănătate, spune Richard.

Nedrept, Nedrept și adevărat. Conform evaluărilor conservatoare, înotatul la cel mai recent club de sănătate, înghesuit între prânzul la Conundrum și o discuție de afaceri în Blackfriars, mă costă anual 47,50 £ pentru o lungime de bazin.

În fine, eu, care mă așteptam să o văd pe Cindy Crawford îmbrăcată în lycra roz, peste ce dau când deschid ușa – peste Isadora Duncan îmbrăcată cu o haină bavareză gri-verde. O creatură de pe tărâmul elfilor, bătută de vânt, antrenorul meu personal purta o manta de ploaie cum avea numai Douglas Hurd pe vremea când era ministru de externe.

— Mă numesc Fay, a spus ea și, dintr-o geantă parcă făcută dintr-un covor, ca aceea în care își ținea Mary Poppins măsuța pentru pălării, a scos la iveală ceea ce a numit „mingile mele Chi”.

Eu nu aveam în minte tocmai rotitul încet, meticulos, al mingilor Chi. O întreb dacă nu am putea sări peste partea asta

și să începem să lucrăm la abdomenul meu.

— Vezi tu, am făcut o cezariană și mi-a rămas niște piele care atârnă și de care nu reușesc să scap.

Pe Fay o trec fiorii din cauza întreruperii, e meticuloasă ca un ogar cenușiu la un concurs pentru câini ciobănești.

— Eu abordez întreaga ființă, Katya. Îmi permiți să-ți spun Katya, sper? Vezi tu, odată ce-am eliberat mintea, putem trece la trup, familiarizând diferitele părți ale trupului între ele pentru a obține o conversație armonioasă.

— De fapt, îi spun eu lui Fay, adunându-mi toată armonia de care sunt capabilă, eu sunt extrem de ocupată, așa că dacă am putea să spunem doar: Bună, mușchilor abdominali, vă mai aduceți aminte de mine? ar fi grozav.

— Nu e nevoie să-mi spui că ești ocupată, Katya. Îmi dau seama după greutatea capului tău. Ai într-adevăr un cap foarte greu. Bietul cap stresat. Și ligamentele de la gât. *Slabe! Slaaabe ! Slaaabe !* De-abia îți susțin bietul cap. Iar acesta, la rândul lui, apasă îngrozitor pe zona lombară inferioară.

Și eu, care credeam că pe oamenii ăștia îi plătești ca să te facă să te simți bine. După jumătate de oră de Fay, mă simt ca și cum tot ce-mi rămâne de făcut e o programare la un salon de îmbălsămare. Acum mă îndeamnă să mă întind pe spate, să-mi întind brațele deasupra capului și să-mi imaginez că

stau întinsă pe un grilaj. îmi zboară gândul la trădători care sunt storși de informații secrete în Turnul Londrei, la prețul de 25 de lire pe oră, de către tortionarul lor personal. După Fay, acest exercițiu îmi va îndrepta coloana, coloana mea fiind una dintre cele mai triste și mai diforme coloane pe care le-a văzut în viața ei.

— Așa, așa, Katya, excelent, îmi strigă ea fericită. Acum coboară-ți brațele încet pe deasupra capului și repetă după mine: Concurența distruge armonia. Concurența distruge armonia!

07.01: Fay a plecat. Presiunea insuportabilă dispare ca prin minune. Mă răsfăț cu un castron de Honey Nut Loops: nu pot să fac și gimnastică, și să mă și abțin de la plăceri în aceeași dimineață. Stând la masa din bucătărie, îmi ajunge dintr-odată la urechi un zgomot neobișnuit, un țuit uscat ca de disc zgâriat. Mă uit înjur, căutând sursa. îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce e: liniște. Sunetul neantului îmi urlă în urechi. Am cinci minute de singurătate, mă bucur de ele, înainte ca Emily și Ben să apară țipând de bucurie să mă vadă.

După sărbători, am mereu impresia că cei mici au nevoie de mine mai mult ca oricând. Nici gând să fîie mulțumiți de faptul că am petrecut atâta timp împreună, par înfometați, la fel de avizi de atenție ca bebelușii. Ca și cum cu cât mă au mai mult, cu atât își amintesc ce mult mă doresc. (Poate că asta e valabil pentru toate poftele umane. Somnul dă

naștere la mai mult somn. Mâncatul îți face foame. Fututul alimentează dorința.) Clar, copiii mei nu au priceput noțiunea de timp petrecut împreună. De când ne-am întors de la părinții lui Richard, de fiecare dată când ies pe ușă, parcă ar fi copiii din filmul *Trenul salvator* conducându-și tatăl care pleacă la închisoare. Fața lui Ben e un balon roșu umflat de neliniște. Iar Emily a început iar să tușească noaptea în modul acela oribil – se agită până când i se face rău. Când i-am spus asta Paulei, căutând consolare, ea mi-a zis: „Vrea doar să-i dai atenție”, cu o notă subtilă de triumf. (Vrând să spună, de fapt, că această atenție lipsește.)

Tot Emily îmi cere încontinuu să mă joc cu ea, mereu în momentele cele mai nepotrivite, de parcă m-ar testa, în același timp dorindu-și să nu fac față. Ca în dimineața asta, când eu sunt disperată să plec că am programare la medic, iar ea vine și se agață de fusta mea.

— Mami, mă gândesc la un cuvânt care începe cu B.

— Nu acum, Em.

— Hai, *te looog*. Începe cu B.

— Biscuiți?

— Nu.

— Bebeluș ?

— Nu.

— Banană.

— Nu.

— Nu știu, Emily. Mă dau bătută.

— Bideo!

— Video nu începe cu B.

— Ba începi.

— Începe.

— Ba începe cu B.

— Nu, nu începe. Începe cu V. V de la varză. V de la vulcan. V de la violent. Dacă alegi litera care trebuie de la început, Emily, economisim o grămadă de timp.

— Katie, nu fii așa de dură, are doar cinci ani, spune Richard, care doar ce a coborât agale de sus, cu părul încă ud de la duș, iar acum decupează cu grijă o mască Cruella De Vil de pe spatele unei cutii de Frosties.

Îi arunc o privire furioasă peste masă. Pot să contez pe Richard că nu mă va susține. Nu e deloc în stare să facă front comun cu mine.

— Păi dacă nu o corectez eu, cine o s-o facă? În nici un caz profesorii ăia de la școală, care le predică ceva de genul „toate ortografiile sunt la fel de bune”.

— Kate, vorbim de un joc, ce Dumnezeu, nu de *Vrei să fii miliardar*?

Observ că Rich nu se mai uită la mine ca la o nebună, pur și simplu. O anumită privire piezișă și încrețirea sprâncenelor îmi dau de înțeles că acum evaluează cât să mai aștepte până să cheme ambulanța.

— Totul e o competiție pentru Kate, nu-i așa?

— Totul *este* o competiție, Rich, în caz că nu ți-ai dat seama. Există întotdeauna cineva care vrea să-ți lovească mașina, cineva care vrea o păpușă Barbie de ediție specială mai frumoasă, cineva care vrea să-ți fure un client doar ca să-ți dovedească faptul că nu ai fost în stare

să-l păstrezi.

În timp ce scot vasele din mașina de spălat, mă gândesc la Fay și la mantra ei ridicolă. Cum era? „Concurența distruge armonia.” Ar trebui să o încerce la Edwin Morgan Forster. „Dacă nu concurăm, nu mai lucrăm. Dacă nu mai lucrăm, nu mai mâncăm.”

— Mami, pot să mă uit la bideo ? *Te looog*, pot să mă uit la bideo?

Emily s-a cocoțat pe suprafața de lucru de granit și-mi prinde o clamă Bărbie în păr.

— De câte ori să-ți spun că nu ne uităm la bideo, Dumnezeule, la *video*, la micul dejun?

— Zău, Kate, ia-o mai ușor.

— Nu, Richard, acum n-am nevoie s-o iau mai ușor, am nevoie de un elicopter. Am programare la doctor și voi întârzia zece minute, ceea ce înseamnă că voi întârzia și mai mult la conferința telefonică cu Australia. Numărul de la compania de taxiuri Pegasus e pe masă, poți tu să suni la ei ? Și spune-le să nu mi-l mai trimită pe ciudatul ăla cu Nissan-ul Sunny.

Richard e un om mai bun decât mine, se vede cu ochiul liber. Dar îi sunt superioară când vine vorba de suferință și experiențe amare, de aceea port cu mine această experiență ca pe un cuțit. De ce sunt mult mai dură cu Emily decât el ? Din câte bănuiesc, teama mea e că dacă ar fi după Richard, copiii noștri ar crește într-o Anglie care nu există. O

lume în care oamenii spun „După dumneavoastră” în loc de „Eu primul”, o lume mai bună și mai frumoasă, cu siguranță, dar eu, una, nu am trăit și nu am lucrat niciodată în lumea asta.

Rich a avut o copilărie fericită, iar o copilărie fericită te pregătește cel mai bine, de fapt, nu știu să existe altfel de ucenicie în domeniu, pentru a fi un adult fericit. Dar copiii fericiți nu sunt deloc buni la a avea succes și avânt; nefericirea, respingerea și statul în ploaie în așteptarea autobuzului alimentează acele lucruri. Să luăm, de exemplu, faptul că Rich este complet lipsit de șiretenie, faptul că le ia în mod constant mai puțini bani clienților de care îi e milă, optimismul lui absurd care merge până la (și include) recenta achiziționare de lenjerie intimă erotică pentru soția sa care, de la nașterea primului lor copil, a purtat în patul nupțial numai tricouri Gap mărimea XXXL cu un șoricar imprimat pe piept.

Toate astea ni se trag de la copii. El e tati și eu sunt mami, iar dorința de a fi Kate și Richard a încetat să mai fie o prioritate. Sexul a fost trecut la categoria „diverse”, la un loc cu permisele de parcare și o traversă nouă pentru scări. Emily - nu avea mai mult de trei ani pe atunci - ne-a găsit o dată sărutându-ne în bucătărie și a fost la fel de necruțătoare ca regina Victoria care l-ar fi descoperit pe unul dintre servitori servindu-se din vinul de Porto.

— Nu mai faceți asta, când vă văd, mă

doare burtica, ne-a zis ea printre dinți.

Așa că nu am mai făcut-o.

08.17: în ciuda faptului că am specificat să nu-mi mai trimită Nissan-ul Sunny, firma Pegas mi l-a trimis din nou. Bancheta din spate e atât de umedă încât ai putea înființa o crescătorie de ciuperci acolo. încordându-mi ambele fese și pulpele și suflecându-mi fusta gri din lână marca Nicole Farhi, fac tot posibilul să stau cumva la doi-trei centimetri deasupra umezelii.

Când îl întreb pe șofer dacă ar putea cumva să găsească o rută mai scurtă până la policlinică, îmi răspunde dând volumul atât de tare încât oasele maxilarului încep să-mi tremure în ritmul muzicii care urlă din casetofon. (Asta o fi *gangsta rap*?)

După încercarea mea de dinainte de Crăciun de a fi prietenoasă cu Winston, nu mai am de gând să vorbesc cu el. Dar în timp ce mă chinui să ies din mașină, se întoarce spre mine și, expirând un nor de fum galben, îmi spune:

— Cucoană, sper că au ceva destul de puternic aici cu care să vă trateze.

Impertinentul naibii. Ce-a vrut să spună cu asta? Lucrurile nu-mi merg mai bine nici după ce intru la medicul meu de familie și îi cer rețeta anuală pentru anticoncepționale. Dr. Dobson îmi tastează numele și ecranul începe să clipească într-o lumină verde ca de avarie, de parcă aș fi cine știe ce criminal periculos căutat de CIA.

— A, doamnă Shattock, văd că nu ați mai făcut un test pentru depistarea cancerului de... De câți ani?

— Păi, am făcut unul în '96, dar ați spart lamela. Adică, am fost înștiințată că s-a spart în timpul transportului și am fost rugată să mă prezint din nou. Dar, bineînțeles, cum deja fusesem și timpul ne presează, ați putea să-mi dați rețeta de anticoncepționale și gata?

— Și chiar nu ați mai avut timp în toți acești patru ani să veniți să repetați testul?

Ca un basset cu față umană, dr. Dobson are ochi din aceia umezi, plini de solitudine, un fapt obișnuit printre câini și lucrătorii din domeniul medical.

— Păi, nu. Adică trebuie să suni să-ți faci programare și să aștepti o groază pentru că nu răspund niciodată la telefon și...

Îi văd degetul coborând până la mijlocul datelor din fișa mea.

— Și odată ați uitat să anulați programarea. Pe 23 martie anul trecut.

— Taiwan.

— Pardon?

— Am fost în Taiwan. E greu să anulezi o programare când e miezul nopții în cealaltă emisferă și nu ai o oră la dispoziție să lași telefonul să sune sperând că persoana de la recepția din Drayton Lane va ridica receptorul de plictiseală.

Doctorul se joacă nervos cu cravata - e bej și aparent țesută din cereale Shreddies.

— Înțeleg, înțeleg, spune el, deși e clar

că nu a înțeles nimic. Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi înțelept din partea mea să vă dau o rețetă pentru Microgynon valabilă pentru un an până când nu vă faceți testul, doamnă Shattock. Nu știu dacă ați aflat că guvernul se implică foarte activ în medicina profilactică a cancerului.

— Guvernul e de părere că mi-ar prinde bine să mai fac un copil?

Dă din cap trist.

— N-aș spune asta. Tot ce vrea guvernul este ca femeile să facă aceste simple teste, evitând astfel o boală care le-ar pune viața în pericol.

— Păi, dacă aș avea încă un copil, chiar aș fi moartă.

Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am spus asta. Ce-ai vrut să spui cu asta, Kate?

— Nu trebuie să vă enervați, doamnă Shattock.

— Nu sunt nervoasă, insist eu pe un ton cam prea ridicat. Sunt doar o femeie foarte ocupată care nu are nevoie de un copil în plus în acest moment. Așa că dacă ați putea să-mi dați rețeta...

Doctorul notează ceva încet și meticulos, cu un stilou antic pe al cărui nas s-a adunat un guguloi de muci de cerneală. Fiecare cuvânt pe care-l scrie cu el are un aspect gata mânjit. Mă întrebă dacă mai am și alte simptome.

— Dar nu sunt bolnavă.

— Vă odihniți cum trebuie, cum vă e somnul ? Pentru prima dată de la ora șase dimineața, când a sosit Fay cea Zurlic, trăsăturile mele se decontractă

suficient pentru a forma un zâmbet.

— Păi, am un fiu de unsprezece luni căruia îi cresc dinții. Somnul nu prea merge cu chestia asta, nu credeți?

Dr. Dobson îmi zâmbește și el, dar cu pliuri îngrijorate în colțurile gurii, care acționează ca niște ghilimele la zâmbetul lui. Îmi dau seama că expresia de pe fața lui poate fi catalogată cu certitudine ca suferință îndelungată. Și cine e expus cel mai îndelung la suferință dacă nu un doctor? Câtă durere vede omul acesta! În fine, îmi spune să vin la el oricând simt nevoia. Absolut oricând. Îmi spune că o sună imediat pe asistentă să vadă dacă pot să fac testul chiar acum.

— Aveți zece minute, nu-i așa ?

Nu, desigur că nu am, dar până la urmă îmi găsesc.

Birourile Edwin Morgan Forster, 09.06

Ajung târziu și fac pe mine de mor. Va trebui să mai aștept. Până miercuri trebuie să predau șapte rapoarte pentru care trebuie să mă consult cu doisprezece administratori de fonduri diferiți. De asemenea, trebuie să prezint un raport detaliat asupra fiascoului cu compania japoneză Toki Rubber, tot până miercuri. Și-apoi apare Rod Task la biroul meu și-mi spune că trebuie să merg la New York ca să-mi salvez cariera făcându-i o felație lui Jack Abelhammer, când altcândva decât miercuri. Nu sunt sigură că a folosit efectiv termenul „felație”, dar sigur a spus „în genunchi, scumpo”.

De la: Kate Reddy

Către: Candy Stratton

Mi-am început ziua minunat. Test pentru depistarea cancerului. Parcă aş fi făcut sex cu Omul de Tinichea. N-ar putea să facă porcăria aia de spatulă din cauciuc sau așa s-ar alege doar cu femei triste ca mine stând la coadă de două ori pe săptămână ca să li se facă testul?

Am întârziat 16 minute și l-am găsit pe Guy la biroul meu spunând tuturor că aproape sigur Kate va aiunge la un moment dat. M-am simțit ca Mama Ursoaică și mi-a venit să mormăi: Cine a stat pe scaunul meu? N-am zis nimic. N-am vrut să-i dau satisfacție mucosului nenorocit.

Plus că trebuie să mă duc la New York să „împac”⁴⁴ un client. Nu l-am văzut niciodată pe Jack Abelhammer, dar îl urăsc deja.

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy

Dragă Desdemona, stai cu ochii pe Guy „lago”⁴⁴ Chase. Nu scăpa batista, scumpo. Îți vrea slujba așa de mult că-l dor gingiile.

PS: Mi-am tras-o cu Sperie-Ciori cel fără minte și cu Leul cel Laș (sâmbătă seara, la restaurantul Nobu), dar nu l-am încercat niciodată pe Omul de Tinichea. Abilul Hammer sună promițător, totuși.

De la: Kate Reddy

Către: Debra Richardson

Mă bucur să aflu că ai supraviețuit Crăciunului. Eu nu știu sigur dacă am supraviețuit. (Cum îți dai seama de asta 7) îmi pare rău să aud de genunchiul lui Felix și infecția la ureche a lui Ruby. Ar putea cineva să inventeze un cuvânt pentru o vacanță cu copiii care nu implică a/ vacanță b/ odihnă c/ distracție?

Vacanță în iad.

K xxxxx

14.35: Chiar când intru în ședința cu Grupul European, mă sună Paula. Crede că a luat de la Emily boala de la care i-a fost rău de Crăciun. E vreo problemă dacă pleacă mai devreme azi? Gândesc: Nu, Nici Nu Se Pune Problema să pleci mai devreme, asta e prima ta zi de lucru după două săptămâni întregi de vacanță. Spun: Da, sigur, biata de tine, după voce pari foarte bolnavă.

Îl sun pe Richard la serviciu. E într-o ședință în legătură cu proiectul unei Pagode a Păcii cu Societatea British Nuclear Fuels. Îi las un mesaj urgent în care-l întreb dacă poate să ajungă cât mai repede acasă să preia copiii.

20.12: Reușesc să ajung acasă la timp să o duc la culcare pe Emily. Mă ciocnesc de Richard în hol. Nu, nu a rezolvat cu noul permis de parcare încă. Da, i-a spălat pe amândoi pe cap. Dau fuga sus. Îmi doresc foarte tare să o fac să mă ierte pentru cuvintele dure de azi-dimineață legate de joc. Toată numai miere și lapte, fetița mea îmi înfășoară părul pe după degetul ei.

— Mami, care e personajul tău preferat din *Tweenies*?

— Nu știu, draga mea.

— Milo e cel mai mare.

— A. Și ce-ai făcut azi la școală, iubita?

— Nimic.

— O, sunt sigură că ai făcut ceva. Ce ai

făcut, Em?

— Mă gândesc la un cuvânt care începe cu G.

— Grădină.

— Nu.

— Garaj.

— Nu.

— Atunci ce-ar putea să fie... Gasetofon?

— Daaaaa! Ești deșteaptă, mami.

— Mă străduiesc, draga mea. Zău mă străduiesc.

Să nu uit

Scrisori de mulțumire. Dezmembrat bradul de Crăciun și ascuns în saci de gunoi de gunoierii care nu vor să ia brazii de Crăciun (Nu e treaba noastră, scumpa). Cec pentru orele la centrul Bouncy Babies (94 £ pe trimestru - mai ieftin să-l înscrii la pregătire pentru astronauti). Maiou de balerină nou pentru Emily (albastru, nu roz). Căutat osteopat pentru verificat „capul greu”. Sunat mama, sunat înapoi sora sau i se va confirma bănuiala că sunt o vacă cu pretenții care și-a uitat rădăcinile. ȘUVIȚE! Data de expirare a pașaportului, o, Doamne, nu, te rog. întrebat prieten cool ce înseamnă gangsta rap. Nu am prieteni cool. Făcut prieteni cool. O felație pentru Richard! Babysitter sâmbătaImiercurea. Plătit abonamentul la ziar ;citit numerele din urmă, sunat agenția de dădace dacă Paula e tot bolnavă. Văzut ultimul film excepțional cu kung-fu: Tigru și... mai cum ? Dragon

adormit ?^{XXIII} Tăiat unghiile lui Ben. Etichete cu nume, programare la dentist, sunat Academia de Sănătate Juno și rezervat antrenor personal care-ți va contracta abdomenul în loc să-ți deschidă sufletul. Tort cu Teletubbies de ziua lui Ben, de unde ? Abdomeeene. Returnat caseta cu Albă ca Zăpada la bibliotecă ! înscris Emily la școală, ORGANIZEAZĂ-TE. Fii mai blândă cu Emily, mai răbdătoare, ca să nu ajungă o psihopată neajutorată mai târziu. OFERTA PENTRU O TRAVERSĂ NOUĂ PENTRU SCĂRI. Sunat Jill Cooper-Clark. Viață socială: invitat oameni duminica la prânz - Simon și Kirsty ? Alison și don ? Planuri pentru vacanța de la mijlocul trimestrului^{XXIV}. Deja?! Da, deja. Petrecere la piscină duminică, pentru „dedda” - aflat dacă e fată sau băiat. Golit vezica mai des. Pregătit întâlnire cu dack Abelhammer.

8

XXIII *Crouching Tiger, Hidden Dragon* („Tigru la pândă, dragon ascuns”). Film cunoscut în România sub titlul de *Tigru și Dragon*.

XXIV în învățământul preuniversitar britanic, anul școlar este împărțit în trimestre. Primul trimestru: septembrie - decembrie (cu o vacanță la jumătatea trimestrului, în octombrie), al doilea trimestru: ianuarie - martie (vacanță în februarie) și al treilea: aprilie — iulie (vacanță în iunie). Aici e vorba de vacanța de la mijlocul celui de-al doilea trimestru, în februarie.

Pkobfme. eu ieșitul diu- țilo/L

Marti, 04.48: Se aude un țipăt din camera lui Ben. Un strigăt ca din filmele de groază. A treia oară în noaptea asta sau poate a patra? Ieșitul dinților, din nou. Și am depășit deja limita legală de Calpol^{XXV}. Voi fi probabil dată în vileag în tabloidul *News of the World* drept Monstru de Mamă care și-a drogat bebelușul ca să tacă. Bine spus noapte stricată – întreruptă și de nereparat. Te târăști în pat și zaci acolo, încercând să completezi puzzle-ul somnului cu jumătate de piese lipsă. Poate că o să adoarmă la loc singur. Te rog, fa s-adoarmă. Cam la momentul ăsta, când întunericul se argintează cu prima geană de lumină, începi să închei înțelegeri disperate cu Dumnezeu. „O, Doamne, dacă-l lași să adoarmă singur, voi...”

Voi ce? Voi fi o mamă mai bună. Nu mă voi mai plânge niciodată, voi savura fiecare strop de somn pe care-l voi primi de acum și până-n ziua morții.

Nu, nu o să adoarmă singur. Urletele experimentale ale lui Benjamin, de tipul „unde ești?”, au fost înlocuite de o arie din toți plămânii *ă la* Pavarotti. (*Nessun dorma* înseamnă „Nimeni nu va dormi”, nu-i așa?) În carte scrie să lași bebelușul să plângă, dar Ben nu a citit cartea. Nu

XXV Analgezic pentru copii.

știe că după aproximativ patruzeci de minute de plâns încontinuu, bebelușul se va calma. În carte scrie că Ben ar putea avea probleme afective: eu cred că tocmai și-a dat seama că mami, care nu e lângă el ziua, e disponibilă pentru giugiuleli nocturne.

Creierul e dispus să se dea jos din pat, dar trupul refuză ca un adolescent morocănos. Lângă mine, Richard e pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, scoțând oftaturi impresionante. Doarme ca un bebeluș. (De unde dracu' o fi venind expresia asta?)

Urcând pe scări, mă simt ca și cum aș avea catalige prinse de picioare. De pe fereastra din dreptul platformei scărilor pot distinge terasele caselor din partea de jos a grădinii noastre, cu ochii lor orbi care-ți dau fiori. Un noctambul aprinde lumina în bucătărie și camera se aprinde cu o flacără de culoarea șofranului, ca un băț de chibrit. Ferestrele oferă o priveliște destul de bună asupra nivelului de bogăție al celor dinăuntru: zona în care locuim noi se află la nord-est de centrul orașului, așa că o grămadă de vajnici lucrători din domeniul financiar, ca mine, s-au mutat aici și s-au ruinat renovând dărăpănături victoriene igrasioase și coșcovite. Casele noastre sunt cele fără perdele, proprietarii lor preferând să se bizuie pe obloanele lor recondiționate cu cheltuială, în timp ce vecinii noștri mai săraci încă se bucură de confortul clasicelor perdele sau își ascund treburile în spatele unor plase ca

niște văluri. În anii '70, cuplurile ca noi smulgeau vechile decorațiuni victoriene - șemineuri, cornize, băi cu gheare încleștate de monștri în fiecare colț - în numele modernității și acum noi, în numele unui nou tip de modernitate, am plătit o avere ca să le punem la loc. (Să fie o coincidență că cheltuim mult mai mult decât au cheltuit părinții noștri pe redecorarea și amenajarea caselor noastre, case în care petrecem din ce în ce mai puțin timp pentru că suntem plecați să câștigăm bani ca să plătim pentru robinete franțuzești de crom și podele din stejar în dungi? E ca și cum casa ar fi devenit un fel de decor pentru o piesă în care sperăm să jucăm într-o zi rolul principal.)

Sus, îl găsesc pe Ben lovind barele pătuțului. Zâmbește larg, iar din gură îi iese un firicel strălucitor de salivă care se întinde și se contractă începând de la extremitatea bărbiei până pe salopetă, bălăngănindu-se în întuneric.

— Bună, drăguțele. Ce fel de oră e asta, ia spune?

Îl extrag din pătuț, iar el, copleșit de bucuria regăsirii, își încearcă un canin nou-nouț pe gâtul meu. *Au.*

Nu mi-am dorit niciodată băiat. După ce am avut-o pe Emily, am crezut că trupul meu nu poate produce decât ființe de tipul ei și, oricum, eram mai mult decât bucuroasă la gândul de a mai avea o fetiță: frumoasă, demnă, complicată precum mecanismul unui ceas.

— Băieții nu mai sunt *deloc* la modă,

ne-a comunicat Candy în timpul unui prânz cu toate colegile, anul trecut pe vremea asta.

Burta mea era atât de mare încât șeful de sală a trebuit să aducă un scaun pentru că eu nu mă puteam strecura pe canapeaua separeului ca restul lumii. Am râs toate atunci. Un râs emoționat, răzvrătit, dar cu o undă de triumf: râsul celților când au realizat că sfârșitul romanilor era aproape. Și-apoi, trei zile mai târziu, în sala de nașteri, mi l-au pus în brațe pe el. *Pe el* / Ceva atât de mic însărcinat cu responsabilitatea atât de mare și de neverosimilă de a deveni un bărbat, și l-am iubit. L-am iubit instantaneu. Iar el nu se mai sătura de mine. Nici acum nu s-a săturat. Mama unui băiat de un an este o vedetă de cinema într-o lume fără critici.

E atât de greu dintr-odată, puiul meu: trupul lui plăpând se completează cu atributele unui băiat. Pulpe la fel de tari și grăسune ca o mânășă de box. îl pun pe scaunul albastru, îl iau de mână și încep să fredonez cântecul nostru preferat.

„Lavender's blue dilly dilly, lavender's green, When I am King dilly dilly, You shall be Queen.”^{ix}

Mamele îl cântă de secole, și totuși nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce înseamnă. Mamele cântă cântece de leagăn cam cum își îndeplinesc îndatoririle de mame, în general: ceva care se face în mod instinctiv pe bâjbâite,

deși scopul acestui ceva pare magic de clar.

Simt cum fiecare părticică din Ben se relaxează, greutatea sa se distribuie înăuntrul salopetei ca nisipul până când îl simt întins uniform la pieptul meu. Trebuie să apreciezi momentul corect, trebuie să ghicești când s-a făcut trecerea de la moțăială la vis. Mă ridic și mă îndrept cu grijă spre pătuț, îi dau drumul din brațe numai în ultima secundă. Așa. Aleluia! Apoi, chiar în momentul în care mi-am zis că am scăpat, deschide ochii brusc.

1. „Lavanda e albastră, dili dili, lavanda e verde, Când eu voi fi rege, dili dili, tu vei fi regină” (engl.). Buza de jos îi tremură câteva secunde ca lui Rick privind-o pe lisa, iubita lui pierdută, în *Casablanca*, iar apoi întreaga gură formează un O tremurător și plămânii se umplu cu aer pentru o nouă repriză de urlete.

(Bebelușii nu dau pe credit niciodată. Disprețuiesc corectitudinea ca niște mici tirani. Nu-ți dau la schimb nici un pic de timp liber pentru mângâierile primite, nu te eliberează pe cuvânt în ciuda nenumăratelor ore petrecute la căpătâiul lor în întuneric. Poți să răspunzi de o sută de ori la plânsetele lor, dacă a o suta una oară nu răspunzi, tot te vor da pe mâna curții marțiale ca dezertor.)

— Gata, taci cu mama. Gata, gata, mami nu a plecat.

Ne întoarcem la scaunul albastru, îl țin de mână și iau ritualul de adormit de la

început.

05.16: Ben e în sfârșit lat.

05.36: Emily mă roagă să citesc o carte numită *Little Miss Busy*¹. Nu.

07.45: Paula s-a întors la lucru azi. Se simte mult mai bine, slavă Domnului. O rog să nu uite de tortul Teletubbies pentru ziua lui Ben, pentru vineri, o, și de lumânări. Și mai ușor cu biscuiții în caz că celelalte mame sunt un fel de ayatolahi fanatici ai zahărului. (Anul trecut, Angela Brunt a decretat o *fatwa*^{XXVI XXVII} împotriva *stafidelor*.) Paula îmi cere o sumă imensă de bani, suficientă pentru a plăti organizarea unei petreceri în grădina de la Palatul Buckingham, dar nu îndrăznesc să pun întrebări.

08.27: Sunt atât de terminată când ^jung în Broadgate încât îmi cumpăr două espresso duble de la Starbucks și le dau pe gât ca pe păhărelele de votcă. Am citit undeva că oamenii care suferă din lipsă de somn se află în ceea ce se numește stare hipnagogică, un fel de purgatoriu între veghe și somn, în care imagini suprarealiste plutesc în derivă prin creier. Ca și cum ai trăi într-un film de David Lynch. Asta ar putea fi explicația

XXVI „Domnișoara «N-am timp, sunt ocupată»" (engl.).

XXVII Decret religios în religia islamică ce trebuie respectat de toți credincioșii.

pentru faptul că Rod Task nu mi se mai pare doar un australian enervant și agresiv, ci începe să semene cu Dennis Hopper cu privirea fixă și un râs de om nebun. Stau la birou, port perechea veche de ochelari pe care o țin în sertar ca să dau impresia că gândesc intens și aleg activitatea care necesită cel mai mic efort mental, una unde nu ar conta dacă aș face greșeli. Atâta timp cât nu cumpăr sau nu vând, totul e în regulă. Am douăzeci și nouă de e-mailuri. Primul dintre ele e ireal.

**De la: Jack Abelhammer, Fundația Salinger
Către: Kate Reddy, EMF**

Katharine,

Nici nu-ți pot spune cât de ușurat mă simt că am rezolvat problema în timpul sărbătorilor. Sunt sigur că nici ție nu ți-a fost ușor.

Vești minunate despre Toki Rubber și patentarea profilacticului de neînvinș. Revenire uimitoare a acțiunilor. Îți admir sângele rece când te afli sub presiune. Poate sărbătorim joi când vii aici? Un local unde fac un homar excelent mai jos pe strada mea.

Numai bine, Jack

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy

Ce-ai zice dacă ne-am duce la Corny & Barrow să bem o sticlă, două ca să ne aresteze pentru comportament indecent & să ratăm căcatul de sedință de strategie?

Pari distrusă.

C xxxxx

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Nu trebuie să mă îmbăt ca să am un comportament indecent. Vreau o săptămână în pat. Dragoste & săruturi K8 xxxxxx

**De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
URGENT! Spune-mi că ai primit mesajul.**

**De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Care msj?**

**De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Despre mine beată și comportament indecent.
Repede. GRĂBEȘTE-TE!**

**De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Pare rău, scumpo. Probabil Lai trimis altei fete norocoase.**

**De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Clientului din New York, de fapt. Sunt o femeie moartă. Fără flori, te rog.**

De la: Candy Stratton

**Către: Kate Reddy
Ce căcat! Trimite altul chiar acum» Stimate domn, geamăna mea diabolică și depravată care-și spune tot Kate Reddy tocmai v-a trimis un e-mail jignitor și tâmpit, vă rog să-l ignorați.
Oricum, nu-ți face griji. Abelhammer e american, nu? Nu uita că noi nu avem simțul umorului.**

15.23: Șefii de departamente încep să se scurgă spre biroul lui Rod pentru ședința

de strategie. Mi se închid pleoapele ca la păpuși. Singurul lucru care mă mai ține trează e gândul că Jack Abelhammer mă va da în judecată pentru hărțuire sexuală. Yankeii sunt obsedați de „comportamentul nepotrivit”. Încă nu am primit nici un e-mail de la el. Speranța că îl va considera pe al meu drept o mostră de excentricitate britanică pălește ca lumina zilei. Pierdută într-o reverie coșmarescă, nu o observ pe Celia Harmsworth. Șefa de la Resurse Umane își întinde un deget osos indicând locul în care și-a înfipt Ben dinții azi-dimineață. Parcă s-a întâmplat acum trei vieți.

— Ai ceva pe gât, Kate?

— A, aia. M-a mușcat ăla mic.

Câțiva bărbați așezați la masă chicotesc în paharele cu Perrier. Celia afișează un rânjet înghețat ca acela al mamei vitrege când îi dă Albei ca Zăpada mărul. Mă scuz și țâșnesc spre toaletă, urmată de Candy. Lumina e îngrozitoare în baie, dar oglinda îmi dezvăluie ceva care arată ca o mușcătură făcută de un vampir adolescent la jumătatea gâtului. Încerc cu fond de ten. Inutil, încerc cu pudră. La dracu*. Mușcătura pare furioasă și spumegândă, ca o imagine din avion a muntelui Etna.

Candy intră cu un baton corector Touche Eclat și începe să mă dea cu el pe gât.

— Să nu-mi spui că Richard cel molcom te-a mușcat de gât? E grozav, dragă.

— Nu, bebelușul căruia îi ies dinții m-a mușcat. Dragul meu soț dormea în timpul

ăsta. Dar aproape l-am mușcat eu ca să-l trezesc.

Întoarsă în birou, îmi găsesc colegii făcând ceea ce le place lor cel mai mult: țin o ședință. Dacă ședința asta iese foarte bine, dacă o lungesc destul de mult, vor putea să se recompenseze organizând încă o ședință mâine. Cu puțin noroc, lipsa de progres în ședința nr. 1 va putea fi analizată în ședințele nr. 3, 4 și 5. La începuturile mele în lumea afacerilor, credeam că ședințele au ca scop luarea de decizii. Mi-a luat câteva săptămâni să-mi dau seama că ședințele sunt de fapt arene de demonstrare a forței, echivalentul din Square Mile al sesiunilor de despăduchere între gorile pe care le vedem la emisiunile despre animale sălbatice. În unele zile, privindu-i pe băieți cum acționează în căutarea poziției care le aparține în grup, aș putea jura că aud vocea șoptită și dulceagă a lui David Attenborough comentând gesturile masculilor de a se bate cu pumnii în piept și despăducherea:

— Iar aici, în inima junglei urbane, îl vedem pe Charlie Bames, un exemplar tânăr de la biroul Relații cu Statele Unite, apropiindu-se de șeful grupului plin de cicatrice din lupte, Rod Task. Priviți cu atenție poziția trupului lui Charlie, felul în care își arată inferioritatea și în același timp caută cu disperare aprobarea masculului mai bătrân...

Cele mai multe femei de aici au o

toleranță scăzută pentru tipul ăsta de socializare. Din motive evidente, căci noi nu suntem de față la exhibarea pntplnr^ai-Q ora Ino lo pienoroU cnriotatii și nici nu ne atrage ideea de a căuta cine știe ce pământău plin de mătreață pe care să-l flatăm într-un bar după serviciu. Sincer, cine mai are energia necesară? Ca niște fete cuminți și silitoare, cum eram și la școală, încă mai credem că dacă facem tot posibilul să ne terminăm treaba la timp, atunci: a/ după faptă și răsplată, și b/ vom ajunge acasă înainte de șapte.

Ei bine, nu merge așa. Nici nu primim răsplata și nici nu ajungem acasă înainte de ora șapte.

Telefonul îmi vibrează ușor în buzunarul sacoului, anunțându-mă că am primit un mesaj, îl citesc. E de la Candy.

î: De câți

bărbați e nevoie să înșurub.

Ibec?

R: Unul.

El doar îl ține

&așteaptă ca pământul să se rotească în jurul lui.

Pufnesc în răs, atrăgând privirile ostile ale tuturor celor din jurul mesei, mai puțin Candy, care se preface că își notează frenetic sugestiile lui Harles Baines în legătură cu ceea ce el numește îmbunătățire organizatorică.

Analiza rapoartelor lunare nu se mai termină, încep să pierd din nou bătălia împotriva somnului când observ că pe computerul lui Rod apare încă

screensaver-ul de Crăciun. Un om de zăpadă care dispare treptat în furtuna de fulgi. Mă gândesc cât de plăcut trebuie să fie să fii îngropat în zăpadă, cât de delicios să te scufunzi în zăpada rece, acceptând neantul. Mă gândesc la căpitanul Oates, la Polul Sud:

— O să ies acum și s-ar putea să lipsesc ceva timp.

— Doar ce te-ai întors, Katie, se răstește Rod ținându-mă cu stiloul lui Mont Blanc.

îmi dau seama că am spus cu voce tare ce gândeam, ca una dintre acele femei nebune care umblă pe străzi îmbrăcate în saci de gunoi, turuind despre lumea lor interioară paranoică.

— Scuze, Rod. E vorba de căpitanul Oates. Îl citam doar.

O sală plină de administratori de fonduri își rotește ochii la unison. La capătul îndepărtat al mesei, suficient de aproape de Rod ca să-l poată linge, nările de rasă pură ale asistentului meu Guy freamătă de plăcere amușinând izul de umilință.

— Îți amintești de căpitanul Oates, îl îndrum pe șeful meu, cel care a ieșit din cort, expunându-se unei morți sigure, în timpul expediției lui Scott la Polul Sud.

— Tipic pentru un britanic prostovan, pufnește Rod. Sacrificiu de sine inutil. Cum se numește asta, Katie, onoare?

Acum se uită toți la mine. Mă întreb cum s-o scot la capăt. *Hai!* Kate către creier, Kate către creier, mă auzi?

— De fapt, Rod, expediția la Polul Sud

nu este un model de gestiune așa de prost. Ce-ar fi dacă am aplica-o la fondul nostru cel mai neperformant? Cel care ne secătuieste resursele? Poate că fondul cel mai prost ar trebui să iasă la o plimbare în zăpadă.

Când îi sugerez să reducă cheltuielile, privirea lui Rod capătă o lucire lipicioasă și șireată.

— Hm. Nu-i o idee deloc rea, Katie, nu-i rea deloc. Ocupă-te tu de asta, Guy.

Ochii se rotesc în altă direcție. Era cât pe-ací. 19.23: Mă târăsc până acasă, unde o găsesc pe dădacă cu fundu-n sus. Supărările dădacelor pot să apară din senin și sunt cu atât mai înșelătoare, îmi dau seama că de data asta e grav pentru că Paula s-a apucat de făcut curat în bucătărie. Nu-mi doresc decât să mă prăbușesc pe canapea cu un pahar de vin în mână și să încerc să mă dumiresc dacă personajele din *EastEnders* pe care le recunosc mai sunt încă în viață. Nu m-am mai uitat la serial din iunie, răstimp în care întregi dinastii s-ar fi putut prăbuși în Albert Square, iar Phil Mitchell ar fi putut produce cel puțin încă doi copii din flori cu fostele soții ale fratelui său răposat. În loc de asta, trebuie să navighez cu grijă extremă printre evenimentele zilei. Laud conținutul nutritiv al pachetului de prânz al lui Emily, promit să cumpăr etichete cu nume mâine, declarând că nu e nici un deranj (cum să nu!). Apoi încerc să mă dau bine pe lângă ea la nivel cultural, menționând o vedetă dintr-un serial siro-

pos care tocmai a născut și despre care se vorbește pe șapte pagini în ultimul exemplar din *Hellv!* al Paulei.

Cele două sarcini mi-au distrus memoria pe termen scurt, dar m-am ales în schimb cu o capacitate înspăimântătoare de a-mi aminti pe loc numele tuturor bebelușilor de celebrități. Faptul că știu numele progeniturilor lui, să zicem, Demi Moore și Bruce Willis (Rumer, Scout, Tallulah) sau al fiului lui Pierce Brosnan (Dylan, care este și numele primei odrasle a cuplului Catherine Zeta-Jones/Michael Douglas și al celei de-a doua odrasle a Pamelei Anderson) nu-mi folosește direct pe plan profesional, însă m-a ajutat considerabil în câteva situații critice cu Paula.

— Dylan începe să fie un nume foarte la modă, remarcă Paula.

— Da, zic eu, dar adu-ți aminte de fetița lui Woody Allen și a Miei Farrow. O chema Dylan și a ajuns să-și dorească să-și schimbe numele.

Paula dă din cap aprobator:

— Și celuilalt copil i-au pus un nume tâmpit parcă.

— Satchel^{XXVIII} !

— Da, asta era.

Paula râde. Mă alătur și eu: nebunia vedetelor fiind una dintre marile plăceri democratice. Se simte deja că i-a mai trecut supărarea când, din prostie, îmi forțez norocul și o întreb dacă a reușit să găsească un tort Teletubbies.

— Nu pot nici eu să țin minte chiar

totul, îmi spune ea și dispăre pe ușă, cu capa neagră invizibilă fluturându-i.

Ușa de la intrare încă îmi reverberează în minte atunci când descopăr motivul supărării deschis pe masă. *înEvening Standard* e un articol despre cât de bine sunt plătite dădacele londoneze și cum trăiesc ele pe picior mare: mașini ultimul răcnet, servicii de sănătate private, abonament la sală de fitness, dreptul de a folosi avionul particular, dreptul de a folosi calul.

Calul? Și eu care credeam că noi suntem generoși lăsând-o pe Paula să-mi folosească mașina în timp ce eu merg cu autobuzul. Orice ar fi, *nu* mă voi lăsa șantajată să-i dau și mai mulți bani. Am atins deja limita ultimă.

20.17: îi comunic lui Richard că va trebui să-i mărim leafa Paulei. Plus lecții de călărie, eventual. Urmează o ceartă îngrozitoare în timpul căreia Richard subliniază faptul că, după ce i-am plătit noi impozitul și asigurarea de sănătate, Paula câștigă mai mult decât el.

— Și a cui e vina ? spun eu.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic.

— Știu eu ce înseamnă nimic la tine, Kate.

La cină, stăm la câțiva centimetri unul de celălalt la masa din bucătărie, fierbând în suc propriu. Richard a făcut paste și o salată cu avocado și roșii. Începem o discuție prudentă despre copii: pofta de mâncare imensă a lui Ben, noua fixație

pe *Mary Poppins* a lui Emily, el începe să-mi devină din nou simpatic până când, înfășurând niște spaghete pe furculiță, menționează în treacăt că a făcut sosul *pesto* chiar el, după-amiază. Chestia asta mă umple de admirație și mă demoralizează cumplit în același timp. Nu pot s-o înghit.

— Când ai avut timp să faci *pesto* ? Și farfuriile tot tu le-ai făcut ? Presupun că în curând te apuci de olărit. De ce naiba nu poți să faci ceva util ? Să înlocuiești permisul de parcare, de exemplu.

— Noul permis de parcare se află în mașină, spune el, dacă doamna și-ar smulge câteva secunde din programul ei încărcat, l-ar putea vedea.

— O, acum suntem soțul ideal!

Rich se ridică de la masă. Se aude scârțâitul scaunului de metal pe lemn.

— Eu renunț, Kate. îmi ceri să fac lucruri și când le fac, mă disprețuiești pentru asta.

Nu știu de ce nu găsesc nici o replică la asta. Mi se pare un lucru incredibil de crud, dar care nu poate fi contrazis. Femeile glumesc deseori spunând că au nevoie de o nevastă care să aibă grijă de ele, dar chiar vorbesc serios: cu toții avem nevoie de o nevastă. Dar să nu vă așteptați de la noi să le mulțumim bărbaților care își asumă responsabilități casnice.

— Kate, trebuie să discutăm.

— Nu acum, Rich, am nevoie de o baie.

Tot fără uleiuri de baie. Găsesc un pachet vechi de săruri cu aromă de levănțică în fundul dulapului cu lenjerie. Scrie pe el că „te alină și te motivează”: adaug și niște spumă Pirate Pete de la Ben, care dă apei o culoare bleumarin ca uniformele de școală.

Intru în laguna albastră cu apă opărită și zac pe spate cu lectura mea preferată: în ultimii ani, ca să fiu sinceră, singura mea lectură. Mai bună decât orice roman, *Ghidul proprietăților de la* (ară este o broșură lucioasă doldora de poze ale proprietăților de vis de peste tot din Insulele Britanice. Am putea da la schimb dărăpănătura noastră din Hackney pentru, să zicem, o moară transformată din Cotswolds sau un castelaș din Peeblesshire. (Unde o fi Peeblesshire? Pare să fie un loc îndepărtat.) Fotografiile sunt grozave, dar ceea ce îmi place cel mai mult sunt detaliile. La pagina 18, e o casă din Berkshire care se laudă că are un birou anexă cu tavan întărit cu grinzi și grădini pline de pomi fructiferi maturi. Cum o arăta un tavan întărit cu grinzi? Nu prea-mi dau seama, dar îmi doresc unul. Și pomi fructiferi maturi! Mă și văd plimbându-mă printr-o bibliotecă cu pereți acoperiți cu lambriuri de lemn, cu vase înalte cu crengi înflorite, proaspăt tăiate, presărate pe drumul spre bucătăria care constituie un amestec de dulapuri tradiționale și electrocasnice de ultimă oră. Stând lângă aragazul Aga, pe care

nu Laș folosi la gătit, pentru asta aș folosi unul cu cuptor dublu Neff, aș scrie datele pe etichetele cu gem de mere culese din grădinile întinse cu pomi fructiferi maturi în timp ce copiii mei se joacă fericiți într-un colțișor retras, tapisat cu materiale de bun-gust.

„Revista porno a lui Kate”. Așa-i spune Richard broșurii lui Jameson de câte ori dă de câte un exemplar dosit sub partea mea de pat. Are dreptate. Toate pozele alea la care-ți lasă gura apă, expuse pentru plăcerea mea vizuală, îți permit să te instalezi în viețile respective fără să te chinui să le trăiești efectiv. Cu cât mă simt mai deprimată în propria casă, cu atât mai devoratoare devine pasiunea mea pentru alte case.

Gândul la Rich îmi aduce aminte de cearta din cauza sosului *pesto* și mi se strânge inima. Bunătatea și normalitatea lui sunt de-ajuns pentru a stârni în mine sentimente exact opuse. De ce? Richard crede că sunt prea indulgentă cu Paula, că îi permit lucruri pe care nici un angajat plătit atât de generos și căruia i se oferă asemenea condiții nu ar trebui să și le permită. Crede că Paula este o fată de douăzeci și cinci de ani din Kent destul de isteată, care se poartă frumos cu copiii noștri, dar în același timp încearcă să stoarcă și ultimul bănuț de la noi. Mai crede că de câte ori îi cere Paulei ceva care nu intră în fișa postului, descoperă că șosetele pe care i le-a dat Paulei la spălat i-au intrat la apă. Crede că Paula are prea multă putere în casa

noastră. Are dreptate. Dar Rich nu-și face atâtea probleme în legătură cu creșterea copiilor noștri ca mine: bărbații simt chestia asta la portofel, femeile o simt în pânțe. Telefoanele au ajuns să funcționeze fără fir, dar mamele fără cordonul ombilical, niciodată.

Eu o privesc pe Paula ca pe femeia care petrece cu copiii mei toate orele când eu nu sunt lângă ei: o persoană pe care trebuie să mă pot baza că îi va iubi și proteja și care să poată depista primele simptome de meningită. Că lasă casa în dezordine, că se cramponează de faptul că mașina de spălat vase conține și veselă folosită de adulți, nu numai de cei mici, și de aceea refuză să o pornească, că nu-mi dă restul exact de la cumpărături și că „pierde” bonurile fiscale, toate astea nu mă provoacă să fac scandal.

Se spune că problema cu femeile de carieră din generația mea este că nu știu cum să se poarte cu servitorii. Greșit. Problema cu femeile de carieră din generația mea este că noi *suntem* servitorii: nu știm cum să mai fim pe veci recunoscătoare pentru cel mai mic ajutor în casă, pentru care plătim apoi până ne iese pe nas, și-n același timp ne zbatem din răputeri să ne păstrăm și poziția de stăpâne.

Când am început să mă duc din nou la serviciu, mi-am dus fetița la creșă. Este una la vreo zece minute de mers pe jos de casa noastră, iar cea care conducea creșa, o scoțiancă radioasă și plină de

energie, chiar îmi plăcuse. Camera pentru bebeluși era mică, cu doisprezece pătuțuri aliniate unul lângă altul: când am văzut-o prima dată, am reușit să mă conving că are o atmosferă caldă, dar lăsând-o pe Emily acolo zi de zi a început să mi se pară că seamănă mai degrabă cu un orfelinat din România ceva mai stilat. Când am întrebat-o pe Moira cum pot să doarmă bebelușii cu tot zgomotul care venea din camera de alături, de la copiii mai mari, a dat din umeri și mi-a zis:

— Apăi, se obișnuiesc în timp cu zgomotul.

Și mai erau și penalizările. Dacă-ți luai copilul mai târziu de 18.30, îți luau 10 £ pentru primele 10 minute și 50 de £ pentru mai mult. Ajungeam veșnic mai târziu de 18.30. Alergând dinspre metrou, simțeam cum mi se adună rușinea în stomac precum lichidul produs de bilă.

Stând la un loc cu alți treizeci de copii, Emily a luat toate bolile posibile. Prima ei răceală de iarnă a durat din octombrie până în martie, iar năsucul ei de bebeluș avea o crustă verde-gri. După ce furnizau virușii cu care se infecta copilul, creșa era foarte strictă, întotdeauna obligându-te să-ți ții copilul bolnav acasă, taxele rămânând aceleași. Îmi amintesc cum stăteam ore întregi la telefon, la serviciu, vorbind cu agenții de dădace temporare, făcându-mă că vorbesc cu clienții, sau implorându-mi prietenii să mă ajute. (Iar eu urăsc să cer favoruri: detest sentimentul de a fi îndatorată cuiva.) Și-

apoi, într-o dimineată tristă, a trebuit s-o las pe Emily, care avea febră, la o cunoștință a uneia dintre mamele din grupul meu postnatal pentru mame și bebeluși, care locuia în Crouch End. Seara, femeia mi-a raportat că Emily plânsese toată ziua, mai puțin o oră, cât se uitaseră la o casetă cu *Frumoasa adormită* care a mai potolit-o puțin. În ziua aceea, fetița mea a articulat prima propoziție: „Vreau merg acasă”. Dar eu nu am fost acolo să o aud și nu am fost nici acasă, unde își dorea ea cu disperare să meargă.

Deci, da, Paula nu e ideală. Dar ce-i aia ideal ? Mami care stă acasă și-și pune viața la picioarele copiilor ei. Voi ați face asta? Aș putea eu face asta? Nu mă cunoașteți destul de bine dacă credeți că aș putea.

Ies din cadă, mă dau cu niște cremă pe petele roz solzoase de pe mâini, în spatele genunchilor și urechilor, mă înfășor în halat și mă duc în birou să-mi verific mesajele înainte de culcare.

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Katharine, nu-mi amintesc să fi menționat o beție în mailul meu, dar comportament indecent sună excelent. Statul în pat o săptămână ar putea fi o problemă: ar trebui să-mi reprogream toate întâlnirile. Poate ar trebui atunci să încercăm un bar cu stridii?

Cu dragoste Jack

Dragoste? De la unul dintre cei mai importanți clienți ai mei ? O, Doamne,

Kate. Uită-te și tu ce tâmpenie ai făcut.

Să nu uit

Tăiat unghiile lui Ben, scrisori cu mulțumiri pentru Crăciun ? Plus bălăcărit administrația locală într-o scrisoare în legătură cu neridicarea bradului de Crăciun. Umilit scârbavnicul de Guy în fața lui Rod ca să-i arăt cine e șeful. învățat să trimit sms-uri. Ziua lui Ben-găsit tort Teletubbies. Maiou de balerină (roz, nu albastru !). Cadou - Tinky Winky care dansează sau jucărie de lemn pentru îmbunătățit aptitudinile ? Tinky Winky care dansează Și jucărie de lemn pentru îmbunătățit aptitudinile. încălțări/școli/învățat să citească Emily. Sunat mama, Jill Cooper-Clark, răspuns la telefonul surorii NEAPĂRAT - de ce părea Julie așa șucărită pe mine 1 Ultima din Londra care nu a văzut noul superfilm - Tigru magic, dragon pufăind ? Vacanța de la mijlocul trimestrului când/ce ? Invitat prieteni la prânz duminică. Cumpărat semințe de pin și busuioc ca să fac pesto, curs gătit pentru petreceri (al lui Leith sau ceva asemănător). Broșuri vacanță de vară. Cumpărat mingiuță pentru Jesus. Ofertă pentru traversă ? Becuri, lalele, balsam buze, injecții cu Botox pentru îndepărtarea ridurilor 1

Q

P/Liw.Q dată când l-am întâlnit pe Jacfe

07.03: Stau ascunsă în baia de jos cu valiză cu tot ca să nu mă vadă Ben. El e alături în bucătărie cu Richard, care-i dă micul dejun. Îmi doresc cu disperare să mă duc, dar îmi spun că nu e cinstit ca pentru câteva minute egoiste de stat cu el să-l las cu inima sfâșiată. (În carte scrie că bebelușii depășesc Anxietatea Separării până la doi ani, dar nu scrie nimic despre mame.) Mai bine să nu mă vadă deloc. Ghemuită în baie, stând pe coșul de rufe, am timp să studiez camera și observ niște vălătuci de praf gri care atârnă în dreptul ferestrei că draperiile unei vrăjitoare. (Menajera noastră, Juanita, suferă de rău de înălțime și e de înțeles că nu poate curăța locurile aflate mai sus de șold.) Mai e și mozaicul cu o sirenă pe care meșterul l-a lăsat pe jumătate terminat după ce i-am zis că nu-i mai dăm nici un ban în plus, așa că are numai țâțe și n-are coadă.

Prin ușa închisă, aud brum-brumuri înfundate urmate de chicotitul lipicios, *ă la* Sid James, al lui Ben. Probabil Rich se prefacă că lingurile pline cu cereale sunt mașinuțe ca să-l facă să deschidă gura. Se aude un claxon afară, semn că Pegas a sosit.

Mă furișez afară din propria casă ca un hoț, când se aude un claxon acuzator

de la Volvo-ul parcat peste stradă. Angela Brunt, capul Lojei Șorturilor locale. Fața ei îmi amintește de un Ford Anglia. Cu ochii bulbucați ca niște becuri, plasați într-un craniu triunghiular, Angela este tragic de banală. E de-abia ora 7, ce-o fi cu ea afară din casă ? Probabil doar ce a dus-o pe Davina la cursurile de japoneză de dinainte de răsăritul soarelui. Dă-i treizeci de secunde Angelei și mă va întreba dacă am înscris-o deja pe Emily la școală.

— Bună, Kate, nu te-am mai văzut de mult. Ai înscris-o deja pe Emily la școală ?

Cinci secunde! Da, iată că Angela și-a doborât propriul record la paranoia educațională. Sunt tentată să-i spun că ne gândim s-o înscriem la școala primară de stat. Cu puțin noroc, i-aș produce un atac de cord instantaneu considerabil.

— Cred că mai putem încă s-o înscriem la St Stephen.

— Zău? Becurile se rotesc în fasunguri. Dar cum aveți de gând s-o mai înscrieți la o școală decentă la unsprezece ani ? Ai citit ultimul raport Ofsted despre St Stephen?

— Nu, nu am...

— Ești conștientă că elevii de la școlile de stat sunt cu 2,4 ani în urma celor de la școlile private după optsprezece luni, iar până la vârsta de nouă ani cu 3,2 ani?

— Dumnezeu, sună rău de tot. Oricum, Richard și cu mine ne vom interesa și la Piper Place, dar mi se pare cam strictă școala. Ceea ce-mi doresc de fapt e ca Emily să, înțelegi, să fie fericită

cât e mică.

Angela tresare la auzul cuvântului „fericita”, ca un cal care vede un șarpe cu clopoței.

— Din câte știu eu, toți de la Piper Place suferă de anorexie în clasa a șasea, îmi spune ea radioasă, dar oferă o cultură generală robustă.

Minunat. Fiica mea va deveni prima anorexică robustă. Va intra la colegiu cântărind treizeci și două de kilograme, de pe patul de spital va da examen să fie admisă la Oxford, cu specializarea filozofie, științe politice și economice și-l va lua cu o notă fantastică. După aceea va lucra timp de șase ani, va avea un copil, va renunța la serviciu pentru că e prea mult și-și va petrece diminețile în cafeneaua Coffee Republic decodând criteriile de admitere la St Paul, bând cafele cu lapte degresat împreună cu casnica vorbitoare fluentă de japoneză Davina Brunt. Doamne Dumnezeu, care-i problema cu femeile astea?

— îmi pare rău, Angela, trebuie să fug. Trebuie să prind avionul.

Mă lupt încă să deschid portiera taxiului, care se împotrivește din toate balamalele, când Angela îmi servește lovitura finală.

— Ascultă, Kate, dacă chiar vrei s-o înscrii pe Emily la Piper Place, îți pot da numărul de telefon al unui psiholog. Toată lumea apelează la el. O va pregăti pe Emily să dea răspunsurile corecte și să deseneze ce trebuie la interviu.

Pe bancheta din spate a taxiului lui

Winston, respir adânc, recunoscătoare, aerul dulceag îmbibat *cviganja*. Mă poartă într-un trecut mai blând, înainte de a avea copii, când a fi iresponsabil era aproape o datorie.

— Și cum arată acest desen corect, Angela?

Femeia Brunt râde:

— O, știi și tu, creativ, dar nu *prea* creativ.

Doamne, cât mă disprețuiesc după discuțiile cu Angela Brunt. Simt cum ambiția ei maternă mă infectează ca un virus. Încerci să te împotrivești, încerci să fii consecvent intuiției care-ți spune că odrasla ta se va descurca foarte bine fără să fie îndopată cu informații ca un pui de găscă pe cale de a deveni pateu. Dar într-o zi, sistemul tău imunitar e slăbit puțin și *Bum!*, Angela te infectează cu tabelele ei secrete, rezultatele medii obținute la citire și numărul de telefon al psihologului. Știți ce e cu adevărat jalnic? În final, probabil o s-o dau pe Emily la Liceul Anorexia: teama de efectele pe care le va avea un sistem excesiv de competitiv asupra copilului meu va fi învinsă de teama de a o ține pe loc, de a o face să rămână în urmă și totul din vina mea. Și cursa începe în fiecare an din ce în ce mai devreme: există chiar o grădiniță în cartierul nostru unde au un perete dedicat impresioniștilor. Mamele s-au obișnuit de voie, de nevoie cu ideea că banii nu pot cumpăra dragostea, dar cred că-l pot cumpăra pe Monet, și asta e suficient pentru ele.

Mame epuizate care merg la serviciu și care-și înscriu fetele la academii ale stresului. Poate e singura perspectivă pe care o mai putem înțelege. Stres. Succes. Chiar rimează.

09.28:

— Ce probleme are femeia aia?

— Poftim ?

Winston mă studiază în oglinda retrovizoare, în ochi, atât de căprui că sunt aproape negri, are picățele de zâmbet.

— Angela? O, de unde să știu? Angoasă urbană, femeie frustrată care trăiește prin copiii ei, insuficient sex oral. Chestiile obișnuite.

Râsul lui Winston umple taxiul. Gutural și grunjos, reverberează în plexul meu solar și, pentru o clipă doar, mă calmează.

Traficul e atât de greoi încât am tot timpul să mă gândesc la tortura care mă așteaptă: întâlnirea cu Abelhammer. Când am vorbit cu Rod aseară, mi-a spus:

— Jack pare entuziasmat să te întâlnească, Kate.

— Probabil pentru că Greenspan a redus cu jumătate de procent rata, am improvizat eu.

Nu prea aveam cum să-i spun șefului meu că i-am trimis clientului meu un e-mail în care îi promiteam comportament indecent și o săptămână în pat, ce să mai zic de dragoste și săruturi.

Nu știu de ce mă tot scarpin. M-am spălat aseară pe cap cu un șampon nou:

reacție alergică poate? Sau poate că am luat cine știe ce forme de viață inferioară de pe bancheta din spate a lui Pegas: asemănător unei mlaștini, taxiul ar putea fi un mediu propice pentru o întreagă serie de nevertebrate.

Pe de altă parte, muzica ce învăluie taxiul își are originile la capătul opus al evoluției umane. Sunetele înfierbântate ale trompetelor și loviturile sacadate ale percuției îmi amintesc de *Rapsodia albastră*.

— E Gershwin, Winston?

Clatină din cap.

— Ravel.

Șoferul meu de taxi ascultă Ravel?

Trecem pe lângă fabrica de aspiratoare când începe mișcarea lentă. E cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată. Pe la jumătate, intră flautul, care pur și simplu suflă o boare peste pian. Când închid ochii, văd o pasăre planând deasupra mării.

Birourile din New York ale Fundației Salinger 15.00, ora Coastei de Est: Ajung la biroul Abominabilului Abelhammer, care se află chiar după colț de Wall Street Center, groaznic de amețită. Însoțită de asistentul meu, Guy, care pare neafectat de decalajul de fus orar. Dimpotrivă, Guy este oribil de bine pus la punct și știe fluctuațiile Nasdaq mai bine decât pe ale propriului puls.

Am ales un costum sobru potrivit pentru prezentarea în fața lui Abelhammer. Cast, negru cărbune, până sub genunchi; pantofi de văduvă

siciliană: arăt ca Mana von Trapp înainte de a tăia draperiile din dormitor.

Sunt hotărâtă să mențin tonul întâlnirii la câteva grade sub zero, dar când Jack Abelhammer intră în încăpere, toată hotărârea mea se evaporă, în loc de un patrician cu părul alb care se îmbracă de la Brooks Brothers, cum mă așteptam eu, mi se arată un tip sportiv, tuns scurt, senzual, cam de aceeași vârstă cu mine, cu un zâmbet ce se dezvăluie cu încetinitorul d *la* Geroge Clooney, și care îi cuprinde întâi ochii înainte ca gura să fie destinsă complet. La naiba. La naiba.

— Ei bine, Kate Reddy, spune Abominabilul Abelhammer, e o adevărată plăcere să asociez o imagine cu toate cifrele acelea pe care mi le-ai trimis.

Hă. îi pun la curent pe cei de la Salinger cu evoluția fondului în ultimele șase luni. Totul e floare la ureche până când una dintre tinerele consultante ale lui Jack, o roșcată d *la* agent Scully cu o căutătură încruntată, își împinge ochelarii de pe vârful nasului și zice:

— Ați putea să-mi spuneți de ce, dacă previziunile dumneavoastră pentru Japonia sunt atât de negative, aveți un surplus de acțiuni în Japonia?

— Aha, iată o întrebare foarte pătrunzătoare. Cred că e pe gustul tău, Guy.

Pasându-i-o grațios asistentului meu, mă așez pe scaun și mă pregătesc să-l privesc pe nenorocitul ăla mucos cum încearcă să scape din încurcătură. îmi verific relaxată mobilul.

SMS de la Paula Potts către Kate Reddy
Emly trimisă acasă
d la școală cu
LINDINI. toată fam trebuie tratată.
ȘI TU!
numai bine, Paula

Nu-mi vine să cred ce citesc. Am călătorit peste Atlantic și am importat lindini ca pe gândacii de Colorado. Mă scuz și ies din ședință, năpus- tindu-mă spre baie. La lumina verde care-ți dă rău de mare din Toaleta Directorilor, încerc să-mi examinez părul, trăgând de șuvițe. Cum arată lindinile? Un ciorchine de ouă lângă cărare sau poate e doar mătreață. Mă pieptăn ca ieșită din minți.

Nu pot să scap de cina deja programată cu Abelhammer. Nu prea pot să folosesc ca scuză un control de urgență împotriva paraziților.

Restaurantul Brody cu specific fructe de mare 19.30: în timpul cinei, stau foarte țeapănă, ca regina Maria, și destul de departe de masă. Am în cap imaginea unor lindini descurcărețe făcând o ascensiune în supa de scoici a clientului.

— îmi permiți să te duc cu mașina la hotel, Kate? mă întreabă Jack.

— Aă, bine, dar ne putem opri la o farmacie? Trebuie să cumpăr ceva.

Ridică din sprâncene plin de speranță.

— Șampon, vreau să spun. Trebuie să mă spăl pe cap.

— Acum ? Vrei să te speli pe cap chiar acum ? — Da. Să-mi iasă Londra din

păr.

Bravo. Creativă, dar nu prea creativă.

Motive ca să nu am o aventură cu Abelhammer 1/ Nu m-am mai epilat cu ceară pe picioare de la Halloween.

2/ Lindinile ar putea face o coborâre în tunsoarea impecabilă a absolventului de la Colegiul de Științe Economice Harvard.

3/ Client important, ergo neprofesional.

4! Sunt măritată.

Oare punctele astea nu ar trebui să fie în altă ordine?

Vineri, 06.02: Azi e prima aniversare a fiului meu, iar eu mă aflu în cer, undeva deasupra aeroportului Heathrow. Avionul are întârziere mare: vizibilitate proastă, căi aeriene aglomerate. Situația asta durează de treizeci și cinci de minute, echivalentul în aer al călcatului apei, și asta îmi dă emoții. Îmi simt picioarele descălțate cum se încordează sub pătură încercând să ne mențină plutind în aer. Mă gândesc la toate avioanele alea mari care şușotesc trecând unele pe lângă altele în ceață.

Se aude vocea pilotului în difuzoare. Unul dintre tipii aceia prietenoși, de genul „poți să-mi spui Pete”. Mi-e inima grea. În astfel de momente nu-mi doresc un pilot pe nume Pete. Îmi doresc cu disperare un pilot care să se numească Roger Carter din Weybridge, comandant de escadron, care a luptat în Bătălia Angliei, are o amantă în Agadir, bun prieten cu Raymond Baxter de la

Tomorrow's World^{XXIX}. Un bărbat adevărat care să ne poată aduce pe pământ cu o mână legată de unul din capetele mustății lui în furculiță, dacă e nevoie. Vedeți voi, trebuie să trăiesc. Sunt mamă.

Pilotul ne spune că va trebui să ne îndreptăm spre aeroportul Stansted. Nu prea mai avem combustibil. Nu trebuie să ne îngrijorăm, însă. Nu, nu trebuie deloc. Azi e ziua lui Ben. Trebuie să aterizăm cu bine ca să pot lua tortul Teletubbies de la cofetărie și ca să-mi pot îmbrăca băiețelul pentru prima lui petrecere în pantaloni reiați grena și cămașă bej moale, înainte ca Paula să-l îmbrace în kakiul nespălat al uniformelor soldaților din operațiunea „Furtună în deșert”, care-i place ei. Nici nu se pune problema să mor. În primul rând, Richard nu ar avea niciodată curajul să-i povestească lui Emily despre menstruație. Ar pune-o pe mama lui s-o facă, iar Barbara i-ar ține o expunere scurtă lui Em despre „prospețimea personală” înainte de a-i arăta ceva numit „șervețel igienic”. Și s-ar referi la sex ca la „acel departament”. Ca în exemplul: „Nu e nimic în neregulă între

XXIX „Lumea de mâine” - serie de documentare BBC care au început în 1965 și au fost retrase în 2003 din cauza lipsei de audiență, în care erau prezentate ultimele descoperiri din domeniul științei. Raymond Baxter, prezentatorul emisiunii, faimos pentru descrierea invențiilor cu o precizie militară folosindu-se de fidelul său pix Parker („după cum puteți vedea: aici, aici și aici”).

mine și Donald în Acel Departament, mulțumesc de întrebare”. (În marile magazine universale ale vieții, cred că Acel Departament se găsește pe același etaj cu Articole dame și Electrocasnice). Nu, nu. Nu. Trebuie să trăiesc. Sunt mamă, înainte, moartea nu era așa o problemă. Adică, desigur că doream s-o evit cât mai mult posibil, dar de când am copii, o văd pe doamna cu coasa peste tot și sar tot mai sus și mai sus ca să evit lama ei şuierândă.

— Aveți tot ce vă trebuie, doamnă?

În lumina chioară din cabină, stewardesa a devenit o gaură de cutie de scrisori dată cu ruj în jurul unui zâmbet alb ca laptele.

Mă adresez dinților:

— De fapt, e prima aniversare a băiețelului meu azi și speram să ajung acasă înainte de micul dejun.

— Atunci vă asigur că facem tot ce se poate. Să vă aduc un pahar cu apă?

— Și scotch. Mulțumesc.

Aeroportul Stansted

08.58: Avionul realimentat cu combustibil stă pe asfalt. Pilot din Pont zice că nu e vina lui că trebuie să ne întoarcem la Heathrow. O, minunat, în timp ce avionul câștigă altitudine, două sticle miniaturiale de whisky goale alunecă de pe măsuta mea și aproape aterizează în poala femeii de vizavi. Mă blagoslovește cu un zâmbet languros, își aranjează eșarfa verde-mentă, își deschide poșeta Gucci. De unde scoate o sticlă de aroma- terapie și-și dă cu

levănțică la punctele unde se simte pulsul și se stropește și pe față înainte de a bea cu înghițituri mici dintr-o sticlă mare de apă plată Evian. își lasă apoi pe spate capul cu păr lucios și fără lindini, pe o pemuță gri elegantă de cașmir. îmi vine să mă întind până la ea, s-o bat pe umăr și s-o întreb dacă i-aș putea împrumuta viața.

De cum sunt sigură că zeița a adormit, îmi deschid pe ascuns propria geantă. Conținut:

2 săculeți de Calpol pentru cazuri de urgență O lingură albă de medicamente murdară și cu margini lipicioase

Chiloți de schimb pentru Emily (înot la bazin)

Un pieptăn pentru lindini achiziționat pentru uz personal de la NY

Un Tampax răătăcit și jerpelit

O jucărie Pokémon hidoasă de culoare ro-șie-brună de la ultima vizită în situații de criză la McDonald's, weekendul trecut

Un pix cu gel portocaliu fără capac

Cartea Cățelușul Pongy Pency

Un teanc de șervețele Kleenex portocalii de la pix

O cutie de bomboane Munchies cu aromă de banane și cafea, ediție limitată (oribile la gust, dar mai sunt doar trei)

Apă de toaletă în miniatură Coco Chanel (pulverizator stricat)

Cartea Little Miss Busy pe care Emily mi-a băgat-o pe gât ca lectură de

între portofel și un teanc de șervețele Pampers uscate, găsesc cartea de vizită a lui Jack Abelhammer cu numărul lui de-acasă și cu un mesaj mâzgălit pe spate: „Oricând!”

La vederea scrisului lui, am senzația că niște gheare îmi scurmă fundul stomacului. Senzația îndrăgostirilor îndepărtate din adolescență, a sexului pe vremea când era pe cât de neînțeles, pe atât de palpitant. La cină, în New York, am vorbit cu Jack despre orice : muzică, filme, Tom Hanks (un nou Jimmy Stewart?), poezia lui Emily Dickinson, rolul lui Cate Blanchett ca Elisabeta I, *Apollo 13*, bomboanele cu jeleu, Art Tatum^{xxx}, Roma versus Veneția, misterioasa putere de seducție a lui Allan Greenspan, chiar și despre acțiunile pe care le cumpăr pentru el. Despre tot, mai puțin despre copii. De ce nu ai pomenit de copiii tăi, Kate?

14.07: De-abia întoarsă de la aeroport, fuga la birou ca să mă arăt la față. Dau impresia că lucrez din greu, îngrămădind cărți și ziare financiare pe birou, apoi mă sun pe fix de pe mobil și-l las să sune. Răspund și port o discuție însuflețită și plină de solitudine cu mine însămi despre niște noi acțiuni foarte interesante și-apoi închid. Îi spun lui Guy că trebuie să ies pentru că am de ridicat

XXXcă ar fi unul dintre cei mai mari pianiști în orice gen muzical.

niște documente cu informații vitale de undeva. Opresc un taxi și-i spun taximetristului să mă ducă la Highbury Corner și să mă aștepte în fața cofetăriei cât intru să iau tortul Teletubbies. Nu arată rău: Pe e un pic cam pleoștit, iar Laa-Laa, mai mult de culoarea muștarului decât galbenă. Intrând pe strada noastră, zece minute mai târziu, văd un balon albastru legat de ușa din față. Când intru în casă, Ben vine clătinându-se în hol, scoate un țipăt când mă recunoaște și începe să plângă. Cad în genunchi, îl iau în brațe și-l țin strâns la piept. Anul trecut pe vremea asta, se născuse numai de câteva minute, gol, acoperit doar de un strat untos de vernix. Azi, îmbrăcat de Paula, poartă costumul celor de la Arsenal cu numele lui Adams pe spate. Nu arăt cât de tare mă deranjează asta. În schimb, când pleacă ea din bucătărie, îi înmânez lui Ben cu calm o cutie de Toothkind Ribena^{XXXI} și-l privesc cum o desface, turnându-și lichid violet de la gât până la buric.

— Vai, Doamne, exclam eu. Suc pe costumașul ăsta de fotbal așa de frumos. Acum trebuie să te duc sus să te schimb.

Daaa !

16.00: La petrecerea lui Ben e plin de prietenele dădace ale Paulei, împreună cu obiectele muncii lor, mulți pe care nici nu-i recunosc. Fac parte din viața pe care și-o petrece Ben în lipsa mea. Când

XXXI Băutură pentru copii care calmează durerile de dinți.

fetele astea necunoscute îi pronunță numele și chipul fiului meu se luminează de plăcere, simt o înțepătură de... ce anume ? Dacă nu m-aș cunoaște mai bine de-atât, aș zice că e remușcare.

În camera de zi, o mână de mame casnice poartă o conversație animată despre grădinița din cartier. Par să nici nu-și bage în seamă copiii, pe care-i stăpânesc cu gesturi invizibile de invidiat, precum niște abili mânuitori de zmee, în timp ce Maicile Inferioare ca mine exagerează cu atenția pe care o acordă odraslelor lor zgomotoase.

Există un fel de linie invizibilă între cele două tipuri de mamecare uneori ne împiedică să discutăm între noi. Suspectez faptul că mama casnică o privește pe mama care are serviciu cu invidie și teamă, crezând că mama care are serviciu a reușit să le-mpace pe amândouă, pe când mama cu serviciu se uită la mama casnică cu teamă și invidie pentru că știe că de fapt nu a reușit. Ca să-ți poți juca oricare din roluri în continuare, trebuie să te convingi că alternativa e una proastă. Mama cu serviciu își spune că din cauză că se simte mai împlinită, va fi și o mamă mai bună pentru copiii ei. Și uneori o și crede. Mama casnică știe că le oferă copiilor ei un avantaj, lucru de care te poți agăța când bebelușul tău tocmai ți-a vărsat un pahar cu suc pe ultimul tricou curat.

Aici, în bucătărie, reușesc totuși să găsesc mângâiere în compania unei

mâini de femei cunoscute, rămășițele zdrențuite ale primului meu grup postnatal pentru mame și bebeluși. E uimitor când te gândești că ne cunoaștem de mai mult de cinci ani. Judith, bruneta plinuță de lângă cuptorul cu microunde, a fost pe vremuri agent pentru patentări. S-a întors la serviciu pentru câțiva ani, dar într-o zi a descoperit păr de câine pe bancheta din spate a mașinii lor de familie Peugeot. Problema era că ei nu aveau câine. Și-a zis că nu are de ce să se îngrijoreze până când presimțirea care îi rodea stomacul a făcut-o să plece de la serviciu. A parcat în fața casei și a urmărit-o pe dădacă până la un apartament din Holloway Road. Înăuntru, cu ușa neîncuiată, l-a găsit pe Joshua în spatele grilajului de la cămin, păzit de un câine alsacian, în timp ce Tara, dădaca, își făcea de cap cu un individ care avea un tatuaj cu Metallica pe una din fesele care i se mișcau ritmic.

I-am spus toate lui Judith că e vorba doar de un ghinion incredibil. O singură uscătură în întreaga pădure falnică de dădace.

— Dar dacă *a văzut* ceva, Kate ? suspina ea la telefon.

— Josh nu a văzut nimic, Judy, nu are nici trei ani. Și nu țin minte nimic înainte de cinci ani.

Dar Judith nu și-a mai lăsat niciodată copilul în grija altcuiva. Știam că o tortura gândul la colții câinelui care au fost atât de aproape de fața bebelușului ei pentru că, pe atunci, conștiințele

noastre sângerau ori de câte ori ajungeam acasă și găseam un cucui nou sau o julitură nouă la bebelușii noștri. Astfel de lucruri sunt normale. Ceea ce durea era faptul că se întâmplau când noi nu eram acolo. Și mai era și convingerea intimă, neexprimată, că tu l-ai fi prins la timp. Că ai fi ajuns la colțul mesei înainte ca ea să se lovească cu capul de el, la asfalt înainte ca genunchiul lui micuț... *Awacs^{XXXII}*, nu așa îi spun cei de la forțele aeriene? Natura o dotează pe Mamă cu un sistem de alarmă și Mama e convinsă că nici o persoană care are grijă de copil și nici un bărbat nu pot egala viteza ei sau capacitatea ei de anticipare.

Judith nu a obiectat când soțul ei, Nigel, i-a zis că, din cauză că era atât de stresat de serviciul lui de la bancă, ar avea nevoie de o vacanță la schi, lăsând-o pe Judith cu sarcina relaxantă de a sta acasă cu trei copii mai mici de patru ani. (Gemenii s-au născut la puțin timp după plecarea dădacei.) Judith pe care am cunoscut-o eu i-ar fi spus bărbătelului unde să se ducă, dar acea Judith dispăruse de mult.

Restul am rămas ferme pe poziții o perioadă, convinse că fuseserăm educate pentru ceva mai mult decât încălzitul cu grijă al pastelor Bărbie. Dar cu timpul, una câte una, am renunțat. „Renunțare”, nu așa i se spune? Ei bine, eu nu-i voi spune așa. Renunțare sună a predare,

XXXII Sistem de avertizare și de control la bordul avionului.

dar aici e vorba de campanii onorabile în timpul cărora s-a luptat cu vitejie și nu fără răniți. Să fi renunțat semenele mele mame începătoare la serviciu? Nu, serviciul a renunțat la ele sau oricum a făcut în așa fel încât să le fie imposibil să continue. Karen, cea care-i dă jeleu Ellei cu lingura, s-a trezit dată la o parte la firma de contabilitate unde lucra, după ce i s-a explicat clar, pe calea opacă a încuviințărilor din cap și a făcutului cu ochiul, că după ce l-a născut pe Louis, nu mai era văzută ca un potențial asociat.

Faptul că nu a mai fost atentă la Calea Carierei timp de câteva luni a făcut-o să sfârșească pe Culoarul Mămicilor. (Culoarul Mămicilor pare un drum drept; poți să îl urmezi preț de mulți kilometri până să-ți dai seama că nu duce nicăieri.) Karen a crezut că-și poate face treaba în patru zile, una dintre ele petrecută acasă. Șeful ei a fost de acord și tocmai aici a fost buba. Dacă Karen reușea acest lucru, i-a zis el, ar crea un „precedent inoportun”.

Chestia amuzantă e că, la începuturi, am presupus că e greu cât timp e bebeluș, că dacă reușesc să-mi croiesc drum prin acele prime săptămâni confuze, totul va reintra în normal. Dar lucrurile se înrăutățesc: cel puțin la șase luni nu pot să-ți spună că pe tine te vor.

La cinci ani și jumătate după nașterea copiilor noștri, numai trei din grupul original de nouă și-au păstrat slujbele: Caroline este designer grafic și lucrează acasă, așa că trebuie să-și înghesuie

toată munca în funcție de orarul de la școală al lui Max. Nu a putut să vină azi pentru că face ultimele retușuri la o broșură pentru IBM. Alice, cea drăguță la față, tunsă rotund, păr negru pana corbului, vestă de piele, care șade lângă chiuvetă, s-a întors la regizat documentare care au câștigat premii pentru demascarea corupției în sfere înalte și a unui tip de tristețe extrem de deprimantă în cele joase. În fiecare noapte, când se întorcea târziu de la studioul de montaj, Alice îl ducea în brațe pe Nathaniel adormit până în patul ei. Când avea ocazia să-l țină în brațe altfel? Doar pentru scurt timp, cât e mic, numai cât e mic. Dar Nat nu a priceput că închiriasse paradisul pe termen limitat: curând a început să se întindă de-a latul patului, obligându-i pe părinții lui să doarmă la margini, ca-n sicriu. Când s-a născut Jacob, Alice l-a luat și pe el în pat. La puțin timp după aceea Don, partenerul ei, a părăsit-o invocând o cercetătoare de nouăsprezece ani și obiceiuri de dormit incompatibile.

Mă uit la cum arată Alice acum, stoarsă de vlagă ca un dependent de droguri. De la distanță, arată la fel de tânără ca atunci când ne-am cunoscut, dar de aproape se vede cum maternitatea i-a răpit floarea tinereții: băieții par să-i fi supt literalmente sângele. O avea ea un premiu BAFTA, dar nevoile băieților o solicită mai mult pe timp de noapte decât gestionarea talentului pe timp de zi. Și, chiar dacă ar

exista un bărbat dornic să preia vlăstarele autoritare ale altui bărbat, când ar avea ea timp să-l întâlnească? Parcă citindu-mi gândurile, îmi spune zâmbind reținut:

— Băieții sunt singurul meu drog acum, Kate. Îmi pun mâna pe creștetul auriu al băiețelului meu. În urechea lui stângă se odihnește un cocoloș de cereale cu ciocolată. E momentul să cântăm „Mulți ani trăiască”. Paula scoate o brichetă din buzunar să aprindă lumânările. (Dumnezeule, sper că nu s-a apucat de fumat!) Duc tortul pe masă. Ochii lui Ben sunt umezi de uimire, ai mei de regret: să fie ultima dată când îmi văd unul dintre copii împlinind un an? Și cât am prins din acest an efectiv?

— O, Kate, n-ar fi trebuit să exagerezi, spune Alice, ridicând dintr-o sprânceană și arătând înspre glazura Teletubbies.

— Sunt o mamă rea, mimez eu din buze peste masă.

Râzând, îmi șoptește:

— Și eu.

Să nu uit

Lindini, brânză, felicitare de Sf. Valentin.

11

fâj-ț iunen, nu nd/oici

E greu să explic cum a început relația

mea cu Jack. Chiar nu căutam pe cineva. Nu eram fericită, dar nici nefericită nu eram. Mă găseam în zona cenușie de supraviețuire unde-mi imaginez că trăiesc cei mai mulți dintre noi. Când un pacient foarte grav rănit e admis la Urgență, personalul spitalului face ceea ce se numește triaj. Triajul constă în stabilirea gradelor de prioritate pentru a decide ordinea în care se vor trata rănilile. Am auzit acest termen prima dată într-o noapte când mă uitam la *Spitalul de Urgență* (era perioada aceea captivantă când ne întrebam cu toții cum vor evolua lucrurile între Hathaway și Doug) și m-a frapat cât de tare semăna noțiunea asta cu viața mea. Existența de zi cu zi era un proces constant de stabilire a priorităților: cine avea mai mare nevoie de mine: copiii, serviciul sau soțul. Veți remarca faptul că eu nu mă pun pe listă și asta nu pentru că aș fi o persoană bună și altruistă. Nici pe departe. Egoismul chiar nu era o alternativă : nu aveam timp de asta. În weekenduri, întorcându-mă de la supermarket, mi se întâmpla de multe ori să mă uit prin ferestrele aburite ale unei cafenele și să văd un cuplu, cu vârfurile degetelor atingându-se peste ceașca de cappuccino sau un bărbat singur citind un ziar și tânjeam să intru și eu, să comand ceva de băut și să tot stau. Dar asta era imposibil. Când nu eram la serviciu, trebuia să fiu mamă. Iar când nu eram mamă, îi datoram serviciului meu să fiu la serviciu. Timpul petrecut cu mine însămi mi se părea furat. Faptul

că nici un bărbat cunoscut de mine nu avea sentimentul ăsta nu mă ajuta cu nimic. Acesta era încă un domeniu în care nu eram egali: mamele primeau partea leoaicei din vină. Așa că ultimul lucru, chiar ultimul lucru de care aveam nevoie era cineva în plus pe care să-l iubesc: și atunci a început schimbul de e-mailuri.

În săptămânile care au urmat primei noastre cine la New York, Jack mi-a scris mailuri întâi zilnic și apoi din oră în oră. Uneori ne răspundeam în câteva secunde, parcă era unul dintre acele tiruri de lovituri de la tenis când o lovitură măiestrită determină la celălalt jucător un lob inspirat. La început am fost calmă, dar el era atât de jucăuș și de insistent, încât competitivitatea firească a preluat controlul și eu m-am trezit curând alergând pe linia de fund a terenului, încercând să prind mingea și s-o trimit înapoi cu ceva efect. Deci, nu, nu aveam nevoie de el, dar el a dat naștere unei nevoi în formă de Jack în mine, o nevoie pe care numai el o putea satisface. Oare femeia din deșert își dă seama cât de sete îi e până nu i se duce sticla la buze? Am început să aștept cu mai multă nerăbdare să văd apărând numele Abelhammer în inbox decât orice altceva în viața mea.

De la: Jack Abelhammer

C&tre: Kate Reddy

Nasdaq a lovit ca Pearl Harbour. victime numeroase, clientul caută sfatul profesionist bine cumpănit al respectabilului administra*

tor de fonduri britanic: să mă împușc acum sau să aștept până după prânz?

Jack

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Stai liniștit, respectabilul administrator de fonduri se gândește tot timpul la tine. Așteptând sentința legată de rata dobânzii a Atotputernicului Greenspan.

Sfat profesionist: refacere pe termen lung inevitabilă. Nu trage.

Sfat neprofesionist: ascunde-te sub birou până se termină bombardamentul, ieși și vezi dacă a mai rămas vreo acțiune în picioare. Mănâncă un sandvici cu curcan. Apoi trage. Katharine xxxxx

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

știai că nevasta lui Alan Greenspan a zis despre el că a fost atât de indirect când a cerut-o de nevastă încât ea nici nu și-a dat seama? tipul ăsta e mai greu de citit decât Thomas Pynchon.

Hei, tu n-ar trebui să fii în pat? E miezul nopții la tine, nu?

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

îmi place noaptea. Ai mai mult timp decât ziua. De ce să-l irosești stând în pat?

K xxxx

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Patul nu e în mod neapărat o pierdere de vreme, știi dialogul ăla în care un tip îi spune iubitei lui că și-ar dori ca șapte ani să fie comprimați într-o singură noapte, trebuie că e din Shakespeare, nu?

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Șapte ani într-o noapte - cam de-atâtea ore am eu nevoie pentru a-mi regla conturile cu somnul. Nu Shakespeare, Marlowe, cred. Și totuși asta e chestia nedreaptă în legătură cu Shakespeare - tot ce e frumos îi aparține, fie că l-a scris el sau nu. Este un Bill Gates al software-ului emoțional.

Și oricum, cum se face că citești Marlowe ? A prezis *Wall Street Journal* o revenire a dramaturgilor renașcentiști ?

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Nedrept, milady, nedrept, nu judeca un bărbat după portofoliul lui. Am fost cândva un student sărac cu specializare în literatură engleză, dar a trebuit să găsesc o modalitate ca să-mi finanțez dependența de ediții princeps. Unii își cumpără iahturi, eu îmi cumpăr o ediție princeps din *Ulise*, Care e scuza ta?

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Am fost cândva o studentă săracă, cu specializare secundară în literatură engleză. Sărăcia, când nu e plictisitoare, e de-a dreptul înfricoșătoare. Nu am vrut să fiu speriată toată viața. În Marea Britanie sunt o grămadă de oameni care-ți vor spune că banii nu contează: aceștia sunt oamenii pe care noi îi numim clasa de mijloc.

Să posezi ediții princeps, un lucru tipic pentru un băiețel, cu respect, sir, vă recomand să vă cheltuiți banii pe ceva cu adevărat important, cum ar fi PANTOFII.

K xxxxxxxxxxxx

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Îți dai seama că mi-ai trimis până acum exact 147 de săruturi, iar eu nu ți-am trimis nici

măcar unul?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Mi-a trecut prin cap.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy

XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX

XX
 XXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX
 XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX

[illegible]

07.01: Ben și-a descoperit penisul. Pe spate, pe salteluța pentru schimbat scutece, are pe față expresia fascinată și triumfătoare a cuiva care tocmai a descoperit de unde se aprinde și se stinge sistemul solar. Ținând strâns în mână joystick-~~la~~ primordial, este absolut scandalizat și varsă lacrimi mari și fierbinți când îi confisc noua jucărie preferată, închizând-o într-un scutec Midi Pampers și sigilând-o cu aricii din părți.

— Așa, fii un băiețel cuminte. Trebuie s-o punem la păstrare acum și să mergem jos să ne mâncăm cerealele.

Mă gândesc ce atitudine ar avea mama primordială dacă ar fi confruntată cu sexualitatea băiețelului ei? Bucurie că penisul funcționează, desigur. Uimire că am putut, în trupul meu de femeie, să cresc acel miracol funcțional și dătător de plăcere de mărimea unei omizi. Dar și o intimidare ciudată la vederea acestei dovezi de masculinitate precoce, cu tot ceea ce implică ea: tractoare, fotbal, alte femei. Într-o zi în viața lui Ben vor fi alte ființe de gen feminin care nu vor fi eu și deja simt un ac de gheață care-mi anunță cam cum mă voi simți atunci.

La parter, îmi fac loc printre rămășițele de pe podeaua bucătăriei. Lângă coșul de gunoi e un munte de stafide: nu se poate să fie aceleași stafide de dinainte de Crăciun, nu? Trebuie să-i spun Paulei să nu-i mai lase pe copii să le arunce pe jos. (Nu are rost să vorbesc cu femeia care face curat: Juanita are o

problemă cu cartilajele și nu poate îngenunchea.) II găsesc pe Richard înclinându-se plin de venerație în fața televizorului. Nebărbierit, soțul meu arată în ultimul hal, primitiv, ca Ted Hughes uitat într-un uscător de rufe. II suspectez că a dezvoltat o pasiune pentru prezentatoarea emisiunii pentru copii (Chloe? Zoe?) și când îl întreb cum se face că se uită la emisiunea pentru copii înainte ca oricare din copiii noștri să se fi trezit, mormăie scurt și agresiv „Foarte educativ” la modul „lasă-mă acum, femeie”. Nu cred că m-a iertat de când cu Marea Ceartă a Pesfo-ului.

Nu pot să nu observ că Chloe-Zoe e îmbrăcată mai degrabă pentru o petrecere a burlacelor decât pentru o dimineată geroasă de februarie. Poartă un maiou portocaliu pe care scrie cu paiete roz *Cum îți plac ?* chiar în dreptul sânilor micuți, dar obraznici. De când au început prezentatoarele emisiunilor pentru copii să arate mai degrabă ca niște minore care te pot băga în pușcărie decât, să zicem, ca respectabila Valerie Singleton^{XXXIII} ?

— Richard ?

— Da.

— Ben se tot joacă cu puța. Ce vreau să zic e că abia a împlinit un an. E un pic cam devreme. Crezi că e normal?

Rich nu-și ia ochii de la televizor.

— Cea mai minunată formă de distracție cunoscută bărbatului. O viață

XXXIII **Prezentatoare britanică a emisiunii pentru copii *Blue Peter* timp de mulți ani.**

întreagă de plăcere la dispoziție. Plus că e gratis, spune el stând cu capul într-o parte și răspunzând rânjetului oribil de maimuță al lui Chloe-Zoe.

Un gălgâit de plăcere se aude din cealaltă cameră și mă face să mă întorc. Ben s-a târât de-a bușilea până la frigider, a deschis ușa la perete și stă acolo, desfâcând o sticlă mare de Toothkind Ribena deasupra uneia dintre perechile mele de pantofi. O hemoragie de sirop de coacăze negre generalizată. Mă arunc în acțiune încercând să stopez scurgerea, precum exotica și totuși autoritara asistentă Hathaway. Cer mai multe șervețele de bucătărie. Nu mai sunt șervețele, iar Ben stă acum în mijlocul unei băltoace de glucoză de culoare violet. Chirăie când îl iau de gulerul pijamalei și-l bag sub robinet.

Îl întreb pe Richard de ce nu și-a îndeplinit obligația de a achiziționa șervețele de bucătărie cum era stipulat și subliniat (de trei ori) pe lista de cumpărături pentru vineri. Rich îmi explică cum că nu ar fi reușit să găsească în supermarket marca Kitten Soft¹ specificată și că pur și simplu nu a putut să întrebe unde o găsește.

— Nu înțeleg.

— Sunt câteva cuvinte pe care nu te poți aștepta ca un bărbat în toată firea să le pronunțe, Katie, iar Kitten Soft sunt două dintre ele.

— Nu poți să pronunți „șervețele de bucătărie Kitten Soft”?

— Nu în public, nu.

— De ce Dumnezeu?

— Nu știu. Știu doar că mai degrabă aș mânca un pisoiaș pufos decât să întreb de asta. Numai când mă gândesc la cuvintele astea...

Cu o scuturare din umeri teatrală, Richard se întoarce spre televizor și cere pe tăcute ajutor ochilor de ciocolată topită ai lui Chloe-Zoe.

— Dar nu avem șervețele de bucătărie, Rich, și, după cum poate ai observat, avem o situație Exxon Valdez^{XXXIV XXXV XXXVI} în desfășurare.

— Știu asta, dar nu eram sigur dacă chestia aia Kitten era singura opțiune sau „Absorbant de lux cu pernuță din trei straturi” ar merge în loc. Emite un mormăit cam de intensitatea unui răget de elan. N-are rost, Kate... Nu mă provoca.

Ca să știu pe viitor, îmi rog soțul să-mi dea câteva exemple de alte cuvinte pe care nu te poți aștepta ca un bărbat în toată firea să le pronunțe. În ordine aleatorie: Toilet Duck¹, odorizant de cameră, prezervative cu arome, formă de copt prăjituri, file de pește, Cheezy Dipper^{XXXVII}, ^{XXXVIII} Wash'n'go, Bodyform^{XXXIX}, Tubby Custard^{XL},

XXXIV „Pisoiaș pufos”^{*4} (engl.).

XXXV Aluzie la accidentul ecologic declanșat de petrolierul

XXXVI Exxon Valdez, respectiv pata de petrol.

XXXVII „Rătușcă de WC” (dezinfectant) (engl.).

XXXVIII Sos de brânză (engl.).

XXXIX Marcă de absorbante.

XL Băutură pentru copii făcută din căpșuni și iaurt; apare în serialul de desene animate *Teletubbies*.

absorbant zilnic.

08.01: Trebuie s-o șterg. Prezentare megaimpor- tantă în fața directorilor EMF. O ocazie care-ți poate face sau desface cariera. Șansa de a impresiona prin atitudinea calmă de expert, cunoașterea de neegalat a lumii piețelor etc. Șterg luciul violet de pe pantofi, las bilet pentru Paula rugând-o să cumpere servetele de bucătărie și insistând să returneze caseta cu *Albă ca Zăpada* la bibliotecă. Amenda pe care o avem de plătit depășește de-acum costurile de producție ale filmului Walt Disney original. Îmi înhaț geanta și-i trimit un pupic lui Ben, care se aruncă pe mine ca Daniel-Day Lewis când își ia rămas-bun de la Madeleine Stowe în *Ultimul mohican*.

— Mami, ce e un avion cu preacție?
Emily îmi blochează drumul spre ușă.

— Nu știu, draga mea. O zi frumoasă.
Pa.

15.26: Prezentarea decurge excelent. Directorul general, sir Alastair Cobbold, tocmai m-a lăudat pentru felul în care am înțeles problemele integrării europene. Aici, sus, în camera de consiliu de la etajul șaptesprezece, cu Londra desfășurată ca un set din piese Lego la picioarele mele, preț de câteva clipe îmbătătoare m-am simțit stăpâna a tot ce vedeam.

Tocmai mă apropii de încheierea prezentării, când cineva tușește lângă

ușă. Privesc într-acolo și o văd pe Celia Harmsworth dând târcoale în modul acela de-abia simțit, care parcă spune „vă rog, nu mă luați în seamă”, al oamenilor care pretind că sunt neimportanti, dar reușesc să devină centrul atenției.

— îmi pare atât de rău că vă întrerup, Robin, se smiorcăie ea, dar e un bețiv la recepție care le dă de furcă celor de la pază.

Robin Cooper-Clark ridică dintr-o sprânceană:

— Și ce legătură are acest lucru cu noi, Celia? — Problema e că afirmă că ar fi tatăl lui Kate.

Tatei?, iui kate.

Tiparul întâlnirilor cu tatăl meu nu s-a schimbat foarte mult în ultimii douăzeci de ani. Luni întregi nu știu nimic de el, cu excepția relatărilor primite via sorămea despre excesele lui scandaloase și o listă de boli pe care le-ai fi crezut dispărute odată cu lordul Nelson: tetanus, scorbut, furunculi. Și-apoi, într-o zi, când am renunțat deja să mă mai gândesc la el, când strângerea de inimă care seamănă mai degrabă cu o stoarcere în mașina de spălat s-a mai estompat, apare și se lansează într-o conversație izvorâtă dintr-o relație pe care noi doi nu am avut-o niciodată. Tatăl meu a confundat dintotdeauna sentimentalismul cu intimitatea. În ceea ce-l privește, eu sunt încă fetița lui, cu toate că, atunci când eram mică, cerea de la mine lucruri ce necesitau puterea unei femei. Acum, că am crescut, vrea să fiu docilă ca un copil și se enervează repede atunci când nu-i fac pe plac.

Uneori e băut, deși niciodată nu-ți dai seama exact. Dar de fiecare dată, absolut de fiecare dată vrea bani.

În holul decorat cu alb și crom de la Edwin Morgan Forster, Joseph Aloysius Reddy iese în evidență ca o creatură dintr-o epocă dispărută, primitivă. Trecătorii în costume nu-și pot lua ochii de la el. Prezența lui e atât de neverosimilă încât ar putea la fel de bine să fie doar un miros urât. Îmbrăcat într-o haină la mână a treia cu model în formă de v-uri paralele și cu coada lui de cal încăruntită ca un fuior de câlți, arată ca un lingurar care a venit să-și vândă oalele și tigăile echipajului de pe *Enterprise*. Doi bărbați de la pază cu stații de emisie-recepție emițând pâraiture încearcă să-l convingă să plece, dar Joe stă nemișcat, încăpățânat ca un catâr, pe una dintre băncile de oțel perforat de la recepție, cu o sacoșă albă de plastic aruncată la picioare. Cu demnitatea îmbufnată a bețivului. Când mă zărește, își descrușează mâinile și mă arată cu degetul triumfător:

— Ia uite! Ia uite-o pe Kathy. Ce v-am zis io ?!

— Mulțumesc, Gerald, mă grăbesc eu să-i spun omului de la pază. Tata nu e în apele lui azi. Îl preiau eu de-aici.

Îl cârmesc către ușă, asigurându-mă că privesc drept înainte pentru a evita zâmbetele pline de milă nelipsite din viața familiei Reddy de când mă știu.

Odată ajunși afară în siguranță, pomenesc de o cafenea din Cheapside,

cât mai departe de orbita pe care se învârt colegii mei, dar tata mă trage în jos pe scări spre King's Arms. O cârciumă în care obișnuia să vină Dickens, cu podeaua acoperită cu rumeguș, la bar servindu-te o adolescentă cu un cercel în limbă. Stăm la o masă din colț, sub portretul unui conte cu obraji roșii. Tata are în față un scotch dublu și un pachet mare de arahide, eu am o apă tonică cu lămâie. Apa tonică cu lămâie a fost întotdeauna băutura favorită a mamei mele. La început a fost doar o băutură nealcoolică, doar mai târziu a devenit o stare de spirit.

— Ce mai face micuța Emma? mă întreabă tata.

Respirația lui e un amestec puternic de Johnnie Walker și ouă fierte.

— Emily.

— Aoleu, da, Emily. Să tot aibă vreo șapte ani.

— Șase. Face șase ani în iunie, tată.

Dă din cap cu hotărâre, ca și cum șase e destul de aproape de șapte ca să nu conteze.

— Și flăcăul cel mic? Julie zice că aduce puțin cu mine.

Iisuse, chiar nu există nici un părinte, indiferent cât de denaturat sau absent, care să nu se simtă măgulit de moștenirea genetică pe care a lăsat-o? Privesc fix, furioasă, băutura acidulată și acră. Doar gândul că o panglică de ADN cu numele lui Joe Reddy pe ea plutește undeva în interiorul copilului meu iubit...

— De fapt, Ben seamănă cu mine, tată.

— Păi, noi doi am semănat dintotdeauna, Kathy, rățușco. Amândoi arătoși, pricepuți la calcule, amândoi cu un temperament puțin special, nu-i așa?

Înghite o gură de whisky și-și aruncă o mână de arahide în gură - totul fără măsură, așa e tatăl meu. Măcar din punctul ăsta de vedere seamănăm.

— Apăi, n-ai de gând să-ți întrebi tatăl cum o mai duce? Am bătut tot drumul ăsta să vin să te văd.

Are accentul tipic din nord, atât de puternic încât l-ai putea tăia cu cuțitul ca pe o prăjitură cu fructe, simțindu-se totuși ecoul unei intonații datorate mamei lui, care era din Cork. Oare chiar așa vorbeam și eu ? Richard spune că atunci când m-a cunoscut, vorbeam ca un personaj din scheciurile de Monty Python. Asta se întâmpla pe vremea când încă ziceam *baffin* loc de *bath*¹, înainte de a învăța că *class* rimează cu *arse*^{XLI XLII}. Deși nimeni de aici nu zice „cur”: spun „fund” sau „popou”. Îi învăț pe copiii mei să spună „popou” și de fiecare dată ezit când articulez sunetele acelea durdulii și pudibonde. Îmi simt limba așa cum și-o simte și fata de la bar: îngreunată de corpuri străine.

Tata vrea să mă facă să-i ușurez sarcina de a-mi cere ce vrea, lucrul

XLIÎn cuvântul *bath*, „baie”, grupul de litere final *th* se pronunță corect ///, și nu /ii (engl.).

XLIIÎn cuvântul *arse*, „cur”, litera *r* nu are un sunet corespondent (nu se pronunță) și astfel rimează cu *class* - „clasă”.

pentru care a venit. Dar n-o voi face. Încă-mi amintesc cum stătea în fața la Abbey Național din Holborn în ziua în care am încasat prima mea leafă și cum își lungea degetele numărând bancnotele de 10 £ pe care i le dădusem. Propriul meu tată. Dacă vrea bani, atunci să mi-i ceară.

— Încă un rând?

Fata a venit să strângă paharele goale.

— Nu.

— Apăi, pentru mine da și ia-ți și tu, păpușă. Tata îi zâmbește, iar fata se înroșește brusc și se îndreaptă de spate, cum am mai văzut și alte femei făcând în fața lui. Tatăl meu a fost un bărbat frumos cândva: frumos mai degrabă decât chipeș și de aceea condamnat să nu se coacă, ci să putrezească. „Tyronne Power”, obișnuia să murmure bunica mea cu drag când îl vedea, iar eu, care eram prea mică să știu numele fostelor vedete de la Hollywood, credeam că Tyronne Power era efectul electric pe care-l avea tatăl meu asupra oamenilor, și nu un nume propriu. O forță a naturii nestăvilită, dar irezistibilă. Mă uit la el acum și încerc să-l văd cum îl văd ceilalți: fața în formă de inimă umflată, nasul și obrajii străbătuți de vinișoare roșii ca delta unui râu de rugină. Gene lungi care tivesc ceea ce mama afirma că ar fi fost cei mai superbi ochi albaștri care s-au văzut vreodată: ochiuri de apă indigo în care s-au înecat tot acel farmec și toată inteligența lui. Un fustangiu, așa i-a spus primul meu prieten.

— Tatăl tău e nițel fustangiu, Kath. Dacă l-ai fi văzut sâmbătă seară la dans cu Christine...

Cum m-am înroșit toată când am auzit pome- nindu-se de viața lui sexuală atât de aproape de a mea.

— Să vedem ce zici de asta.

Scotocește pe sub masă în sacoșă și scoate o mapă neagră pentru acte și din ea câteva foi de hârtie milimetrică uzate bine de atâta umblat cu ele. Reprezintă un desen a ceva care pare să aibă rât și e garnisit cu o pereche de aripi pătrătoase în părți. Un porc zburător? întorc foaia.

— Ce e asta?

— Primul scutec biodegradabil din lume.

— Dar tu nu știi nimic despre scutece.

— Acum știu.

Trebuie să vă spun că tatăl meu are antecedente în acest domeniu. Unul dintre marii inventatori nedescoperiți ai lumii, existând puține lucruri pe lumea asta pe care să nu le fi descoperit el însuși. Când eu și Julie eram încă mici, a fabricat roci de pe Lună, bucăți prăfoase de rășină pe care le vindea ca suveniruri de la aterizarea lui Apollo 11, la o tarabă din Chesterfield.

— Gândiți-vă, doamnă, țineți în mână chiar piatra pe care a ținut-o și Neil Armstrong!

Rocile de pe Lună au fost o bombă, iar când călătoriile în spațiu și-au pierdut atracția, pietrele s-au transformat în piatră ponce pentru pielea aspră a

doamnelor din aristocratul oraș Worktop.

A urmat ușița pentru pisici care nu lasă pisicile să intre cu prada în casă: o idee bună, numai că pisicile se tot prindeau în mecanismul cu arc. Uneori invențiile tatei fuseseră deja inventate, cum au fost ochelarii pentru acoperit ochii în timpul somnului în avion, pe care i-a inventat fără să fi călătorit vreodată cu avionul.

— Joe, i-a spus mama cu prudență, am înțeles că au acoperitoare pentru ochi în avion, dar el nu s-a lăsat descurajat de astfel de cârcoteli femeiești.

În casa noastră, tata era cu viziunea de ansamblu, iar mama venea din urmă cu peria și fârașul să strângă rămășițele. Pe cartea lui de vizită, tatăl meu se definește ca întreprinzător.

În timp ce mă uit pe planurile lui pentru scutecul biodegradabil Reddy, îmi spune vesel:

— S-au arătat mulți interesați, știi. Derek Marshall de la Camera de Comerț spune că n-a mai văzut ceva asemănător. Dar sunt cam la strâmtoare cu capitalul, iubita mea, și ăsta e domeniul tău. Cum îi zice, capital riscant?

— Capital-risc.

— Exact.

Îmi spune că de data asta nu e vorba de bani mulți, doar de capitalul inițial.

— Cât?

— Cât să încep producția și s-o pun pe picioare.

— Cât vrei?

— Zece miare plus cheltuieli de dezvoltare și-ar mai fi și ambalajul. Să zicem treisprezece jumate. Nu ți-aș cere, iubita mea, numai că fluxul de lichidități e cam blocat la momentul ăsta.

Nu-mi dau seama că mi s-a schimbat expresia feței, dar îmi dau seama că asta s-a întâmplat, pentru că-l văd crispându-se pe scaun, lucru care la un alt bărbat ar putea trece drept jenă. Timp de-o clipă, mă gândesc că și-a dat seama câtă greață îmi provoacă tranzacțiile de genul ăsta. Se întinde peste masă și-și pune mâna deasupra mâinii mele:

— Nu-ți face griji, iubita mea, zice el. Dacă nu stai bine cu banii, accept și-un cec.

Îl las pe tata în gara Moorgate. De-acolo poate lua Northern Line direct până la King's Cross și de-acolo un tren până acasă. Îi dau bani de bilet, o sumă imensă: e mai ieftin în ziua de azi să zbori la Boston decât să iei trenul până la Doncaster, și ceva în plus pentru taxi când ajunge acasă. E destul de evaziv când îl întreb unde locuiește acum, a se citi cu *cine* locuiește acum, dar îmi promite că se va duce direct acolo. Stau în fața gării, după colț, lângă automatul foto. Când mă uit înăuntru câteva minute mai târziu, a intrat deja în vorbă cu un tânăr cântăreț al străzii. Relaxat, generos, aruncă una dintre hârtiile de zece lire pe care i le-am dat în cutia deschisă a chitarei tânărului, își dă jos haina, acoperă grijuliu cu ea câinele

băiatului, care doarme, și, Doamne
Dumnezeule, începe să cânte.

**„Râul e lat, nu pot trece dincolo
Și nici nu am aripi să zbor. Dați-mi o
barcă pentru doi Și împreună vom vâsli,
iubirea mea și eu.”**

E balada lui preferată, una dintre
piesele lui „clasice”, alături de *Down by
the Salley Gardens*. Costumele care trec
pe lângă el, grăbindu-se spre scara
rulantă, se opresc și întorc capul mișcate
de frumusețea vocii de tenor, de nota de
tânjire fără speranță pe care o redă atât
de bine. O femeie îmbrăcată cu o haină
din păr de cămilă se apleacă să pună
câteva monede în cutie și tata își scoate
o pălărie invizibilă în fața ei.

Aud vocea mamei, sunete ceva mai
înalte și furioase care străpung melodia
tristă.

— Te poate duce de nas una, două.

— Ba nu, nu poate.

— Ba da, poate. A făcut-o mereu. Dacă
taică-tu e așa al dracului de minunat, du-
te la el. Hai, du-te la el, ce mai aștepți?

— Nu vreau să mă duc la el, mamă.

— Ai fost dintotdeauna a lui. Fetița
tatei.

Mă arunc din nou în zgomotul străzii,
cumpăr ziarul *Standard* doar ca să am ce
ține în mână și mă îndrept spre birou.

Dragostea copiilor pentru părinții lor
este fără îndoială indestructibilă, dar pic-
pic-ul deziluziei o poate coroda de-a
lungul anilor. Primul sentiment pe care-

mi amintesc că l-am avut față de tatăl meu a fost cel de mândrie, o recunoștință dureroasă, care parcă-mi spârgea plămânii, pentru faptul că el era al meu. Mai chipeș decât toți ceilalți tați, era atât de deștept încât putea face orice calcul în minte și putea să reproducă din memorie, fără nici o greșală, rezultatele meciurilor de fotbal imediat după ce erau citite la televizor sâmbăta după-amiaza. Sheffield Wednesday, Partick Thistle, Hamilton Academicals. Sâmbătă dimineța, eu și Julie aveam voie să mergem cu el la pariuri, unde ne agățam de picioarele eroului nostru. Îmi amintesc acel sentiment că sunt foarte mică în pădurea de pantaloni și mirosul de pălării de fetru udate de ploaie. Ani mai târziu, în facultate, îi priveam pe tații din clasa de mijloc tropăind între salonul familiei și grădină, cărând tăvi cu tot ce trebuie pentru ceai, cu ceainice și seturi de cani de porțelan agățate în pini, și tânjeam după îmbrățișarea lor de oameni obișnuiți.

Într-o iarnă, trebuie că era prin '75 sau '76, tata ne-a dus să ne dăm cu sania în Peak District. Alte familii veniseră cu săniile cumpărate din magazin: ridicate de la pământ cu o structură de șipci încrucișate făcută să te așezi pe ea, erau la fel de impresionante ca săniile trase de cai de pe timpuri. Sania noastră se târâia pe burtă: tata o meșterise din bucăți de bușteni și-i adăugase tălpi de metal dedesubt, pe care le smulsese din marginea unei portiere de mașină

abandonată.

— Luați-vă puțin avânt, a spus el frecându-și mâinile.

La prima încercare, Julie a căzut imediat de pe sanie, sania continuând coborârea de una singură. Tata i-a zis că se poartă ca un țânc. Acum era rândul meu, iar eu m-am ținut de sanie, hotărâtă să arăt tuturor că sania noastră, sania făcută de tatăl meu, era la fel de bună ca oricare alta. Dar la jumătatea părției, s-a lovit de o margine și a virat mult la dreapta, tăindu-și drum spre o râpă foarte abruptă mărginită de un gard j'os de sârmă ghimpată. Tălpile de metal, puse ca să-i dea puțin avânt, au făcut-o de necontrolat. S-a izbit de gard și a intrat sub el, partea din față a tălpilor atârând deasupra râpei în timp ce eu fusesem aruncată în spate, la jumătate de metru de margine, încâlcită în sârmă.

Gâfâia atât de tare când a ajuns la mine încât am crezut că o să moară, în schimb s-a așezat în genunchi pe capătul săniei ca s-o țină pe loc și mi-a desfăcut geaca, mâinile, părul din ghimpii de sârmă. După ce a desfăcut și ultima bucată de sârmă, m-a tras de-acolo, iar sania a țâșnit înainte. Câteva secunde mai târziu am auzit-o zdrobindu-se de șoseaua de dedesubt. Cândva credeam că-mi amintesc ziua aceea atât de bine pentru că atunci mi-a salvat viața. Acum cred că e din cauză că atunci a fost singura dată în toți anii petrecuți împreună ca fiică și tată când m-a protejat în vreun fel.

Dar tata a fost prima mea iubire și-i luam mereu apărarea, chiar și când ochii cafenii ai mamei dispăreau înconjurați de cercuri mari vineții, când a început să poarte cămășile acelea de noapte groaznice din nailon și să râdă când nu trebuia. Într-o zi, eram într-un magazin și un bărbat a dăruit o piramidă de cutii de lapte, cutiuțele albastru cu alb s-au împrăștiat peste tot, iar mama a râs și-a tot râs până când Linda de la casierie a trebuit să-i aducă un pahar cu apă din spate. Dar ficele nu vor să descifreze semnele nefericirii mamelor lor, asta ar putea însemna că tatăl lor nu e perfect.

Ani mai târziu, a devenit clar că Joseph Aloysius Reddy nu era bărbatul potrivit pentru o pasiune, și tot nu am putut să mă rup de el. De câte dovezi mai era nevoie? Prima, ziua în care a adus acasă cearșafurile în care dormise cu noua lui iubită ca să le spele mama. A doua, noaptea în care m-a dus în brațe până jos, încă adormită, ca să-i spun polițaiului care se afla în sufragerie că el, Joseph Reddy, fusese acasă la o dată pe care trebuia să jur că mi-o amintesc. Și am jurat.

— Kathy a noastră are o memorie a detaliului excelentă, i-a spus tata polițistului. Nu-i așa, iubita? Hai, zâmbește-i domnului polițist.

Tatăl este modelul de bărbat pe care natura i-l oferă unei fete, și-n cazul în care modelul e stricat sau desfigurat, atunci ce se-ntâmplă?

În timp ce intru pe ușa principală a clădirii Edwin Morgan Forster, sunt

recunoscătoare pentru spațiile mari și răcoroase, pline de rezonanță, pentru clic-clac-ul pantofilor pe pardoseala de marmură, pentru felul în care liftul mă primește în interiorul lui tapizat cu oglinzi fără să protesteze. Prefer să nu mă uit la femeia din oglindă: nu vreau să mă vadă așa. Când se deschide ușa la etajul treisprezece, am scuzele pregătite, dar Robin Cooper-Clark e chiar acolo.

— Excelentă prezentare, Kate, îmi spune el, punându-mi stângaci mâna pe umăr. Absolut de primă mână. Trebuie doar să o mai ajustezi pe ici, pe colo. Nu-i nici o grabă. În ritmul tău. Sper că nu sunt probleme grave cu familia ta.

E greu să-mi imaginez ce-ar zice directorul de investiții dacă i-aș spune adevărul. Ne-am împrietenit cu familia Cooper-Clark de când eu și Jill am fost amândouă dezgustate de același lucru, la o vânătoare de fazani. Am fost împreună cu Richard de câteva ori la ei în Sussex, dar nu i-am pomenit niciodată de tatăl meu lui Robin: îmi doresc să mă respecte, nu să-i fie milă de mine.

— Nu, totul e în regulă.

— Minunat. Vorbim mai tâziu.

Ecranul îmi spune că în ultimele trei ore, de când nu am mai verificat, FTSE a crescut cu 50, Dow a scăzut cu 100, iar dolarul cu 1 cent. Încet și gândindu-mă îndelung, fac toate calculele necesare pentru ca fondurile mele să nu aibă de suferit.

Tot ce știam era că nu voiam să mă

întorc la potlogării, evaziuni, la ținutul respirației într-un hol întunecat.

13

LQ (tUMpdjlCttUJU

Senzația provocată de decalajul de fus orar are propriul ei microclimat: cenușiu, lipicios, ca acela din Singapore. Proaspăt întoarsă dintr-o călătorie-fulger la Boston, mă mișc prin ploaia înghețată de februarie cu o letargie aproape tropicală. Ies în Long Acre chiar în fața bicicletei unui curier. Prin deschizătura de la casă, văd o pereche de ochi plini de ură.

— Vaca dracului, îmi scuipă el, nu poți să te uiți pe unde dracu* mergi?

Paisprezece minute libere până la ședința cu Rod și apoi o întâlnire cu consultanții la Covent Garden, chiar lângă piață. Suficient timp ca să intru la LK Bennet. Reduceri de 50% la pantofi.

Cred că nici nu mai știu să fac cumpărături de plăcere. Nu mai există preludiu pentru mine, nu mai flirtez cu mohairul și cu mătasea doar ca să sfârșesc cu niște în impersonal sau niște lână de alpaca superbă și pufoasă. În ultimul timp, fac cumpărături în stilul lăcustă: înfometat, nemăsurat, aspirând toate lucrurile de care am nevoie și mai ales pe cele de care nu am nevoie, dar simt că le merit pentru că oricum nu am niciodată timp să merg la cumpărături.

înhaț o pereche de pantofi culoarea caramellei cu toc cui, tocmai buni să-l calc pe Guy cu ei pe degetele de la picioare, și cizme până la jumătatea gambei, din piele întoarsă, moale. Gândindu-mă mai bine, iau și o pereche de pantofi negri decupați la spate și garnisiți cu atâtea găurele încât arată ca un limbaj braille pentru fetiști.

La capătul celălalt al magazinului, dau cu ochii de o brunetă lucioasă, o victorie a injecțiilor cu Botox asupra gravitației, înfășurată din cap până-n picioare în cenușiu de culoarea porumbeilor. Studiază fiecare pantof ca un arbitru la o expoziție de fiori. Se vede că are și bani, și timp la dispoziție. Îmi imaginez că o așteaptă o zi întreagă de umblat prin magazine: o prerie de posibilități, punctată cu cafele cu lapte degresat și un prânz ușor și delicios. Văd cum îi pică ochii pe o pereche de papuci cu model zebra de pe raftul cu mărimea 36. Trebuie oprită. Execut o piruetă ca-n *îngerii lui Charlie* și ajung la ei chiar la timp.

— Mă scuzați, dar tocmai îi luam eu.

Vocea ei e iritată și pe cât de îndurerată poate fi vocea unei persoane languroase ca ea.

— Îmi pare rău, eu am ajuns prima, îi zic, înfigându-mi piciorul într-o zebra.

— Nu-e nevoie să deveniți agresivă, spune ea, zâmbește și se îndepărtează plutind și lăsând o dâră de Jo Malone Tuberoase în urmă.

Nu-i așa că e o floare frumos

mirositoare? Fără îndoială. Nu-i așa că-ți vine să o strângi de gâtul ei neobișnuit de lipsit de riduri? Și încă cum!

La casă, vânzătoarea se oprește când ajunge la papucii cu model zebra și-i întoarce spre mine.

— Aceștia nu sunt măsura dumneavoastră, doamnă.

— Știu, îi iau oricum.

Aparatul de citit cărți de credit protestează și apoi scuipă cartea de credit.

— îmi pare rău, doamnă, cartea de credit a fost respinsă. Va trebui să dau un telefon.

— Nu am *time* să aștept să dați un telefon. Vânzătoarea zâmbeste chinuit.

— Atunci poate încercăm altă carte de credit?

10.36: Am întârziat șase minute și treizeci de secunde la ședință. Intru în camera plină de costume, încercând să-mi ascund sacoșa strălucitoare la spate. Rod Task își ridică capul din notițe cu un rânjet de rechin.

— Ah, țara arde și doamnele se duc la cumpărături. Ne bucurăm să te avem printre noi, Kate.

12.19: Mai sunt patru zile până la vacanța dintre trimestre a lui Emily, dar sunt mult prea ocupată ca să rezerv ceva pentru o vacanță relaxantă. Iar Paula a plecat în Maroc pentru o săptămână. Când am încercat să o întreb azi-dimineață dacă-și va lua vreodată concediul în așa fel încât să coincidă cu

al nostru, mi-a aruncat privirea aia a ei *ă la* Ioana d'Arc spunându-mi parcă: nu te mai juca cu chibriturile alea. Așa că m-am oferit să-i plătesc avionul. Ești slabă, Kate, foarte slabă.

Mă prefac că verific evaluările fondurilor mele și sun la o agenție turistică. Poate în Florida?

Râs de hienă la celălalt capăt.

— Totul a fost rezervat din octombrie, îmi pare rău.

— Disneyland, în Paris?

Non. Aparent Eurostar-ul geme de oameni detestabili care și-au făcut planuri din timp. Ar fi înțelept să fac rezervări pentru Paște acum, îmi spune agentul: încă mai are câteva locuri pentru Paște.

— Ce-ați zice de Centerparcs, doamnă Shattock? Da, m-am gândit la Centerparcs: e ca și cum te-ai duce în iad într-o cutie de plastic.

încerc Cornwall, Cotswolds și Insulele Canare. Toate rezervate. într-un final obțin legătura cu o firmă numită Cymru Cottages. Valda spune că în mod miraculos cineva a anulat o rezervare undeva lângă St. David.

— în partea mai caldă și primitoare chiar, dar oricum mergi întotdeauna la sigur cu un șemineu, nu-i așa?

Sunt gata să plec în pauza de prânz când băiatul de la corespondență vine la biroul meu, cu un aer destul de jenat: îmi aduce două buchete de flori de Ziua îndrăgostiților. Unul: gardenii, crini, trandafiri albi cât pumnul, parcă ar fi

buchetul de nuntă al lui Grace Kelly, iar celălalt: lalele culese parcă din parcare a unui garaj, decorat cu ferigi demne de o agenție de pompe funebre. Deschid felicitările. Lalelele sunt de la soțul meu.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Am vrut să-ți spun să nu te sperii de treaba cu lindinile. Lindinile sunt acum foarte la modă în clasa de mijloc. Felix a sărbătorit de curând la școală Ziua Lindinilor pentru „a elimina stigmatul legat de lindini”.

Cum a fost omul-ciocan din New York? Singurul lucru bun în toată povestea asta este că noi suntem prea dărmate ca să comitem adulter.

Joi, prânz, da?

Deb xxxx

De la: Kate Reddy

Către: Debra Richardson

E bine de știut că lindinile au devenit o minoritate oprimată cu propriile lor fonduri de la UE» și nu paraziți pe care trebuie să-i îndepărtezi cu pieptănul în fiecare seară din părul copilului care se zbate. (Am încercat uleiul de arbore de ceai» puturos» dar inutil, acum am trecut la o chestie chimică după o rețetă a lui Saddam Hussein. Oare îmi va omorî copiii înainte să omoare lindinile?) Pare rău, nu sunt disponibilă pentru prânz : am uitat că e vacanță.

Cred că omul-ciocan tocmai mi-a trimis un buchet imens de Ziua îndrăgostiților.

De la: Candy Stratton Către: Kate Reddy

Vești proaste, scumpa. Richard cel molcom a sunat cât ai fost plecată și idioata de secretară i-a zis : ,»O, florile de la

dumneavoastră sunt MULT mai frumoase decât lălelele alea pe care le-a primit”.

prefă-te că ești hărțuită de un florar. De preferat, un florar HOMO.

PS: Mersi pentru papucii zebură. I-ai vânat cu mâna ta?

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Kate» suntem prea obosite pentru adulter, NU-I AȘA? xxxx

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Să nu faci nimic dezgustător și amoral. Fără să-mi povestești TOTUL.

D xxxx

13.27: Jumătate de oră, în loc de prânz, incursiune-fulger în magazinul de electronice aproape de Liverpool Street. Atmosfera din magazin e nebunească, contagioasă. Toată lumea de-aici are prea mulți bani și prea puțin timp ca să-i cheltuiască. îl reperez pe unul dintre membrii echipei noastre tehnice cum ridică cu reverență în căușul palmei un aparat foto digital ca și cum ar fi o bucată din crucea Mântuitorului.

îmi ia un minut să găsesc exact ceea ce căutam. Cea mai recentă, cea mai compactă agendă personală electronică. Un obiect cu adevărat superb, neverosimil de ușor, dar cu o robustețe științifică agreabilă și mai e și haios ca un suport pentru pahar din anii '50. Memoria de buzunar se vinde împreună cu o întreagă gamă de promisiuni:

îți va simplifica viața!

Alungă stresul!

îți plătește facturile!

își amintește zilele de naștere ale prietenilor tăi!

Face sex cu soțul tău cât timp tu termini romanul acela de Carol Shields pe care l-ai început la câteva săptămâni după ce ai rămas prima dată gravidă!

Spun că o cumpăr. Nici măcar nu întreb cât costă. într-un fel sau altul, am câștigat-o.

14.08: Rod Task se apropie de biroul meu ca un soldat de la marină în fruntea unui atac-surpriză asupra unei plaje.

— Katie, am nevoie de ajutorul tău, îmi strigă el.

Apoi își desface buzele și-și încleștează dinții pentru a produce ceea ce el consideră a fi un zâmbet, lucru care nu prevestește nimic bun. (Rod te sperie cu adevărat numai când încearcă să fie drăguț.)

Jucându-se cu o narcisă din vaza de pe biroul meu, lovind-o ușurel, îmi spune că vrea să fac o prezentare finală pentru un fond de pensii etic în valoare de 300 000 000 \$. Prezentările finale sunt un fel de concursuri de frumusețe în cadrul cărora administratori de investiții rivali se întrec în a convinge potențialul client că ei sunt cei mai responsabili jucători de noroc din zonă. A, și Rod a uitat să pomenească de prezentarea finală atunci când a aflat de ea, așa că am doar douăsprezece zile să mă pregătesc, deși asta e acum doar vina

mea, pentru că dacă nu ar fi vina mea, ar însemna că Rod a greșit. Iar Rod e bărbat, deci nu poate să greșească.

Mă aud de undeva de departe începând să protestez: un vaiet diluat cum că ar fi nedrept, dar Rod trece cu buldozerul peste el.

— Vor să producem o echipă care să reflecte diversitatea culturală adoptată la EMF, spune el. Așa că trebuie să-ți spun că echipa va fi formată din tine și gălbejita aia mică de la departamentul de cercetare.

— Poftim ?

— Moma, nu?

— Momo nu e chinezoaică. E din Sri Lanka.

— în fine, dă el din umeri. Mie mi se pare destul de-al dracului de diversă.

— Rod, pur și simplu nu se poate. Momo nu are nici un pic de experiență. Nu se poate să ...

Șeful meu strânge deja narcisa de gât, iar biata floare plânge un praf gălbui pe mocheta gri.

— Hei, la noi în firmă nu există „nu se poate”, dulceață. De când am început să zicem „nu se poate”? „Nu se poate” e pentru muieri.

Credeți că am fost șocată de felul în care mi-a vorbit Rod? Ați fi șocați să aflați cât de puțin șocată am fost. Șovinismul se simte în aerul pe care-l respir: un amestec înviorător de Gucci Envy și un rest de miros sărat din sala de sport. Ca și-n cazul cuburilor ălor odorizante pe

care și le agață Winston în taxi, mirosul te lovește de cum intri în centrul financiar al Londrei. Îți face praf septul până să ți se infiltreze în creier. Și în curând devine singurul miros din lume. Alte mirosuri - lapte, mere, săpun - par palide și anemice în comparație cu el. Când am venit prima dată să lucrez în centrul financiar al Londrei, am simțit mirosul și l-am recunoscut pe loc ca fiind mirosul puterii.

Adevărul e că nu-mi pasă: lasă-i să comenteze despre picioarele mele dacă picioarele astea mă ajută să cumpăr pantofi pentru mine și copiii mei. Ca femeie, nu vei primi ceea ce-ți dorești lucrând la Edwin Morgan Forster, dar prezența ta îi dă firmei posibilitatea să obțină ce-și dorește în afara ei: clienți, reputația cultivării „diversității”, și ei îți rămân datori pentru asta. E cea mai veche meserie din lume și e suficient de bună pentru mine. Uneori însă îmi pare rău pentru alte femei. Pentru cele mai în vârstă, cum e Clare Mainwarin de la Operații, al căror păr încăruntit le plasează în categoria „dispăruților” din firmă, și pentru copilele ca Momo, care cred că dacă ai un mașter în finanțe, bărbații nu se vor mai uita sub fusta ta.

În domeniul ăsta, nu există decât trei feluri de femei. Așa cum mi-a explicat cândva Chris Bunce stând la un pahar în Corney and Barrow, pe vremea când încă mai spera să ajungă-n așternutul meu: „Fie ești bunăciune, fie mămică, fie mamaie”. Pe atunci treceam drept o

bunăciune.

Și cum rămâne cu legislația pentru egalitatea șanselor? Nu îmbunătățește situația cu nimic, doar deturneză misoginismul spre zone subterane, în grotele umede ale internetului. Facem tot timpul glume despre bărbați pe internet, glume acide, frustrate, furioase, dar lucrurile pe care unii bărbați ți le trimit: ei bine, și un ginecolog ar simți nevoia să se întindă puțin. Să adopte câte legi vor. Poți interzice prin lege cocoșului să cucurigească?

După părerea mea, femeile care lucrează în centrul financiar al Londrei sunt un fel de emigranți la prima generație. Te dai jos de pe vapor, te uiți tot timpul în pământ, muncești cât poți de mult și faci tot ce poți ca să ignori tachinările localnicilor ignoranți care te urăsc doar pentru că arăți altfel și miroși altfel și pentru că într-o zi le-ai putea lua slujbele. Și speră. Știi că situația nu se va îmbunătăți cu mult în timpul vieții tale, dar faptul că ocupi spațiul respectiv, că au fost nevoiți să monteze un distribuitor de Tampax la toaletă, toate astea le ușurează viața femeilor care vor veni după tine. Cu ani în urmă, când eram încă la școală, am citit o carte despre o catedrală, scrisă de William Golding. O catedrală medievală a cărei construcție a durat câteva generații, iar cei care au desenat planurile știau că nici măcar fiii lor, ci doar nepoții sau strănepoții lor vor fi de față când se va pune crucea în vârful clopotniței la care ei visaseră. Se aplică și la femeile din centrul financiar,

zic eu: noi suntem temelia, iar femeile care vor veni după noi nici măcar nu se vor mai gândi la noi, dar vor călca pe oasele noastre.

Anul trecut, în timpul ședinței foto pentru broșura societății EMF, a fost nevoie să se „împrumute” angajați de la restaurantul de la subsol unde se fac sandviciuri ca să umple golurile unde ar fi trebuit să fie femeile și minoritățile etnice. Am luat parte la o ședință falsă stând vizavi de o chelneriță columbiană îmbrăcată cu sacoul roșu marca Jaeger al Celiei Harmsworth, căreia i s-a spus să pretindă că studiază un raport. Fotografii a trebuit s-o retușeze.

Mai târziu, când m-am dus la subsol să cumpăr un covrig, am încercat să o privesc în ochi pe chelneriță într-un gest de complicitate feminină: Bărbații! Ce poți să le faci ? Dar nici măcar nu și-a ridicat privirea din găletușa cu cremă de brânză.

16.53: Trebuie să-ncep să lucrez la oferta pentru fondul etic, dar sunt distrasă de gândul la buchetul de Ziua îndrăgostiților de la Jack și mai vine și ziua lui Emily. Mai sunt trei luni și jumătate și fiica mea numără deja secunde. (La cinci ani îți dorești să fie ziua ta la fel de mult cât îți dorești la treizeci și cinci de ani să uiți că e ziua ta.) Ca o mamă organizată ce sunt, măcar o dată, îl sun pe Roger Rainbow, un clown foarte bine cotate în rândul membrilor Lojei Șorturilor. Robotul lui

Roger mă informează că e ocupat până peste cap în fiecare weekend, dar că mai are câteva ore libere de Halloween. Fir-ar al dracului, e mai ușor să-i rezervi pe cei Trei Tenori. Contați pe mine să devin părinte atunci când zilele de naștere vor deveni oficial o competiție sportivă.

— O, îmi cer scuze. Mă scuzați, sunteți Kate Reddy?

— Da.

Ridic privirea și o văd stând lângă biroul meu pe tânăra frumoasă care m-a strâns cu ușa la instructajul stagiarelor înainte de Crăciun. Acum, ca și atunci, se înroșește, dar nu e nimic fragil sau ezitant în timiditatea ei: reticența ei pare să fi fost turnată dintr-un metal fin, dar rezistent.

— Scuze, îmi zice ea din nou, dar am înțeles că vom lucra împreună la o ..ăă.. prezentare finală. Domnul Task mi-a spus că după părerea lui contribuția mea la acest proiect este importantă.

Sunt sigură că așa a făcut.

— O, da, Momo, Momo te cheamă, nu? Păi, nu m-am așteptat să lucrăm împreună atât de curând și cu siguranță acest lucru va fi o provocare.

Hai, Kate, nu fi așa dură cu biata fată. Nu e vina ei că ți-a fost pusă în cârcă.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, Momo.

— Și viceversa, spune ea cu recunoștință, așe- zându-se pe scaun. Noi toți, vreau să zic, femeile, face un gest indicând marea de costume, nu știm cum

reuşeşti. O, e a ta?

Dispare pentru o clipă sub biroul meu
şi iese cu o narcisă în mână.

— O, îmi pare rău, e ruptă.

Să nu uit

*Scrisori de mulţumire, sunat mama,
sunat sora. ŞUVIŢE ! Completat
formulare IMRO^{XLIII}. Listă cu lucruri de
făcut pentru Momo. Văzut film nou
uimitor: Tigru leneş ? Dragon adormit ?
Tăiat unghiile lui Ben. Sunat la Academia
de Fitness Juno şi cerut un nou antrenor
personal, exerciţii de CONTRACTARE a
muşchilor vaginali. înscris Emily la
şcoală, ORGANIZEAZĂ-TE. Ziua de
naştere a socrului meu, 65 ani : bilete la
o piesă de Ayckbourn ? Sunat Jill Cooper-
Clark. Viaţă socială : invitat oameni
duminică la prânz : Simon şi Kirsty ?
OFERTĂ PENTRU TRAVERSĂ ! Bilet
pentru Juanita. Bagaje pentru vacanţă:
Roo ! !, prosoape în plus, scutece,
biberoane, Calpol, pătuţ demontabil,
serveţele umede, cizme de cauciuc.*

14

JUMCttCtfeCl
t/l(M4£StJlului

**XLIII IMRO (Investment Management
Regulatory Organisation), organizaţie
britanică ce se ocupă cu monitorizarea
modului în care firmele de investiţii din
Marea Britanie administrează fondurile
clienţilor şi relaţiile dintre aceste firme şi
clienţii lor.**

— Kate, nu mă cert cu tine din cauza cizmelor de cauciuc.

— Ei bine, mă cert eu cu *tine* din cauza cizmelor de cauciuc. Emily e udă learcă. Uită-te numai în ce hal îi sunt pantalonii. Trebuie să-mi amintesc eu tot?! Orice lucru. Și jur că nu mai e nici un pic de loc în creierul meu, Richard. Mi-am amintit să te rog să verifici dacă cizmele de cauciuc sunt în mașină.

— îmi pare rău, am uitat. Nu e mare lucru.

— Ba nu, nu-ți pare rău. Dacă ți-ar fi părut rău, nu ai fi uitat.

Ce cantitate de amintiri credeți că poate înmagazina creierul uman ? Am citit undeva că memoria noastră pe termen lung este un fel de depozit uriaș în care se păstrează, ca vinul, toți oamenii și toate locurile și jocurile pe care le-am cunoscut vreodată, dar dacă nu vizitezi o amintire suficient de des, uiți drumul spre ea, iar pe drum ulterior cresc scaieți. Ca și drumul către castelul Frumoasei din pădurea adormită. Oare de-aia toate basmele sunt despre cineva care încearcă să găsească drumul înapoi spre ceva?

În fine, memoria mea nu mai e la fel de bună de când am copii, dar trebuie să încerc să țin minte. Cineva trebuie s-o facă. Care era cuvântul acela odios? Multiprocesare. Se pare că femeile sunt foarte bune la așa ceva. Dar Rich, dacă-l pui pe Rich să țină minte mai mult de trei

lucruri în același timp, vezi deja cum îi iese fum pe urechi, semn că acolo a avut loc un scurtcircuit. Am auzit femei spunând la radio că bărbații exagerează cu cât de neajutorați sunt ca să evite să facă diverse chestii. Din păcate, în urma experimentelor științifice extensive făcute în familia Shattock, s-a dovedit că incapacitatea de a ține minte luatul hainelor de la curățătorie, tabletele pentru mașina de spălat vase, plus film pentru aparatul de fotografiat este, de fapt, un defect din naștere precum daltonismul sau o inimă slabă. Nu e vorba de lene, e vorba de biologie.

Pe parcursul drumului interminabil de sâmbătă spre Țara Galilor, mă uitam la Richard și observam felul în care poate face abstracție de copii când trebuie s-o facă, când trebuie să ajungă la o destinație. Viața e un drum pentru bărbat; pentru femeie, ea este o hartă: ne gândim tot timpul la drumuri secundare, drumuri de acces și făcut cale întoarsă, pe când ei o iau pur și simplu pe banda de viteză. Singurele lor abateri constau în ocazionale propuneri strălucite de scurtături care majoritatea se dovedesc mai lungi și mai înșelătoare decât ruta originală.

Oare de aceea sunt bărbații capabili să trăiască clipa mai bine decât noi ? Istoria e plină de exemple de bărbați care au trăit clipa, în timp ce femeile făceau planuri pentru de marți în două săptămâni.

Atât de multe dintre certurile mele de

acum cu Richard sunt despre ținut minte sau uitat lucruri. Ca atunci când am ajuns pe plaja din Pembrokeshire, în acea primă după-amiază din vacanța de la jumătatea trimestrului și s-a dovedit că Richard uitase să împacheteze cizmele de cauciuc ale copiilor. Nu știu ce m-a făcut să-mi ies din minți în halul ăla. Da, copiii aveau picioarele ude, dar se simțeau atât de bine.

înfofoliți în trei straturi de haine, Ben și Emily se joacă mulțumiți lângă șuvoiul de culoarea cafelei cu lapte care iese la suprafață din coasta dealului din spatele golfului Whitesands și spumegă pe stânci până să se verse în mare. Emily a construit un castel cu grădini acvatice și o fântână arteziană făcută dintr-o scoică, iar Ben culege câte o pietricică pe care o duce până la marginea șuvoiului, o aruncă în apă și apoi se duce după alta. Sunt cum nu se poate mai fericiți și absorbiți de joaca lor. Dar vremea s-a stricat. Desigur că s-a stricat vremea. Suntem în vacanță în Țara Galilor, cum de nu m-am gândit? Țara Galilor și a ploilor. A ieșit soarele mai devreme și-a ținut doar cât să am timp să văd cum fața lui Emily începe să se umple de pistrui, dar acum cerul e de culoarea cositorului de la ploaie. Hotărâm să nu riscăm și să ducem copiii înapoi la cabana pe care am închiriat-o și care se află la câțiva kilometri de țărm. Ne ia aproximativ cincizeci de minute să-i scoatem din apă și să-i băgăm în mașină: cererile sunt înlocuite de amenințări și când nu merg

nici astea, recurgem la mituire.

Îi promit lui Emily că mami îi va citi în sfârșit *LMB (Little Miss Busy)*, așa că, după ce i-am schimbat de hainele ude, și-au băut ceaiul, le-am făcut baie în baia minusculă și înghețată cu un calorifer care miroase a aer încins și l-am convins pe Ben să stea în pătuț, eu și fiica mea ne găsim un loc lângă șemineu – doi bușteni care ard mocnit parcă în ciudă.

— „Micuței domnișoare N-am Timp nu-i plăcea nimic mai mult decât să lucreze din greu, să fie tot timpul ocupată. Se trezea în fiecare zi la ora trei dimineața. Apoi, domnișoara N-am Timp citea un capitol din cartea ei preferată, numită *Munca îți face bine*”

— Emily, nu putem să citim ceva mai amuzant ?

— Nu. Eu o vreau pe asta.

— Of, bine. Unde rămăsesem? „Domnișoara N-am Timp nu era fericită decât dacă era ocupată cu munca.”

— Mami, ai venit la ziua lui Ben.

— Da, așa e.

Mi-e clar la ce se gândește. Toate gândurile copiilor de cinci ani sunt transparente; nu au învățat să și le acopere încă. Gândul ăsta îi încrețește fruntea lui Emily așa cum briza încrețește creasta unei dune.

— Te-a lăsat profesoara să pleci mai devreme ? mă întreabă ea în final.

— Nu, iubita, mami nu are o profesoară. Are, hm, un șef, un bărbat care-i spune ce să facă. Și trebuie să-l întrebe pe el dacă poate să plece.

— Ai putea să-l întrebi pe bărbatul ăla

dacă poți să vii acasă mai devreme și în alte zile.

— Nu. Ei, aș putea, dar n-o pot face prea des.

— De ce ?

— Pentru că mama trebuie să fie la serviciu, altfel... oamenii s-ar supăra pe ea. Hai, să terminăm povestea, Em. „Domnișoara N-am Timp...”

— Poți să vii joia mai devreme ca să mă duci la balet? Te rog frumos, mama!

— Dar te duce Paula la balet, draga mea, și mi-a spus că ești foarte-foarte bună la balet. Iar mami îți promite să încerce să vină la spectacolul de la sfârșitul trimestrului de data asta.

— Dar nu-i corect. Pe Ella o aduce mama ei la balet.

— Emily, chiar nu am timp să mă cert cu tine acum. Hai, să terminăm povestea, nu vrei?

— „Iar domnișoara N-am Timp nu stătea o clipă toată ziua, nici un minut, nici o secundă.” în timp ce copiii dormeau amândoi sus, Rich m-a acuzat că nu mă relaxez, iar eu m-am supărat foarte tare. Rezistasem sau nu eroic la trei ore fără întrerupere de *Oliver!* al lui Lionel Bart pe drum înapoi?

— „Undeeee e dragostea ? Să cadă oare din ceruri ?”

Cade pe dracu'. Iar Mark Lester era atât de imposibil de frumos în rolul lui Oliver și am citit mai zilele trecute că acum e osteopat în Cheltenham sau ceva de genul ăsta. Ce vreau să spun e că nu e

normal, nu? E ca și cum ai rupe o vrajă.

Iar după *Oliver!* am cântat douăzeci de strofe din „Roțile de la autobuz” și am făcut-o cu foarte multă voioșie cu toate că cântecul ăla mă scoate din minți. Și-apoi, când Ben a vomitat în mașină, după ce ieșisem din Swansea, l-am dus la benzinărie, l-am spălat în chiuvetă, l-am șters cum am putut cu singurul șervet de hârtie și l-am schimbat, ca apoi să cumpăr strictul necesar pentru când ajungem la cabană: plicuri de ceai, lapte, pâine feliată ca s-o prăjim. Mi se pare că am fost destul de credibilă în rolul de mamă în vacanță, nu?

Dar are dreptate Rich. Gândul la prezentarea finală care se apropie, aruncată de Rod în cărca mea, nu m-a lăsat să dorm noaptea. O însărcinasem pe Momo să analizeze sectorul produselor farmaceutice etice cât eram eu plecată, dar pur și simplu nu avea experiența necesară pentru a-și croi drum prin tot ce era de studiat într-un timp așa de scurt. Am sunat-o de două ori pe zi de la o cabină telefonică de pe o alee cu gard verde înalt sau de pe vreun țărm plin de pietricele scrâșnitoare, unde semnalul mobilului meu apărea și dispărea precum marea. Și, desigur, i-am spus lui Momo ce repere să caute, cum să compare criteriile de analiză și câteva zeci de alte lucruri, dar era ca și cum i-ai fi cerut unui skateboarder să acosteze pe o stație spațială. I-am dat instrucțiuni clare lui Guy s-o ajute, dar cât sunt eu plecată, el va fi sigur ocupat

cu altceva: să-și ia măsurile la fundul lui ăla osos și machiavelic să vadă dacă se potrivește pe scaunul meu. Guy n-ar fi făcut nici mort ceva care să mă pună pe mine într-o lumină bună.

Plus că linia telefonică de la cabană părea să meargă pe bază de aburi, nu puteam să-mi descarc e-mailurile. După patru zile fără e-mailuri de la Abelhammer, mi-am dat seama cât de mult mă bazez pe el ca supapă; lipsită de semnele lui de atenție liniștitoare, eram pe cale să explodez.

Joi, într-o parcare, catedrala St David

15.47: Tocmai scot căruciorul lui Ben din portbagajul mașinii când începe să toarne; ploaie batjocoritoare, ploaie nebună, ploaie gen Gene Kelly cântând în nenorocita de ploaie. Încerc să fixez copilul cu toate curelele căruciorului: corpul îi devine din ce în ce mai țeapăn pe măsură ce eu îmi pierd răbdarea. Mă simt ca o infirmieră de la un azil de nebuni încercând să-i pună cămașa de forță unui țicnit. Richard a adus acoperitoarea de ploaie și mi-o înmânează: e o combinație perversă între o folie de plastic aderentă și un cadru extrem de complicat.

Îi trec cu îndrăzneală inelul cel mai mare peste cap lui Ben și încerc să prind clipsurile, dar nu reușesc să le fac să treacă de mânerul căruciorului, așa că le prind de material în loc. Pare să țină, dar rămân cu două inele elastice. La ce naiba or folosi? Înfășor restul

acoperitoarei peste picioarele copilului, dar ploaia o smulge și mă lovește cu ea peste față. La dracu'. O iau de la capăt.

— Haide odată, Kate, spune Richard, o să fim uzi până la piele. Sunt sigur că știi cum să pui acoperitoarea aia.

Sunt sigură că nu știu. Cum să știu? Singurul meu contact cu nenorocita asta de acoperitoare a fost când i-am dat cârdul Visa vânzătoarei de la John Lewis acum treisprezece luni, iar când a încercat să-mi demonstreze cum funcționează, m-am răstit la ea: „O iau și gata, mulțumesc”. (Și nici nu prea cred c-o pot suna pe Paula în Maroc s-o întreb cum să folosesc echipamentul propriului copil.)

Ben a început să urle. Stropii de ploaie se amestecă cu afluenți de muci care îi curg în jos pe buze pentru a forma o cascadă a nefericirii. Ați remarcat că toate accesoriile pentru bebeluși sunt însoțite de promisiunea unei „asamblări facile”? Aceasta este prescurtarea producătorilor din domeniu pentru: a nu se încerca de către persoanele fără pregătire specială NAȘA.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, îmi spune printre dinți Richard, care suportă orice, mai puțin să fie pus în situații jenante în public.

— încerc, încerc. Emily, stai departe de mașini. EMILY, VINO AICI IMEDIAT!

Un autocar s-a oprit lângă noi, vărsând din pânțele un grup de turiști la vreo șaptezeci și ceva de ani. Doamne din Țara Galilor cu permanente proaspăt

făcute și gecii căptușite care le fac să arate ca niște locomotive încetinite pentru economisirea combustibilului. La unison, caută în poșete și scot pachetele acelea alunecoase care se deschid instantaneu, pălăriile acelea de ploaie transparente. Și iată-le cum stau, ciripind prietenoase și urmărindu-mă cum mă lupt cu acoperitoarea.

— Vai, biata găgâlice, zice una arătând spre fiul meu, care urlă din toți plămânii. Te udă ploaia, nu-i așa? Lasă că termină mămica imediat.

Degetele îmi sunt țepe de frig. Deabia pot să țin clipsul, darămite să-l desfac. Împachetat în partea greșită a acoperitoarei, Ben e roșu ca sfecla. Mă întorc către doamne.

— Cărucior nou, spun tare, să se audă.

Și toate aprobă din cap și zâmbesc nerăbdătoare să se lase atrase într-o complicitate feminină împotriva mașinăriilor fabricate de om.

— Tot ce se face în ziua de azi e atât de rigid, nu-i așa? Îmi spune o femeie îmbrăcată cu niște pantaloni ecosez de lână, luându-mi acoperitoarea, aruncând-o cu ușurință deasupra căruciorului și prinzând-o cu mișcări experte. Fiica mea are unul la fel, îmi spune punându-mi mâna pe umăr o clipă. E doctoriță în Bridgend acum. Are doi băieței. Muncă grea, să știi. Nu ai niciodată liber, nu-i așa?

Scutur din cap și încerc să zâmbesc, dar buzele îmi sunt prea țepe de frig. Mâinile femeii sunt roșii și osoase. Mâini

de mamă: o mamă care a spălat vasele de trei ori pe zi, a curățat legume și a amestecat în oala în care scutecele fierbeau cu spume. Acest tip de mâini va dispărea peste o generație, la fel ca și șorțulețele legate în talie și friptura de duminică.

Încovoiat ca să se apere de ploaie, Richard împinge căruciorul pe drumeagul care duce la catedrală. Emily e atât de udă încât s-a metamorfozat din copil în duh al apelor.

— Mami?

— Ce e, Emily?

— Pruncul lisus are multe case, nu-i așa? Aici vine în concediu?

— Nu știu, iubita. Întreabă-l pe tati.

Catedralele sunt menite să inspire venerație și teamă. Fortărețe sacre, toate par să fi fost coborâte din ceruri și așezate pe vârful unui deal. Catedrala St David e altfel. Așezată la marginea unui orașel din Țara Galilor, oraș numai cu numele, își ascunde virtuțile într-o vale atât de perfect proiectată, că arată ca o gravură. Vitele pasc până sus, aproape de pereții catedralei.

Iubesc locul acesta. Fiorul de vechime care-ți umple plămânii când împingi ușa ca să intri: răsuflarea captivă a sfinților, așa mă gândesc mereu. Cred că aveam șapte sau opt ani când am venit aici prima dată, cu vată de zahăr pe buze. Și acum, dacă-mi ling buzele, îi mai simt dulceața de consistența pânzei de păianjen. Am văzut catedrale mai mărețe

de atunci: Notre Dame, cea din Sevilla, St Paul. Dar ceea ce face măreția acestei catedrale este tocmai faptul că e mică, puțin mai mare decât un șopron. Nu te-ar mira să găsești un bou și un măgar lângă cristelniță.

Catedrala St David e unul dintre puținele locuri care mă fac să încremenesc. Și aici, în naos, îmi dau seama cât de neobișnuit și cât de incomod chiar mi se pare acum să stau nemișcată. Catedrala e atemporală, pe când viața mea... viața mea nu e altceva decât timp. Richard i-a luat pe Emily și pe Ben să exploreze magazinul de cadouri. Rămasă singură, îmi simt buzele formând niște cuvinte pe care nu le aude nimeni: „Ajută-mă”.

Mă rog unui Dumnezeu în care nu sunt sigură că cred să mă scoată din încurcătura asta pe care nu o înțeleg. În amintirea lui Thomas nu-știu-cum și a „rămășițelor” lui, Angharad. Același lucru cu „moaște”^{XLIV} ? O să-l întreb pe Richard, el se pricepe la latină. El a făcut o școală ca lumea, nu ca talmeș-balmeșul numit cultură generală pe care mi l-au băgat mie pe gât.

Afară, o scară abruptă făcută parcă din turtă dulce leagă catedrala de orașelul minuscule de pe deal. Merg cu spatele, trăgând de cărucior în sus pe scări și simt fiecare izbitură în vertebrele inferioare. Richard o duce pe umeri pe

XLIV **Joc de cuvinte:** *relict* - „văduvă”, cuvânt de origine latină și înrudit cu *relic* - „rămășițe”, „moaște” (engl.).

Emily, care țipă. Le e foame. Mamă rea și vinovată. Mereu uit că ăștia mici sunt ca mașinile: fără alimentări periodice întâi au un spasm și-apoi se opresc.

Mergem pe o stradă plină de cafenele și ne uităm prin geam după semne că ar fi primitoare pentru copii. E loc pentru cărucior? Au clienți în vârstă care ar prefera să nu-și împartă bucățile de baghetă caldă cu Ben, căruia îi curge saliva din gură? Marea Britanie nu e încă o țară pentru copii mici: aventurați-vă prea departe de Pizza Express și veți da peste aceleași oftaturi pline de reproșuri pe care mi le amintesc de când eu și Julie eram mici.

Ne hotărâm asupra unui local prăpădit plin de alți părinți aflați și ei în vacanță, la fel de agitați și de neodihniți ca noi, și ne îndreptăm spre colțul cel mai îndepărtat. întinse pe spătarele scaunelor, gecile noastre ude scot aburi ca niște vaci. Citesc meniul cu voce tare, iar Emily declară sus și tare că nu vrea nimic din ce ni se oferă. Vrea paste.

— Putem să facem tăiței din conservă, să știți, se oferă chelnerița bine intenționată.

— Nu vreau tăiței, se vaită Emily. Vreau paste.

Copil răzgâiat din capitală. E numai vina mea că i-am dat de toate așa de mică. Eu am mâncat prima dată paste când aveam nouăsprezece ani. Roma. *Spaghetti alle vongole*: cleioase în ambele sensuri, au fost o tortură penibilă constând în scoici necunoscute și franjuri de spaghetti imposibil de manevrat.

Uneori mi-e teamă că am ajuns așa de departe, că am reușit așa de bine în viață numai ca să-mi văd copiii crescând la fel de blazați și de răsfățați ca și cei care mă priveau pe mine de sus în timpul facultății.

În timp ce Rich taie pentru copii pâinea prăjită cu cașcaval topit deasupra, specialitate din Țara Galilor, se aude tare un bip de la telefonul meu. SMS de la Guy.

Criză Turcia

Rod & R C-C plecați.

Depreciere ?

Acțiunile turcești în cădere liberă.

Ce să fac?

O, Dumnezeu. Sar din scaun, deranjez celelalte familii, calc pe un labrador, alerg în stradă, încerc mobilul, dar de data asta scoate un altfel de bipăit care mă anunță că bateria e pe terminate. Nu am semnal. Normal că nu am semnal, doar sunt în Țara Galilor. Intru în fugă înapoi în cafenea.

— Aveți cumva un telefon?

— Ce ziceți?

Chelnerița se uită la mine cu o privire goală.

— Un telefon public?

— A, da, dar nu merge, să știți.

— Un fax?

— Bax?

— Un aparat cu care să pot trimite un fax. Trebuie să trimit urgent un mesaj.

— O, s-ar putea să aibă unul la

magazinul de ziare.

La ziare nu au fax, dar s-ar putea să aibă la farmacie. La farmacie au fax. Faxul are nevoie de hârtie. înapoi la ziare. Gata să închidă. Bat la ușă. Implor. Trebuie să cumpăr un pachetoi de 500 de foi din care voi folosi exact una. înapoi la farmacie, mângălesc un mesaj pentru Guy cu pixul pentru rețete legat de teighea:

Guy, trebuie evaluat dacă e vorba de un colaps al comerțului turcesc și astfel să fim obligați să plătim dobânzi de 2000 % - ceea ce ne-ar putea costa o căruță de bani - sau doar de o scădere a valorii acțiunilor provocată de devalorizarea monedei.

1 / Cât am investit în Turcia ?

2! Cum se prezintă piața: efect de domino în alte regiuni ?

Vreau răspunsurile pe birou mâine la 08.30. Mă întorc chiar acum, Kate.

21.50: Blocaje îngrozitoare în trafic, în ambele sensuri, pe autostrada M4. Farurile formează un colier de diamante de aproape 5 km. De pe scaunul șoferului, Richard îmi aruncă priviri piezișe întrebătoare. Sunt recunoscătoare că e întuneric: înseamnă că nu sunt nevoită să descifrez semnalele lui îndurerate decât când mă simt gata s-o fac. într-un final îmi spune:

— Ibt cred că e puțin ciudat, Kate. Să-ți trimiți singură florile alea de Ziua îndrăgostiților. De ce ai făcut-o?

— Ca să-mi ridice moralul. Voiam ca lumea de la serviciu să vadă că sunt genul de femeie

care primește flori de Ziua îndrăgostiților. Și nu am fost sigură c-o să-ți amintești. E patetic, știu.

E ușor să minți când încerci. Mai ușor decât să spui că florile erau de la un client cu care ai cinat de curând, un client care, de atunci, nu numai că a pus stăpânire pe mare parte din gândurile tale, dar a dat și buzna în visele tale. Timpul să schimb subiectul.

— Rich, ce sunt alea „rămășițe”? Am văzut asta pe un mormânt azi în catedrală. „Și rămășițele lui, Angharad.”

— Văduvă. Literal, înseamnă „ce rămâne în urmă”.

— Deci soția era considerată un fel de rămășiță a soțului?

— Exact, Kate. Râde. Sigur, în căsnicia noastră, eu aș fi ceea ce ar rămâne în urma ta.

Mi-o spune cu destulă dragoste ca să mă usture. Oare chiar îl fac să se simtă așa ? Așa de neînsemnat? De-a lungul kilometrilor care urmează, urzesc nenumărate planuri, strategii prin care să repar relația dintre noi doi. Să îndrept lucrurile. Dar trei ore mai târziu, când trecem de Reading, încep să simt atracția gravitațională a Londrei, iar hotărârile de a-mi schimba viața se topesc în timp ce intrăm în oraș.

Motive pentru care să renunț

la serviciu&ă mă mut la țară

U Calitatea mai bună a vieții,

*2 / Pot să-mi cumpăr conac cu galerie
cu menestreli atașată la dormitor la
prețul dărpănăturii din Hackney.*

*3/ Șansa de a fi o mamă adevărată
care are timp să-și iubească soțul, să
învețe secretele copiilor și să afle cum
funcționează nenorocita de acoperitoare
de ploaie pentru cărucior.*

*Motive pentru care să NU renunț
la serviciu&ă mă mut la țară*

1/ Aș înnebuni.

2/ Vezi mai sus.

3/ Vezi mai sus.

Pa/tfen a

tjieia

Po/UÂ^beii

Unde sunt pasărilor de pradă când ai nevoie de ele? încă de azi-dimineață, doi porumbei stau pe pervazul exterior al ferestrei mele. Aparent, la prima întâlnire. Timp de aproape o oră, masculul i-a tot făcut plecăciuni femelei, mici plecăciuni politicoase ca de chelner. în fine, presupun că ăla e masculul pentru că celălalt e de culoarea apei în care ai spălat vasele și stă cu capul plecat precum cumințica prințesă Diana, pe când primul are un guler impresionant de pene în jurul gâtului, de culoarea smaraldului și mov, cu o strălucire ca de benzină.

Nu mă deranja când masculul îi șoptea nimicuri dulci, dar acum se preumblă țanțoș cu coada înfoiată, sâsâind și fluierând ca să-i atragă ei atenția. Face o gălăgie incredibilă. Bat de câteva ori în geam ca să alung pasărilor, dar cuplul

aflat în plin ritual de curtare nu are ochi decât unul pentru celălalt.

Apelez la Guy și-l pun să sune imediat la primărie să-ntrebe ce e de făcut cu porumbeii.

Guy se uită la mine ca valetul Jeeves^{XLV} :

— Vrei să pun pe cineva să-i împuște, Kate?

— Nu, Guy, au un uliu care vânează porumbei. Poți să-i întrebi când este programat să vină?

Nu multă lume știe că centrul financiar al Londrei angajează un șoimar care-și aduce uliul păsărar de câte ori este nevoie pentru a mai rări populația de porumbei. La ultima lui vizită, eu și Candy ne duceam să mâncăm de prânz, iar prietena mea newyorkeză, pe care nu o șochează nimic, a fost uimită să vadă un bărbat masiv de la țară cu o singură mânășă de piele lansând o rachetă înaripată deasupra capetelor noastre.

— Dacă te-ai întrebat vreodată de ce trotuarele din centru sunt așa de curate în comparație cu restul Londrei, iată răspunsul, i-am spus.

— Aha, acum înțeleg, a spus Candy cu

XLV Reginald Jeeves este un personaj fictiv din romanele lui P.G. Wodehouse. Jeeves este valetul personal al gentlemanului Bertie Wooster și apare în titlul celor mai multe cărți despre el și stăpânul lui. Este cu siguranță cel mai cunoscut personaj al scriitorului Wodehouse și a ajuns să fie privit ca întruchiparea valetului unui gentleman, inspirând multe personaje similare.

un rânjet. în felul ăsta tot căcatul rămâne înăuntru.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Ce mai faci TU? Eu am fost așa de stresată după 3 zile de vacanță, că am vrut să mă duc la mănăstire. Oare oferă programe de dezin-toxicare de muncă pentru dependenți jalnici ca noi? Am fost la un hotel „primitor pentru copii”, în Somerset. Din cauză că Felix a ars siguranțele în sala de mese, la micul dejun, am fost dați afară. Și-a înfipt furculița Thunderbird în prăjitorul de pâine și s-a făcut întuneric în tot hotelul. Ruby mi-a zis c& mă urăște.

Oare le provocăm copiilor noștri traume pe termen scurt sau crezi că vor urma procese grele în viitor?

Prânz miercuri, da?

A ta prietenă în plină negare xxx

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Subiect: Criza bancară japoneză

Vă aducem la cunoștință că clientul dvs. urmărește cu destulă îngrijorare mișcările de teren continue din Orientul îndepărtat. Din câte am înțeles, Banca Origami și-a împăturit taraba, Banca Sumo a eșuat cu burta-n sus, iar Banca Bonsai plănuiește să taie câteva dintre ramurile sale mai mici.

îmi puteți oferi sfaturi în acest sens, doamnă?

xxxxx

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Subiect: Criza bancară japoneză

Stimate domn, nu aveți un imperiu financiar de condus? Glumele despre situația dezastroasă în care se află prietenii noștri din est

sunt de foarte prost gust, deși am auzit că Banca Kamikaze e în cădere liberă, iar 500 dintre angajații din departamentele administrative de la Banca Karate au primit o lovitură mortală.

Katharine, xx

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Hei, mi-a fost dor de tine. Mă obișnuisem cu ritmul tău. Cum a fost în concediu ? Fierbinte și relaxant, sper.

Am văzut un film grozav într-una din seri despre un tip care-și pierduse memoria și care trebuia să-și scrie tot pe trup ca să nu uite. M-am gândit la tine când îmi spuneai că ai mereu așa de multe lucruri de ținut minte. Jack xx

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Nu tocmai fierbinte și relaxantă. E încă frig aici - de dimineață am trecut pe lângă un tip care patina pe patinoarul de lângă intrarea în clădirea unde lucrez; făcea niște cercuri și întoarceri foarte mișto ca și cum și-ar fi scris numele pe gheață. Sau chiar pe al altcuiva: ce romantic!

Bine intuit cu filmul altfel. Cea mai mare parte a trupului meu e acoperită deja cu notițe detaliate, dar am păstrat un loc gol pentru tine în spatele genunchiului stâng.

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Știi să patinez puțin - tu? Am putea încerca câteva mișcări pe gheață subțire într-o zi. Cât despre genunchiul stâng, vin imediat. Doar să-mi ascut pana de gâscă.

10.23: Nenorocitul ăla de porumbel a început acum să dea din aripi. Parcă s-ar

aplauda frenetic pe sine însuși pentru prestația extraordinară de amant. Femela, între timp, stă într-o poziție ce pare a fi echivalentul păsăresc al statului întinsă pe spate xu picioarele în aer. Absolut intolerabil. Reușesc să deschid fereastra și încerc să-i gonesc. Dar dragostea se dovedește a fi nu numai oarbă, ci și surdă.

Am atâtea de făcut încât mă mir că nu mi atârnă capul într-o parte din cauza activității intense care se desfășoară înăuntru. Peste două zile voi participa la o prezentare finală în Statele Unite pentru un fond de pensii etic în valoare de 300 000 000 \$ și voi face această prezentare împreună cu o stagiară de douăzeci și-un pic de ani care are toate calitățile necesare, nu e albă, nu e bărbat, mai puțin capacitatea profesională de a o face. Noi două, Momo Gumeratne și cu mine, vom face cunoscut cât de dedicați sunt cei de la EMF diversității, dedicare al cărei apogeu a fost, până acum, includerea în meniul bufetului a unor porții de *tacos*. Plus, nu am găsit încă animator pentru ziua lui Emily. Plus, trebuie să-mi iau de la curățătorie hainele pentru prezentarea finală. Plus, sunt sigură că mai era un „plus”.

La dracu'. Asta-mi mai trebuia, o notificare de la Robin Cooper-Clark în care se spune că s-a inițiat o anchetă internă despre vinderea unor acțiuni pe care nu le aveam de fapt. Împing notificarea către partea de birou a lui Momo

și-i spun să se ducă să i-o pună lui Chris Bunce pe birou.

— Dar vezi să nu te observe, OK?

Ochii în formă de frunză i se încrețesc la colțuri în timp ce citește hârtia.

— Am vândut acțiuni pe care nu le aveam și acum s-a făcut o reclamație împotriva noastră, iar Robin vrea să afle cine e vinovat?

— Exact.

— Așa că vom afla a cui a fost vina.

— Nu, Momo. Scopul este să tot arunci pisica dintr-o curte în alta până se plictisește cealaltă parte. Cunoști jocul numit „scaunele muzicale”? Ei bine, asta se numește „notificările muzicale”. Ultimul care rămâne cu foaia asta e în mare căcat. Așa că te-aș ruga să i-o pui lui Bunce pe birou. *Acum* ?

Încep să recunosc expresia de pe fața asistentei mele: o încruntătură ezitantă care-mi spune că acolo are loc o luptă între principiile ei înalte și dorința puternică de a-mi face pe plac.

— Îmi pare rău, Kate, dar cum știm noi că Chris Bunce este cel vinovat?

Mă întorc cu tot cu scaun cu spatele la ea ca să nu-mi pierd controlul. Afară, pe marginea ferestrei, poza de familie a porumbeilor este încadrată de o macara uriașă ca un echer. Cum să-i spun despre Chris Bunce, bărbatul care își pipăie testiculele fără să-și dea seama în timpul unei conversații, ca și cum ar vrea să verifice că bărbăția lui e la locul ei sau și le freacă nerăbdător când crede că e gata să prindă pe cineva în gheare? Mai

ales când e vorba de mine.

— Uite ce e, Bunce e artist în a sta pe cur toată ziua fără să-și facă partea de treburi administrative și care lasă toate chestiile plictisitoare destinate să mulțumească autoritățile în spinarea fătucilor conștiincioase ca mine și ca tine. Dacă IMRO ar ști de mănăriile lui Bunce, ar veni aici cu o haită de câini lupi alsacieni. Dar Bunce se pricepe foarte bine la a se fofila pentru că joacă „scaunele muzicale” la un mod foarte murdar. M-am făcut destul de bine înțeleasă acum ?

— îmi pare rău, spune Momo, așa cum altcineva ar spune OK și traversează biroul ținând notificarea la distanță în fața ei ca un genist, o mină neexplodată.

— O să reușești s-o formezi?

Candy stă-n picioare lângă biroul meu și poartă o fustă atât de scurtă încât e practic un SMS. Nici măcar nu am auzit-o venind.

— Nu știu. încerc s-o familiarizez cu ideea că nu toată lumea e bună.

— Văleu, sper că nu e o copilărie fericită la mijloc?

— Mă tem că da.

Candy dă din cap cu uimire și milă.

— Biata copilă, n-o să facă nimic măreț în viață. 11.25: Sunt hotărâtă să-mi pun în funcțiune agenda personală electronică. „Memoria de buzunar” îmi va revoluționa viața! „Memoria de buzunar” mă va scăpa de stres! „Memoria de buzunar” va constrânge timpul să lucreze de partea mea!

După zece minute de citit din broșura cu instrucțiuni tehnice, îmi dau seama că „memoria de buzunar” nu e compatibilă cu calculatorul meu. Sun la „serviciul clienți”. Băiatul de liceu care-mi răspunde îmi recită textul dinainte pregătit la fel de curgător ca și cum l-ar fi tradus din limba urdu.

— Vedeți un *port* de dimensiuni mari în spate, doamnă?

— În spatele meu sau al calculatorului? De unde dracu’ să știu eu?

— Ceea ce vă trebuie este „Pachetul de conectare”.

— Nu, ceea ce-mi trebuie este să fac agenda personală electronică să planifice.

— Puteți comanda acum „Pachetul de conectare”, doamnă. Dacă doriți s-o faceți...

— Mă scuzați, dar asta face parte din promisiunea că aparatul îmi va face viața mai simplă? N-aș putea să mă duc la un magazin, să cumpăr pachetul și gata?

— Nu au fost produse așa de multe, doamnă. Se fac doar pe bază de comandă. Va dura între cinci și zece zile să-l primiți.

— Nu am timp să aștept între cinci și zece zile. Plec în State în douăzeci și patru de ore.

— Mă tem că nu se poate...

— „Nu se poate” e pentru muieri.

— Pardon ?

— E un vechi proverb australian care înseamnă: spune-i directorului tău că

dețin acțiuni de câteva milioane la societatea lui, acțiuni care sunt chiar acum evaluate, iar rapoartele noastre de piață nu le pun într-o lumină prea favorabilă. Ne-am înțeles?

Se aude distinct cum înghite-n sec.

— Va trebui să vorbesc cu superiorul meu.

Marti, 08.11: Deci s-a ajuns și la asta. Eu și Richard chiar am stat întinși în pat azi-noapte încercând să stabilim dacă suntem prea obosiți ca să mai facem sex. Nu-mi era prea clar la ce concluzie am ajuns până azi-dimineață când am constatat că aveam coapsele ușor lipite una de cealaltă pe interior cu o glazură sidefată.

O idee nu prea fericită înaintea unei prezentări cruciale. Sportivii spun că nu fac niciodată sex în preziua unui meci sau a unei întreceri importante, nu-i așa? Pe sportive nu le auzi niciodată plângându-se de asta, dar bănuiesc că e la fel și pentru ele, dacă nu mai rău. Nu prea există nimic care să rivalizeze cu orgasmul feminin când e vorba să te lase lat. La câteva ore după cutremur, încă simți o oboseală adâncă, tentaculară, care încearcă să te tragă în adâncuri: după ce termini, *termini pe bune*, vreau să zic, îți vine să zaci până la Crăciun. îmi imaginez că e felul în care natura se asigură că sperma are toate șansele posibile de a ajunge la ovul. (Când te gândești că aproape tot ce ține de biologia feminină este de fapt felul în

care natura ne determină să ne dorim un copil sau, după ce avem unul, ne determină să-l protejăm.) Până anul trecut, sufeream doar de un ușor sindrom premenstrual; nu era chiar o nimica toată, dar nu se compara nici pe departe cu iadul crampelor prin care trec alte femei. Apoi, în momentul în care am împlinit treizeci și cinci de ani, a început războiul. Acum, în fiecare lună, hormonii mei ies în stradă înnebuniți agitând pancarte și strigând: „Salvați ovulele!” Se pare că trupul meu și-a dat seama că timpul e scurt, iar pierderea fiecărui ovul este jelită ca și cum ar fi vreo piatră prețioasă.

Dar cum să fac încă un copil când nici pe cei pe care-i am nu apuc să-i văd? Nu prea am dat pe acasă zilele astea. Mă uit la ceasul din birou și dacă e după ora 8, știu că am ratat ora de culcare a copiilor și dacă tot am ratat-o, mă gândesc că la fel de bine pot să mai stau la birou. Momo comandă o pizza sau luăm ceva sănătos de la bufet, ambalat într-o cutie de polistiren, întotdeauna necomestibil, și sfârșim cu obișnuitul nostru festin de la miezul nopții: o pungă de chipsuri din *tortilla* și câteva batoane de Crunchies de la distribuitor, totul udat cu cola *light*.

Azi-noapte când am ajuns în sfârșit acasă, la 23.55, am ridicat telefonul crezând că e Momo cu niște cifre noi. Și de cine dau? Barbara, soacra mea. Nu mi-a venit să cred că a sunat așa de târziu.

— Nu ai decât să-mi spui să nu-mi bag

nasul unde nu-mi fierbe oala, Katharine, dar am vorbit cu Richard ceva mai devreme și părea foarte obosit. Sper că totul e în regulă.

Crede că *el* este obosit?

10.07: Sunt într-o ședință cu Rod, Momo și Guy. Facem repetiții pentru a treia oară în vederea prezentării finale, Rod și* Guy jucând rolurile clienților, când Lorraine, secretara lui Rod, dă buzna înăuntru.

— Scuză-mă că te întrerup, Kate, dar te caută *cineva* la telefon. A spus că e urgent.

— Dar cine e?

Lorraine se reține să spună. Stă acolo în ușa, cu un aer jenat, și-ntr-un final îmi șoptește ca pe scenă:

— S-a recomandat ca Percy Pineapple.

Guy își dă ochii peste cap cu încetinitorul încât ți se pare că practic se uită în interiorul propriului craniu. Momo își privește atent pantofii.

— Cine dracu' e Percy Pineapple? întreabă Rod prietenos.

Decid să bravez:

— A, da, e vorba de Percy Pineapple, pachetul de acțiuni din domeniul divertismentului, face parte din „fruitscape.com”, care se lansează pe piață acum. Președintele o să vină să discutăm despre emisiunea de acțiuni. E o glumă de-a lui.

Doamne Dumnezeule, încă nu am găsit un animator pentru ziua lui Emily. Am încercat deja cu favoriții consacrați:

Roger Rainbow, Clovnul Zee-Zee și Katie Cupcake care face niște trucuri uimitoare cu bomboane Smarties și o pompă de aer. Toți au de onorat obligații deja planificate în Monaco sau Las Vegas sau trebuie să participe la petrecerea organizată de nu știu ce Maică Superioară constipată care a ales farfuriile din carton și șervețelele pentru cea de-a șaptea aniversare a ficei ei Jocasta înainte de a i se rupe apa.

Am coborât ștacheta văzând cu ochii, iar acum am intrat pe teritoriul anunțurilor de la mica publicitate, populat de nebuni cu barbă ale căror poze de infractori seamănă bizar de mult cu cele publicate în cadrul campaniei împotriva pedofiliei, „Nume și rușine”, din ziarul *News of the World*. A existat o rază de speranță luni când Percy Pineapple din Gravesend mi-a spus că pentru 120 de lire, fără discuție, dragă, o să vină cu camioneta și o să facă un spectacol foarte frumos pentru fetiță. Azi-dimineată însă am primit broșura lui Percy. Înfațișează un homuncu gras care face din baloane roz ca niște prezervative niște șoricari cu un aspect îngrijorător de priapic.

Desigur, Emily își dorește de fapt o petrecere la piscină, dar nici nu se pune problema. Apa din piscina pe care o închiriezi pentru astfel de ocazii e caldută, bogată în bacterii și, spre deosebire de alt fel de apă, nu e transparentă. În plus, ar trebui să-mi fac timp pentru un epilat inghinal cu ceară:

refuz să mă expun dezbrăcată în public, împreună cu alți părinți.

23.19: Ajung acasă și găsesc „Pachetul de conectare” pentru „memoria de buzunar” pe măsuta din hol. Richard a eșuat pe canapea și se uită la meciul lui Arsenal. Mi-a lăsat niște paste în cuptor: au mirosul și consistența tălpii de pantofi coapte.

— Este de neconceput pentru altcineva decât mine să ducă sus lucrurile care se află jos lângă scări?

Rich nu-și desprinde ochii de la televizor.

— Ah, marea Femelă revine. E deja acea perioadă a lunii?

— Mă acuzi că aș suferi de sindrom premenstrual?

Rich scheaună și scapă telecomanda.

— Dumnezeule, Kate, mă gândesc cu nostalgie la sindromul tău premenstrual. În ultimul timp, am avut sindrom postmenstrual, intermenstrual. Am avut sindrom douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Ai putea să închizi robinetul când vii în sfârșit în pat sau îmi vei da instrucțiuni și-n somn?

Deschid mașina de spălat vasele și remarc că vasele care se presupunea că sunt curate prezintă o urmă ca de val de sedimente gri. Porcăria asta de mașină e probabil pe ducă.

— Poate că nu ai remarcat, Rich, dar am o prezentare extrem de importantă ...

— Doar dacă aș zăcea îmbălsămat undeva în Ulan Bator, n-aș fi remarcat.

— O fac pentru noi, știi.

— Care noi, Kate? Copiii nu te-au văzut de când ne-am întors din Țara Galilor. Poate ar trebui să te faci prezentatoare TV: așa, cel puțin te-ar vedea o dată pe zi la televizor.

Stau în ușa, urmărind nefericirea indignată a soțului meu de undeva de foarte departe. Mă gândesc cât de bine cunosc situația asta și știu exact care sunt soluțiile: fie plec la aeroport de dimineață într-o atmosferă înghețată și sper să se mai încălzească până mă întorc, fie mă dezbrac pe loc și ne amintesc amândurora că dragostea e ceva care se poate face. Sunt atât de epuizată, că-mi simt trupul ca o carcasă; nu, mă simt ca un trup viu care cară unul mort în spate. Dar nu pot să-l las așa, și apoi există tipuri de sex care necesită mai puțin timp și energie decât altele.

— Te rog, fii de partea mea, Rich, îi spun ridicându-mă în picioare câteva minute mai târziu. Sunt singură la serviciu, împotriva lor: nu pot să fiu singură și acasă.

01.01: Aproape am terminat de transferat toate datele de care am nevoie în „memoria de buzunar” când se aude un țipăt de sus.

04.17: Emily s-a trezit de trei ori până acum. Se zbate sub plăpumioară, cu părul umed care i se usucă în șuvițe tari pe obrazul palid. Nu poate să-mi spună ce-o doare. De ce-mi face așa ceva tocmai în noaptea asta? Când trebuie să plec la aeroport în trei ore. Mă împunge

imediat un sentiment de vinovăție pentru că am îndrăznit să gândesc așa. Și-atunci, exact când am hotărât că nu e decât o încercare de a mă împiedica să plec - ca o pisică, Emily presimte plecarea înainte de a-mi duce eu valiza jos -, scoate mult așteptatul geamăt:

— Mami, mă doare acolo pe unde fac pipi.

Îi dau o cană cu suc de merișoare și petrec următoarele douăzeci de minute la telefon, încercând să vorbesc cu un doctor de la urgențe. Îmi recomandă să-i dau Calpol și să duc o probă de urină la analiză, la prima oră. La parter, încerc să găsesc ceva care să aducă a recipient de probă de urină: ceva din care să nu curgă lichidul, dar destul de mare ca să poată face pipi în el. Singurul lucru pe care-l găsesc este o ploscă Barbie. Va trebui să ne descurcăm cu asta. Înapoi sus, în genunchi lângă vasul de toaletă, nu reușesc deloc s-o conving pe Em, care e crispată, să presteze în ploscă.

— Mami ?

— Da, iubita.

— Pot să-mi fac ziua la piscină?

— Sigur, draga mea.

Plosca se umple imediat până la buză.

Prânz, aeroportul JFK, New York: Un vameș solid care seamănă foarte tare cu Sipowicz din *NYPD Blue* îmi scotocește prin bagajul de mână. Total liniștită, îl privesc cum scoate mobilul, ciorapii de schimb și cartea *Cățelușul Pongy Percy*. Își scufundă mâna cărnoasă într-un

buzunar lateral și scoate plosca Bărbie. Văleu. Trebuia s-o las pe masa din bucătărie: dacă plosca e aici, unde e „memoria de buzunar”?

Vameșul destupă recipientul Bărbie și miroase:

— Doamnă, cum ați descrie acest lichid?

— Este urina fiicei mele.

— Doamnă, cred că va trebui să mă urmați.

Să nu uit

Absolut Tot.

16

P/iezeMta/ien (yinadâ

Miercuri, Fairweather Inn, Shanksville, New Jersey Trează de la ora 4 dimineața, prinsă în ușa turnantă a decalajului de fus orar. Nu există roomservice până la ora 6, așa că-mi iau o cafea râncedă cu gust metalic de la distribuitorul din hol și adaug un strop dintr-o sticlă din minibar. Whisky-ul dă fierturii din iad o notă de distincție susținută. Zăresc o femeie bătrână în oglinda din baie și mă uit în altă parte.

În dimineața asta, mă îmbrac pentru bătălie în armură Armâni completă. E incredibil de reconfortant să pun pe mine o bluză albă scrobită, o jachetă și o fustă maro de culoarea biscuiților digestivi,-cu margini atât de ascuțite, că ai putea

scoate un apendice cu ele. Mă încalț cu pantofii LK Bennett maro-caramelă cu toc cui, cu cusături albe și un vârf tocmai bun să străpungă vintre. Ce încerc să obțin este un *look* gen „Katharine Hepburn gata de atac”.

Cu două ore înainte de prezentare, Momo vine în camera mea. Poartă un costum albastru de mătase și are părul prins la spate, strâns lipit de cap. Poate că are emoții în interior, dar la exterior e atât de senină încât ar trebui creată o nouă religie în numele ei.

Azi, cu toate acestea, trebuie să fiu sigură pe mine cât pentru două, să eman bonomia spulbe-rătoare a unui prezentator de emisiune-concurs care știe că i se va reînnoi contractul. Am trecut prin detaliile prezentării de cincizeci de ori până acum, dar nu strică niciodată să reiei lucrurile care *nu* se fac.

— Dacă-ți oferă ceva de băut, refuzi, OK? Orice-ar fi, nu le spune pe numele mic. E vorba de un fond etic; oamenilor ăstora le place să se creadă genul de persoane cărora le face plăcere să li se spună Greg sau Hannah, dar dacă încerci asta, își dau seama instantaneu cât de mult preferă să li te adresezi cu respect. Se gândesc să ne încredințeze o grămadă de bani, așa că trebuie să îi iei numai cu „stimate domn” și „stimată doamnă” tot timpul. Și nu uita, noi suntem pețitorii.

Momo pare surprinsă.

— Adică flirtăm ?

— Da, numai că nu e un flirt. E

dragoste curtenească^{XLVI}.

— Cea care a fost căsătorită cu Kurt Cobain?

— Dragoste curtenească, Momo. *Curtenească*. Ai citit vreodată Chaucer la școală?

Dă din cap în semn că nu. Dumnezeu, ce-i învață acum la școală?

— Nu ai citit - deci, ceea ce facem noi este să le jurăm credință veșnică. Disperați să facem pe plac iubitului, am merge un milion de kilometri pentru unul dintre dosarele lor, genul ăsta de lucruri. Iar ideea-cheie este să le tot reamintim că, deși avem sute de țipi albi în urma noastră, care practic au inventat băncile, suntem în același timp nemaivăzut de dedicați diversității. Fondurile etice vor să aibă un profit decent: vor diversitate, dar nu vor lumea a treia. Astfel, noi le putem oferi tot ce e mai bun în Marea Britanie, plus o strălucire de curcubeu, iar aici intervenim noi două.

— Și asta nu e oarecum neetic?

După săptămâni întregi în care a fost expusă la cinismul meu radioactiv, tot e capabilă să-mi pună o întrebare de genul ăsta? Ce-o să mă fac cu copila asta?

— Dacă am spune adevărul, am pierde, Momo, și asta într-adevăr ar putea fi considerat extrem de etic. Dar dacă îi păcălim și punem mâna pe contract, atunci două femei — din care

XLVI în engleză, *courtly love*, care se pronunță asemănător cu numele soției solistului de la Nirvana, Kurt Cobain: Courtney Love.

una nu e albă — vor fi adus firmei Edwing Morgan Forster un fond de 300 000 000 \$, lucru care înseamnă că diversitatea chiar dă roade și asta înseamnă că, într-o zi, în loc să fim exponate în vitrină, am putea avea o șansă să conducem noi înșine magazinul. Lucru care ar fi o treabă pe de-a-ntregul etică și ar mai însemna și că ne-am putea cumpăra o grămadă de pantofi superbi. Următoarea întrebare.

— Deci nu e un lucru rău să minți la o prezentare finală?

— Numai dacă nu știi să minți frumos.

Momo izbucnește într-un hohot de râs prea puternic pentru trupșorul ei fragil; o aruncă în spate, pe pat, și-i cade un pantof, aterizând pe podea. (Să nu uit să fac ceva în legătură cu pantofii ei: pantofi joși, albastru închis, care nu-i avantajează deloc laba piciorului, ea având niște piciorușe de balerină.) Cum stă întinsă acolo pe cuvertura portocalie cu model cu spirale, se uită în sus la mine și oftează:

— Nu te înțeleg, Kate. Uneori am impresia că totul ți se pare o gogoasă umflată, iar în momentul următor pari că nu-ți dorești nimic mai mult decât să câștigi.

— O, nu-mi doresc nimic mai mult. Ai să mă vezi. Când eram mică, obișnuiam să ascund un hotel de la Monopoly în șosetă. Când ajungeam în Park Lane, scoteam hotelul de la șosetă. M-a prins tata odată, de Crăciun, și m-a lovit cu

spărgătorul de nuci pentru că fusesem o vacă mică și trișasem.

Mă uit la Momo cum se zbate să plaseze acest episod dickensian în contextul copilăriei bine educate și ordonate care constituie dreptul din naștere al fiecărei fete din clasa de mijloc. Nu și-a dat încă seama că eu călătoresc cu un pașaport fals. Și de ce și-ar fi dat seama? Și eu aș avea probleme acum să mă recunosc ca impotoare într-un șir de oameni care lucrează în centrul financiar al Londrei.

Când îmi dă replica e ca și cum i-ar intra soarele în ochi.

— E îngrozitor, spune ea. Tatăl tău. Îmi pare tare rău.

— Nu trebuie. Să-ți pară rău pentru cei care pierd. Acum hai să trecem încă o dată peste partea în care tu îmi dai lista cu clienți.

Sună telefonul și o clipă nici una din noi nu recunoaște behăitul plângăcios al soneriei. E Rod, cu câteva sugestii de ultim minut. După ce închid, mă întorc spre Momo.

— OK, ghicește ce mi-a zis.

Își încrețește puțin fruntea și se prefacă că se gândește înainte de a răspunde cu accentul cel mai cristalin de la pensionul Lady Cheltenham:

— Săriți pe ei și verificați-le cauciucurile?

Brusc mă simt mult mai puțin îngrijorată pentru ea.

— OK, ai înțeles. Rod nu e băiat rău odată ce înveți cum să te porți cu el.

Dacă-l convingi că tot ceea ce vrei tu este ideea lui, e fericit ca un copil.

Momo se încruntă.

— De câte ori vorbești de bărbații de la serviciu, Kate, o faci ca și cum noi am fi mamele lor.

— *Suntem* mamele lor. Am pe cineva care să se țină de fusta mea la serviciu, iar acasă mă așteaptă același lucru. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. În regulă, hai să mai repetăm introducerea o dată.

Telefonul sună din nou. E Paula, care mă sună doar ca să-mi spună că mi-a găsit agenda personală electronică în frigider, în cutia pentru legume. Ben a început să ascundă lucruri în frigider. Ibate informațiile de care am avut nevoie în ultimele douăsprezece ore stătuseră împreună cu țelina. În rest, Emily ia antibiotice pentru infecția urinară. Încă are febră, dar ar vrea să vorbească cu mine dacă se poate.

Emily vine la telefon, vocea ei e cumva stridentă de nerăbdare și găfâită de emoție. De câte ori aud vocea fiicei mele la telefon, mi se pare că o aud pentru prima oară: mi se pare neverosimil că o ființă care a crescut înăuntrul meu acum nu prea mult timp a ajuns să converseze cu mine, și cu atât mai puțin că lucrul ăsta se face prin satelit.

— Mami, ești la America?

— Da, Em.

— Ca Woody și Jessie în *Toy Story 2* ?

— Da, mami, așa. Și cum te mai simți, puiule?

— Bine. Ben și-a făcut un cucui. I-a

curs mult, mult sânge.

Când aud asta, propriul sânge îmi îngheață; ca și cum cineva a făcut o fotografie cu bliț întregii mele ființe.

— Em, poți să mi-o dai pe Paula din nou ? Te rog, roag-o pe Paula să vină la telefon. Așa, mami, bravo.

Încerc să păstrez un ton calm și să pun problema cucuiului lui Ben într-o manieră relaxată, când tot ce-mi doresc este să mă materializez înconjurată de flăcări, în propria bucătărie, cu colții materni sclipind și cu capul acoperit de șerpi care sâsâie.

— A, cucuiul, spune Paula pe un ton nepăsător. S-a lovit cu capul de masă, atâta tot.

Masa de metal cu colțurile atât de ascuțite, că ți-ar putea perfora retina, care am cerut explicit să fie dusă în pivniță pentru că Ben s-ar putea lovi de ea? Chiar aceea. Hei, dar se mai întâmplă chestii din astea, îmi spune Paula, iar tonul ei insinuează: oricum nu ai fost aici, așa că de ce te-apuci să critici? În plus, crede că nici măcar nu va fi nevoie să-l coase.

Să-l coase ? Dumnezeuule. Îmi dreg vocea și-ncerc să găsesc acel registru dulce, liberal, în care un ordin sună ca o sugestie. Ar putea Paula să-l ducă pe Ben la spital ? Pentru orice eventualitate. Se aude un oftat adânc și-apoi cum îi spune lui Ben să pună ceva jos. De la distanță, tonul persoanei care are grijă de copiii tăi pare sardonice, detașat. Și ce mă îngrijorează cel mai tare e că sună ca

tonul cuiva care nu sunt eu. Aproape că-l aud pe Ben - e probabil lângă fereastră - cum scheaună a durere parcă, dar de fapt e doar felul lui de a-și exprima plăcerea feroce când descoperă ceva. Paula îmi zice că mai are să-mi spună ceva. Alexandra Law a sunat în legătură cu o ședință cu părinții. O să ajung sau nu?

- Poți să ajungi la ședința cu părinții?
- Chiar nu mă pot gândi la asta acum.
- Deci să-i spun că nu?
- Nu. Spune-i că o s-o sun eu ... după.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

î: De ce e așa de greu să găsești bărbați sensibili» iubitori și frumoși?

R: Pentru că toți au deja iubiți. Ce mai faci?

De la: Kate Reddy

Către: Debra Richardson

Complet nebună. La propriu. Viața trupească e doar o amintire vagă. Acum sunt doar un creier pe băț. Am de susținut o ofertă pentru un client \$\$\$\$\$\$ cu o stagiară paralizată de frică și care crede că Geoffrey Chaucer este un rapper. Plus Emily e bolnavă și Ben aproape a fost decapitat în timp ce Pol Pot era ocupată să asculte Kiss FM.

Nu mai vreau să fiu adult. Când am început să fim nevoiți să fim adulți?

K xxx

14.57 : Sediul potențialilor noștri clienți este decorat într-un stil pe care-l identific imediat ca fiind „confortabil à la corporatiste”. Scaune tapițate cu un material cadrilat, mult lemn de tec și un amalgam de obiecte populare cumpărate

la kilogram și agățate pe pereți. Decorațiuni care parcă-ți spun : suntem foarte serioși noi, cei de-aici, dar, hei, poți să faci și câteva exerciții de yoga dacă-ți vine.

Eu și Momo suntem conduse în sala de ședințe de cea mai mare femeie pe care am văzut-o vreodată. Carol Dunstan beneficiază în mod clar de pe urma politicii de diversitate la locul de muncă, secțiunea dedicată grașilor. Distanța parcursă din hol până în sală i-a tăiat respirația ; numai când te uiți la ea, îți pui întrebarea : care o fi nefericirea ei de îi trebuie atâta mâncare ca să se consoleze? Face prezentările, purtându-ne de-a lungul celor optsprezece fețe care stau în jurul mesei. O aud pe Momo refuzând ceva de băut. Bravo, așa te vreau.

— Și, nu în ultimul rând, distinsul nostru coleg de la Fundația Salinger. Domnul Abelhammer face parte din consiliul de administrație, doamnă Reddy.

Și într-adevăr, iată-1. în colțul cel mai îndepărtat, diferențiindu-se de celelalte costume prin postura aproape insolent de relaxată și zâmbetul larg. în același timp, omul pe care-mi doresc cel mai puțin să-l văd și singurul om pe care-mi doresc să-l văd. Jack.

Prezentarea merge bine. Poate chiar prea bine. Mă aflu abia la jumătatea ei și deja simt înțepătura binefăcătoare a ginului tonic băut în avionul care mă duce spre casă. Am încercat să ignor

faptul că amantul meu din spațiul virtual al e-mailurilor este prezent în carne și oase în încăpere, deși i-am simțit tot timpul prezența așa cum simți soarele pe piele.

Le prezint potențialilor noștri clienți broșura care conține pozele ca de infractori ale băieților care administrează portofoliile la Londra. O galerie de figuri tipice centrului financiar al Londrei, mai mult sau mai puțin neschimbat în ultimii 300 de ani: boieri de țară bine hrăniți ca-n caricaturile lui Hogarth, pământași parveniți. Bărbați cu ultimele șuvițe de păr uscate cu fohnul arătând ca o plasă de vată de zahăr așezată pe o farfurioară roz de scalp. Candidați la atacuri de cord, cu fețele lor nerăbdătoare de băieți de liceu care se pregătesc să dea la facultate îngropate în alunecările de teren provocate de vârsta a doua. Bărbați tineri cu fețe ferchezuite și buimăcite, rezultatul orelor lungi și placide petrecute în fața calculatorului. Cu deosebită mândrie, îl indic pe superadministratorul nostru de fonduri Chris Bunce, pe care dependența de cocaină l-a făcut să aibă ochii roșii ca un cobai și maniere pe măsură. Pe prima pagină e o poză cu Robin Cooper-Clark, înalt ca bradul, ușor nedumerit, zâmbind pe jumătate. Arată exact cum ar arăta și Dumnezeu, dacă Dumnezeu și-ar comanda cămășile de la Turnbull & Asser.

Carol Dunstan își dregă vocea:

— Doamnă Reddy, New Jersey a

aderat de curând la Principiile McMahon. Ar constitui aceasta o problemă pentru plasarea de fonduri ?

OK, Kate, nu intra în panică. Gândește-te. *Gândește !*

— Nu, sunt sigură că dacă ne veți da o listă cu pachetele de acțiuni care intră sub incidența Principiilor Mc... ăăă... Mahon...

— Nu avem o astfel de listă, doamnă Reddy, îmi răspunde curtenitor femeia uriașă. În mod natural, ne așteptăm ca firma Edwin Morgan Forster să ne ofere o listă care să se supună Principiilor McMahon. Principii cu care, sunt sigură, sunteți familiarizată.

Opsprezece fețe mă fixează. Nouăsprezece dacă o punem la socoteală și pe Momo, care mă privește de jos cu ochi de cocker spaniei, plini de încredere. N-am auzit în viața mea de McMahon și principiile lui nenorocite. Secunde care în mod normal trec în tăcere, modeste, fericite să treacă neobservate, sunt dintr-odată lungi, asurzitoare și nemiloase. Simt cum îmi urcă sângele spre gât, spre piept: o roșeață de culoarea căpșunei care nu poate fi provocată decât de sex sau rușine. Respirația aerului condiționat face un zgomot care-mi amintește de o femeie despărțită de amantul ei. *Nu. Nu te gândi la amanți. Gândește-te la McMahon. Oricine-ar fi el. Probabil vreun celt pipernicit și habotnic care a vrut să se răzbune pe capitaliștii anglo-saxoni care i-au oprimat neamul. Evit să mă uit spre capătul îndepărtat al mesei,*

unde stă Jack.

Gura pudică, parcă manevrată de sfori, a lui Carol Dunstan tocmai se deschide din nou când se aude o voce de bărbat:

— Cred că putem avea încredere, Carol, că doamna Reddy, cu vasta sa experiență în administrarea fondurilor etice, este la curent cu practicile angajatorilor irlandezi.

Sunt brusc invadată de recunoștință, echivalentul unei guri amețitoare de oxigen. Jack a deschis ușa de urgență și eu m-am strecurat afară. Dau din cap aprobând cu entuziasm.

— După cum a spus domnul Abelhammer, avem o echipă care se ocupă cu monitorizarea politicilor angajatorilor. Ca o notă personală, aș dori să adaug că sprijin din toată inima Principiile McMahon, deoarece eu însămi sunt irlandeză.

Se aude un zgomot în spatele meu. Momo a scăpat un dosar din mână, dar această catastrofă se pierde în murmurul general de apreciere la adresa recomandărilor mele etnice. Trec direct la încheiere purtată de acest val de bunăvoință, încheierea e partea în care spui: Dați-ne banii. Dar într-un mod politicos. Și fără să pomeniști cuvântul „bani”.

17.11: Ne pregătim să ne prăbușim în primul taxi când se aude un scârțâit de piele în spatele nostru.

— Aș vrea să vă spun ce mare plăcere

mi-a făcut să asist la o asemenea reprezentație, doamnă Reddy.

— Vai, vă mulțumesc, domnule Abelhammer. Vă sunt fnprt.p

Prinsă la mijloc în câmpul magnetic format între mine și Jack, Momo are o figură ușor buimăcită.

El stă cu mâna ușor sprijinită de marginea portierei.

— Aș vrea să vă întreb pe amândouă dacă nu ați dori să ieșim la un pahar. Aș putea să vă arăt frumusețile orașului Shanksville. Am înțeles că la Sinatra Inn fac un cocteil numit *Come Fly With Me**.

— Știți, domnișoara Gumeratne și cu mine suntem foarte obosite.

El dă din cap înțelegător.

— Poate altădată. La revedere, atunci.

Pe drum înapoi spre hotel, Momo îmi spune:

— Îmi cer scuze, Kate, dar îl cunoști pe tipul ăla?

— Nu, nu-l cunosc.

Un răspuns sincer. Nu-l cunosc pe Jack Abelhammer, dar s-ar putea să fiu îndrăgostită de el. Cum poți fi îndrăgostit de cineva pe care nu-l cunoști? E probabil chiar mai ușor așa, dacă stai să te gândești. Un ecran alb pe care-ți poți scrie toate tânjirile.

— Seamănă cu George Clooney, oftează Momo. Cred că ar fi trebuit să acceptăm invitația.

— Nu. Ar fi fost neprofesionist din partea noastră, nu înainte de a lua ei decizia finală. Oricum, ne vom trata singure cu un pahar. Ai fost o adevărată vedetă.

— Îmi pare rău, Kate, dar tu ai fost cea care a strălucit. Nu aş fi fost în stare să fac ce ai făcut tu.

Momo se destinde într-un zâmbet şi abia atunci îmi dau seama cât de încordată a fost faţa ei.

— Nu ştiam că eşti irlandeză.

1. „Să zburăm împreună” (engl.).

— Doar puţin. Din partea tatălui.

— La fel ca McMahon?

— Da, mai puţin principiile.

Chicoteşte.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Lucrează în aceeaşi branşă ca mine.

— E administrator de fonduri.

— Nu, dar, ca noi, pariază des pe cai închipuiţi, pretinde că totul e calculat ştiinţific şi se roagă la Dumnezeu să câştige cursa, iar când nu se întâmplă asta, se mută din oraş.

— Dumnezeule mare, spune Momo, atât de şocată, că uită să-şi ceară scuze pentru prima dată de când am cunoscut-o. Pare un personaj foarte colorat.

De câte ori le vorbesc altora despre tatăl meu, mă aud cum adopt un ton diferit: detaşat, lejer, ironic. Tonul cu care spui poveşti amuzante. Personajele colorate sunt excelente în romanele lui Dickens sau ca roluri secundare în filme unde sunt jucate de foşti idoli de matineu buhăiţi care, purtaţi de un val de milă publică, pot ajunge să câştige cel mult premiul pentru „cel mai bun actor într-un rol secundar”. Dar nu-ţi doreşti un asemenea personaj în propria viaţă dacă

poți evita acest lucru.

— PrefS-te că suntem plini de bani, Kate, rățușco, m-a instruit odată tatăl meu.

Stăteam la o terasă undeva la capătul unui lung șir de orașe cenușii din nord. Eu și Julie stăteam pe o bancă cu două pahare de Dandelion & Burdock în față, o băutură care are gust de Pepsi amestecat cu creozot, dar pe care noi o consideram ambrozie pentru doamne sofisticate. Aveam doisprezece ani, prea amețită de la schimbatul orașului din șase în șase luni ca să știu ce înseamnă un comportament normal și mult prea subjugată de tatăl meu ca să protestez. Bineînțeles că nu aveam bani, iar când aveam, se evaporau din poșeta mamei și erau băgați într-una din combinațiile lui Joe.

Dar mă prefăceam că aveam bani. De pe atunci cred că simțeam mirosul dezamăgirii impregnându-se ca igrasia în persoana tatălui meu și voiam să-l protejez. Dezamăgirea îl stoarce pe bărbat de toată bărbăția. Femeile din jurul lui sunt nevoite să continue prefăcându-se că nu simt mirosul, iar el stă acolo, cu o mână tremurându-i și cu cealaltă încercând să țină paharul, insistând că jocul nu e încă pierdut.

Ciudat e că toate femeile cu slujbe în centrul financiar al Londrei pe care le cunosc sunt într-un fel sau altul fetițele tatei. (Tatăl lui Candy a părăsit-o când ea avea cinci ani și cred că de atunci tot încearcă să-l găsească; tatăl Debrei

conducea o întreprindere constructoare de mașini undeva în West Midlands și putea fi văzut ocazional de Debra și surorile ei între două runde de golf, în weekend.) Fiice care au încercat să fie fiii pe care tații lor nu i-au avut, fiice cu rezultate excelente la școală ca să capteze atenția unui bărbat care se uita veșnic în altă parte, fiice precum biata nebună Antigona în urmărirea fantomei lunecoase a iubirii paterne. Cum se face atunci că toate fetițele tatei ajung să lucreze în medii atât de ostile femeilor? Pentru că singurul tip de consolare autentică care ne e accesibil este aprobarea masculină. Ce trist! Al dracului de trist!

Închid ochii și încerc să țin la distanță gândurile despre propriul meu genitor năbădăios. De când a venit în ziua aceea la serviciu cu schița pentru scutece, m-a sunat aproape în fiecare zi. Seara trecută mi-a lăsat un mesaj pe robot în care spunea că nu i-au ajuns banii.

— Cât i-ai dat? m-a întrebat Rich pălind.

I-am spus o cifră care era cam o treime din cecul pe care i-l dădusem în ziua aceea în bar, iar Rich a explodat.

— Dumnezeuule, femeie, când o să te înveți minte ?

Bună întrebare. Nu există prescripție pentru milă, nu-i așa?

20.18: Trebuie că m-am întins pe pat și am adormit. Mă trezește telefonul. E Richard. Pare foarte enervat. Spune că

nu găsește mingea de detergent pentru mașina de spălat. Paula a sunat că e bolnavă, iar în timp ce Ben alerga fără scutec, a avut loc un accident pe plăpumioară. Așa că a scos cearșaful și l-a băgat în mașină, dar nu găsește mingea.

Îi spun că s-a prins probabil în cearșafuri și că ar trebui să caute în coșul cu rufe pentru călcat.

— Unde e coșul cu rufe pentru călcat?

— Coșul cu rufe pentru călcat e coșul plin de rufe de lângă masa de călcat. Rich, nici măcar nu mă întrebi cum a fost?

— Ce?

— Prezentarea finală.

— Am nevoie de tine.

— O, haide, Rich, poți să te descurci și tu cu spălatul rufelor de data asta.

— Kate, n-are nici o legătură cu rufe, am nevoie de tine, pur și simplu. De ce nu poți să ieși un avion spre casă în seara asta?

— Pentru că nu pot. Uite, mâine mă urc în primul avion.

Iar telefonul. Îl las să sune. Probabil Richard, care vrea să mă întrebe unde e mâncarea pentru hamster sau unde se află cuptorul cu microunde sau urechile propriilor copii. Într-un final, gândindu-mă că poate chiar e vreo problemă cu copiii, răspund.

— M-am bucurat să aflu că ești irlandeză. O clipă a existat pericolul de a te confunda cu Katharine Reddy care-mi

administrează fondul și care mi-a spus că e franțuzoaică.

— Nu am spus că sunt franțuzoaică, Jack. Am spus că am sânge francez.

Râde:

— Ce mai urmează? Cherokee? Ești o figură, Kate.

Și-acum, aud o voce, vocea unei femei responsabile și lucide, spunându-i clientului său pe un ton destul de categoric că în nici un caz nu-și dorește să încerce cocteilul *Come Fly With Me* într-o bodegă de pe marginea șoselei.

Replica lui vine imediat pe deasupra plasei:

— Nici o problemă. Fac un *Bewitched, Bothered and Bewildered* excelent.

Îmi vine în minte un vers din cântecul respectiv^{XLVII} și-l cânt.

— „La orizontală, el e cel mai bun.”

Abelhammer fluieră în surdină.

— E adevărat, deci, chiar știi totul.

— Nu știi drumul până la Sinatra Inn.

17

Șoapte și zi

Sinatra Inn oferă aceeași veselie forțată ca a unei dansatoare de revistă bătrâne. De-a lungul pereților, separeuri căptușite cu catifea roșie. Cei cincizeci de ani de

XLVII *Come Fly With Me* și *Bewitched, Bothered and Bewildered* („Vrăjit, tulburat și zăpăcit”) sunt piese cântate de Frank Sinatra.

cine elegante au avut ca rezultat urme lucioase unde s-au frecat șezuturile de plușul roșu aprins. Peretele din spate este dedicat celebrității locale (Frank s-a născut în Hoboken, la o aruncătură de băț de-aici). Există o poză a lui Sinatra cu Lauren Bacall, Sinatra cu un aer dezinvolt în gașca lui, *Rat Pack*, Sinatra în picioare lângă pian, într-un con de lumină, cu nodul de la cravata subțire lărgit, încercând să atingă o notă de mult pierdută. Și Sinatra cu Ava Gardner în anii '50: el arată lihnit, ea insașiabilă. De câte ori îi văd împreună, mi-i imaginez în pat.

Fiecare separeu are propriul minitonomat în care bagi o monedă de 25 de cenți și-ți alegi piesa favorită dintre hiturile lui Frank. Atât de multe titluri, atât de multe care conțin cuvântul „tu”. Eu și Jack Abelhammer alegem locul din colț, de sub posterul cu Frank în rolul lui Maggio în *De aici în eternitate*. Trebuie că-n ochii chelnerului, un bărbat agitat și hărțuit care are o groază de carne de vițel de care trebuie să scape, părem un cuplu obișnuit care se distrează studiind lista cu cocteiluri. (Vrăjitoria pare malefică, așa că aleg un *Night and Day*^{XLVIII}.) De fapt, și eu, și Jack suntem debusolați. Precum astronauții întorși din spațiu, ne străduim să trecem de la lipsa de gravitație din lumea e-mailurilor, unde poți spune tot ce vrei, fie că o crezi, fie că nu, la lumea reală unde cuvintele,

XLVIII „Noapte și zi” (engl.).

fiind împământate de gesturi, mâini, buze și ochi, au propria lor gravitate.

Nu l-am mai văzut până acum pe Jack fără costum. Efectul este numai cu puțin mai alarmant decât dacă ar fi fost gol pușcă. Râd și beau și râd și simt cum mă străpunge ghimpele îndoielii. Pe Jack Abelhammer îl cunosc așa cum cunoști un personaj de roman. Am nevoie să existe ca să-mi facă realitatea mai ușor de suportat, nu ca să mi-o complice.

— Așadar, ce alegeți, signora? Jack examinează meniul. Vițel cu vin de Marsala, vițel cu *mascar-pone* sau vițel cu deliciosul nostru vițel mărunțit ? Nu vă place carnea de vițel? OK, atunci avem una foarte bună, *scaloppina à la timone*.

Bagă o monedă în tonomat și degetul lui se pregătește să apese *Where or When*.

— Nu, nu ăla.

— Dar-e frumos.

— O să plâng. Am plâns când am auzit că a murit Sinatra.

— Hei, și mie îmi place Frank, dar a murit foarte bătrân. De ce-ai plâns?

Nu știu cât de mult vreau să-i împărtășesc acestui străin ceva atât de intim. Versiunea cu personajul colorat sau povestea adevărată? Tata avea o colecție de discuri de gramofon cu Sinatra pe care o ținea în servanță - ordonate în cămă-șutele lor de hârtie maro, pe un suport pentru feliile de pâine prăjită. Și pe mine, și pe Julie ne

fascinau când eram mici. Hârtia maro mirosea a oameni bătrâni, dar discurile în sine făceau ca toată lumea să pară atât de tânără. Aveau lustrul acela de abanos pe care-l au unii gândaci și o superbă etichetă mov cu scris argintiu ca o invitație la bal. La reuniunile de familie, tata îl imita întotdeauna minunat pe Sinatra: în picioare lângă o masă, scuipând cuvintele „Chic-cago, Chic-cago, oraș fără griji!”. Dar cel mai mult îi plăceau cântecele lui triste. *All the Way* și *Where or When*.

— Frank este sfântul patron al iubirii neîmpărtășite, spunea tata. Numai ascultă-l, Katharine.

— Kate ?

— Frank îi făcea fericiți pe părinții mei, spun eu studiind meniul. Sinatra era întotdeauna muzica de armistițiu în casa noastră. Puteam să ieșim din ascunzătoare când tata punea *Come Fly With Me*. Cred că voi mai lua un cocteil în loc de vițel. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai amesteca un *Love and Marriage* cu un *Strangers in the Night* t^{XLIX}

Jack apucă vârful cuțitului cu care mă joc, acum ținem fiecare de câte un capăt.

— Nimic groaznic. S-ar putea să-ți rămână un gust ciudat în gură. În cel mai rău caz, zic eu, remușcări groaznice dimineața. Ce e ăla un castel săltăreț?

— Ce castel săltăreț?

XLIX „Dragoste și căsnicie” și „Străini în noapte” (engl.).

— Un castel săltăreț. Scrie pe mâna ta. Nu am mai văzut o fată care să-și scrie pe mână din clasa a opta. Kate, poate ar trebui să te familiarizezi cu niște chestii noi, uimitoare, numite agende.

Mă uit în jos la urmele de pix de pe dosul mâinii, un semn pentru ziua lui Emily. Iată deci întrebarea: să-i spun sau să nu-i spun că sunt mamă (evident, singurul context în care acest lucru ar putea fi o revelație rușinoasă).

— Un castel săltăreț este... E un castel pe care-l umfli și pe care sari în sus și-n jos. Pentru ziua fiicei mele, trebuie să nu uit să închiriez unul. Adică, nu durează nu știu cât, dar de obicei, până-mi aduc eu aminte, e prea târziu.

— Ai un copil ?

Pare interesat, nu îngrozit.

— Doi. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Nu petrec atât de mult timp cu ei cât mi-aș dori. Emily face șase ani în iunie și se crede Frumoasa din pădurea adormită. Ben are un an și-un pic și nu stă nici o clipă locului, e... E băiat.

Jack aprobă solemn:

— E uimitor că încă se mai fabrică de-alde noi. Strict vorbind, noi, bărbații, ar fi trebuit să dispărem odată cu stegozaurii. Dar câțiva dintre noi au vrut să rămână prin zonă ca să vadă cum va arăta lumea condusă de voi.

— Mă tem că nu-mi place foarte mult să fiu ridiculizată, domnule Abelhammer.

— Să înțeleg că aceasta e latura dumneavoastră germană, doamnă Reddy.

Mai târziu, după vițel, o bucată de flanel împachetată într-un burete de brânză, urmează tiramisu, un fel de cremă de bărbierit cu migdale în ea. Mâncarea e dincolo de orice închipuire de proastă, încât savurăm deja gluma pe care o vom împărtăși în legătură cu asta. Și apoi dansăm. Dansăm mult. îmi amintesc că am și cântat, dar nu-mi vine să cred. În ce stare să fi ajuns ca să cânt în public?

**„Și totuși o voce îmi tot repetă în minte:
tu, tu, tu.**

**Zi și noapte, tu ești aceea,
Doar tu sub lună și sub soare.**

**De ești aproape sau departe, nu contează,
iubito, unde ești,**

Eu mă gândesc la tine. Zi și noapte.”

02.34: „Trezește-te, mami, trezește-te, somnoroase!”

Mă ridic panicată. îmi acopăr sânii cu mâinile și îmi dau seama că e întuneric. Emily? Aici, în New Jersey? îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că vocea vine de la ceasul deșteptător de călătorie, cel cu mesajul lui Emily înregistrat, pe care l-am primit de la ea de Crăciun. Pesemne e ora de trezire în Londra.

„Hai, mami, puturoaso, o să întârzii.”

Vocea lui Emily are o notă de mândrie față de misiunea ei: când face pe șefa, are exact vocea mamei ei.

Scrutez camera în căutarea semnelor de a- dult. Rochia e pe umeraș, pantofii sub scaun, lenjeria împachetată frumos deasupra. Jack m-a cărat la hotel, m-a dezbrăcat și m-a băgat în pat. Ca pe un

copil. Brusc, îmi dau seama cât de groaznic ar fi fost dacă ar fi fost aici când vocea lui Emily a răsunat în întuneric, întrerupându-ne din...

O, capul meu. Am nevoie de apă. în baie, aprind lumina. Lumina îmi perforează ochii. Sting lumina. Beau un pahar de apă, apoi încă unul. Nu e de ajuns. Mă bag în cadă și dau drumul la duș, lăsând apa să-mi curgă direct în gură. în drum spre pat, văd că e ceva scris pe prima pagină a pliantului hotelului. Aprind lampa de birou:

**„Unele lucruri care se întâmplă pentru prima dată
Parcă se întâmplă din nou,
...Dar cine știe Unde și Când?”**

Somn ușor, cu dragoste, Jack

10.09: Aeroportul Newark: Avionul întârzie o veșnicie. Stau întinsă pe o bancă din sala de așteptare. Ceața de dincolo de fereastră se asortează cu nebuloasa impenetrabilă din capul meu. Mă gândesc la noaptea trecută în timp ce încerc să nu mă gândesc la noaptea trecută. Infidelitate în stil Reddy: toată vina și nici urmă de sex. Minunat, Kate, de-a dreptul minunat.

Te îmbeți cu un client care te cară înapoi la hotel, te dezbracă de tot și apoi pleacă. E greu de știut cum ar trebui să mă simt: scandalizată din cauza invadării sexuale sau jignită de moarte din cauza lipsei ei? Poate că Abelhammer a fost dezgustat de faptul că sutienul nu era asortat cu chiloții sau poate că a fugit la vederea abdomenului Reddy, care după

două sarcini și o cezariană de urgență arată ca una dintre budincile de orez ale bunicii: pielea de deasupra zbârcită peste fleoșcăiala granulată de dedesubt. Una dintre problemele care apar când ești inconștientă în prezența unui potențial amant este imposibilitatea de a-ți trage buricul până se lipește de spinare, după cum te-a sfătuit antrenorul personal.

Gândul la Jack dezbrăcându-mă îmi dă senzația că întreaga mea ființă ar fi un ciorap care se rulează mătăsos în jos pe picior.

— Kate, e totul în regulă?

Momo s-a întors cu cafea neagră și ziarele britanice.

— Nu. E groaznic. Ceva noutăți?

— Doar cei din Partidul Conservator, care se omoară între ei. Și mamele cu serviciu care cedează toate nervos. Scrie că 78% ar renunța mâine la serviciu dacă ar putea.

— Ha! Nu poate fi corect. Acelea dintre noi care sunt cu adevărat stresate nu au timp să răspundă la sondaje stupide. Tu ce crezi, Momo?

Își încrețește nasul în felul ei adorabil:

— îmi pare rău, dar eu nu vreau să am. Copii. Chiar nu știu cum reușești, Kate.

— Prin compartimentare, așa reușesc. Copiii într-un compartiment, munca în altul: tot ce trebuie să faci e să ai grijă să nu se contamineze unul de la altul. E complicat, dar nu imposibil. Oricum, trebuie să faci copii. Ești frumoasă și

inteligentă și sunt destui idioți sinistri care se reproduc în lumea întreagă.

Momo dă din cap.

— Îmi plac copiii, chiar îmi plac, dar vreau să-mi văd de carieră și chiar tu mi-ai spus cum e privită maternitatea în centrul financiar. Și oricum, spune ea cu răceală, am o educație prea înaltă ca să am grijă de copii mici.

Cum să-i explic? Atâtea femei de vârsta lui Momo se uită la cele din tagma mea, care am înnebunit din cauza vieților noastre duble, și se hotărăsc să amâne cât pot de mult să aibă copii. Am văzut asta la prietenele mele. Ajung pe la treizeci și cinci de ani, intră în panică, aleg bărbatul nepotrivit, orice donator de spermă merge, descoperă că nu pot să rămână gravide, încep tratamente de fertilizare, dureroase și costisitoare. Uneori dau rezultate, de cele mai multe ori nu. Credem că am reușit să fim mai isteți decât Mama Natură, dar natura nu se numește „mamă” degeaba. Are propriul ei mod de a ne pălmui, de a ne face să ne simțim mărunți. Lumea nu se va sfârși cu o explozie, ci cu o femeie uitându-se printr-un geam la propriile ovule congelate și întrebându-se dacă va mai avea vreodată timp să le decongeleze. Încerc să ignor zgomotul aeroportului și să mă gândesc la ce înseamnă Emily și Ben pentru mine, apoi îmi adun ultimele rămășițe de energie și le revărs asupra lui Momo.

— Copiii sunt dovada trecerii noastre, Momo, acolo unde ne ducem după ce

murim. Sunt cel mai bun lucru și cel mai imposibil lucru, dar nu există altceva. Trebuie să mă crezi. Viața e o ghicitoare și ei sunt răspunsul. Dacă există vreun răspuns, atunci ei sunt răspunsul.

Momo caută în geantă și-mi dă un șervețel. Oare gândul la copii m-a făcut să plâng sau gândul că aseară nu m-am gândit la ei deloc?

în avion de la Newark la Heathrow, 20.53: Adrenalina te ajută mereu să duci la capăt o acțiune, dar în drum spre casă faptul că am fost plecată începe să se facă simțit ca o mahmureală. Acasă. Mă simt în același timp vitală pentru ei, oare cum se descurcă fără mine?, și dureros de periferică: se descurcă fără mine.

Când mă aflu în străinătate, stau în camera de hotel în fața laptop-ului și-mi verific e-mailurile folosind funcția „acces de la distanță”. Îl auzi formând numărul îndelung, undeva la capătul cel mai îndepărtat al universului. Câteva secunde de paraziți guturali, apoi bipurile care dansează step ricoșând din satelit. Acces de la distanță. Nu așa comunic eu cu copiii mei? Îi apelez de câte ori trebuie, dar altfel îi țin la distanță. De câte ori petrec efectiv timp cu Emily și Ben, câteva zile și nopți, sunt șocată de cât de vii sunt. Nu sunt fetița și băiețelul care zâmbesc timid în poza pe care tocmai i-am arătat-o lui Momo, cea pe care o țin în portofel. Au nevoie de mine așa cum au nevoie de apă sau lumină: cu o simplitate devastatoare. Nu

are nici o legătură cu teoriile despre ce ar trebui să facă femeile cu viețile lor: teorii scrise în cărți de femei care nu au avut niciodată copii sau care au avut copii, dar i-au crescut cam cum îi cresc și eu pe ai mei: prin acces de la distanță. Copiii îți schimbă sufletul: și asta nu se scrie niciodată în cărți. Stând aici, în primul rând de scaune din sala de așteptare, cu un pahar mare de gin, îmi simt organul acela absurd din piept umflat și greu ca o tărtăcuță.

Momo stă chiar lângă mine. De când am plâns în aeroport, asistenta mea a fost excesiv de grijulie. Enervată de străina asta melancolică ce s-a apucat să-i vorbească despre sensul vieții, Momo și-o dorește înapoi pe Kate cea normală, la fel ca și mine, bănuiesc..

— Kate, fac schimb cu tine: îți dau *Harvard Business Review* și tu-mi dai *Vanity Fair*,

îmi oferă un supliment a cărui primă pagină e sobră și gri.

— Sunt și poze cu Johnny Depp?

— Nu, dar e un articol foarte interesant despre ce să faci și ce să nu faci în timpul unei „prezentări chinestezice”. Ghici care e prima cerință?

— Desfă cu doi nasturi mai mult peste limita respectabilă?

— Nu, Kate, vorbesc serios. „Asigură-te că mișcările îi transmit clientului intențiile tale”.

— După cum spuneam, doi nasturi de la cămașă. (De ce mă simt oare datoare

să o scap pe fata asta frumoasă și serioasă de toate iluziile? Poate pentru că simt că e mai bine să intervin eu prima înainte să i le spulbere bărbații.)

Vizavi de noi, o brunetă tracasată îmbrăcată cu un pulover larg, roz, încearcă să-și potolească bebelușul care urlă. Se ridică și îl leagănă. Se așază la loc și încearcă să-l facă pe bebeluș să-și pună capul pe umărul ei. Într-un final, își ridică puloverul și-i oferă un sân. Costumul care ocupă scaunul de lângă ea aruncă o privire la bulgărul mamar și se repede spre toaletă.

Există o lege universală a plânsului sugarilor puțin cunoscută: cu cât disperarea și jena mamei sunt mai mari, cu atât mai tare e volumul. Și fără să mă uit înjur, pot să evaluez precis efectul pe care urletul mecanic îl are asupra tovarășilor mei de călătorie. Cabina trosnește încărcată static cu ostilitate: bărbați care vor să lucreze, bărbați care vor să se odihnească, femei care vor poate să-și savureze ultimele ore de libertate și nu vor să li se reamintească ce le așteaptă acasă, femei care sunt departe de copiii lor și se simt împunse de ghimpele vinovăției.

Pe fața mamei se citește un sentiment mult prea bine cunoscut mie. Două măsuri de scuze înnebunite („îmi pare rău pentru tot, oameni buni!”) la trei măsuri de sfidare („Și noi am plătit pentru locul nostru ca și voi, iar ea e atât de mică, ce-ați vrea să fac?”). Bebelușul nu are mai mult de două sau trei luni; un puf prevestind părul de mai târziu, fin ca

puful de păpădie, formează o aură în jurul craniului, care are rezistența și frumusețea unui ou. Când țipă, i se vede pulsul zhătându-i-se în adâncitura tâmpelilor.

— Nu, Laura, nu, puiule, mă doare, își dojenește mama bebelușul, care o trage furios de părul lung și negru.

Brusc, simt o înțepătură când mă gândesc la Ben al meu. Și el face la fel când e foarte obosit: frustrarea unui bebeluș care nu reușește să a- doarmă este echivalentă cu aceea a unui bețiv în fața unui bar încuiat.

Momo privește scena cu neînțelegerea oripilată a unui tânăr de douăzeci și ceva de ani. Mă întrebă în șoaptă de ce nu poate femeia să-l facă pe bebeluș să tacă.

— Pentru că bebelușul vrea să doarmă, dar probabil din cauza presiunii o dor urechile. Singurul mod de a egaliza presiunea este s-o convingă să bea puțin lapte, dar nu vrea să se agațe de sân pentru că e prea epuizată ca să sugă.

La auzul cuvântului „a suga”, pe Momo o trece un mic fior de silă care face să-i tresalte puloverul de lână gri Donna Karan. Spune că întreaga idee de a hrăni de la sân i se pare extrem de ciudată.

Ii spun că e chiar opusul lui ciudat.

— De fapt, s-ar putea să fie singura dată în viață când înțelegi perfect la ce e bun corpul tău. Stăteam acolo, în sala de nașteri, iar Emily mă explora și-a început să-mi curgă laptele și m-am gândit: sunt un mamifer!

— Sună *scârbos*, zice Momo.

— Nu a fost scârbos, a fost liniștitor. Ne petrecem întreaga viață încercând să controlăm ceea ce a rămas din instinctele noastre, iar acesta - cum e cântecul ăla al lui Carole King? - „O, mă faci să mă simt ca o femeie adevărată”.

N-ar fi trebuit să încep să cânt. Pulooverul Roz m-a auzit și-acum sigur crede că eram sarcastică la adresa reprezentăției ca Mama Natură în public, încerc s-o dreg zâmbindu-i conspirativ la modul: nu-ți face griji, știu cum e. Dar am uitat că sunt în uniformă. Văzându-mă în costum și cu laptop-ul, m-a luat desigur drept inamicul fără copii și-mi aruncă o privire de calibrul doisprezece.

Trebuie să încerc să dorm puțin, dar gândurile se aprind scânteindu-mi în creier ca o furtună electrică. Când mă gândesc la Jack, mă simt, cum mă simt? Mă simt cretină - cine e el, oricum, și ce vrea el de la mine sau eu de la el ? Dar cel mai mult mă simt entuziasmată, mă simt prinsă într-o ambuscadă. Există niște forțe care se strâng în jurul inimii mele și-mi strigă să ies cu mâinile sus. Uneori îmi doresc să mă predau. Dar atunci mă gândesc la copiii mei, care așteaptă precum pui de bufniță din cartea lui Ben ca mami să se întoarcă acasă de la vânătoare. A naibii carte, o știu pe dinafară.

„Și atunci puii de bufniță închiseră ochii și-și doriră ca Mama Bufniță să vină. ȘI EA A VENIT. Moale și tăcută, a zburat în picaj printre copaci până a ajuns la Sarah și Percy și Bill.

— Mami! au strigat ei, și-au dat din aripi și-au dansat, și-au țopăit în sus și-n jos pe creangă.

— CE VĂ AGITAȚI AȘA? i-a întrebat Mama Bufniță. Știați c-o să mă întorc.”

— Momo, crezi că ne mai aduc niște gin? Se pare că încă nu am pierdut legătura radio cu conștiința mea.

Cu Atlanticul sub noi, încerc să scriu un mesaj pentru Jack, care să remedieze situația.

13.05

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Cum nu sunt obișnuită să fiu dezbrăcată de un bărbat necunoscut, beată fiind...

Nu. Prea bătător la ochi. Ștergere. Încearcă tonul profesional obișnuit.

13.11

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

în urma ultimei noastre întâlniri, m-am gândit să majorăm cifra de afaceri a fondului temporar. în cazul în care mai aveți și alte dorințe... în cazul în care aveți nevoie de mine... Sunt extrem de nerăbdătoare să...

Știți că m-aș da peste cap să...

M-am gândit la câteva opțiuni care trebuie așternute...

Of, la dracu’,

13.22

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Jack, vreau doar să spun că nu-mi stă deloc în fire să mă comport cum m-am comportat aseară și sper că această deviație temporară nu va schimba în vreun fel relația noastră profesională, pe care o prețuiesc foarte mult. Am o amintire destul de vagă a evenimentelor, dar sper că nu am fost o povară prea mare pentru tine când m-ai dus înapoi în camera de hotel.

Desigur, sper că acest lucru nu va afecta în vreun fel relațiile tale cu EMF, pentru care rămâi un client foarte important.

Cu stimă, Katharine

Și pe acesta îl și trimit imediat cum ajung acasă.

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

în Statele Unite, când o femeie te sărută pe gură și te invită să o însoțești pe o insulă pustie la alegerea ta, asta are tendința să „schimbe relația profesională”¹⁴ un pic, deși poate că asta face acum parte din tehnicile de gestionare a clienților în cadrul mașterului de afaceri din Marea Britanie?

Am petrecut o seară minunată la Sinatra Inn. Te rog, nu te simți jenată în legătură cu ce s-a întâmplat în camera de hotel: am stat cu ochii închiși tot timpul, conită, mai puțin când m-ai rugat să-ți scot lentilele de contact. Ochiul stâng e mai verde.

Când m-am întors acasă, era Butch Cassidy la televizor. Kate, îți amintești sfârșitul, când Sundance și Butch sunt asediați de armata mexicană care-i așteaptă afară? Știu că nu fac bine, dar își descarcă pistoalele oricum. Pentru o clipă, am crezut că am pățit-o. Jack

*Să nu uit
Copii, castel săltăreț, jeleu în formă de
iepure, soț.*

*Să uit
Pe tine, pe tine, pe tine.*

TiilbuivioAuA Morteju/iitcrții

De câte ori se prezenta în fața Tribunalului Maternității, femeia nu părea niciodată să-și facă dreptate. Era greu să-ți dai seama unde greșea, lat-o acolo, cu toate argumentele stându-i pe vârful limbii, motive perfecte care să justifice de ce se duce la serviciu, felul în care acest lucru e bun atât pentru ea, cât și pentru copiii ei, citatul mortal din Gloria Steinem despre cum un bărbat nu e niciodată nevoit să ceară sfaturi despre cum să îmbine paternitatea și cariera. Și-apoi, de cum a intrat în boxă, justificările se transformă în cenușă în gura ei.

A crezut că are legătură cu faptul că mereu o cheamă în fața tribunalului noaptea, când e adormită și, evident, nu în cea mai bună formă psihică. Sala de judecată nu o ajuta deloc. Neaerisită, plină de lambriuri de stejar și de siluete morbide cu peruci, îmbrăcate în negru. Era ca și cum ai fi depus mărturie într-un sicriu uriaș, supravegheată de cioclii care te așteptau să-ți sapi propria

groapă. Și-l detesta pe judecător. Are cel puțin șaiszeci și cinci de ani și e foarte tare de urechi.

— Katharine Reddy, tună el, compăreți în fața Tribunalului Maternității în această seară sub acuzația că v-ați lăsat unul din copii bolnav la Londra și ați zburat în Statele Unite la o întâlnire de afaceri. Cum pledați?

O, Doamne, nu asta.

— Am lăsat-o pe Emily, care avea febră, la Londra, e adevărat, onorată instanță. Dar dacă m-aș fi retras de la prezentarea finală în ultimul moment, Edwin Morgan Forster nu m-ar mai fi lăsat niciodată să mai particip la vreo ofertă de asemenea proporții.

— Ce fel de mamă își lasă fiica singură când aceasta e bolnavă? întrebă judecătorul privind-o de la înălțime insistent și împietrit.

— Eu, dar...

— Vorbiți mai tare!

— Eu, onorată instanță. Într-adevăr, am lăsat-o pe Emily singură, dar am făcut-o știind că primește tratamentul de care are nevoie, lua antibiotice și am vorbit cu ea în fiecare zi cât am fost plecată și plănuiesc să organizez o petrecere la piscină de ziua ei și chiar cred că femeile trebuie să fie modele pentru ficele lor și... o iubesc foarte mult.

— Doamnă Shattock - avocatul acuzării e acum în picioare și o arată cu degetul - acest tribunal v-a auzit

mărturisindu-i colegei dumneavoastră, domnișoara Candace Stratton, că ați avut un sentiment de ceea ce ați numit „ușurare aproape orgasmică” atunci când v-ați părăsit familia după vacanța de la mijlocul trimestrului și v-ați întors la serviciu. Cum justificați?

Femeia râde. Un râs sumbru, amar.

— E atât de nedrept. Bineînțeles că e plăcut să fii într-un loc în care nu te urmărește tot timpul cineva strigând „mami, caca!”, nu neg. Cel puțin oamenii de la serviciu înțeleg că ești ocupată și nu-ți cer pâine prăjită, acadele sau să le ridici chiloții. Dacă e rău să te simți ușurat în asemenea situație, atunci îmi cer scuze: sunt vinovată.

— Ați zis cumva vinovată?

Judecătorul s-a ridicat din scaun.

— În apărarea mea, continuă ea, aș vrea să se ia în considerare că am construit trei castele de nisip la St David și am lăsat-o pe Emily să-mi îndeplinească bucăți de crab în păr, despre care spunea c-ar fi bijuterii de sirenă. Și-am cântat toate cântecele și-am făcut toate sandviciurile. Am făcut două tipuri în fiecare zi, deși le mâncau numai pe cele cu pâine prăjită...

— Doamnă Shattock, puteți să vă rezumați doar la a răspunde acuzațiilor? mugește judecătorul. Vinovată sau nevinovată? Activitățile la malul mării nu sunt de interes pentru Tribunalul Maternității.

Femeia își înclină capul într-o parte, iar în ochi i se poate vedea ceva

răutăcios, insubordonare aproape.

— Există cumva și un Tribunal al Paternității, domnule prezident? întrebare idioată, de altfel. Cât credeți că v-ar lua să prelucrați retroactiv muntele de dosare ? Toții bărbații care au intrat în cârciumă în drum spre casă și nu s-au întors acasă la timp pentru povestea de culcare timp de, să zicem, două mii de ani?

— Liniște! Liniște, am spus. Dacă veți continua în acest fel, doamnă Shattock, vă voi trimite în celulă.

— Sună minunat, așa aș putea dormi și eu.

Judecătorul izbește cu ciocanul în masă. Devine din ce în ce mai mare, sângele îi invadează cu purpuriu fața albă, îmbătrânită, ca o seringă care trage sânge. Acuzata, în același timp, se face din ce în ce mai mică. Nu mai mare decât o păpușă Barbie, se cațără până pe marginea boxei, unde se clatină îngrijorător pe tocurile înalte. Când începe să strige la judecător, glasul ei seamănă cu un chițait de șoricel:

— Bine, bine, chiar vreți să vă spun adevărul? Vinovată. Incredibil, nevrotic, patologic de vinovată. Uitați cum stă treaba, îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Pentru numele lui Dumnezeu, ați văzut cât e ceasul ?!

'Dnogoste,
SGngeOii

Minciuni,

Oare poți simți mirosul trădării pe trupul persoanei iubite? Sunt convinsă că Richard poate. De când m-am întors din New Jersey, a stat călare pe mine, ba cocoțat pe marginea căzii în timp ce eu încercam să înmoi amintirea călătoriei pentru a scăpa de ea, insistând să mă spele pe spate, facându-mi complimente pentru coafura pe care nu mi-am mai schimbat-o de trei ani de zile. Și privindu-mă fix, fix, de parcă ar încerca să identifice ceva care-i scapă și uitându-se apoi în altă parte când ni se întâlnesc privirile. Pentru prima dată, se simte o sfială între noi; politicoși ca doi musafiri la cină, în iulie împlinim șapte ani de când suntem căsătoriți.

În timp ce Rich încuie ușile la parter, sar în pat și simulez că dorm profund ca să evit sexul de bun-venit. Stau întinsă lângă el, cu ochii închiși, un montaj alcătuit din vină, muncă, dorință,

cumpărături defilează în spatele pleoapelor mele: pâine, prăjituri cu orez, zâmbetul lui Jack, conservă de ton, verificat nivelul de lichidități al fondurilor, suc de mere, chestii din cartofi Alphabeto (întrebat Paula), calcule în Excel, cuvântul „sărut” pronunțat cu accent american, castraveți, budincă în formă de iepuraș, jeleu verde pentru iarbă.

În zori, când eu și Richard facem în sfârșit dragoste, în timp ce copiii încep să se foiască în paturi deasupra noastră, totul e cumva zelos și posesiv, de parcă soțul meu ar acționa dintr-un instinct teritorial profund care-l îndeamnă să-și înfigă steagul și să mă revendice. Și, într-un fel, sunt recunoscătoare să fiu revendicată; e mai puțin înfricoșător decât să pornesc către un teritoriu necunoscut, cu obiceiurile lui ciudate, cu emblemele sale neștiute.

Richard e încă prăbușit peste mine când copiii intră țipând în dormitor. Prima reacție a lui Emily când vede că mamă întors este o bucurie simplă, complicată câteva secunde mai târziu de o bosumflare și de o privire *à la* Othello, dar verde. Ben e atât de încântat încât izbucnește în plâns și se lasă să cadă pe fundulețul îmbrăcat în scutec; corpul lui mititel de-abia îi poate duce intensitatea emoțiilor. Când cei doi se urcă în pat, Emily încalecă pieptul lui Rich, iar Ben se întinde pe urma umedă, în formă de cruce, pe care tatăl lui a lăsat-o pe trupul meu gol. Vă- zându-se față-n față cu

mine, începe să arate cu degetul fiecare parte a feței mele:

— Ocli.

— Ochi, bravo.

— Naz.

— Nas, bravo, Ben, ce băiat deștept. Ai învățat cuvinte noi cât a fost mami plecată?

Își așază degetul arătător, subțire ca un creion, între sâni mei.

— Și acela, tinere, spune Richard aplecându-se și îndepărtând cu blândețe mâna fiului său, este pieptul femeii, mama ta fiind posesoarea unui exemplar deosebit de frumos.

— Mami arată ca mine, nu-i așa? întrebă Emily, urcându-se pe mine și împingându-l pe Ben spre burtă, a cărei cupolă moale își mai amintește încă de vremea când i-a purtat pe fiecare.

— Ca mine, clinchetește Ben fericit.

— Ca mine, ca mine, ca mine, strigă copiii în timp ce mama dispare sub propria came și propriul sânge.

Orice femeie care a avut un copil a comis deja un fel de adulter, cred eu. Noua dragoste din cuib e atât de lăcomă încât tot ceea ce poate face cea veche este să aștepte răbdătoare, sperând să-i pice niscaiva firimituri pe care intrusul nu le-a înfulecat cu lăcomia unui cuc. Cel de-al doilea copil înghesuie și mai mult dragostea adultă în colț. Miraculos este când pasiunea totuși supraviețuiește, de prea multe ori ea murind în acei primi ani de trezit în zori.

În primele ore și zile după ce mă întorc dintr-o călătorie, îmi promit mereu că a fost ultima dată când am mai plecat. Povestea care mă ghidează în viață - că serviciul este doar una dintre alegerile pe care le-aș putea face și care nu-mi afectează copiii - este demascată, arătându-și adevărata natură: aceea de ficțiune goală. Emily și Ben au nevoie de mine și pe mine mă vor. O, îl adoră pe Richard, sigur că da, dar el este partenerul lor de joacă, partener de aventuri, eu sunt opusul. Tați e oceanul, mami e portul: adăpostul sigur unde se cuibăresc pentru a-și face curaj să se aventureze de fiecare dată din ce în ce mai departe. Dar știu că nu sunt un port; uneori, când lucrurile merg foarte prost, stau întinsă aici în pat și mă gândesc: sunt un vapor în noapte, iar copiii mei tipă ca pescărușii când mă văd trecând.

Așa că-mi scot calculatorul și mai calculez o dată. Dacă nu m-aș mai duce la serviciu, am putea vinde casa, lichida ipoteca și împrumutul pentru reparații care a scăpat de sub control atunci când am descoperit igrasia care avansa rapid și un caz grav de alunecare a casei. („Ai nevoie de consolidare, dragă”, mi-a zis constructorul. Și, la dracu*, chiar am avut.) Să ne mutăm din Londra, să cumpărăm o casă cu o grădină acceptabilă, să sperăm că Richard ar mai face rost de niște lucrări de arhitectură, să văd dacă eu aș putea lucra cu jumătate de normă. Fără vacanțe în străinătate; totul pe principiul

economisirii, să dau cu piciorul păguboasei dependențe de cumpărat pantofi.

Uneori, aproape îmi dau lacrimile imaginându-mi ce gospodină bine chibzuită și responsabilă aș putea și mi-aș dori să fiu. Dar ideea de a nu avea un venit al meu după toți acești ani mă sperie prea tare. Am nevoie să am proprii bani, așa cum am nevoie de plămâni. („Ceea ce mama ta n-a avut niciodată au fost «bani ca să poată fugi de-acasă»”, îmi spunea mătușa Phyllis ștergându-mi fața cu șervețelul ei). Și cum mi-ar fi mie, singură toată ziua acasă cu copiii? Nevoile copiilor sunt nesfârșite. Poți să-ți torni și să-ți torni dragostea și răbdarea în ei și când poți oare să zici gata? Niciodată. Niciodată nu poți să spui gata. Și ca să te pui în serviciul lor la modul acesta altruist, trebuie să îngenunchez! o parte din tine. Le admir pe femeile care pot face așa ceva, dar numai gândul la asta mă face să înnnebunesc de panică. Nu aș putea recunoaște așa ceva față de nimeni, dar cred că să renunți la muncă înseamnă să devii o persoană dispărută. Una dintre persoanele dispărute la domiciliu. Oficiile poștale din Marea Britanie ar trebui să fie pline de afișe cu femei dispărute care s-au pierdut în copiii lor și nu au mai fost niciodată văzute. Așa că atunci când cei doi copii ai mei sar pe trupul din care au ieșit țipând „ca mine”, o voce dinăuntrul meu repetă „ca mine, ca mine, ca mine”.

07.42: Iadul se dezlănțuie când încerc să ies din casă. Emily îmi aduce la cunoștință că toate cele trei rânduri de haine propuse de mine sunt inacceptabile. Noua ei culoare preferată e galben, se pare.

— Dar toate hainele tale sunt roz.

— Rozul e caraghios.

— Hai, iubita, las-o pe mama să-ți tragă fusta pe tine. Așa o fustă frumoasă.

Mă împinge de lângă ea:

— Nu vreau roz. *Urăsc* rozul.

— Emily Shattock, nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Eu credeam că împlinești șase ani anul ăsta, nu doi.

— Mami, nu e prea frumos din partea ta să zici asta.

Cum să te porți cu un copil care acum îl imită pe John McEnroe^L, iar douăzeci de secunde mai târziu optează pentru rigoarea baronesei Mary Warnock^{LI} ? Pe

L **John Patrick McEnroe Jr.**, născut pe 16 februarie 1959 în Wiesbaden, Germania, este un jucător american de tenis profesionist, fost nr. 1 mondial. În cariera sa a câștigat șapte titluri Grand Slam - 3 la Wimbledon și 4 la US Open. Este faimos pentru măiestria loviturilor și cel mai bun voleu din tenis, pentru o serie e înfruntări cu Björn Borg rămase în istorie și pentru temperamentul său aprins pe teren, care i-a făcut probleme cu arbitrii nu numai o dată.

LI **Helen Mary Warnock**, baroneasă de Warnock, DBE (*Dame Commander of the British Empire*, decorație cu ordinul Imperiului Britanic), născută pe 14 aprilie 1924, este filozof britanic și scrie despre moralitate, educație și spirit și, ca scriitoare, despre existențialism.

drum spre ieșire, strig la Rich, care nu se vede nicăieri, rugându-l să aducă pe cineva să se uite la mașina de spălat vase. Îi dau Paulei o listă cu chestii de cumpărat, plus toți banii din portofel și am grijă să-i spun „te rog” de patru ori. Apoi, exact când ajung la ușă, Emily se face grămadă la baza scărilor, plângând. Din capătul ăsta al holului, seamănă mai puțin cu o furie înaripată decât cu o fetiță foarte mică și tristă. Simt cum mă dezumflu și mânia mi se transformă în remușcare. Mă întorc și o giugiulesc, dându-mi întâi sacoul jos ca să nu mă aleg cu o dără ca de melc de mucii.

— Mami, ai văzut clădirea în Paie Stă?

— Ce să văd?

— Vreau să merg cu tine la în Paie Stă. E la America.

— O, Empire State Building. Da, iubito, mami o să te ducă acolo într-o zi când o să fii mai mare.

— Când o să am șapte ani ?

— Da, la șapte ani.

Iar fața i se înseninează pe dată, precum cerul după furtună.

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Mare adunătură de consultanți aici, în mai. Stop..

Necesită prezența de urgență a unui administrator de fonduri britanic extraordinar. Stop. Bar unde servesc stridii delicioase lângă Grand Central Station. Stop. Poți înghiți 20 de stridii? Eu nu. Stop.

14.30: Sunt la King's Cross, mă urc într-un tren spre York, pentru o conferință. Îmi dau voie să mă gândesc la Jack numai de două ori pe oră, un act de voință incredibil, ușor compromis de faptul că mi-am epuizat porția înainte să plecăm din gară. Când îmi amintesc cum îl sărutam și-apoi cum mă săruta el la Sinatra Inn, simt cum mă topesc ca metalul pe dinăuntru. Mă simt plină cu aur.

Trenul se cabrează și mugește din toate încheieturile, iar eu îmi pun toate obiectele de care am nevoie pe masă: am și eu o dată ocazia să stau jos liniștită și să mă relaxez citind ziarul. Titlul de pe a doua pagină: DE CE UN AL DOILEA COPIL ÎȚI POATE DISTRUGE CARIERA. Cu siguranță nu voi citi asta. De când s-a născut Emily, jur că în fiecare lună s-au mai făcut niște cercetări care au dovedit cum copilul îmi distruge perspectivele de carieră sau, și mai dureros, cum munca îi distruge copilului meu perspectivele. Oricum ai privi-o, ești condamnată.

Mă uit în schimb la pagina pentru femei și încep să completez un test care se numește: *Suferiți de stres ?*

Vi se pare că ați suferi de vreuna dintre următoarele ?

a/ Insomnie?

b/ Irascibilitate ?

Ce Dumnezeu s-a mai întâmplat acum?

Al naibii telefon. E Rod Task de la birou.

— Katie, am auzit că prezentarea finală cu Moo Moo a mers brici.

— Momo.

— Așa. Cred că voi două, fetele, ar trebui să rămâneți împreună și să mai puneți mâna pe niște fonduri etice.

Rod îmi spune că are nevoie de un dosar al Fundației Salinger, dar nu poate intra în calculatorul meu. Are nevoie de parolă.

— Ben Pampers.

— Pampas? Nu știam că-ți plac argentinienii, Katie.

— Ce?

— Pampas. Câmpiile din America de Sud, da?

— Nu, P A. M. P E. R. S, e un tip de...
ăăă... cosmetice.

*Când ați avut ultima dată timp să citiți
o carte ? a/ în ultima lună?*

bl Nu în ultimele ...

Telefonul din nou. E mama.

— Ești ocupată, Kath, iubita?

— Nu, e-n regulă, mamă.

Mă las pe spate, pe suportul pentru cap, și mă pregătesc de o conversație lungă. Nu prea am cum să-i spun mamei că „ocupat” nu mai înseamnă același lucru ca pe vremea ei. „Ocupat” nu înseamnă o dimineată petrecută cu mașina de spălat cu două cuve și un sandvici cu brânză și murături la prânz înainte de a merge să iei copiii de la școală. Noțiunea de ocupat a devenit

ocupată de când eram eu mică; noțiunea de ocupat a devenit mondială.

Mama crede că, dacă nu o sun eu în douăzeci și patru de ore de când m-a căutat la telefon, s-a întâmplat ceva rău. E greu să-i explic că singura șansă pe care o are să primească un telefon de la mine este când *nu se întâmplă* ceva rău. Vremea fiind predominant furtunoasă, cu momente surpriză de acalmie.

Mama îmi spune că a sunat ca să vadă cum se descurcă Emily la școală, acum că prietena ei Ella s-a mutat.

Moment penibil. Habar nu aveam că Ella s-a mutat. Nu mai știu ce se petrece la școală de când am început să pregătesc prezentarea finală.

— A, bine. Zău, a suportat totul foarte bine. Și se descurcă minunat la balet.

Intrăm într-un tunel. Pierd semnalul.

Nodul din stomac care se tot strânge mă împiedică să mă concentrez la test. Când am început s-o mint pe mama? Și nu mă refer la minciunile obișnuite între mamă și fiică: „La unsprezece cel mai târziu, nu am încercat niciodată, trei cola, dar *toată lumea* poartă așa ceva, a dormit pe podea, da, un prieten al lui Deb, nu, nu am depășit contul din bancă, la reduceri, da, un chilipir, bine, cum nu se poate mai bine”.

Nu, nu acest gen de minciuni, care sunt doar o menajare reciprocă. Când ești mic, mama te protejează de lume pentru că se gândește că ești prea mic ca să înțelegi, iar când ea e bătrână, o protejezi tu pentru că e prea bătrână ca

să înțeleagă - sau ca să mai poată fi făcută să înțeleagă. Linia vieții merge așa: vreau să știu, știu, nu vreau să știu.

Vorbesc aici despre minciunile față de mama în legătură cu prestația mea ca mamă. Ii spun că Emily a suportat bine plecarea celei mai bune prietene, deși habar n-aveam că a plecat. Aș prefera ca mama să creadă că am eșuat pe plan profesional decât că sunt o străină pentru copiii mei. Crede că am totul și e atât de bucuroasă pentru mine. Nu pot să-i spun, nu-i așa? Ar fi ca și cum ar afla că după ce Cenușăreasa s-a mutat în palatul Prințului, Prințul a pus-o din nou să curețe soba.

Hotelul Cloisters, York, 19.47: O sun pe mama. Mi se pare că nu poate să respire. Cu un impuls blând din partea mea, recunoaște că, da, nu s-a prea simțit în apele ei în ultimul timp, ceea ce, tradus din dialectul mamelor, înseamnă că nu-și mai simte nici mâinile, nici picioarele și că organele vitale sunt pe ducă. Dumnezeu!

Nici nu pun receptorul în furcă, și formez numărul surorii mele Julie, care stă la trei pași de mama. Steven, cel mai mare dintre copiii lui Julie, răspunde la telefon. îmi spune că mama se uită la *The Street*, dar că o cheamă.

Tonul lui Julie încă mă surprinde: gângureala adorabilă a surorii mele mai mici a fost înlocuită în ultimii ani de ceva încordat și resentimentar; de câte ori vorbim la telefon în ultimul timp, pare să-mi caute pricină pentru o nemulțumire prea dureroasă ca să aibă

un nume.

Eu am plecat și Julie nu. Julie a rămas gravidă și s-a măritat la douăzeci și unu de ani și a făcut trei copii până la vârsta de douăzeci și opt și eu nu. Soțul lui Julie e electrician, al meu e arhitect. Julie locuiește la un kilometru de mama și încearcă să treacă pe la ea din două în două zile, eu nu. Julie, care se pricepe la muncă manuală, mai aduce niște bani în casă făcând draperii în miniatură și bucățele de mobilă pentru o fabrică de case de păpuși din oraș, iar eu, care mă pricep la munca intelectuală, nu o fac. (De fapt, eu investesc probabil, indirect, banii clienților mei în atelierele unde sunt exploatați muncitorii din Orientul îndepărtat și care îl aduc la faliment pe angajatorul lui Julie.) Julie a fost în străinătate o singură dată, la Rimini, și a avut ghinion cu vremea, pe când mie mi se întâmplă să mă duc și de două ori pe săptămână. Și toate astea nu sunt din vina nimănui, dar eu și sora mea trăim acum într-o atmosferă de învinovățire și vinovăție.

O întreb pe Julie dacă i se pare că mama ar trebui să meargă la doctor, iar oftatul ei traversează Munții Pennine, doborând la pământ copacii în calea lui.

— Mama nu vrea să mă asculte, spune ea. Dacă te deranjează așa de tare, de ce nu vii chiar tu aici să-i spui?

Îi explic ce program ocupat am avut, când Julie intervine:

— Oricum, nu e ceva fizic. A avut niște probleme cu niște bărbați care au venit la ea acasă. Spuneau că au venit după

niște bani pe care li i-ar datora tata.

— Și de ce nu mi-ai spus ?

Din sufrageria surorii mele se aude melodia monotonă de generic a serialului *Coronation Street*. Și mie, și lui Julie ne plăcea serialul ăsta când eram mici: a fost o perioadă când ne certam îngrozitor pentru afecțiunea lui Ray Langton, un mecanic cu păr negru ondulat, până când a fost storcit sub una dintre propriile mașini. Nu m-am mai uitat la serial de douăzeci de ani.

— Ți-am lăsat câteva mesaje pe robot, Kath, îmi zice sora mea, dar nu ești niciodată acasă.

20.16: Conferința e pentru întreprinzătorii de la dot.com sau ce a mai rămas din ei. Cei care au convins centrul financiar al Londrei că pot citi viitorul, și-n final s-a dovedit că vorbeau în dodii, nicidecum nu citeau în bobi. Nu v-ar veni să credeți cât capital de risc s-a băgat în astfel de firme care urmau să vândă haine *haute couture* pe internet. Dar surpriză! Oamenii preferă să se ducă la magazin să probeze hainele. (Administratorii de fonduri femei au avut mult mai puțin de pierdut când totul a luat-o la vale. Mai pricepute la evaluarea raportului risc-recompensă, ne petrecem mult mai puțin timp decât colegii noștri bărbați cu pachete de acțiuni neîncercate până atunci. Lumea a zis că am avut noroc; eu nu sunt de acord. Cred că e ceva instinctiv: trebuie că ne place să avem niște alimente de bază în dulap

pe care să putem conta pentru a hrăni toate gurile micițe din peșteră când tigrul cu colți sabie blochează intrarea peșterii.)

În timp ce-mi desfac valiza înainte de a coborî la cină, descopăr un plic mare pe care scrie „A nu se deschide până duminică!”, cu scrisul lui Richard. îl deschid. Felicitările de Ziua Mamei. Una reprezintă amprentele mâinilor lui Ben cu vopsea roșie. Jumătate zâmbet, jumătate grimasă la gândul mizeriei pe care a presupus-o fabricarea felicitării. Cea de la Emily conține un desen cu mine în prim-plan. Port o coroană și țin o pisică verde în brațe și sunt atât de înaltă încât castelul meu pare minuscul. Înăuntru, mi-a scris: „O iubesc pe mami. Dragostea e speală îmi face inima să lucască și comoara sapară”.

Nu-mi vine să cred. Am uitat de Ziua Mamei. Mama n-o să mă ierte niciodată. Sun la recepție.

— Puteți să-mi faceți legătura cu Interflora ?

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Vii tu.la NY? Sau vin eu. Stop.

Mă gândesc la tine. Stop.

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer N-o face. Stop.

Să nu uit

Reparat mașina de spălat vase. Traversă pentru scări ? Aranjat transferul fondurilor - interzis s-o dau în bară ! Sunat Jill Cooper-Clark. Formular de

înscriere la creșă pentru Ben ? Găsit
școli pentru Emily ACUM ! Cec pentru
balet. Reamintit Rich să scoată bani
pentru dădacă. BANI PENTRU
JUANITA ! Schimbat parola
calculatorului. Ziua Paulei - un BMW ?
Bilete la concert George Michael ?
Tratament băi termale, pernă cu arome
relaxante. Sunat tata și abordat subiectul
datoriilor pe care le are. Găsit timp
vizitat mama. Cumpărat CD cu Sinatra.
Ginseng pentru memorie sau extract de
Gingko ?

CUM ejicim ahâdatâ

03.39 noaptea: Mă trezește soneria de la intrare. E Rob, vecinul nostru care locuiește la trei case mai jos de noi. Spune că a auzit un zgomot și a văzut un grup de băieți lângă mașina noastră, dar când a strigat la ei, au fugit. Richard se duce să evalueze pagubele. Geam lateral distrus complet, crăpătură în formă de fulger bifurcat pe cel din spate. Bineînțeles, alarma nu s-a declanșat. Alarma, în mod normal declanșată de respirația unei pisici, nu se activează când are loc efectiv o spargere.

Rich se duce să lipească geamurile cu scotch, iar eu încerc să sun la Prontoglass Servicii 24 din 24.

— Ne pare rău, dar va trebui să așteptați până când apelul dumneavoastră va fi preluat. Din cauza cererii foarte mari. Vă rugăm așteptați cât încercăm să vă facem legătura.

Cerere? Care cerere? E ora patru dimineața, ce dracu'.

— Dacă știți interiorul de care aveți nevoie, vă rugăm apăsați unu. Dacă doriți să vorbiți cu unul dintre operatori, vă rugăm apăsați doi.

Apăs 2.

— Vă rugăm așteptați cât încercăm să vă facem legătura, cineva vă va prelua apelul în câteva momente. Vă mulțumim că ați ales Prontoglass! Dacă doriți să vorbiți cu unul dintre operatori, vă rugăm, apăsați trei.

Apăs 3.

— Ne cerem scuze, apelul dumneavoastră nu poate fi preluat momentan. Vă rugăm încercați mai târziu!

Și mă gândesc la cât timp trebuie că se pierde în fiecare zi în acele anticamere pline de ecouri unde aștepti să-ți fie preluat apelul. Iadul nu sunt ceilalți: iad e să aștepti să ți se facă legătura cu ceilalți și să asculți în timpul ăsta șapte minute de Vivaldi cântat la nai. M-am hotărât să mă îmbrac și să mă duc mai devreme la serviciu. Asta e momentul cel mai potrivit al zilei să sun la Tokyo. Dar în timp ce-ncerc să-mi închei nasturii de la bluză în dormitorul încă scufundat în întuneric, se aude un țipăt de sus. Când ajung sus, Ben stă în picioare în pătuț protestând împotriva monstrului care l-a smuls din somn. Ca un orator, cu degetul arătător îndreptat în mod acuzator spre atacatorul invizibil.

— Știu, puiule, știu, niște oameni răi

ne-au trezit pe toți.

Ben e atât de speriat, că nu vrea să se culce la loc. îl iau în brațe și-l duc pe canapeaua aflată imediat lângă pătuț și mă întind lângă el.

— Roo, geme el, Roo.

Așa că mă ridic și-i aduc amărâtul ăla de cangur jegos și i-l pun sub braț.

Bebelușii au un punct magic între sprâncene. Dacă îi mângâi cu degetul acolo și-apoi de-a lungul nasului, li se închid ochii automat: jaluzele umane. Băiețelul meu urăște să doarmă. Somnul îl lipsește de viața care-i place atât de mult, începe să alunece în vis, ochii indigo i se golesc de gânduri. Eu stau întinsă privind crăpăturile din tavan, din jurul lustrei, unde încep să se cojească bucăți de gips. Până și tavanul meu are eczemă de la stres. îmi imaginez un deget mângâindu-mi propria frunte și, cu hainele boțindu-se în jurul trupului, mă rostogolesc într-un vis încărcat.

06.07: Richard intră în camera lui Ben ca să mă schimbe pe mine. Bebelușul e întins cât e de lat pe burtică, precum un cățeluș. Vorbim pe șoptite.

— Ți-am zis că nu e o idee bună să cumpărăm Vblvo-ul, Kate.

— Niște puști nenorociți ne sparg mașina și acum e vina mea?

— Nu, numai că în zona asta e o provocare clară, nu crezi?

— Revino-ți, Rich, nici măcar Tony Benn^{LII} nu mai crede că proprietatea

LII Anthony Neil Wedgwood Benn (născut pe

reprezintă un furt.

Râde.

— Și cine, mă rog, îmi zicea cândva că infracțiunile nu sunt decât pedeapsa meritată pentru o societate nedreaptă?

— Nu am spus asta niciodată. Când am spus-o ?

— Cu puțin înainte de a-ți achiziționa primul Golf decapotabil, doamnă Engels.

E rândul meu să râd. Încurajat, Richard începe să mă sărute pe păr și-ncepe să-mi exploreze cu mâna partea din față a bluzei. Chiar și când nu ai chef, e deconcertant cât de repede ți se întăresc sfârcurile, transformându-se în două bezele. Rich tocmai mă trage în jos, spre covorașul cu Ursulețul Winnie, când Ben se ridică brusc în fund, se uită la părinții lui cu o privire care spune „cum ați îndrăznit!” și apoi arată cu degetul spre el însuși. (Am menționat că bebelușii sunt și antisex? Ați crede că resimt ceva nostalgie după actul care i-a creat; dar nu, ei par să fie dotați cu o alarmă pentru înlăturarea amenințării unor posibili rivali și încep să plângă la comandă de parcă ar fi conectați la încheietoarea sutienului). Rich îl ia pe sus și coboară cu el pentru un mic dejun cu noaptea-n cap.

Încerc să adorm din nou, dar nu reușesc, pentru că mă gândesc la cât de mult ne-am schimbat eu și Richard. Ne-am întâlnit prima dată acum cinci-sprezece ani, la facultate. Eu protestam

3 aprilie 1925), cunoscut ca Tony Benn, fost al II*lea viconte de Stansgate, este un politician britanic din aripa de stânga a Partidului Laburist.

în fața Băncii Barclays, iar el își dechidea un cont acolo. Am strigat ceva despre Africa de Sud – cum îndrăzniți să investiți în brutalitate? – și Rich s-a apropiat de grupul nostru compact și virtuos, iar eu i-am dat un fluturaș pe care el l-a analizat cu politețe.

— Dumnezeule, sună într-adevăr îngrozitor, mi-a spus el înainte de a mă invita la o cafea.

Richard Shattock era cel mai elegant bărbat pe care-l întâlnisem. Când vorbea, mi se părea că Kenneth Branagh^{LIII} îl înghițise pe Kenneth More^{LIV}. Înarmată cu ideea că toți băieții de la școlile private sunt niște idioți cu emoțiile amputate, nu am știut ce să fac atunci când am constatat că băiatul ăsta e capabil de mai multă afecțiune decât am cunoscut eu vreodată. Rich nu voia să salveze lumea ca prietenii mei idealști; el doar făcea lumea mai bună prin simpla sa prezență în ea.

LIII Kenneth Charles Branagh (născut pe 10 decembrie 1960) este un carismatic actor și regizor de film născut în Irlanda de Nord, câștigător al câtorva premii Emmy; cel mai bine cunoscute sunt adaptările sale după piese de W. Shakespeare, de exemplu *Henric al V-lea* (1989) și *Hamlet* (1996).

LIV Kenneth Gilbert More CBE (*Commander of the British Empire*, decorație cu ordinul Imperiului Britanic), 20 septembrie 1914 - 12 iulie 1982, a fost un actor britanic de succes atât în televiziune și cinema, cât și în teatru (faimos pentru rolul său din ecranizarea BBC după romanul *Forsyte Saga*, de John Galsworthy).

Am făcut dragoste pentru prima dată șase zile mai târziu, în camera sa de la colegiu, sub acoperiș. Soarele pătrundea prin luminator ca o coloană de praf de aur în timp ce el îmi desfăcea solemn insigna cu „Cicliștii împotriva bombei atomice” și-mi spunea: „Sunt sigur că rușii vor dormi mai liniștiți, Kate, acum că știu că ai trecut testul de competență în ale ciclismului”.

Mai râsesem vreodată de mine însămi până atunci? Cu siguranță, sunetul care a răsunat în seara aceea a fost unul ruginit de când nu-l mai folosisem, un izvor blocat gâlgâind spre lumină. „Râsul tău de Bournville”, așa-i spunea Richard, „pentru că e întunecat și amar și tipic pentru nord și mă face să vreau să te mănânc”. Încă e sunetul care-mi place cel mai mult: sunetul vremurilor când eram noi.

Îmi amintesc cât de mult îi iubeam trupul, dar și mai mult felul în care-mi simțeam trupul în raport cu al lui – pentru fiecare muchie dreaptă, una curbă; vertebrele coborând pe spatele lui ca niște trepte stâncoase care duc la peștera plăcerilor. Ziuă ne plimbam cu bicicletele de-a lungul și de-a latul regiunii Fens, strigând „deal!” la fiecare pantă cât de mică, iar noaptea exploram alte teritorii.

Când eu și Rich am început să dormim împreună – și mă refer la dormit, nu la sex –, dormeam în mijlocul patului, față-n față, suficient de aproape pentru a simți respirația nocturnă și caldă a celuilalt. Sâni mei proptiți de pieptul lui, iar

picioarele, nici acum nu-mi dau seama cum reușeam, îmi dispăreau deasupra și dedesubtul alor lui precum coada unei sirene. Când mă gândesc la noi doi atunci, în pat, mă gândesc la forma unui căluț de mare.

În timp, am început să dormim cu fața spre exterior. Separarea noastră a început probabil odată cu cumpărarea primului pat dublu mare de la Heal's, pe la sfârșitul anilor '80. Și apoi, odată cu venirea pe lume a primului nostru copil, lupta pentru somn a început. Patul a devenit mai degrabă locul în care te duci la fund decât în care faci scufundări. Noi, care intram și ieșeam din starea de trezie la fel de ușor cum intram și ieșeam unul din trupul celuilalt, ne luptam acum cu îngrâncenare pentru a ne păzi locul de odihnă. Corpul meu m-a șocat prin felul în care se zbârlea la tot ce amenința să-i răpească din puțină forță rămasă. Un genunchi sau un cot rătăcite erau de ajuns pentru a declanșa un război pentru frontiere. Îmi amintesc că am început să remarc cât de tare strănută Rich, cât de ciudat de articulat. Hap-CIU! făcea. Hap-CIU!

Pe când eram încă studenți, am făcut un tur al Europei cu trenul și într-o noapte am ajuns într-un hotel mic din München unde ne-am prăbușit isterici pe pat. Părea un pat dublu, dar când am tras cuvertura s-a dovedit a fi compus din două saltele separate și unite printr-o șipcă de lemn din cauza căreia întâlnitul la mijloc devenea mai mult un efort decât

ceva inevitabil. Totul părea atât de pătruns de spiritul teuton. „Ti o să fii Germania de Est și eu o să fiu Germania de Vest”, mi-l amintesc pe Richard spunând pe când stăteam fiecare întinși în jumătatea lui de pat, sub lumina becului de pe stâlpul de-afară. Am râs atunci, dar în timp am ajuns să mă întreb dacă nu cumva patul din München era adevăratul pat conjugal: practic, lipsit de pasiune, având ca scop să toropească ceea ce Dumnezeu a unit.

07.41: După micul dejun, Ben, cu bavețica semănând cu un tablou de Jackson Pollock, e groaznic de lipicios. Paula îl dezlipește de mine când sosește Winston să mă ducă la serviciu.

— E în regulă, dragule, e în regulă, o aud pe Paula spunându-i când trag ușa după mine.

Pe bancheta din spate a lui Pegas, încerc să citesc *Financial Times* ca să mă pun la punct în vederea prezentării, dar nu mă pot concentra. Se aude muzică, un aranjament de jazz pentru pian al unei bucăți pe care aproape că o recunosc – *Someone To Watch Over Me* ? E ca și cum pianistul a spart melodia în o mie de bucăți pe care le tot aruncă în aer, urmărindu-le cum aterizează. Laitmotivurile seamănă cu sunetul făcut de cineva care amestecă un pachet de cărți. Winston fredonează, ținându-se de tema melodiei și lăsând să-i scape din când în când câte un chiuit prin care salută pianistul pentru un sunet mai

măiestrit, în această dimineață, lipsa de griji și plăcerea șoferului meu mi se par o insultă, o dojană. Vreau să înceteze.

— Crezi că am putea ocoli semafoarele de la New North, Winston, și s-o tăiem prin spate? Nu sunt sigură că ăsta e drumul cel mai scurt.

Nu răspunde la început, așteptând să se termine piesa. Apoi, când ultima coardă încă mai vibrează în aer, îmi spune:

— Știi, cucoană, acolo de unde vin eu e nevoie de mult timp ca să faci ceva brusc.

— Kate, mă cheamă Kate.

— Știu cum te cheamă, îmi zice el. Părerea mea, să te grăbești nu e decât o pierdere de timp. Dacă zbori prea repede, cucoană, treci pe lângă cuib fără să-l vezi.

Râsul meu sună mai întunecat decât de obicei.

— Ei bine, mă tem că aceasta este perspectiva mai lesnicioasă care este privilegiul șoferului de taxi...

Winston nu-mi răspunde la replica obraznică, se uită doar lung în oglindă și spune gânditor:

— Crezi că vreau să fiu în locul tău? Nici măcar *tu* nu vrei să fii în locul tău.

Pân-aici.

— Ascultă, nu te plătesc pentru psihoterapie. Te plătesc ca să mă duci la Broadgate cât mai repede posibil, o sarcină care pare să te depășească net. Dacă nu te superi, eu mă dau jos aici,

ajung mai repede pe jos.

Cât îi întind bancnota de 20 de lire și Winston se caută în buzunar după rest, începe să cânte: „Există cineva pe care-mi doresc să-l văd/Sper ca el/ Să fie cel/ Care va veghea asupra mea”^{LV}.

08.33: Sar din lift și mă lovesc direct de Celia Harmsworth.

— Ai ceva pe sacou, dragă? se strâmbă șefa de la Resurse Umane.

— Nu, de fapt, de-abia l-am luat de la curățătorie.

Arunc o privire spre umăr și văd o chestie întinsă pe tot umărul, un epolet din cerealele cu banane ale lui Ben. Nu. Dumnezeu, cum poți să-mi faci una ca asta?

— Mă minunez cum de rezști, Katharine, îmi gângurește Celia, în mod evident încântată de această dovadă suplimentară că de fapt nu rezist.

(Celia e una dintre acele fete bătrâne care adorau statutul de singura femeie într-o lume a bărbaților: înainte să apară fâțele de genul meu și să le strice monopolul, era un dezmăț să te simți drăguță.)

— Trebuie că ți-e atât de greu cu toți copiii, îmi spune ea plină de solitudine. îi spuneam lui Robin Cooper-Clark când ai fost plecată în - ce-a fost atunci ? - vacanța de la jumătatea trimestrului? - chiar nu știu cum reușește.

LV **Cântec compus de G. Gershwin și cântat de Frank Sinatra.**

— Doi.

— Pardon ?

— Doi. Toți copiii înseamnă doi, am doi copii. Cu unul mai puțin decât are Robin.

Mă întorc pe călcâie, mă duc la biroul meu, îmi dau jos sacoul pătat, îl bag în fundul sertarului. Zgomot incredibil de la fereastră. Pe marginea ferestrei, porumbeii s-au hotărât să se mute împreună. Masculul stă cu o crenguță în cioc într-o ipostază ușor tâmpă. Recunosc expresia. E privirea pe care mi-o aruncă Rich când vin acasă cu un ambalaj plat cu rafturi pe care le poți asambla în casă. Femela, între timp, e ocupată să construiască dintr-o grămăjoară de bețișoare o structură ca un grilaj, cam cât o farfurie întinsă. O, minunat, acum s-au apucat să-și facă cuib.

— Guy, i-ai sunat pe cei de la primărie să trimită șoimarul? Ai naibii porumbei, au demarat un program de reproducere.

Îmi verific gâtul în oglinda de buzunar să văd dacă am urme de mușcături de la Ben - nu, totul e-n regulă - și apoi pornesc țanțoșă spre ședința cu Robin Cooper-Clark și alți administratori importanți ai firmei unde am de făcut o prezentare. Merge remarcabil de bine. Toți ochii din încăpere sunt ațintiți asupra mea, mai ales ai nenorocitului de Chris Bunce. E clar că încep să impun respect: tactica de a mă comporta ca un bărbat, de a nu pomeni niciodată de copii etc., a dat roade.

În timp ce trec de la diapozitive la transparente, îmi dau seama brusc că

sunt singura persoană din încăpere care nu posedă penis. Nu e gândul potrivit acum, Kate. Nu putem să ne abținem de la a ne gândi la puțe într-o adunare de șaptesprezece bărbați? Și că veni vorba, chiar trebuie să se holbeze așa la mine? Mă uit în jos. Port sutien roșu Agent Provocateur cu jumătate de cupă sub o bluză albă de voal pe care am înșfa- cat-o din sertar în semiîntunericul de la patru și jumătate dimineața. Iisuse, arăt ca Pamela Anderson la Oscaruri.

11.37: Stau în toaleta femeilor, cu obrazul lipit de peretele cabinei ca să-mi calmez roșeața intensă, îmbrăcat în plăci de marmură neagră pline de stele albe, peretele arată ca o hartă a universului: mă simt ca și cum aș fi absorbită în spațiu și sunt mai mult decât fericită să mă duc acolo. Cum ar fi să dispar într-o gaură neagră pentru câteva milenii, până când se mai șterge amintirea umilirii mele în public? Obişnuiam să fumez aici când eram disperată; de când m-am lăsat, îmi repet încetișor: „Sunt puternică. Sunt invincibilă. Sunt Femeie”.

E un cântec al lui Helen Reddy de pe vremea când eram încă în școală. Îmi plăcea la nebunie faptul că avea același nume ca mine și părea, ei bine, atât de convinsă, plină de încredere că femeile pot face față oricărui lucru pe care li-l scoate viața în cale. La colegiu, când eu și Debra ne pregăteam să ieșim să ne distrăm toată noaptea, puneam la

nesfârșit discul ăsta ca să intrăm în atmosferă. Dansam prin cameră, pasându-ne păpușa *Action Man* a lui Deb. (După ce i s-a rupt un picior, Deb a zis că va trebui să-l numim *Inaction Man* „după toți tipii de nimic pe care i-am cunoscut”.)

„O, da, sunt înțeleaptă

Dar e înțelepciune născută din

durere, Da, am plătit prețul,

Dar uite cât de mult am

câștigat! Sunt puternică. Sunt

în-vin-ci-bi-lă. Sunt Femeie.”

Cred în egalitatea sexelor? Nu sunt sigură. Am crezut cândva, cu toată siguranța înfierbântată a cuiva foarte tânăr care știa absolut totul și prin urmare nimic. Era o idee frumoasă, egalitatea; nobilă, neîndoielnic corectă. Dar cum dracu’ ar trebui să funcționeze? Ar fi putut să ne dea nouă slujbe bune și concediu de maternitate, dar până să programeze un bărbat să remarce că s-a terminat hârtia igienică, s-ar fi ales praful de proiect. Femeile au în cap puzzle-ul vieții de familie, e un dat. În fiecare seară în drum spre casă, venind din centru, urmăresc femeile grăbinduse, în lumina portocalie a becurilor de pe stâlpi, cu sacose de cumpărături, echilibrând serviete sau tresărind în stațiile de autobuz ca niște jucării cu cheie care au fost întoarse prea mult.

Nu demult, prietena mea Philippa mi-a zis că ea și soțul ei au făcut un testament: Phil mi-a spus că a insistat să fie și o clauză care să stipuleze că în cazul în care ea moare, Mark promite să

le taie unghiile copiilor. El a crezut că glumește. Dar ea nu glumea.

Într-o sâmbătă târziu anul trecut, m-am întors dintr-o călătorie de la Boston și l-am găsit pe Richard în hol, gata să-i ducă pe cei doi copii ai noștri la o petrecere. Emily, cu părul nepieptănat, părea să aibă o cicatrice de la un duel pe unul din obraji – era ketchup de la prânz. Ben, la rândul lui, era îndoit de mijloc, îmbrăcat cu ceva foarte mic și cu buline portocalii pe care nu am reușit să îl identific. La o inspecție mai atentă, s-a dovedit a fi un costum al uneia dintre păpușile lui Emily.

Când i-am sugerat soțului meu că odraslele noastre arătau ca și când s-ar fi dus la cerșit la metrou, Rich mi-a zis că dacă am de gând să critic, ar fi mai bine s-o fac chiar eu.

Și da, aveam de gând să critic. Și da, am facut-o eu.

De la: Kate Reddy

Către: Candy Stratton

O zi pur și simplu minunată până acum. Tocmai mi-am arătat din greșeală sânii șefului departamentului de investiții și restului trupei. Chris Bunce m-a abordat după și mi-a zis: „Ai fost o adevărată profesionistă, Kate, cu tot ce trebuie la înaintare”. A râs ținându-se cu mâinile de burtă și mi-a zis ceva cum că o să mă pună pe pagina lui web. CARE PAGINĂ WEB?

Plus Abelhammer care mă invită la New York să facem SX.

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy

Dragă, nu-ți face griji, ai țâțe superbe. Invidia legată de penis nu mai e la modă. Bun-venit invidie legată de țâțe!

Bunce e un căcat cu ochi. Pagina lui web se numește probabil Masturbare Maximă.

Sper c-o să te vezi cu omu din NY, pare super tare.

**T detest când t porți ca 1 englezoaică.
Candida xxx**

13.11 : Prânzul cu Robin Cooper-Clark și un client nou, Jeremy Browning, la Tartuffe. Situat pe acoperișul unei clădiri cu vedere spre Royal Exchange, restaurantul oferă un anumit tip de liniște pe care, în afara unei mănăstiri, nu o poți decât cumpăra cu bani. Asta trebuie să fie liniștea care se numește de aur. Scaunele joase sunt parcă sculptate în piele de culoarea caramellei, iar chelnerii vin să te servească pe roțițe. Meniul e cât se poate de puțin pe placul meu: cotlete pentru băieți fără concesii pentru papilele feminine. Când îl întreb pe chelner dacă au salate, îmi răspunde, „*Mais oui, Madame*”, și-mi oferă ceva cu *gésiers*.

Dau din cap nehotărâtă, iar Robin tușește ușor și spune :

— Gât fript, cred.

Cum poate cineva să înghită o beregată?

Spun că aș dori salata, dar că-i rog frumos să păstreze gâturile. Pe buzele lui Robin plutește un surâs *à la* Alee Guinness⁵⁴, dar chelnerul nu e amuzat. În zonă nu se tratează decât cu oameni cu sânge fierbinte.

— Vreo legătură cu familia Reddy din Worcestershire ? mă întreabă Jeremy în timp ce Robin consultă lista de vinuri.

Clientul nostru are un pic peste cincizeci de ani, dar e într-o formă bună și o știe : bronzat la schi de la gât în sus, umeri solizi de la exerciții, mustind de succes.

— Nu, n-aș crede. Sunt puțin mai din nord.

— Din Scoția ?

1. Sir Alee Guinness (2 aprilie 1914 - 5 august 2000), actor englez, câștigător al unui premiu Oscar, care a devenit unul dintre cei mai carismatici și mai iubiți artiști ai generației sale.

— Nu, mai degrabă Derbyshire și Yorkshire. Ne-am tot mutat.

— A, înțeleg.

După ce a stabilit că nu sunt cineva pe care merită să-l cunoști și nici cineva care ar putea cunoaște pe cineva pe care merită săd cunoști, noul nostru client mă ignoră în liniște. În ultimul deceniu, țara mea a renunțat la împărțirea societății pe clase, dar aceste vești ajung foarte greu la urechile oamenilor care sunt stăpânii acestei țări. Pentru bărbații ca Jeremy, Anglia se termină încă la Hyde Park și-n rest mai e doar Scoția, unde se duc să omoare chestii în august. Nordul, această întindere imensă cuprinsă între centrul Londrei de pe malul nordic al râului Tamisa și Edinburgh, pe care e cel mai bine s-o traversezi cu avionul sau noaptea, în vagonul de dormit al unui

tren de mare viteză, e pentru ei o țară străină. E foarte posibil ca strămoșii lui Jeremy Browning să fi cucerit India, dar nu i-ai putea convinge să se ducă într-un loc la fel de îndepărtat ca Wigan, de exemplu.

Robin nu m-ar trata niciodată așa cum o face Jeremy, nu ar putea, dar Robin și-a petrecut ultimii douăzeci de ani cu Jill, care știe din instinct că snobii sunt ridicoli și că, din toate punctele de vedere, femeile sunt serioase. Îmi place la nebunie să-l privesc pe șeful meu în astfel de situații. Jovial, cu maniere de membru de club și lejer mai inteligent decât toți clienții lui, are cu toate acestea felul lui de a-i face să se simtă căpitaniii echipei care a câștigat meciul. Văzându-mă trecută pe tușă de perspectiva lui Browning asupra lucrurilor, încearcă blând, dar ferm să mă aducă înapoi în discuție:

— Uitați, Kate va fi administratorul principal al fondului. Pe ea trebuie s-o consultați în legătură cu alcătuirea portofoliilor și așa mai departe. Vă poate chiar explica mecanismele misterioase din spatele Rezervei Federale.

Și apoi, câteva minute mai târziu, când invitatul nostru își molfăie puiul de porumbel:

— Jeremy, fondurile lui Kate ne-au adus cele mai mari profituri în aceste ultime șase luni despre care se poate spune că au fost o perioadă destul de dificilă pentru capitaluri din toate punctele de vedere, tu ce crezi, Kate?

Îl iubesc pentru asta, dar nu folosește la nimic. Există un tip de bărbat care preferă oricând să trateze cu un bărbat, orice bărbat, decât cu o femeie, iar Jeremy Browning e unul dintre ei. Îl văd cum se străduiește să mă definească: nu sunt măritată cu el, e clar că nu sunt mama lui, nu am fost colegă de școală cu sora lui și e mai mult decât sigur că n-o să mă culc cu el. Așadar, întrebarea pe care și-o pune cu siguranță în timp ce mestecă la porumbel este: ce caută fata asta aici ? La ce *folosește* ea ?

Urmăresc reacția aceasta de mai bine de zece ani și tot nu am reușit s-o înțeleg. Frica de necunoscut? În definitiv Jeremy a fost trimis la o școală pentru băieți de la vârsta de șapte ani, a studiat la unul dintre ultimele colegii exclusive pentru băieți, soția sa, Annabel, stă acasă cu cei doi fii și moștenitori, iar în sinea lui consideră că orice alt comportament este un fel de crimă împotriva firii.

— Scuză-mă, pot să-mi iau vinul înapoi?

Jeremy mă trage de mânecă. Îmi dau seama că am împins paharul comeseanului meu către centrul mesei cu scopul de a preveni o răsturnare accidentală: un reflex dezvoltat în timpul meselor cu Emily și Ben.

— Vai, îmi cer scuze, când ai copii, ai mereu impresia că cineva o să răstoarne ceva.

— O, aveți copii, îmi spune el.

— Da, chiar doi.

— Bănuiesc că nu mai aveți de gând să

faceți alții.

Asta plutește în aer, presupunerea lui că fertilitatea mea e parte din fieful lui, că mă plătește ca să fiu doar a lui, nu ca să port puii unui mascul rival. îmi vine să-i întorc complimentul și să-l lovesc așa de tare pe sub masă încât să nu mai poată avea copii. Dar expresia „boașe strivite” nu dă prea bine în caracterizarea făcută unui client.

— Desigur, spun eu, îndepărtând o bucată de gât de pe-o frunză de salată, vei fi prioritatea mea numărul unu, Jeremy.

De la: Jack Abelhammer

Către :.Kate Reddy

Ca răspuns la comunicarea despre limitele de împrumut, atașez câteva gânduri despre ÎMPRUMUT. Nu sunt gândurile mele, mă tem, dar se apropie foarte mult de unele dintre gândurile mele legate de persoana care-mi administrează fondul.

Nu îți ofer un dar

Un împrumut e tot ce am;

Dar nu nesocoti oferta,

Om de la om nu primește mai mult.

O, muritorul poate împrumuta

Ceea ce alt muritor dă cu-mpumut;

Și nu se va sfârși chiar mâine,

Deși se va sfârși sigur.

Dacă moartea și timpul sunt puternice

O dragoste poate fi la fel;

Lumea va dura mult, Dar dragostea mai mult.^{LVI}

**LVI Alfred Edward Housman, 1859 - 1936,
poet și cărturar englez ale cărui poezii au**

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Mulțumesc pentru gândurile despre ÎMPRUMUT. în calitate de administrator al fondului tău, aş vrea să-ţi atrag atenţia că valoarea investiţiei poate să crească, dar să şi scadă. Piaţa e destul de slabă în acest moment, dar voi ajunge curând în State şi aş putea fi disponibilă pentru a discuta creşterea nivelurilor de expunere.

E o poezie foarte frumoasă.

K xxxxx

03.44: Mi-am lăsat copiii dormind singuri în casă şi m-am dus până la serviciu. Treabă de făcut. Nu pot să mai aştept. Nu o să-mi ia mult. Douăzeci de minute, poate patruzeci cel mult. Nici n-o să simtă că am plecat.

în birou e linişte, cu excepţia oftaturilor şi opintelilor maşinilor care fac dragoste între ele în semiobscuritate. Fără să fiu distrasă de nimic, dau randament mare; cifrele se adună sub degetele mele, o armată de furnici care mărsăluiesc în coloane. Trimit raportul trimestrial, sting ecranul şi mă furişez afară din clădire. Afară, centrul e scăldat de o lumină din zori apocaliptică - o adiere caldă de vânt, nişte gunoaie care dansează, cerul de culoarea unei tigăi. Văd un taxi, o lumină neclară galbenă la orizont. Fac cu mâna când se apropie. Nu opreşte. Alt taxi trece în viteză pe lângă

avut o influenţă notabilă asupra unor poeţi de mai târziu. Housman s-a dovedit de asemenea a fi unul dintre cei mai distinşi cărturari ai vremurilor sale.

mine, gol ca un dric. Sunt înnebunită acum. Se apropie al treilea taxi. îi ies în față ca să-l opresc. Taximetristul trage de volan ca să mă evite și-i văd prin parbriz fața lată de ciupercă turtită strigându-mi:

— Vacă proastă, nu poți dracu' să te uiți pe unde mergi?

Stau pe bordură, plângând de frustrare și milă de mine însămi, când se aude o mașină de pompieri venind în viteză pe stradă, cu vaietul acela inconsolabil. Mașina se oprește și băieții mă lasă să mă urc. Sunt atât de recunoscătoare, că uit să le spun unde merg, dar înaintăm ușor pe drumuri familiare până când ajungem la strada mea. Cu cât ne apropiem de casa noastră, văd o mulțime de oameni în fața casei.

Ies vălătuci de fum pe fereastra unuia dintre dormitoare. E fereastra lui Emily.

— Dați-vă la o parte, doamnă, ne ocupăm noi, îmi spune un bărbat.

Izbesc cu mâinile-în ușă. Strig numele copiilor, dar nu aud nimic din cauza sirenei. Nu mă aud țipând. Opriți sirena. Vă rog, poate să oprească cineva nenorocita aia de sirenă...

— Kate! Kate, trezește-te. Nu-i nimic. Nu-i nimic.

— Ce?

— Tbtul e-n regulă, iubito. Ai visat urât.

Mă ridic. Cămașa de noapte e un lințoliu de sudoare. în colovia coastelor, am o pasăre care zgârie cu ghearele să iasă.

— Am lăsat copiii singuri, Rich. Era un incendiu.

— Nu-i nimic. Zău, nu-i nimic.

— Nu, i-am lăsat singuri. Și m-am dus la serviciu. *I-am părăsit.*

— Nu. Nu, nu i-ai părăsit. Ascultă, se aude Ben plângând. Ascultă, Kate.

E adevărat. De sus se aude sirena: vaietul inconsolabil al unui bebeluș căruia îi ies dinții, un detașament de pompieri format dintr-un singur om.

21

Dumica

Zi de odihnă, cunoscută și drept ziua muncii manuale susținute. Încep prin a arunca semi- preparatele pe cale de a intra în putrefacție din congelator. (Sau „preparatele Reddy”, cum îi place cumnatei mele să le numească.) Îndepărtez o depunere ciudată de consistența algelor de pe raftul cu pahare. Arunc o bucată de parmezan care miroase a casă de oameni bătrâni. La fel și Figurinele Puiul Vesel scârboase cu care Paula hrănește copiii, asigurându-mă că le-am dosit la fundul găleții. Pentru odraslele mele delicate numai produse naturale. De câte ori trebuie să-i spun?

Umplu și golesc mașina de spălat de trei ori. Juanita, din cauza durerilor cronice de spate (de trei ani și jumătate), nu poate să care ligheanul greu cu rufe. Spălatul hainelor adulților nu intră în atribuțiile dădacei, deși Paula mai încalcă ocazional această demarcație strictă și

îmi bagă la spălat câte unul dintre puloverele care se spală doar de mână. (Mă gândesc mereu să mă plâng în legătură cu asta, în schimb, o îndosariesc la capitolul „Plângeri în așteptare împotriva Paulei”, volumul 3.)

Azi i-am invitat pe Kirsty și pe Simon pe la noi la un prânz „relaxant”. E important să te vezi cu prietenii, să-ți amintești că există și altceva în viață decât munca, să țeși pânza socială care întărește ideea de comunitate etc. E important și pentru copii să o vadă pe mami relaxată într-un context domestic, să acumuleze amintiri strălucitoare din copilărie, în loc de amintiri cu o femeie îmbrăcată în negru care iese în goană pe ușă urlând instrucțiuni.

Totul este sub control. Cartea de bucate este deschisă ca o Biblie pe pupitrul de citit curat, ingredientele sunt aliniate în formație. Am o sticlă foarte ușchită de ulei de măsline sienez cu o fundă de mătase. Port un șorț foarte drăguț de la Cath Widston cu imprimeu floral retro, care adaugă o notă ironică la rolul de gospodină din anii '50 și-n același timp marchează o distanță glumeață de servitutea domestică îngrozitoare a femeilor din generația mamei mele. Tot ce se poate. M-am gândit deja și la o vestimentație lejeră de gazdă în care să mă schimb cu câteva secunde înainte de a sosi musafirii: blugi Earl și pulover din cașmir roz de la Donna Karan. încerc să urmez

instrucțiunile pentru tartă cu foi de aluat, barba-caprei, praz și brânză cu mucegai, numai că Ben tot face ascensiuni pe picioarele mele, folosindu-și unghiile netăiate drept crampoane. De câte ori îl dau jos, începe să facă precum sirena unei mașini de pompieri.

Există oameni care-și fac singuri foi de aluat, dar aceștia fac parte din aceeași categorie cu cei care preferă sexul cu mâinile legate în dormitor: le admiri efortul și tehnica, fără a-ți dori neapărat să încerci și tu. Desfac aluatul din pachet și ung una dintre foi cu unt topit. Apoi pun o altă foaie deasupra. Foarte odihnitor. Intră Emiiy cu o buză umflată:

— Unde e Paula?

— E duminică. Paula nu vine azi, iubito. Mami și Emily or să facă niște prăjiturile minunate împreună.

— Nu vreau. O vreau pe Paula.

(Prima dată când mi-a spus asta, jur că am simțit cum o șurubelniță îmi perforează inima și, iată, nu există nimic care să se poată compara cu durerea provocată de infidelitatea primului tău născut.)

— Chiar vreau să mă ajuți cu biscuiții, draga mea. O să ne distrăm.

Prin ochii ei mari, cenușii, Emily cântărește această scenă cu mama ei jucând rolul de mamă.

— Tați a zis că pot să mă uit la *Rugrats*.

— Bine, poți să te uiți la *Rugrats* dacă te îmbraci în rochia albastră până vin Kirsty și Simon.

11.47: Totul e perfect sub control. Mă întorc la rețetă. „Amestecați sucul de lămâie și brânza cu mușgai cu sosul *béchamel* rece”. Care sos *béchamel*?

Dau pagina. „Pentru rețeta de sos *béchamel*, vezi pagina 74.” Ce? Acum îmi spun. Sună mobilul : e Rod Task.

— E un moment prost, Katie?

— Nu, deloc. *Au !* Ben, termină. Scuze, Rod. Continuă.

— Îți trimit detaliile pentru întâlnirea de mâine prin fax, Katie. Avem nevoie să pregătești o prezentare a modului de administrare a fondului din punctul de vedere al rezultatelor, al alocării activelor, al „atribuirii” și strategiei. Specialitatea ta. Tânărul Guy te-a ridicat în slăvi vineri seara, ne-a spus cât de bine te descurci ținând cont de...

— Ținând cont de ce?

— E, știi tu cum vorbesc băieții la o porție de curry.

Nu, nu știu. Mi-ar plăcea să ies împreună cu Rod și echipa vineri seara când se mănâncă mâncare indiană chiar și numai ca să-l opresc pe nemernicul ăla de Guy să-mi mai vâneze slujba, dar a trebuit să ajung acasă să citesc *Harry Potter*.

Brusc, simt un miros prevestitor de rele dinspre cuptor.

— Nu-ți face griji, Rod. Totul e sub control. Ne vedem mâine.

— Nu-ți face griji, drăguț !

Deschid ușa cuptorului și mi se dezvăluie dezastrul. Foile de aluat s-au transformat într-o pădure pietrificată. Nu

intra în panică. Gândește, Kate, gândește. Ies în goană pe ușă urlând instrucțiuni. Poate Richard să îl îmbrace pe Ben și să facă ordine în bucătărie?

12,31: Mă întorc de la supermarket. Ben e îmbrăcat, dar bucătăria arată ca o scenă din *Disney merge la Dresda*.

— Richard, credeam că te-am rugat să faci -ordine ?

Își ridică privirea din ziar plin de uimire.

— Chiar *am făcut* ordine. Am pus deja CD-urile în ordine alfabetică.

Dau un șut trenulețului Brio și-l bag sub canapea, înghesui restul jucăriilor în debara și blochez ușa cu un suport pentru uscat rufe, înlocuiesc catastrofa cu barba-caprei și brânză Gruyère cu o *quiche* cu spanac marca Marks & Spencer. Acum să fac sosul pentru salată. Sticla ușchită de ulei de măsline are un capac de ceară de neclintit. Încerc să scot capacul cu tirbușonul, dar nu mă aleg decât cu un fel de rumeguș de culoare roșie pe frunzele tinere de salată. Încerc cu dinții. Nimic. Fir-ar al dracu'. Fir-ar al dracu'. Atac capacul cu un cuțit ascuțit. Dau pe lângă sticlă și-mi cretez în schimb dosul mâinii. Arată ca o tentativă de sinucidere la beție. Caut în sertarul cu obiecte de prim-ajutor. Nu găsesc decât un plasture: Domnul Cucui. Dau fuga sus să mă schimb în vestimentația de gazdă relaxată. Mă îndes în blugii noi, dar nu găsesc nicăieri puloverul din cașmir roz de la Donna

Karan. De ce nu e niciodată nimic la locul lui în casa asta ?

12.58: Găsit pulover. Paula l-a ascuns în fundul dulapului pentru lenjerie de pat și nici nu mă mir. Pe scurt, puloverul abia a supraviețuit spălatului în mașină cu rufele copiilor. A intrat atât de mult la apă încă nu i-ar veni decât Thomasinei Tittlemouse sau lui Ally McBeal. Jos îl găsesc pe Ben îndesând restul de brânză cu mucegai în video. Emily țipă pentru că s-a blocat caseta cu *Rugrats*. Richard nu se vede nicăieri. Sună soneria.

Kirsty și Simon Bing sunt prieteni arhitecți de-ai lui Richard. Sunt de aceeași vârstă cu noi, nu au copii, doar o minunată pisică gri-albastră care plutește ca fumul printre porțelanurile japoneze din mansarda lor din Clerkenwell. Când mergem în vizită la familia Bing, îmi petrec mult timp strigând la Ben, care se târăște în sus pe scara fără balustradă, privind curios și vesel în abis. Există o tensiune mută între cei care nu au copii și aceia dintre noi care suntem cocoșați de odrasle. Înainte ca Emily să se nască, am închiriat o vilă lângă Siena cu Kirsty și Simon, iar relația noastră care se tot răcește e ocazional animată de amintirile din acea săptămână însorită. Acum, eu și Richard, dacă socializăm, avem tendința s-o facem tot cu oameni cu copii. Pentru că ei înțeleg. Nevoia subită de a furniza batiste de hârtie și pizza, de multe ori în același timp; mirosurile și reprimările de somn neprevăzute. Schimbările de

dispoziție care spulberă totul în cale ca un tanc.

Kirsty și Simon se bucură mereu când ne văd, dar cred că e cinstit să spun că atunci când își iau la revedere de la noi sunt extrem de entuziaști, un preludiu, îmi imaginez eu de fiecare dată, la explozia de ușurare pe care o vor împărtăși după ce se va închide ușa în urma noastră, iar ei vor putea să se odihnească pe canapeaua lor nepătată cu muci. Dar azi au venit ei la noi, unde practic fiecare mobilă este în primul rând o batistă mai mare. În comparație cu starea ei normală, bucătăria e imaculată, dar o văd pe Kirsty uitându-se cu o privire înțelegătoare la o jucărie solitară rămasă pe podea în mijlocul bucătăriei, iar mie, fără nici un motiv, îmi vine s-o plesnesc.

Prânzul se desfășoară bine și accept complimentele pentru tarta Marks & Spencer cu surprinzător de puțină rușine - ei bine, chiar am făcut un efort enorm ca s-o procur. Conversația cuplului Bing e foarte variată. Chiar a fost o idee bună deschiderea Marii Curți a British Museum în timpul serii? „Un experiment eșuat”, după cum spune Simon, care ar fi șocat să afle că eu am uitat unde se află British Museum.

Trecem apoi la faza de stagnare în care se află cinematografia contemporană. Kirsty și Simon au văzut un film francezesc despre două fete care lucrează într-o fabrică și au fost foarte marcați de el. Rich mărturisește că l-a văzut și el. Când a avut timp să-l vadă?

— Kate a lucrat într-o fabrică, nu-i așa, dragă ?

— O, ce interesant, spune Simon.

— Nu chiar. Capace de plastic pentru butelii de aerosoli. Foarte plictisitor, foarte urât mirositor și foarte prost plătit.

Tăcerea ușor jenantă care urmează e întreruptă de Kirsty.

— Și tu, Kate, mă întreabă ea voioasă, ce film bun ai mai văzut în ultimul timp?

— O, mi-a plăcut „Tigrul la pândă”. Fac o pauză. Și „Dragonul la pândă”.

— Ascuns, îmi șoptește Rich.

— „Tigrul ascuns”, spun eu. Mi-au plăcut... ăă... scenele chinezești. Mike Leigh e un actor foarte bun, nu vi se pare?

— Ang, îmi șoptește Rich.

— Mie îmi place *Mary Poppins*, clopoțește Emily, slavă Domnului, venind în fugă din celălalt capăt al bucătăriei, goală, cu excepția cozii de mătase verde de Mică Sirenă. Anne și Michael se duc la tatăl lor la serviciu, la bancă. E aproape de unde lucrează mami și sunt mulți porumbei.

începe să cânte tare și fals cu franchețea și lipsa de teamă a copiilor:

— „Hrăniți porumbeii, doi penny punga, doi penny, doi penny, doi penny punga.” Tu dai de mâncare la porumbei, mami?

Nu, eu chem bărbați să-i omoare.

— Da, sigur, iubita.

— Pot să vin la tine la serviciu?

— Nici nu mă gândesc.

Kirsty și Simon râd politicos. Kirsty se joacă cu bucățica de plastilină portocalie

prinsă între dinții furculiței pentru desert
și se întreabă dacă nu ar trebui să se
pregătească de plecare.

Să nu uit

*Să evit întâlniri sociale care presupun
haine curate sau mobilă curată. Listă cu
bagaje pentru EuroDisney. Pâine ? Lapte.
Traversă pentru scări. Sunat tata.
Formular de înscriere la creșă pentru
Ben. Sunat Jill Cooper-Clark!! Rățuște de
ciocolată Thorntons!*

Gât te costa?

Miercuri, 22.35: Debra mă sună acasă, ceea ce e foarte ciudat, pentru că-n ultimul timp nu prea mai vobim, doar e-mailuri. Îmi dau seama imediat după voce că ceva nu e-n regulă. Așa că o întreb cum mai merg lucrurile. Și după ce inspiră o dată adânc, începe: O, ca de obicei; Jim va fi plecat de Paște ca să încheie o afacere, iar ea trebuie să meargă cu mașina cu copiii în Suffolk la părinții ei, iar tatăl ei a avut un atac cerebral, iar mama ei se preface că s-a adaptat la situație, dar de fapt nu e așa, că nu le place să o deranjeze pe Deb pentru că ea e atât de ocupată și importantă și, desigur, ea și-ar dori să fie deranjată numai că e atât de ocupată la serviciu, unde încă se împotrivesc să o facă partener cu drepturi depline pentru că nenorocitul ăla de Pilbutt spune că ar exista „un semn de întrebare în ceea ce privește devotamentul meu”, iar ea chiar și-a câștigat, la naiba, dreptul de a deveni partener, și apoi Anka, dădaca pe

care o are de când avea Félix un an, o fură. Mi-a pomenit de furturi?

Nu, nu mi-a pomenit.

Ei bine, ca să fie cinstită, a remarcat furturile de vara trecută, dar nu și-a permis să știe, nu a vrut să știe. La început, a fost vorba doar de mici sume de bani pe care a crezut că le-a lăsat prin casă și pe care nu le-a mai găsit. După aceea au început să dispară alte chestii : un casetofon portabil, o ramă din argint pentru poze, aparatul acela digital ușchit pe care l-a adus Jim din Singapore. Toată familia, ei bine, toți au început să facă glume despre fantoma care fură lucruri, iar Deb a schimbat încuietorile de la uși cu unele mai bune. Pentru că nu poți să știi niciodată. Și-apoi, chiar înainte de Crăciun, și-a răstăcit jacheta de piele, aia frumoasă, de culoarea untului, de la Nicole Farhi, pe care și-o cumpăraseră într-un moment de inconștiență, și putea să jure că nu a lăsat-o pe undeva. A sunat la toate restaurantele la care fusese, și-a golit dulapul. Nimic. A glumit amar cu Anka, spunându-i că probabil e un caz de instalare prematură a sindromului Alzheimer, iar Anka i-a făcut un ceai cu trei cubulețe de zahăr – nu e de mirare că slovacilor le cad dinții – și i-a spus pe un ton dulce: „Ești doar puțin obosită, cred. Nu nebună”.

Așa că Debra nu ar fi aflat dacă nu s-ar fi întors într-o zi acasă, între două întâlniri cu clienții. În timp ce căuta cheile în fața ușii, s-a întors și-a văzut-o pe Anka mai jos pe stradă, împingând căruciorul lui Ruby îmbrăcată cu jacheta

de piele. Mi-a zis că s-a simțit atât de slăbită încât nu putea să se miște, dar a reușit să se ascundă în spatele lăzilor de gunoi ca să n-o vadă Anka.

Apoi, sâmbăta trecută, când Anka nu era acasă, Deb s-a dus în camera ei, ca un hoț în propria casă. Și acolo, în dulap, nici măcar ascunse în fundul dulapului, erau jacheta și câteva dintre cele mai bune pulovere ale lui Deb. Într-un sertar a găsit aparatul digital și ceasul de la bunica ei, cel care are un pește de argint în loc de minutar.

— Și ce i-ai zis?

— Nimic.

— Dar, Deb, trebuie să-i spui.

— Anka locuiește cu noi de patru ani. L-a adus pe Felix la spital în ziua în care s-a născut Ruby. E un membru al familiei.

— Membrii familiei nu-ți fură de obicei lucruri și apoi te consolează.

Sunt șocată de tonul plat al vocii prietenei mele: nu mai are nici o urmă de tărie bătaioasă.

— M-am gândit la asta, Kate. Felix e destul de stresat de faptul că eu sunt tot timpul plecată. Eczema i s-a înrăutățit... Și o iubește pe Anka, chiar o iubește.

— Revino-ți, ea e o hoată, iar tu ești șefa ei. La serviciu, nu ai tolera o situație ca asta nici o clipă.

— Pot să suport ideea că mă fură, Kate. Dar nu pot suporta ideea de a-mi ști copiii nefericiți. Oricum, destul despre mine. Ce mai faci tu?

Inspir o dată adânc și mă opresc.

— Sunt bine.

Debra e cea care închide, dar nu înainte de a mai stabili încă o dată să luăm prânzul împreună într-o zi, întâlnire pe care n-o vom respecta. O trec în agendă oricum, iar în jurul numelui ei desenez fața zâmbitoare și prostuță pe care o desena mereu Deb pe marginea foii de câte ori era menționat Iosif Stalirî, în notițele noastre comune de istorie europeană din 1983. (Una din noi trebuia să se ducă la cursuri, iar cealaltă lenevea.)

Cât te costă să plătești pe altcineva să fie mama copiilor tăi ? A calculat cineva ? Nu vorbesc de bani. înseamnă mulți bani, dar cât înseamnă celălalt lucru?

Joi, 04.05 dimineața: Emily mă trezește să-mi spună că nu poate să doarmă. Acum suntem două în situația asta. îi pun mâna pe frunte, dar febra se dovedește a fi doar agitația legată de călătoria la Disneyland-ul din Paris spre care ne vom îndrepta în cursul zilei de azi, dacă reușesc să-mi termin toată treaba. Fiica mea și-a dorit să meargă la Disneyland încă de când și-a dat seama că există cu adevărat castelul Frumoasei adormite pe care-l vedea la sfârșitul casetei video.

Acum se urcă în pat lângă mine și-mi șoptește:

— Mami, crezi că Minnie Mouse o să-mi știe numele?

Eu îi spun că sigur o să-l știe, iar fiica mea se culcușește ca-ntr-un marsupiu în partea de jos a spatelui meu și adoarme, în timp ce eu stau acolo întinsă, din ce în ce mai trează, încercând să-mi amintesc

tot ce trebuie să nu uit: pașapoarte, bilete, bani, haine de ploaie (sigur că va ploua, doar mergem în vacanță), puzzle/creioane colorate/ foi în cazul în care e blocaj în Tunelul Canalului Mânecii, caise uscate ca gustare hrănitoare, jeleuri ca mită, bănuți de ciocolată care să-i facă să se topească.

Nu zicea doamna Pankhurst ceva despre cum femeile ar trebui să înceteze să se mai comporte ca o clasă aservită bărbaților? Ei bine, am încercat, Emmeline, Dumnezeu știe cât am încercat. Dar femeile sunt purtătoare de informații care nu le lasă să se odihnească. Pe bună dreptate, în capul unei mame care se duce și la serviciu, în fiecare zi e ca la aeroportul Gatwick. Vaccinuri MMR^{LVII} (a injecta sau a nu injecta), metode de învățat copilul să citească, măsuri de încălțăminte, bagaje pentru vacanță, creșterea copiilor încropită inventiv din aripi și rugăciuni – cu toții zburând în cerc deasupra pistei și așteptând instrucțiuni suplimentare de la tumul de control. Dacă femeile nu le-ar asigura o aterizare în siguranță, atunci lumea s-ar prăbuși, nu-i așa?

12.27: Porumbelul a făcut două ouă. Eliptice din profil, sunt șocant de albe, cu o ușoară nuanță de bleu. Se pare că mama și tatăl fac cu schimbul la clocit. Privindu-i, îmi amintesc de felul în care eu și Rich veghem copiii în schimburi

LVII împotriva pojarului, creionului și rubeolei.

când unul din ei e bolnav.

Până la sfârșitul zilei, trebuie să scriu patru rapoarte, să vând un număr imens de acțiuni (din cauză că piețele par să se dizolve, strategia firmei este să aibă cât mai multe lichidități) și să cumpăr un stol de rățuște de ciocolată de la Thorntons. Plus, eu și Momo lucrăm la o ofertă pentru un alt fond etic din Italia. Și nu am vești de la Jack de azi-dimineață și-mi doresc să văd apărând în colțul drept al ecranului pliculețul care să-mi spună că el e undeva acolo, gândindu-se la mine, așa cum măgândesc și eu la el.

(Cum era înainte? înainte așteptam mesajele lui. Așteptam și așteptam. Fie așteptam, fie citeam ultimul lui mesaj sau compuneam răspunsul și-apoi așteptam din nou. Nu mă mai aflam într-o stare de conștiință, ci într-o continuă stare de așteptare. Nerăbdarea e ca o foame. Privind fix ecranul pentru a invoca materializarea cuvintelor, dorindu-mi ca el să-mi vorbească.)

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Jack, ești acolo?

De la: Kate Reddy

Către: Jack*Abelhammer

LA CE TE GÂNDEȘTI ? Vbrbește-mi, la naiba!!

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer Am spus ceva aiurea?

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer alo?

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

**Ce POATE fi mai important decât să vorbești
cu mine?**

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

**Sunt sclavul tău, slujindu-ți, se cuvine
pândindu-ți toana să-ți răsar în cale;
n-am timp trăit de-a-ntregul pentru mine și
nici dorințe n-am. Doar pe-ale tale.^{LVIII}**

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

**OK, te-am iertat. E minunat. Sonet de Bill
Gatespeare, corect ? Dar să lămurim un
lucru: dacă mai taci vreodată atâta timp, ai
încurcat-o RĂU. De fapt, ești un om mort.
Ți-o promit xxxxx**

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

**Bill Gatespeare, după părerea mea, deține
software emoțional care să se potrivească
oricărei ocazii... În ceea ce te privește,
Katharine, am încurcat-o RĂU deja. Dacă pro-
misiunea de a mă omorî înseamnă că voi
primi o vizită de la administratorul meu de
fonduri, atunci sunt pregătit să mor
bărbătește.**

**Știam că te duci la Disneyland cu copiii și m-
am gândit că ești prinsă cu pregătirile, iar
mesajele mele nu ar fi bine-venite. Încerc să
mă gândesc la tine fericită fără mine fără să
las asta să mă facă nefericit.**

**LVIII William Shakespeare, *Sonete*, trad. de
Gheorghe Tomozei, Editura Juminea, Iași,
1978, p. 71.**

N-am să cutez, gelos, să-ntreb cu teamă pe unde mergi, ci, robul tău, mă nărui în întristare, dar de bună seamă ferice-s cei cărora ziua-ți dărui.^{LIX}

Scrii atât de frumos despre copii - lecțiile de citire ale lui Emily, felul în care Ben încearcă să vorbească cu tine - încât îmi dau seama că ești o mamă minunată. Și observi atât de multe lucruri. Mama mea stătea acasă și juca bridge și bea martini cu vodcă cu prietenele ei. Era acasă toată ziua, dar nu era niciodată cu adevărat acolo pentru nici unul din noi trei. Nu mai romanța calitatea de părinte care stă acasă: poți s-o dai în bară și dacă ești aproape, și dacă ești departe.

Pentru că trăiești la mine în cap, ești foarte portabilă, știi. Mă pomenesc mereu vorbind cu tine. Partea cea mai proastă e că încep să cred că tu mă auzi.

Jack KXXXXXX

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Te aud«

LIX William Shakespeare, ed. cit., p. 71.

Sâmbătă la prânz, restaurantul Toad Hali, Disneyland, Paris

Sărut franțuzesc entuziast și o îmbrățișare pasională de la un necunoscut înalt și brunet. Din păcate, numele lui este Goofy. Cuprinsă de timiditate la vederea personajelor ei favorite de desene animate, Emily se ascunde pe după picioarele mamei ei și refuză să salute.

Câteva secunde mai târziu, Paula intră în restaurant ca un gong care tocmai a bătut, reverberând ranchiună. „A fost de acord” să vină cu noi la EuroDisney cum au fost britanicii să renunțe la India. Știu foarte bine că ușurarea de moment de a o avea aici cu mine să mă ajute nu va merita din cauza dezavantajului tactic pe termen lung.

Mi se pare că trebuie să-mi petrec tot timpul cerându-mi scuze din tot sufletul pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Îmi pare rău că Ben ne-a trezit pe toți azi-noapte cu sforăiturile, îmi pare rău că

room-service-ul e atât de lent, îmi pare rău că francezii nu vorbesc engleză. O, și am uitat să-mi cer scuze și pentru ploaie. Pentru asta chiar îmi pare rău.

Între timp, Paula stă deoparte și-mi privește abilitățile de mamă cu aerul plin de sine și mulțumit al instructorului de la școala de șoferi îndrumându-l pe elevul atâteștiutor către accidentul inevitabil.

După cincisprezece minute de stat la coadă în Toad Hali - imitații de gargui facuți din polistiren gri - ajungem la casă și Paula comandă chifteluțe de pui pentru ea, Emily și Ben. Pe motiv că puiul are toate șansele să fie antibiotice învelite în pesmet, mă hotărâsc să iau atitudine. Sugerez că ar fi mai bine ca cei mici să mănânce *quiche* în loc de asta, în cazul în care aceasta ar fi făcută din ingrediente provenind de la o fermă, și nu dintr-o eprubetă. „Dacă zici tu”, spune Paula cu veselie.

La masă, când îi ofer lui Ben porția de *quiche*, gurița lui aproape imaculată se contorsionează, devenind o tăietură plină de durere. Începe să plângă cu sughițuri, abia reușind să respire între două suspine. Familiile de francezi care stau aproape de noi, toate având *enfants* îmbrăcați în haine bleumarin sau gri de în, stând cu spatele drept și mâncându-și porția de *haricots verts*, se întorc și se uită la barbarii de anglo-saxoni. După ce ia o gură, Emily ne anunță că nu vrea *quiche* pentru că are gust de ou. Vrea chiftelile de pui. Paula nu spune „Ți-am zis eu”. În schimb îl strânge în brațe pe Ben

la modul acela extrem de liniștitor, ca și cum* nu ar fi făcut nimic rău, și-l hrănește cu cartofi prăjiți direct din farfuria ei.

(Uneori, când sunt cu Paula și copiii, am sentimentul acela pe care l-am avut în școală când trei dintre fetele din grupul meu au devenit mai apropiate aparent peste noapte. Cum de mi-a scăpat mie asta? Mie, căreia mi s-a permis mereu să merg la braț în drum spre casă cu superba Geraldine, favorita tuturor – blondă ca Farrah Fawcett, brățară în jurul gleznei, sâni –, m-am trezit înghiontită și scoasă în afara terenului, acolo unde se presupunea că voi merge la braț cu Helga – ochelari, înaltă ca oamenii din Alpi, austriacă. Făceam încă parte din grup, dar fusesem exclusă din nucleul lui și de la chicotelile de acolo a căror țintă mi se părea, din ce în ce mai mult și mai dureros, că deveneam chiar eu.)

— Emily, termină, te rog.

Em decapitează pliculețele de zahăr și le varsă peste tot pe masă. Cădem la o învoială: poate să facă un munte de zahăr pe care să poată schia brelocul ei cu Minnie Mouse, dar numai dacă-și mănâncă porția de *quiche* și trei păstăi de fasole verde. Nu, mai bine *cinci* păstăi de fasole verde. OK?

Mi-aș dori să fiu mai relaxată, dar un bâzâit din creier îmi spune că am uitat ceva. *Ce mai era ? Ce mai era ?*

19.16: La culcare, Emily e foarte agitată și vrea să-i mai spun o dată povestea cu

Paștele. E obsedată de ea de când și-a dat seama săptămâna trecută că pruncul Iisus despre care a cântat colinde de Crăciun a crescut și-a ajuns bărbatul de pe cruce. E una dintre acele ocazii când ți-ai dori să apeși pe un buton și să apară Zâna Explicațiilor și să-și fluture bagheta înțelepciunii.

— De ce a fost ucis Iisus?

Dumnezeule!

— Pentru că, pentru că oamenilor nu le plăceau lucrurile pe care le spunea el și au vrut să-l facă să nu le mai spună.

O văd pe Emily cum își stoarce mintea, căutând crima cea mai groaznică pe care și-o poate imagina, într-un final, spune:

— Nu voiau să împartă?

— Într-un fel ai dreptate, nu voiau să împartă cu ceilalți.

— După ce a murit, Iisus s-a făcut bine și s-a dus în Rai.

— Așa e.

— Câți ani avea când l-au cruciat ?

— Crucificat. Avea treizeci și trei de ani.

— Mami, tu câți ani ai?

— Am treizeci și cinci, iubito.

— Mami, nu-i așa că unii oameni pot să aibă o sută de ani?

— Da, așa e.

— Și totuși mor și ei ?

— Da.

(Vrea să-i spun că eu nu o să mor. Știu că asta vrea. Singurul lucru pe care nu-l pot spune.)

— E trist să mori pentru că nu-ți mai vezi prietenii.

— Da, e trist, Em, foarte trist, dar vor

exista mereu oameni care să te iubească...

— Mami, nu-i așa că sunt mulți oameni în Rai? Mulți, mulți de tot.

— Da, scumpo.

Lenevind în pat ca doi agnostici într-o duminică dimineată, eu și Richard am decis că atunci când vom avea copii, nu le vom oferi falsa consolare a unei vieți de apoi garantate. Fără îngerii sau arhangheli, fără harpe, fără Câmpiile Elizee pline cu acei oameni cu încălțăminte scâlciață pe care nu-i puteai Suporta în colegiu. Hotărârea m-a ținut cam trei secunde după ce fiica mea a pronunțat prima dată cuvântul „a muri”. Cum aş putea eu, care nu i-am citit povești de Roald Dahl pe motiv că erau prea crude, să-i deschid ușa cuptorului și să o invit să contemple firea pieritoare a tuturor celor pe care-i va cunoște și iubi vreodată?

— Și iepurașul de Paște e în Rai ?

— Nu, iepurașul de Paște nu e în Rai. Sub nici o formă.

— Totuși Frumoasa adormită este.

— Nu, Frumoasa adormită este în castelul ei și o s-o vedem mâine.

Întrebările lui Emily mă șochează de multe ori, dar nu atât de mult cât faptul că îmi este permis să-i dau orice răspuns vreau. Pot să-i spun că Dumnezeu există sau că Dumnezeu nu există, pot să-i spun că Oasis au fost mai buni decât Blur, deși când va fi ea destul de mare ca să-și cumpere albume, nu vor mai exista albume, iar Madonna va fi la fel de

îndepărtată ca Haydn. Pot să-i spun că Cary Grant se află într-o luptă strânsă pentru titlul de cel mai bun englez cu William Shakespeare, pot s-o încurajez să țină cu o echipă de fotbal sau pot să-i spun că sportul e ceva plictisitor, pot s-o sfătuiesc să aibă grijă cu cine își pierde virginitatea sau pot s-o informez din timp și la obiect despre contracepție. Pot să-i sugerez să se-apuce să verse un sfert din venitul ei anual într-un fond de pensii indexate cât mai curând sau să-i spun că dragostea e răspunsul. Pot să-i zic absolut orice vreau și resimt această libertate și ca pe o minune și ca pe o povară.

Când au trimis acum aproape șase ani o fetiță bebeluș cu noi acasă de la spital, au uitat să ne dea și un manual care să cuprindă sensul vieții. Mi-l amintesc pe Richard ducând-o de la mașină în casă, în scaunul ei micuț cu mâner uriaș, și așezând-o extrem de ezitant pe podeaua sufrageriei, (în faza aceea, încă mai credeam că am putea s-o frângem, neștiind că mai degrabă se va întâmpla invers.) Ne-am uitat la nica noastră și apoi unul la celălalt și ne-am gândit: „Și acum ce facem?” Ai nevoie de permis ca să conduci o mașină, dar cu un bebeluș se așteaptă de la tine să înveți din mers. Să devii părinte e ca și cum ai încerca să construiești o barcă în timp ce ești pe mare.

Ne-au dat însă ceva de la spital: o broșurică într-o mapă albastră de plastic cu mai multe desene pe pagină în care apăreau doi părinți stilizați. Părinții

stilizați își înmuiau ezitanți coturile în formă de unghi în apa pentru baie sau probau temperatura laptelui pe dosul palmelor lor stilizate. Exista și un orar pentru hrănit bebelușul, indicații despre cum să treci bebelușul de la lapte la hrană solidă și, cel puțin așa-mi amintesc, o listă cu cele mai frecvente alergii. Dar cu siguranță nu scria nimic despre cum să-ți pregătești copilul pentru momentul în care tu vei muri.

Cum mă uit la fața lui Em, în același timp radioasă și perplexă, am sentimentul acela pe care-l ai atât de des ca mamă, presiunea a sute de milioane de mame dinaintea ta, toate luptându-se cu lacrimile în timp ce copilul pune cea mai veche dintre întrebări.

— Dar *tu* o să mori, mami?

— într-o zi, da. Dar peste mult, mult timp de-acum încolo.

— Cât de mult?

— Atâta timp cât ai tu nevoie de o mămică.

— Cât de mult ?

— Până vei fi și tu mămică. Hai repede, Em. închide ochii acum.

— Maa-ma?

— Dormi, draga mea. Dormi acum. Mâine va fi o zi plină de peripeții.

Ei bine, am făcut ce trebuia? Așa le spui? Oare?

Duminică, 15.14: împreună cu Emily în montagne russe, țipetele noastre mitraliindu-ne stomacurile. închid ochii

și fac o poză Polaroid pe care s-o păstrez amintire: mă simt bine alături de copilul meu minunat. Vântul îmi bate prin păr, mâna ei strânsă în a mea. Dar nici măcar aici nu pot scăpa: e ceva legat de montagne russe care mă face să mă gândesc la *muncă*. Piața de titluri de valoare care merge în sus, sus, sus și-apoi, pac: se deschide trapa din stomac.

O, Kate, femeie proastă, *proastă*, incredibil de idioată... Dumnezeu, nu ... Am uitat să vând marți. Trebuia să vând 5% din fond - politica de la Edwin Morgan Forster este să aibă mai multe lichidități, mai puține titluri acum că piețele se dizolvă. În timp ce ajungem în vârful dealului, nordul Franței și întreaga carieră îmi defilează prin fața ochilor. Deja EMF a înghețat orice noi angajări. Persoanele redundante sunt la rând. Și cine va fi candidatul nr. 1? Să facă un pas înainte administratorul de fonduri care a uitat să vândă acțiunile clienților pentru că era prea ocupată să cumpere rățuște de ciocolată de Paște.

— Or să mă dea afară.

— Ce?

Richard ne așteaptă să ne extragem din trenuleț.

— Or să mă dea fără. Am încercat să țin minte totul și am uitat.

— Kate, ia-o mai ușor. Spune-mi încet.

— Tați, de ce plânge mami?

— Mami nu plânge, îi spune Paula, care a ieșit din mulțime și a luat-o în brațe pe Emily. Mami se simte atât de bine, că a râs până când i-au căzut lacrimile singure. Așa, cine vrea să

mănânce o clătită? Vrei cu gem sau cu lămâie? Eu o să iau cu gem.

— E în regulă dacă-i iau cu mine, Kate? mă întreabă Paula repede.

Iar eu dau din cap pentru că, în mod evident, nu pot să vorbesc. Cu Ben în cărucior și Emily ȝopăind lângă ea, Paula se îndepărtează cu copiii. Cum m-aș descurca iară ea?

16.40: Sunt mai calmă. Calmul femeii condamnate. Nu pot face absolut nimic. Băncile sunt închise pentru că e sărbătoare. Nu pot să vând nimic până marți. Nu are rost să stric restul excursiei. Mă dau jos din una dintre ceștile care dansează ale Pălărierului Nebun, când remarc un bărbat de la coadă care încearcă să-și dea seama cine sunt. E Martin, un vechi iubit. Cunoașteți senzația pe care ȝi-o induce vederea unui fost? 0 simt acum. Fantoma unei pasiuni, o batistă de mătase extrasă din inimă. Mă întorc repede cu spatele și verific curelele de la căruciorul lui Ben, deja strânse.

*Primele gânduri: Motive pentru care nu
pot fi*

recunoscută de fost

a / Port un poncho de ploaie din plastic galben cumpărat de la Disneyland Univeral Stores, care e decorat cu logo-ul Mickey Mouse și miroase a prezervativ ușor rulat.

bl Părul, uscat de dimineață cu căcatul de fohn din baia de hotel, îmi stă lipit de cap ca o bonetă uzată până la ață a unei

bătrâne de la azil.

c/ Sunt pe cale de-a fi concediată, deci nu sunt în poziția de a-i arăta cât de extraordinar de bine mi-a mers fără el.

Răz-gând

Nu mă recunoaște. NICI MĂCAR NU MĂ RECUNOAȘTE. M-am schimbat oribil și m-am zbârcit și nu mai sunt atrăgătoare pentru un bărbat cândva obsedat sexual de mine.

Peste ceața pastel a ceștilor care se învârtesc, întâlnesc privirea bărbatului, îmi zâmbește. Nu e Martin.

20.58: Luăm trenul Eurostar să ne întoarcem la Londra. Ben stă întins pe mine, pe spate. Are genele lungi și mâinile încă grăsuțe ca de bebeluș, cu gropițe de-a lungul articulațiilor degetelor precum bulele de aer din ouăle bătute. Când o să fie mare, n-o să-i pot spune cât de mult i-am iubit mâinile. Poate am să uit. Mă întind după laptop, dar bebelușul se întoarce și oftează ca și cum s-ar trezi. Oricum nu vreau să-mi verific e-mailul: aş găsi probabil o bălăcăreală de proporții nucleare din partea lui Rod și „condoleanțe” triumfătoare din partea gălbejitului Guy. Mă voi pregăti pentru soarta ce mă așteaptă ca o mamă casnică lefteră, îmi voi cumpăra hanorace kaki de penitență de la Gap. Și voi încerca să-mi amintesc cuvintele de la *Incy Wincy Spider*.

Așa că vedeți, de aceea nu am citit e-mailul de la Rod în seara aceea. Cel în care-mi spunea că totul era OK, cel în care-mi spunea că totul e mai mult decât OK

De la: Rod Task

Către: Kate Reddy

Kate, UNDE DRACU' EȘTI? Rezeva Federală a redus din nou rata. Restul echipei plină până-n gât de lichidități. Tu singura care nu ai vândut. Care-i secretul tău, geniule? Ți-o tragi cu Greenspan?

Dă-l jos pe boșorog de pe tine și întoarce-te la noi. Fac cinste c-o bere.

Numai bine Rod

24

Kctte, t/ii(ÂM.(yâtoa/Le

Birourile Edwin Morgan Forster

Marți, 09.27: Aleluia! Sunt un guru. Superba mea sincronizare cu evoluția pieței – cunoscută și ca faptul că am uitat să fac niște vânzări și am fost salvată de o reducere surpriză a ratei – mi-a dobândit statutul temporar de zeiță a biroului, îmi fac de lucru la distribuitorul de cafea, primind omagii de la colegii mei ranchiunoși, dar plini de admirație.

— Kate, cred că ai fost singura persoană care a anticipat reducerea făcută de Rezerva Federală *plus* restabilirea pieței, se minunează Gavin

Mătreață.

Îmi compun o expresie care sper să fie imaginea modestiei și mândriei discrete.

— Căcat, eu aveam 6 % lichidități. Asta ne-a costat câteva puncte, mormăie Ian cel cu fața rozalie. Iar Brian avea 15 % lichidități. Încă un cui în coșciug, bietul prost.

Dau din cap cu condescendență și compasiune și spun pe un ton relaxat:

— De fapt, eu am avut doar 1 % lichidități.

Mă bucur de gustul succesului, de înțepătura lui de șampanie pe limbă.

Chris Bunce trece pe lângă mine în drum spre toaleta bărbaților și de-abia rezistă să-mi întâlnească privirea. Momo vine la mine și mă pupă scurt și uscat pe obraz cam în același timp cu privirea lui Chris, care mi se înfige ca un harpon între umeri. În partea cealaltă a biroului, îl văd pe Robin Cooper-Clark apropiindu-se cu un zâmbet amuzat, de parcă el ar fi episcopul, iar eu un tânăr și grozav ajutor de paroh.

— Iar în a treia zi a înviat, îmi spune Robin. Măi, măi, măi, doamnă Reddy, cine zice că Paștele și-a pierdut complet semnificația?

Știe. Știe. Sigur că știe, cum naiba. Cel mai deștept bărbat din sistemul solar.

— Am avut foarte mare noroc, Robin. Alan Greenspan a dat la o parte piatra de mormânt.

— Ai avut foarte mare noroc, Kate, și

ești foarte bună. Oamenii buni merită un mare noroc. Apropo, ți-a zis Rod că avem nevoie să te duci la Frankfurt?

Așezându-mă la birou, simt că practic plutesc, nu am nevoie de scaun. Scanez cursul valutar, verific piețele, apoi îmi verific e-mailurile. Zâmbesc văzând că în capul inbox-ului mă așteaptă două de la cele mai dragi prietene ale mele.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy, EMF încerc disperată să găsesc altă dădacă. Anka a plecat în goană când am confruntat-o în legătură cu obiectele furate. Mama lui Jim a venit din Surrey ca să ne ajute un timp, dar trebuie să plece vineri. Ajutor!!!! Vreo idee? Majoritatea candidatelor cer mașină, restul au 37 de ani, cu tulburări acute de personalitate și cer un salariu similar cu al editorului de la *Vogue*.

Motiv sA renunț la serviciu: pentru că nu-mi mai permit sA mA duc la serviciu!

Când o sA ajungem și 1A partea distractivA a vieților noastre? Bucata unde spui „A! Deci pentru asta m-am zbatut și m-am chinuit atât Prânz joi?????

PS: Trebuie sA imprim mai mult optimism viziunii mele asupra vieții. Știu cA existA oameni care trAiesc într-o sArAcie oribilă, fără încAlțAminte etc.

De la: Kate Reddy

CAtre: Debra Richardson

Ei bine, sunt BUCUROASĂ cA a plecat. Foarte bine ai făcut. O sA găsești curând pe altcineva, nu intra în panicA! Australiencele sunt foarte bune, am auzit. O sA-ți trimit numere de la agenții și o s-o întreb pe Paula dacA nu cunoaște pe cineva care-și cautA de lucru. Azi sunt cea mai tare la serviciu.

Noroc chior.

Dacă ești în stare să te întâlnești cu Triumful și Dezastrul

Și să-l vinzi pe al doilea ca și cum ar fi primul, ATUNCI te poți numi Femeie, fata mea!

Și recompensa ? Deplasare în Germania cu o companie aeriană cu zboruri ieftine care se numește Go sau Slo sau No sau ceva de genul. Auf Wiedersehen Pet. Putem reprograma prânzul?

Pare rău, cu toată dragostea K xxxxx

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy Baga-mi-aș. Sunt gravidă.

MA uit imediat în partea cealaltă a biroului, unde stă Candy. Remarcându-mi privirea, ridică ochii dintre hârtii și-mi face scurt cu mâna. Îmi face cu mâna ca un copil, amuzant și trist în același timp.

Candy e gravidă. Nu i-a întârziat doar, ci e gravidă. În patru luni și jumătate, cel puțin potrivit celor de la clinica din Wimpole Street unde s-a dus ieri. De câțiva ani ciclul îi e destul de neregulat, de la pastile, cel mai probabil, și nici nu a remarcat nimic neobișnuit, în afară de faptul că s-a îngrășat puțin și că sânii i-au devenit mai sensibili, lucru pe care l-a pus pe seama unor partide de sex mai ambițioase cu Darren, specialistul în coborâri pe părții abrupte de la Ministerul de Finanțe, în timpul ultimei excursii la schi.

— O să scap de el.

— Bine.

Suntem la Comey and Barrow,

cocoțate pe scaunele noastre obișnuite cu vedere spre arenă, unde e locul patinoarului pe timp de iarnă. Candy bea un pahar de șampanie, eu o sticlă de apă Evian.

— Kate, nu te face că ești de acord când de fapt nu ești.

— Vreau să spun doar că te voi susține, indiferent ce decizie iei.

— Decizie? Nu e vorba de o decizie, dragă, e un dezastru absolut.

— Cred doar că, ei bine, un avort la momentul ăsta nu e chiar plăcut.

— Și să crești un copil singură timp de douăzeci de ani e plăcut?

— Nu e imposibil și ai treizeci și șase de ani.

— Marți fac treizeci și șapte chiar.

— Păi, nu prea mai ai timp.

— O să scap de el.

— Bine.

— Ce e?

— Nimic.

— Știu eu ce-nseamnă „nimic” la tine, Kate.

— Cred că s-ar putea să regreti, atâta tot.

Strivește mukul de țigară și-și aprinde alta.

— E un loc în Hammersmith. Nu e ieftin, dar le fac foarte târziu, fără întrebări.

— Bine. O să vin cu tine.

— Nu.

— Nu te las să te duci singură.

— Nu e o petrecere pentru sărbătorirea nașterii bebelușului, e un

avort, la naiba.

Studiez fața prietenei mele.

— Și dacă plânge?

— Ce dracu', Katie, ești vreo adeptă fanatică pro-viață ?

— Se știe că fătul poate plânge în acest stadiu al dezvoltării. Știu că ești puternică, dar pe mine asta m-ar omorî.

— Ne mai aduceți un rând ? îi face ea semn barmanului. Așa, continuă, explică-mi.

— Ce?

— Despre copii.

— Nu pot. Trebuie s-o simți chiar tu.

— Haide, Kate, poți vinde orice oricui. Încearcă.

Expresia de pe fața ei. Expresia Candy tipică, sfidătoare și rănită în același timp, expresia unui copil de șapte ani care a căzut din copacul în care i s-a spus să nu se urce și nu vrea să plângă, deși doare rău. Îmi vine să o strâng în brațe, dar mai degrabă ar respinge o îmbrățișare decât să admită cât de multă nevoie are de așa ceva. Singurul fel în care o pot convinge să cumpere ceva este să o fac să i se pară ca e o ocazie pe care ar fi nebună s-o rateze.

— Știi, alea două zile în care mi-am născut copiii...

Aprobă din cap.

— Ei bine, dacă aș putea păstra doar două zile din viața mea, pe alea le-aș păstra.

— De ce ?

— Groaza și uluirea.

— *Groaza și uluirea ? Candy dă*

drumul unuia dintre râsetele ei răutăcioase. Nu poți să fumezi, să bei, să te distrezi nopțile, țâțele tale seamănă cu două rozătoare moarte, ai păsărică mai largă decât Tunelul Olandei și ea îmi spune de groază și uluire. Iisuse, care sunt celelalte bucurii, mamă ?

Nu-i rost de încheiat vreo afacere.

— Trebuie să plec acum, Când. Trimite-mi data și ora și ne vedem acolo.

— O să scap de el.

— Bine.

Pitica zi de școciid

08.01:

— OK, Emily, hai să mergem. Repede. Mami o să întârzie. Cutia cu mâncarea de prânz? Bun. Cărțile de la bibliotecă? Nu. Nu pot să-ți fac codițe împletite. Pentru că nu pot. Dinții? Of, Doamne. Repede, spală-te pe dinți. Grăbește-te. Și scuipe pâinea prăjită pe care o ai în gură. Nu e pâine? Nu ai voie să mănânci ou de Paște... Păi, tati nu trebuia să-ți spună asta. Nu sunt groaznică. OK, să mergem.

Prima zi de școală după vacanță și copiii sunt la fel de agitați și febrili ca poneii înainte de un concurs hipic. Emily vorbește peltic și stâlcit ca un bebeluș, ca de fiecare dată după absența mea sau înainte de a pleca din nou. Mă înnebunește.

— Mama, de cine-ți place cel mai mult din *Ursu** și casa mare și albastră ?

— Nu știu, ăă... de Tutter.

— Dar Ojo e cel mai frumos.

Emily e cuprinsă de deznădejde și nesiguranță văzându-se astfel înșelată.

— Nu e obligatoriu ca oamenilor să le placă aceleași lucruri, Em. E bine să-ți placă lucruri diferite. De exemplu, lui tati îi place de caraghioasa de Zoe de la emisiunea de dimineață, iar lui mami nu-i place deloc de Zoe.

— Nu o cheamă Zoe, o cheamă Chloe, spune Richard fără să se deranjeze să ridice privirea de la televizor. Și, ca să știi și tu, Chloe are diplomă de antropolog.

— Și de-aia simte nevoia să vină dezbrăcată de la brâu în sus?

— Dar, mama, de ce nu-ți place de Ojo?

— Îmi place de Ojo, Em, cred că e absolut extraordinar.

— Nu e dezbrăcată, are doar niște sâni deosebit de fermi.

— Nu e băiat. Ojo e *fetiță*.

08.32: O împing pe Em spre ieșire, când își face apariția în hol Rich, încă în tricou și boxeri, și mă întreabă când ar fi bine să se ducă la cursul de cinci zile de degustare de vinuri din Burgundia.

Burgundia? Cinci zile? Să mă lase singură cu copiii și cu piețele care se cabrează mai ceva decât montagne russe-ul de la Disneyland?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi așa ceva acum, Rich. De unde Dumnezeu ți-a venit așa o idee?

— De la tine. A fost cadoul tău de Crăciun pentru mine, Katie. Îți amintești?

O, Doamne, acum îmi amintesc. Un moment de vină intensă deghizată în generozitate. Trebuie să învăț să mi le

reprim până când impulsul dispare, îi spun lui Rich că o să mă gândesc, zâmbesc și clarez întrebarea la categoria: „de dat uitării”.

În mașină, Emily lovește cu picioarele în spatele locului de lângă șofer cu o furie dezlănțuită. Nu are rost să o cert; nici nu-și dă seama ce face. Uneori sentimentele unui copil de cinci ani sunt pur și simplu prea mari pentru trupul lui.

— Mamă, am o idee.

— Ia spune-mi, draga mea.

— Ce-ar fi dacă weekendurile ar fi săptămâni și săptămânile ar fi weekenduri?

În timp ce aștept să se facă verde, am senzația că ceva îmi răcăie pieptul, ca și cum aș avea o pasăre înăuntru care încearcă să scape.

— Atuncea toate mămicile și tăticii ar fi cu copiii lor mai mult.

— Emily, te rog să vorbești corect. Nu mai ești un bebeluș.

Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare și mă uit în altă parte.

— Mami, mă doare burtica. Mami, mă duci tu la culcare diseară? Mă duci?

— Da, îți promit.

Nu-mi dau seama ce a fost în capul meu când am lăsat-o pe Alexandra Law, Stareța Maicilor Superioare, să mă înscrie în Asociația Părinților și Profesorilor. Nu, de fapt, nu e adevărat, știu exact ce a fost în mintea mea: că voi putea pretinde timp de o oră, într-o sală de clasă prost luminată și supraîncălzită,

că sunt o mamă ca oricare alta. Când președintele pomenește de Roy, portarul care lipsește, vreau să pot zâmbi ca o cunoscătoare. Vreau să mârâi când cineva pomenește de serbarea de vară – e *deja* acea perioadă a anului! – și vreau să respir acel aer închis al tovărășiei. Și apoi, după ce vom fi votat să strângem bani pentru cumpărarea de calculatoare și pentru planuri de îmbunătățire a sălii de sport, vreau să-mi încleștez degetele pe un pahar alb de plastic conținând o băutură portocalie cu bulbuci și să refuz un HobNob, arătând cu subînțeleles spre talie și apoi să zic, „O, o să iau unul totuși!”, ca și cum să cedez în fața unui biscuit cu ciocolată ar fi lucrul cel mai inconștient și mai excitant pe care l-am făcut de mult timp.

Dar, să fim realiști, ce șanse aveam eu să ajung la ședința cu părinții, la ora 18.30, într-o miercuri seară? Alexandra definise 18.30 ca fiind „după serviciu”, dar ce fel de serviciu îți permite să pleci înainte de 18.30 în zilele noastre? Profesorii pot, evident, dar până și profesorii au de corectat teancuri de lucrări cât Himalaya de înalte. Pe vremea când eram copil, erau tați care ajungeau acasă la timp pentru cina în familie, tați care, în lunile de vară, tundeau gazonul cât era încă lumină și udau mazărea la apusul soarelui. Dar acele vremuri – vremurile când se muncea pentru a trăi și nu se trăia pentru a munci – par așa de îndepărtate, undeva pe un tărâm unde asistentele călătoreau din oraș în oraș cu

automobile Moris Traveller, iar televizoarele străluceau precum jarul. Nu știu pe nimeni la birou care să mănânce cu copiii în timpul săptămânii.

Nu, chiar a fost nerealist din partea mea să mă înscriu și iată-mă trei luni mai târziu că încă trebuie să mă duc la unica sedință. Așa că atunci când o las pe Emily la școală, încerc să evit o întâlnire cu Alexandra Law. Ușor de zis, greu de făcut. E mai greu s-o eviți pe Alexandra decât Turnul NatWest.

— O, Kate, ai venit...

Se năpustește spre mine din partea opusă a încăperii. În dimineața asta poartă o rochie atât de înflorată încât pare să se fi ciocnit cu toată viteza de un fotoliu.

— Ne gândeam să trimitem o patrulă să te caute. Ha-ha-ha ! Tot cu normă întreagă lucrezi ? Vai, Doamne. Nu știu cum reușești. O, Diane, chiar îi spuneam că nu știm cum reușește, nu ești de acord?

Diane Percival, mama lui Oliver, coleg de clasă cu Emily, îmi întinde o mână subțire pe al cărei arătător poartă un safir de mărimea unei verze de Bruxelles. Recunosc imediat genul. Una dintre acele neveste, încordate ca niște arcuri, care-și fac o carieră cu normă întreagă din a se menține în formă pentru bărbații lor. Merg la sală, merg la coafor de două ori pe săptămână, poartă machiaj complet și când joacă tenis, iar când toate astea nu mai sunt de-ajuns, se supun de bunăvoie bisturiului. „Femeile

astea bogate și casnice fac jogging ca să supraviețuiască”, spune Debra și are dreptate. Femeile astea nu sunt îndrăgostite, sunt îngrozite: îngrozite că dragostea soțului le va scăpa printre degete și va ateriza pe vreo copie a lor mai tânără.

Ca și mine, se ocupă de administrarea activelor, dar activele mele sunt cea mai mare parte a resurselor lumii, pe când ele au un singur activ, ele însele – un produs minunat, dar aflat în pericol de a aduce venituri din ce în ce mai scăzute. Nu mă înțelegeți greșit. Când va veni momentul, și eu îmi voi întinde pielea de pe gât până-n spatele urechilor și, la fel ca toate Dianele din lume, o voi face ca să plac cuiva: singura diferență este că acel cineva voi fi eu. Oricât de mult mi-aș dori uneori să nu fiu Kate, chiar nu-mi doresc deloc să fiu Diane.

Asta e de fapt prima dată când vorbesc efectiv cu Diane Percival, dar asta nu mă împiedică să-mi fie complet antipatică. Diane este mama care trimite mesaje. Mesaje în care-ți invită copilul să se joace cu alți copii la ea acasă, mesaje în care-i mulțumește copilului tău că a venit la ea acasă să se joace cu alți copii. (Pentru nimic, zău.) Săptămâna trecută, într-o explozie spectaculoasă de mesaje trimise din dorința de a-i pune pe ceilalți într-o poziție nefavorabilă, Diane a trimis un mesaj din partea lui Oliver, mulțumindu-i lui Emily pentru o invitație la ceai. Ce fel de viață trebuie să ai ca să ți se pară normal să trimiți un mesaj în

care să confirmi un eveniment de-o importanță minoră, eveniment care va consta în crochete de pește și mazăre și care încă nu a avut loc? Lipsite de ierarhia dintr-un birou, multe dintre mamele de la școala fiicei mele s-au apucat să inventeze teste fără sens al căror unic scop este să fie picate de mamele care au lucruri mai bune de făcut.

— îți mulțumesc pentru mesajul de mulțumiri, de-abia aștept să primesc mesajul tău în care confirmi primirea mesajului meu. Mulțumesc și cară-te dracului.

Hotel Novalis, Frankfurt, 20.19: La naiba. Până la urmă n-o s-o duc eu la culcare pe Emily în seara asta. Întâlnirea cu clientul german a fost reprogramată pentru mai devreme și a trebuit să mă urc în primul avion. A mers cât de bine se putea. I-am îndrugat verzi și uscate și cred că am mai obținut câteva luni, timp în care am putea face ca fondul să fie profitabil.

La hotel, îmi pun un pahar generos de alcool și tocmai mă pregătesc să intru-n cadă când sună telefonul. Dumnezeuule, acum ce mai e? Pentru prima dată în viața mea, răspund de la telefonul din baie: un aparat de culoare bej, agățat pe perete lângă suportul pentru prosoape. E Richard. Vocea îi e schimbată.

— Draga mea, mă tem că am vești proaste. Tocmai a sunat Robin.

Moa/rte.a unei k/iQk/ie

Jill Cooper-Clark a murit liniștită, acasă, în primele ore ale dimineții de luni. Avea patruzeci și șapte de ani. Diagnosticată imediat după ce copiii au terminat școala vara trecută, cancerul i-a răvășit trupul ca un incendiu în pădure. Chirurgii au fost primii, urmați de o echipă de intervenție de farmaciști și radioterapeuți, toți încercând să stăvilească incendiul. Dar cancerul a fost de nepotolit - sâni, plămâni, pancreas. A fost ca și cum energia lui Jill - ea a fost persoana cea mai plină de energie pe care am cunoscut-o vreodată - era folosită împotriva ei, ca și cum forța vitală însăși putea fi deturnată și reinvestită în unicul scop al morții. Ultima dată când am văzut-o a fost la petrecerea de la Edwin Morgan Forster, o sindrofie de catralioane de dolari cu temă arabă, cu nisip adevărat și o cămilă furioasă. Cu un turban pe cap care să-i ascundă smocurile de păr rămase, Jill m-a făcut să râd, ca de obicei.

— Spintecă și dă foc, Kate, nu ți-ar veni să crezi cât de primitiv este tratamentul. Mă simt ca un sat medieval pe care-l distrug din temelii. Numai că oricine ar prefera să fie prădat de vikingi decât de un oncolog, nu crezi?

Înainte de tratament, Jill avea un păr des, arămiu, cu bucle elastice, și acel ten celtic ca spuma laptelui cu un praf de scortişoară, pistruii. Cele trei nașteri - toți băieți zdraveni - nu au reușit să îngreuneze trupul de iepșoară al fostei atacante la *netball*^{LX}. Robin spunea că dacă vrei să vezi ce poate soția lui, trebuie să-i vezi reverul la tenis: exact când credeai că totul s-a terminat, că e imposibil să lovească mingea, ea se „deznoda” și ți-o strecura drept în teren. Am privit-o făcând asta pe proprietatea familiei Cooper-Clark din Sussex, acum două veri, iar când lovea mingea, Jill lăsa să-i scape un sfidător, vesel, „HaCred că ne-am așteptat cu toții să facă același lucru și-n meciul cu cancerul.

În urma lui Jill au rămas cei trei fii ai ei și soțul care tocmai a coborât din lift. Aud răpăitul elegant al pantofilor lui negri traversând pătratul central din fag care ar putea fi folosit pentru ceaiuri dansante dacă acesta ar fi un loc pentru altfel de activități, mai blânde. Amândoi am ajuns la serviciu îngrozitor de devreme: Robin ca să recupereze, eu ca să iau avans. Se foiește în birou; tușește, deschide și închide un sertar.

Îi duc o cană de ceai și el începe.

— O, bună, Kate. Uite, îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singură. Știu cât de solicitant este, pe lângă chestia cu Salinger. Dar după înmormântare, îți stau la dispoziție.

— Nu-ți face griji. Totul e sub control.

LX Sport de echipă, asemănător baschetului, dar jucat de femei.

Mint. Vreau să-l întreb cum se simte, dar acel sistem de alarmă al lui, cel care parează întrebările personale dureroase, e în stare de alertă roșie. Așa că-l întreb altceva.

— Ce mai fac băieții ?

— Păi, suntem mai norocoși decât alții, spune Robin trecând ușor pe programul de șef al departamentului de investiții. Știi că Tim e la Universitatea din Bristol acum, Sam e la liceu și Alex are aproape nouă ani. Nu mai sunt copii mici care să aibă nevoie de mamă în sensul în care băieții mai mici au nevoie efectiv de o mamă.

Și apoi scoate un sunet care nu s-a mai auzit niciodată în birourile de la Edwin Morgan Forster. Pe jumătate lătrat, pe jumătate geamăt, cu greu poate fi considerat omenesc sau tocmai poate prea omenesc și nu vreau să-l mai aud niciodată.

Se ciupește de șaua nasului timp de câteva secunde furioase și apoi se întoarce spre mine.

— Jill a lăsat asta, îmi spune întinzându-mi un teanc de hârtii. Douăzeci de pagini scrise ordonat, de mână, având titlul: „Familia ta: cum funcționează!”

— E totul acolo, spune el, dând din cap cu mirare. Îmi spune chiar și unde să găsesc podoabele de Crăciun. Ai fi uimită să vezi câte lucruri trebuie ținute minte.

Nu, nu aș fi.

Vineri, 12.33: Dacă plec acum de la

serviciu, pot să ajung la înmormântarea lui Jill, în Sussex, la ora 15 și-mj mai și rămâne timp să-mi iau un sandviș în drum spre gară. împreună cu Momo parcurgem niște materiale pentru o altă prezentare finală. Momo mă întreabă dacă am cunoscut-o pe soția domnului Cooper-Clark, iar eu îi spun că Jill a fost o persoană extraordinară.

Momo mă privește neîncrezătoare.

— Dar nu lucra, nu-i așa?

Mă uit la fața lui Momo. Câți ani are: douăzeci și patru, douăzeci și cinci? Suficient de tânără ca să nu știe cât de greu le-a fost femeilor dinaintea ei, suficient de tânără să considere libertatea pe care o are ca fiind de la sine înțeleasă. Îi răspund calm:

— Jill a fost funcționar public în minister, urcând pe scara funcțiilor cu o viteză incredibilă, până când cel de-al doilea fiu al ei, Sam, a împlinit doi ani. Până acum ar fi condus Ministerul de Interne, dar a decis să-și conducă propria casă în schimb. Pur și simplu a considerat că ea și Robin nu pot avea amândoi slujbe atât de solicitante iară ca asta să-i afecteze pe copii. Spunea că a încercat să creadă asta, dar că nu a lăsat-o inima.

Momo se apleacă să arunce ceva la coș și, pe fereastră, o văd pe porumbiță, cu penele înfoiate ca o crinolină deasupra ouălor. Porumbelul-tată nu se vede nicăieri. Unde o fi?

— O, ce trist, spune Momo. Vreau să spun, ce pierdere, să sfârșești prin a nu

face nimic cu viața ta.

13.11: Dacă plec acum de la birou, prind trenul.

13.27: Ies în goană din birou când secretara lui Robin îmi dă raportul lui Jill despre familie: Robin îl uitase. Sprintez spre Cannon Street. Până să ajung la malul apei, plămânii îmi iau foc, boabe de sudoare mi se revarsă în cascadă peste sâni ca un colier rupt. Mă împiedic pe treptele gării și-mi rup ciorapii în dreptul genunchiului stâng. Fir-ar al dracu'. Traversez în zbor holul gării, intru derapând la Knickerbox și înșfac prima pereche de ciorapi negri pe care o văd. îi spun fetei speriate să păstreze restul. La barieră, gardianul zâmbește larg și-mi spune: „Prea târziu, draguțo". Ocolesc bariera, mă urc în trenul care accelerează, urmărită de gardian. Prin fereastră, văd cum lăsăm Londra în urmă cu o viteză uimitoare, ansamblul ei de circuite gri se topește în curând în peisajul cu câmpuri. Nu pot privi primăvara atât de strident de-verde, atât de copilăros de optimistă.

îmi cumpăr o cafea de la unul dintre cărucioarele care trec pe lângă mine și-mi deschid servieta ca să scot niște hârtii și să lucrez. Deasupra teancului se află raportul lui Jill. Nu ar trebui, dar îmi doresc mult să-l citesc. Vreau să-mi aud din nou prietena, chiar dacă sunt numai cuvintele ei scrise pe hârtie. Măcar o pagină.

Când îi faci baie lui Alex, nu uita să-l speli și între degete, are o grămadă de murdărie neagră și alte minunății! TREBUIE să-i pui Oilatum (sticla turcoaz cu scris alb) în apă pentru eczemă. Te rog, prefă-te că e spumă de baie, urăște să i se reamintească de piele.

Alex o să-ți spună că detestă pastele. îi plac, de fapt. Așa că insistă. Insistă cu blândețe. Da, poate să mănânce un „rotocol cu brânză” - oribil, de culoare fosforescentă, nici urmă de brânză -, dar numai dacă mănâncă și o bucată de brânză adevărată. Nu, nu poate trăi doar cu porumb dulce. Sugestie: toată familia să bea ceai de rooibos (se pare că previne cancerul).

I-am promis lui Sam lentile de contact cadou când împlinește 15 ani. De câte ori îți vine să ții la el, numără în gând până la zece și spune-ți „testosteron”. Nu va mai dura mult rebeliunea, îți garantez eu. îți amintești cât ne-a supărat Tim și cât de bine a ieșit până la urmă? Pe prietena actuală a lui Timmy o cheamă Shamila - drăguță, foarte deșteaptă, studentă la Bradford. Părinții ei nu sunt de acord cu băiatul alb leneș (al nostru), așa că ai putea să-i inviți pe la noi și să îi farmeci cum știi tu ? (Tatăl, Deepak, e amator de golf : ambii părinți vegetarieni.) Tim va pretinde că nu-i place deloc ideea când o să-i propui, dar va fi superîncântat când se va întâmpla.

ZILE DE NAȘTERE: Parfumul preferat al mamei tale este Diorissima. Cu casetele mergi mai mereu la sigur. Orice de Bryn Terfel, mai puțin Oklahoma! pe care i l-am făcut cadou anul trecut. La fel și cărțile lui Alan Bennett și rahatul turcesc. Mamei îi place orice de Margaret Forster sau Antonia Fraser. Ai putea să-i dai mamei inelele mele sau poate ar trebui să le păstrezi în cazul în care unul dintre băieți le-ar putea vrea ca inel de logodnă când va veni momentul ?

FINI: Finii tăi sunt Harry (Paxton), Lucy (Goodridge) și Alice (Benson). Zilele lor de naștere sunt însemnate în calendarul de lângă frigider. În sertarul cu cadouri, cel de jos de la baza dulapului din birou, sunt cadouri marcate cu inițialele lor care ar trebui să-ți ajungă până după Crăciunul următor. Căsnicia lui Simon și a lui Clare nu merge prea bine, așa că ai putea să-l inviți pe Harry în oraș și să-i spui că ești alături de el dacă are nevoie. Nu uita de ceremonia de confirmare a lui Lucy, în septembrie.

ALTE PROBLEME

1 / Cum să folosești mașina de spălat. în caz de urgență, e bine să știi asta. Vezi Caietul Maro. NB: temperatura pentru șosetele tale de lână.

21 Dimensiuni pentru sacii de gunoi. Idem.

3/ Menajera - luna și joia. 7 lire pe oră plus o ajutam pe Jean la facturile mai mari pe care le are de plătit și de sărbători. Mamă singură. Fiica, Aileen. Vrea să se facă asistentă.

4/ Babysittere - numere în Caietul Verde. NU Jodie, care a făcut sex cu prietenul ei în patul nostru cât am fost noi la Glyndebourne.

5/ Arnica pentru vânătăi (dulăpiorul din baie).

6/ Ignația pentru supărări (sticla galbenă, pe noptiera mea).

7/ Poștașul se numește Pat (pe bune); băiatul cu ziarele e fată (Holly). Gunoierii vin marțea dimineață; nu iau resturile din grădină. Ponturi pentru Crăciun în Caietul Maro - fii generos!

8/ După înmormântare, băieții ar putea să meargă la Maggie, psiholog-consilier la sanatoriul pentru bolnavii incurabili. Cam alternativă pentru gustul tău, dar cred că băieții o vor plăcea și îi vor spune lucruri pe care nu ți le-ar spune (ie de teamă să nu te supere, dragul meu. Pupă-i din partea mea și nu înceta s-o mai faci doar pentru că au crescut mai înalți decât tine, da ?

E totul acolo. Pagină după pagină. Procesul verbal al vieților copiilor, ritmul zilelor lor. Fac o grimasă gândindu-mă cât de puțin calificată aș fi eu să-i scriu lui Richard un astfel de raport. Pe pagina cu zilele de naștere e o pată de mărimea unei cești. Ceva uleios cu o crustă de faină. Pesemne, Jill făcea o prăjitură când

a scris-o.

Vreau să continui să citesc, dar mă împiedică ochii împăienjeniți de lacrimi. Iau în schimb ziarul *Daily Telegraph* și dau la pagina cu necrologuri. Azi, avem un biolog eminent, un bărbat care a condus IBM în anii *60 și o dansatoare din spectacole de revistă, pe numele ei Dizzy, care a avut „idile” cu Douglas Fairbanks și cu Mafalda. Nu se vede numele Cooper-Clark. Tipul lui Jill de viață nu e însemnat pentru posteritate. Cum i-a zis Momo: „o pierdere”? Cum poate toată dragostea aceea să fie o pierdere?

14.57: în toaleta ca pentru păpuși din tren, îmi scot ciorapii rupti și execut o mișcare ă la Houdini ca să mă strecor în perechea nouă neagră. După ce ies pe culoar, sunt surprinsă să-l aud pe însoțitorul de tren fluierând aprobator. Când mă uit în jos constat că ciorapii au iepurași Playboy desenați cu strasuri pe partea din spate a piciorului. Jur că o aud pe Jill râzând.

Catedrala St Botolph, Greengate, 15.17: Ajung la timp să-l aud pe preot poftindu-i pe credincioși să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru viața lui Jillian Cordelia Cooper-Clark. Nu știam că a chemat-o și Cordelia. I se potrivește, principială și definită de dragoste.

Îi văd pe Robin și pe băieți în prima strană. Robin trebuie să se aplece până jos ca să-l sărute pe fiul lui cel mai mic

pe părul arămiu. Alex tremură puțin în costumul lui nou, primul lui costum. Jill mi-a spus când au venit la Londra împreună ca să-i aleagă un costum: ea știa cu siguranță care va fi ocazia la care îl va purta prima dată.

Cântăm *Lord of All Hopefulness*, imnul ei preferat. Melodia are o anumită notă de melancolie scoțiană pe care nu am remarcat-o până acum. După ce melodia se stinge, izbucnește o repriză de tușit reprimat, iar preotul, un bărbat ca o pasăre cu o creastă de păr blond, își roagă credincioșii să țină un moment de reculegere în amintirea lui Jill.

Închid ochii și-mi așez mâinile pe dosul stranei din față și instantaneu mă întorc într-o pădure din afara Northampton-ului. August. Două luni după ce s-a născut Emily, iar James Entwhistle, șeful meu diaintea lui Rod, a organizat o vânătoare la o moșie, pentru clienți. A insistat să vin și eu, deși nu știam să trag cu pușca și abia puteam să plasez Germania pe hartă, darămite să stau la palavre cu o adunătură de bancheri din Frankfurt. Nu mai târziu de prânz, am început să mă simt de parcă aș fi avut două pietre fierbinți atașate de piept. Sâni urlând să fie goliți. Nu era decât o toaletă, o chestie portabilă ascunsă între copaci. M-am închis în cabină, mi-am desfăcut bluza și am început să storc laptele în WC. Laptele de mamă e altfel decât cel de vacă, mai subțire, mai puțin cremos, are paloarea albăstruie aristocrată a

porțelanului; când al meu s-a amestecat cu substanța chimică din vasul de metal, a rezultat o supă tulbure.

Dar la început laptele nu voia să iasă. Ca să-l fac să curgă, trebuia să mi-o imaginez pe Emily, mirosul ei, ochii ei imenși, pielea ei la atingere. Transpirată și panicată, am auzit pe cineva tușind dincolo de ușă. Se formase o coadă și eu nu-mi golisem nici sânul stâng și-mi mai rămânea dreptul. Apoi am auzit o voce de femeie vorbind pe un ton animat, o voce care impunea autoritate prin căldura ei:

— Domnilor, de ce nu vă duceți dumneavoastră să profitați de tufișurile din jur? Acesta este unul dintre avantajele biologice pe care le aveți față de noi, doamnele. Am o bănuială că doamna Reddy are mai multă nevoie de toaletă decât dumneavoastră. Vă mulțumesc mult.

Când am ieșit, zece minute mai târziu, Jill Cooper-Clark stătea pe o buturugă în poieniță. Văzându-mă, mi-a făcut cu mâna și a scos o pungă cu gheață dintr-un răcitor, ridicând-o în aer triumfătoare.

— Din câte îmi amintesc, ăsta e cel mai bun lucru când te dor sânii.

O remarcasem la câteva petreceri organizate de firmă — Henley Regatta, o petrecere îmbibată în apă de ploaie la Cheltenham Gold Cup dar o considerasem încă una dintre acele soții amatoare de golf. Genul care te acostează și-ți vorbesc despre întreținerea terenului de tenis sau cât de greu e să convingi un băiețel să încerce

apa din piscină.

Jill m-a întrebat despre copil - singura persoană care avea legătură cu serviciul și care a făcut asta - și apoi mi-a mărturisit că Alex, care tocmai împlinise patru ani, fusese cadoul ei pentru ea însăși. Toată lumea îi spusese că era o nebunie să mai facă un al treilea după ce scăpase în sfârșit de scutece și nopți nedormite, dar ei i se păruse că ratase perioada când Tim și Sam fuseseră bebeluși pentru că fusese la serviciu.

— Nu știu, am simțit că acel timp îmi fusese furat și-l voiam înapoi.

Pentru că eram într-o dispoziție de făcut confesiuni, i-am spus că mi-era teamă să mă implic prea mult. Nu știam dacă eram capabilă să mă întorc la serviciu fără să mi se împietrească inima.

— Chestia e, Kate, că ei ne tratează ca și cum ne-ar face un mare serviciu că ne permit să ne întoarcem la serviciu după ce am născut. Iar prețul pe care-l plătim pentru această favoare este să tăcem din gură, să nu le spunem că viața nu mai poate fi la fel pentru noi. Dar ține minte că noi le facem de fapt o favoare. Perpetuăm rasa umană și nu există nimic mai important

Unde o să-și mai găsească ei clienți dacă noi nu ne mai reproducem?

S-au auzit niște împușcături, iar Jill a izbucnit în râs. Avea un fel minunat și dezlănțuit de a râde: părea să spulbere toată prostia și răutatea din lume. Și mai știți ceva? Ea era singura persoană care nu mi-a zis niciodată: nu știu cum

reuşeşti. Ea ştia cum reuşesc şi ştia cu ce preţ.

— Dragi credincioşi, să spunem împreună cuvintele pe care le-am învăţat de la Iisus: Tatăl nostru carele eşti în ceruri...

Mormântul lui Jill e la poalele unui deal care coboară abrupt în spatele bisericii. În vârful lui se află pietrele funerare în stil victorian – socluri şi cavouri şi catafalcuri încărcate de îngeri păzitori; cu cât cobori pe cărarea de pietriş, cu atât te apropii de prezent şi cu atât devin pietrele funerare mai mici şi mai modeste. Strămoşii noştri ştiau că aveau un loc rezervat, fie el şi o cutie, pentru viaţa de dincolo: noi depunem o cerere temporară pentru eventualul profit.

Locul lui Jill are vedere de-a lungul văii. Brazii de pe marginile dealurilor de vizavi sunt ca nişte urme de rimei, iar în cavitatea verde de dedesubt pluteşte un abur argintiu şi gros. În timp ce preotul intonează liturgia, iar Robin păşeşte în faţă să arunce o mână de pământ pe coşciugul soţiei, mă uit în altă parte şi cu ochii spălaţi de lacrimi mă concentrez pe pietrele funerare care ne înconjoară. Fiu devotat. Tată şi bunic. Scump şi unic copil al. Soţie şi mamă dragă. Soră. Soţie. Mamă. Mamă. În moarte, nu suntem definiţi de ceea ce am făcut sau de ceea ce am fost, ci de ceea ce am însemnat pentru ceilalţi. Cât de bine am iubit şi cât de bine am fost iubiţi.

Să nu uit

*Din țărână venim și-n țărână ne ducem.
Cum e când pupi un copil pe obraji reci.
Să-i sun înapoi pe cei care m-au sunat.*

ScÂiMJbCi/Le. de. peJispe.CtilXQ

Perioada de curtare are loc primăvara sau vara, iar în Europa perioada de reproducere durează din aprilie până toamna târziu. Pe timpul perioadei de curtare, masculii gânguresc foarte tare, își etalează penajul în fața femelelor sau se dedau la lupte de etalare. Porumbeii trăiesc până la 30 de ani. Sunt monogami și au tendința de a se împerechea pe viață, caracteristică remarcabilă în cazul unor păsări atât de gregare. O pereche de porumbei aflați în perioada de curtare poate sta tăcută ore întregi, în timp ce unul din cei doi, de obicei masculul, dar uneori și femela, își trece cu blândețe ciocul prin penele perechii sale.

Timp de cinci sau șase luni, până atinge maturitatea completă, gângurelile masculului au o tonalitate tocită și melancolică, acestea înlocuind sunetele slabe și relativ nazale ale

adolescentului. Gângurelile devin în final mai nuanțate în momentul în care pasărea se împerechează.

Din Obiceiurile porumbeilor

E liniște aici pe pervazul exterior. Se aud claxoanele și zumzetul traficului de dedesubt, dar sunt amortizate de înălțime, înăbușite într-o plapumă de aer.

Sunt foarte aproape de porumbiță. O văd și mă vede și ea pe mine. Scoate un uguit jos și gâtul îi tremură violent. Toate instinctele îi spun să zboare, toate, cu excepția celui care-i spune să stea cu puiul ei. Din unul dintre ouă a ieșit un pui cât am fost plecată în Sussex. Era greu să vezi puiul din birou, dar acum, de aproape, îl văd foarte bine. Pur și simplu nu poți să crezi că această creatură va fi vreodată în stare să zboare. Nu seamănă cu o pasăre, mai mult cu o schiță chinuită care se vrea o pasăre. Zbârcit și chel, ca toate ființele nou-născute, pare străvechi, parcă ar avea o mie de ani.

Chiar am încercat să deschid fereastra și să ajung la ei, dar geamurile au atâtea rânduri că nu poți mișca nici una dintre ferestrele de lângă cuib: nu aveam ce să fac, a trebuit să ies pe fereastra de lângă. Așa că acum, în patru labe, îmi înșir colecția de cărți groase de-a lungul pervazului. Volumele au fost alese cu grijă în funcție de dimensiuni și rezistență:

Ce să mănânci într-un kilometru și

jumătate:

Ghidul restaurantelor din Square Mile
Predicțiile brokerilor pentru 2000

Instrucțiunile generale ale CFBC^{LXI} pe
1997, 1998 și 1999

Ghidul industriei farmaceuticelor

Un curs de italiană Linguarama pe
care l-am început și nu l-am terminat
niciodată

Rețeta Warren Buffet^{LXII}

Cele zece legi naturale ale gestionării
de succes a timpului și vieții
dumneavoastră: strategii demonstrate
pentru creșterea randamentului și
pacea interioară.

Pe ultima dintre ele le-o dau cu mare plăcere, în caz că nu fac față, am adăugat și *Manualul operațiunilor financiare la termen*, un manual care este exact cât trebuie de profund și interesant pentru a funcționa ca zid de apărare împotriva vântului. Ideea e să construiesc un zid protector în jurul porumbiței și al cuibului. Când mă întorceam de la înmormântarea lui Jill, am primit un telefon de la Guy. Vești bune, mi-a zis el, un tip de la primărie l-a sunat și i-a spus că șoimarul va veni mâine. Eu am fost cea care a insistat să fie adus uliul și acum îmi doresc să facă bine să se țină departe.

În piață, treisprezece etaje mai jos, atrag o mică mulțime, primii navetiști,

LXI Consulting Foresters of British Columbia

- „Consultanți Forestieri din Columbia
Britanică” (engl.).

LXII Strategii de investiții.

care arată cu degetul spre femeia de pe pervaz. Întrebându-se probabil dacă sunt o victimă a recesiunii economice sau a sentimentelor. Cu o dimineață în urmă, un broker s-a aruncat în fața metroului la Moorgate și a ratat: a căzut în șanțul acela de sub șine și a fost scos de echipa de intervenție. Toată lumea spunea ce miracol a fost, dar eu mă întrebam cum o fi să te simți atât de rău încât să vrei să termini cu toate și să eșuezi și în încercarea asta. Oare o resimți ca pe o renaștere sau ca pe o moarte în viață?

În spatele meu, din birou, ajunge la mine vocea lui Candy, la fel de sarcastică, dar cu o urmă de îngrijorare.

— Kate, vino imediat înăuntru.

— Nu pot.

— Draga mea, gesturile de genul ăsta sunt de multe ori un strigăt de ajutor. Te iubim cu toții.

— Nu strig după ajutor, încerc să ascund porumbița.

— Kate?

— Trebuie s-o ajut.

— De ce ?

— Pentru că e un uliu pe drum.

O aud efectiv pe Candy pufnind în râs.

— Întotdeauna e un uliu pe drum, ce dracu'. Nu-mi vine să cred că avem așa o discuție în legătură cu o nenorocită de pasăre. Intră imediat înapoi, Kate Reddy, sau îi chem pe cei de la pază.

Prin geam, un grup de colegi de la EMF îmi urmărește evoluția încurajându-mă ironic de câte ori reușesc să plasez una dintre cărți. Apucând volumul *Warren Buffet*, îmi văd cu coada ochiului

mâna, cu verigheta sclipind și marginea eczemei de-a lungul articulațiilor, și mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aş cădea – tendoane, piele, sânge. Nu, nu te gândi la asta, să terminăm fortificația cu *Cele zece legi naturale ale gestionării de succes a timpului și vieții dumneavoastră : strategii demonstrate pentru creșterea randamentului și pacea interioară*. Mă îndepărtez încetișor de-a lungul pervazului și o văd pe Candy aplecându-se pe fereastră și pe Guy dându-i târcoale. Fața asistentului meu nu e marcată de teamă, ci de ceva care seamănă cu speranța.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Jim e plecat pentru al doilea weekend la rând. Nu sunt sigură dacă-i voi ucide eu pe copii sau mă vor omorî ei pe mine înainte. M-a lăsat pe mine să-i organizez ziua de naștere, împlinește 40 de ani, mi-a zis să invit „suspecții de serviciu”⁴⁴. Cum se face că el poate să-și șteargă totul din minte când are o afacere importantă de încheiat, iar eu nu pot?

După cum cred că ți-ai dat seama, sunt un pic enervată pe nenorocit. Cunoști cumva bărbați singuri și frumoși?...

NU NU RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA ASTA

De la : Kate Reddy

Către: Debra Richardson

Î: Ce trebuie să faci când îți vezi soțul zvârcolindu-se pe podea de durere?

R: împușcă*! ca să fii sigură.

Trebuie să iei atitudine în ceea ce-l privește pe Jim: spune-i că serviciul tău nu e un hobby. Că trebuie să-și facă partea lui etc.

Dar reține, Richard e foarte săritor, dar sfârșesc prin a reface partea pe care a făcut-o el... deci poate e mai bine s-o faci tu singură de la început??? Sunt îngrijorată pentru tine. Sunt îngrijorată și pentru Candy. Ți-am spus că e gravidă? Nici nu vrea să vorbească despre asta. Se prefacă că nu e adevărat. Eu însămi simt că am cam luat-o razna de la înmormântarea lui Jill. Tocmai mi-am consolidat reputația de nebuna biroului urcându-mă pe pervazul exterior ca să salvez un pui de porumbel.

Care e sensul vieții? Te rog, răspunde-mi cât mai repede xxxxxxxxxxxxxx

12.27 : Deci eu și Momo am făcut-o și pe asta. Rod a primit vestea azi-noapte târziu. Oferta noastră a câștigat în urma prezentării finale din New Jersey. Momo e atât de entuziasmată, că i se desprind picioarele de podea. Ca Emily, țopăie efectiv de bucurie.

— Ai reușit, Kate, ai reușit!

— Nu, noi am reușit. Noi. Tu și eu, împreună. Rod scoate toată echipa la prânz ca să sărbătorim într-un restaurant din Leadenhall Market. S-a schimbat mult de când nu am mai fost aici. E evident că s-a demodat calcarul ; acum totul e din sticlă opacă alcătuind poduri false japoneze peste pâraie în care crapi cu gura deschisă nu reușesc să se hotărască dacă sunt artă sau mâncarea de prânz.

Rod se aburcă pe scaunul de lângă mine, Chris Bunce stă vizavi de Momo. Nu-mi place cum se uită la ea: pofticios, șiret, cu buzele umezite, dar ea pare să se simtă bine flirtând cu el, gustând

puterea pe care nou-dobândita încredere i-a adus-o. Mă pomenesc menționând Fundația Salinger de mai multe ori numai pentru plăcerea de a pronunța numele lui Jack cu voce tare. Îmi place să-i aud și să-i văd numele scris — *pe* camionete, deasupra magazinelor, Jack Nicholson, Jack și vrejul de fasole, valetul de cupă¹. Chiar și ministrul de externe mi se mai pare mai atrăgător pentru că-l cheamă Jack.

— Katie, ce-i cu porumbelul ăla? mă întreabă Rod când ni se servește homarul. Ai de gând să te iei la întrecere cu el sau să-l pui pe grătar?

— Păi, e un fel de acțiune din domeniul fondurilor etice. Face parte din noua mea orientare de a fi mai preocupată de mediul înconjurător.

— Aoleu, exclamă șeful meu rupând în două o chiflă din făină integrală, nu ți se pare că exagerezi puțin?

Apropo, ne spune Rod, are un client căruia ar vrea ca eu și Momo să-i prezentăm o ofertă. Stone Nu-știu-cum.

— O piatră și două păsărici^{LXIII LXIV}, v-ați prins ?

Spun că sunt de acord, dar că voi avea nevoie de mai multe resurse.

— Nu pot mări personalul, Katie, spune Rod. Trebuie să sari pe ei și să le verifici cauciucurile, puștoaico.

LXIII *Jack* are și sensul de „valet* (engl.).
LXIV *Stone*, „piatră* (engl.).

Ck a izdzut o ntantâ

lată-mă grăbindu-mă s-ajung acasă de la serviciu, când intru pe ușă, strig, dar nemi răspunde nimeni. Se aud chițăituri din camera de zi și primul lucru la care mă gândesc e durere, îi doare ceva, iar inima îmi sare din piept, intru și o găsesc pe Paula cu Emily și Ben pe canapea. Strânși unul într-altul, cu *Tby Story* la televizor și chicotind incontrolabil.

— Ce e așa de amuzant? spun eu, dar ei râd prea tare ca să-mi răspundă.

Emily râde atât de tare, că-i dau lacrimile. Și când îi văd cum stau acolo îmbrățișați și fericiți, mă gândesc brusc: Tu plătești pentru asta, Kate. Plătești la propriu. Plătești o femeie ca să stea pe canapeaua ta și să-ți giugiulească drăgăstos copiii.

Așa că o întreb pe Paula dacă nu are ceva mai bun de făcut și mă detest pentru tonul pe care o fac: pedant, ipocrit, de stăpână a castelului. Și se uită toți la mine cu ochii măriți de uimire și

încep să chicotească din nou. Nu se pot abține. Chicotesc pe seama femeii ăsteia ridicole care a intrat și a încercat să le strice buna-dispoziție. De parcă ai putea să întrerupi buna-dispoziție apăsând pe un buton.

Uneori mă gândesc că Paula e prea apropiată de ei, că nu e sănătos. Paula mi-a zis că a cunoscut mame care le concediau pe femeile care aveau grijă de copiii lor la fiecare șase luni. Ca să nu se atașeze prea tare. Cât de egoist poți să fii? Să le refuzi dreptul la o prezență familiară iubitoare doar pentru că vrei să fii tu aceea și tu nu poți să fii.

Desigur, uneori îmi fac griji că ea nu le vorbește copiilor cum aș face-o eu. Când eram mică, spuneam „cină” în loc de „prânz” și „ceai” în loc de „cină”. Dar acum, de când fac parte din clasa intelectualilor, îi învăț pe copiii mei să spună „prânz” și „cină”, și-apoi vine Paula și-i învață că se spune „cină” și „ceai”. Și pot să mă plâng? Richard îi corectează. „Toaletă”, îi spune el ferm atunci când Emily cere încă o dată la WC. Sinceră să fii însă, mă simt mai în largul meu cu cuvintele pe care le-am învățat. Știu că Paula îi lasă să se uite la televizor destul de mult, dar din alte puncte de vedere îmi dau seama că e mult mai bună decât aș fi eu: consecventă, mai răbdătoare. După un weekend cu copiii, eu urlu să mă lase să ies din casă, dar cu Paula, totul merge de la sine. Nu ridică niciodată vocea. Multe părți bune ale caracterelor lor le au de la

ea.

Când am fost mai seara trecută la școală la o întâlnire cu învățătoarea, directoarea m-a luat deoparte și mi-a zis că dacă vreau ca Emily să aibă vreo șansă de a fi admisă la Piper Place, va avea nevoie — cum să-mi spună? — de mai multă stimulare în direcția potrivită acasă. Copiii cu mame casnice sunt duși în mod regulat la muzee, au o perspectivă mai largă. Chiar dacă mâncau paste în formă de literele alfabetului, o făceau în latină, la dracu'. Pe când în casele unde ambii părinții sunt la serviciu... „Ei bine, există o tendință de a se baza prea mult pe te-ee-le-vi-z-or”, mi-a spus doamna Acland storcând cinci silabe din odiosul cuvânt.

— Emily, mi-a zis ea, pare să aibă cunoștințe remarcabile despre filmele lui Walt Disney.

Acesta fiind felul ei de a-mi spune că Paula nu e suficient de bună.

— Emily, a continuat doamna Acland, va trebui să dovedească faptul că interesele ei acoperă o paletă variată pentru a obține un loc la un gimnaziu bun. Concurența din Londra este feroce, după cum știți, doamnă Shattock. V-aș sugera un instrument, nu vioara, care a devenit prea banală. Poate clarinetul, care are multă personalitate, și ați putea să vă gândiți și la un sport mai puțin obișnuit.

După părerea ei, rugbyul pentru fete începe să câștige teren.

— Emily are nevoie de un CV la vârsta

de șase ani?

Poate ar fi trebuit să încerc să nu las să se simtă neîncrederea mea.

— Ei bine, doamnă Shattock, în anumite situații familiale unde nici unul din părinți nu este acasă, se poate întâmpla ca astfel de lucruri să fie, să zicem, scăpate din vedere. Dumneavoastră ați învățat să cântați la vreun instrument în copilărie ?

— Nu, dar tatăl meu ne cânta multe cântece.

— O, spune ea, acel fel de „o” pe care acest gen de femeie îl ține cu un instrument de strâns excrementele câțelului.

Viperă oribilă ahtiată după bani pentru educație.

La ultima ei slujbă, cea dinaintea noastră, Paula a lucrat pentru o familie din Hampstead. Julia, mama, spunea că cei mici nu au voie să se uite la televizor. „Iar Julia lucra în televiziune, făcând toate emisiunile alea de căcat pentru Channel 5”, mi-a spus Paula într-o zi, râzând în hohote când și-a amintit. „Era ca și cum copiii ei nu aveau voie la televizor pentru că era malefic!” în timpul weekendurilor, Julia și soțul ei, Mike, stăteau în pat, în timp ce copiii erau jos uitându-se la casete video toată dimineața. Paula a aflat de la Paul, cel mai mic dintre copii, într-o luni când ea încerca să stingă televizorul. Când mă gândesc la povestea asta, simt cum mă înroșesc. Nu mă fac eu vinovată de folosirea aceluiași standard dublu? îi

spun Paulei că Ben trebuie să bea apă, și nu suc și-apoi, în weekend, dacă-mi cere suc de mere, cedez imediat ca să câștig puțină liniște. Vreau ca dădaca să fie o mamă mai bună decât aș putea eu fi vreodată : mă aștept de la ea să-mi iubească cei doi copii ca și cum ar fi ai ei, și-apoi când vin acasă și o găsesc iubindu-i ca și cum ar fi ai ei, devin brusc Copiii Mei, care nu pot fi iubiți decât de mine.

În timp ce scot vasele din mașina de spălat și mă apuc să le spăl cu mâna pe cele care nu s-au curățat cum trebuie, o văd pe Paula privindu-mă din celălalt colț al bucătăriei. Îi perie părul lui Emily și se uită la mine. Mi-aș dori să știu ce gândește. Mi-a spus cândva că ea nu-și va angaja dădacă dacă va avea copii. Știe prea multe dedesubturi, fete care le linguesc pe mame și cum ies mamele pe ușă, începe dezmățul.

Emily țipă când peria i se încurcă în păr.

— Hai, nu țipa, o ceartă Paula, prințeselor trebuie să le fie periat părul de o sută de ori în fiecare seară, nu-i așa, mami?

Se uită spre mine din partea cealaltă a încăperii, căutând un gest de împăcare și aprobare.

Nu. Nu vreau să știu. Dacă aș ști ce gândește cu adevărat, probabil mi-ar veni să mor. Și totuși, o parte din mine vrea să știe ce gândește.

Pattra a

patra

OuMp(Mt(Â/ii fci supeJuoJset

Ziua lui Emily marchează întotdeauna începutul verii pentru mine. Când mi s-a rupt apa acum șase ani și am luat un taxi până la spital, erau oameni care stăteau la terase pe trotuar, văr- sându-se în stradă și mi se părea că întregul oraș era în carnaval ca să întâmpine nașterea copilului meu.

Cu o zi înainte de petrecere, mă duc să fac cumpărăturile la supermarket, cu Ben cu tot. Cumpărături la supermarket. Cine și-ar imagina că o expresie atât de neînsemnată poate conține atâta durere ? O *Orestia* a suferinței. Cursa începe cu mine încercând să extrag un cărucior extra- încăpător încălecat peste alt cărucior în fața magazinului: trag și trag și împing cu o mână, cu cealaltă ținându-mă strâns de un bebeluș care încearcă să fugă.

Un fel de colivie mare pe roți,

căruciorul extra-încăpător este la fel de ușor manevrabil ca Insula Wight. încerc să-l conving pe Ben să stea în scaunul pentru bebeluși. Refuză, preferând să stea în partea pentru produse, de unde poate evacua orice articol cu care nu este de acord. Din disperare, deschid o cutie de înghețate Mini Milks și-i dau două: cât timp are ambele mâini ocupate cu dulciuri, îl vâd în scaun și fixează curelele. (Mamă rea și mituitoare.) Acum, tot ce mai am de făcut este să dau de urma tuturor celor treizeci și șapte de articole de pe listă. După ce am aruncat cu radioul în el azi-dimineață, Richard mi-a spus că, după părerea lui, întreaga poveste cu petrecerea mă stresează un pic. Ce-ar fi să iau eu o pauză și se duce el la supermarket? Imposibil, i-am zis, ar cumpăra numai prostii.

— Dar există o listă, Kate, mi-a replicat el rațional, pe tonul omului în halat alb, cum aș putea cumpăra prostii?

Ceea ce orice femeie știe și nici un bărbat nu poate pricepe este că și-n cazul în care ar veni acasă cu tot ce era pe listă, tot n-ar aduce ceea ce trebuie. De ce? Pentru că o femeie crede cu sfîntenie că dacă s-ar fi dus ea la supermarket ar fi făcut alegeri mai bune: un pui mai gras dintr-o regiune a Franței mai bogată în pășuni, un iaurt mai gustos, tipul exact de frunză de salată la care tânjise și al cărui nume exact îi scăpase până în momentul epifaniei din fața secțiunii cu alimente sănătoase. Bărbații fac liste ca să pună ordine în

lume, s-o fixeze; pentru femei, listele sunt începutul a ceva, coordonatele în funcție de care ne trasăm pe hartă călătoria către libertate. (Nu mă înțelegeți greșit: nu susțin că toate aceste lucruri ar fi corecte. Când o femeie cumpără un produs care nu era pe listă și care se dovedește necomestibil, se numește „un experiment”, când un bărbat face același lucru, se numește „bani aruncați pe fereastră”).

15.31: Mă așez la coadă la casă. Sunt sigură că am uitat ceva vital. Ce?

15.39: O, minunat, ar trebui să-i schimb scutecul lui Ben. Ibcmai mă întreb cât pot să rezist sfidând nărilor năucite ale clienților din apropiere când fiul meu își bagă mâna, cea în care ține ce a mai rămas din al doilea Mini Milk, în pantaloni. Când o extrage, mâna e decorată cu înghețată și excremente. Îmi vine să leșin de nefericire. În schimb, ținând băiatul în aer ca pe o grenadă cu cuiul scos, sprintez traversând magazinul până la locul special pentru schimbat scutece.

16.05: Mă întorc la coadă. Șaisprezece minute. Estimez că până acum Ben a mâncat cel puțin o doisprezecime din mâncarea pentru petrecere, în timp ce el molfăie mulțumit, înșfac o revistă de pe suportul de lângă casă și-ncerc să-mi fac tensiunea să scadă citindu-mi horoscopul.

Jupiter traversează acum a noua casă din zodia dumneavoastră, ceea ce este într-adevăr unul dintre lucrurile cele mai benefice pentru dumneavoastră. Vă ridică moralul și vă deschide noi perspective. Vă simțiți impregnată de sentimente iubitoare față de toți cei din jur – chiar și față de copiii care au fost de necontrolat. Cel mai bun efect al acestui moment este că furia dumneavoastră scade până la nivelul cel mai mic imaginabil. Secretul e să reușiți să mențineți acest sentiment de seninătate și după ce trece euforia.

— Mă scuzați, doamnă?

Mă uit în sus, imaginându-mi că e rândul meu să-mi pun produsele pe banda rulantă. În loc de asta, fata de la casă mă informează că am stat la coadă într-o zonă pentru cărucioare obișnuite, iar Insula Wight nu încapă pe aici.

— îmi pare rău, doamnă, dar v-ați putea muta într-una din zonele marcate pentru astfel de cărucioare?

— *Vă pare rău ? Părerea de rău nu e tocmai suficientă în cazul ăsta, nu credeți ?*

Timp de cinci secunde sunt foarte liniștită, apoi dau cu pumnul într-un pachet de doisprezece pungi de snackuri Hula Hoops. Zgomotul atrage un gardian care sare peste barieră. Ben începe să plângă, la fel ca toți ceilalți copii din apropiere. Eu sunt impregnată de sentimente iubitoare față de toți cei din jur.

16.39: Fata de la casă e așa de lentă, că pare să lucreze sub apă. Ba mai rău, e săritoare și prietenoasă.

— Știți că dacă cumpărați încă una, primiți una gratis?

— Pardon?

— Brânză de vaci, nu vreți una gratis?

— Nu, nu vreau.

— Dați o petrecere, nu-i așa?

Nu, cumpăr optzeci de minicârnați, douăzeci și patru de ciocolate Barbie și o pungă imensă de bezele pentru consumul propriu, deoarece sunt o nebună bulimică.

— Fiica mea. Mâine împlinește șase ani.

— A, ce frumos. Aveți un cârd de fidelitate?

— Nu, eu...

— Dar vreți unul pentru toată grămada asta ? Așa economisești un pic, dragă.

— De fapt, nu am timp să...

— *Cashback*^{LXV} ?

— Nu, zău, chiar mă grăbesc...

— E scumpă tare.

— Poftim ?

— Fetița dumneavoastră. E scumpă tare.

— E un el. Un băiețel.

LXV *Cashback* la cârdurile de debit este un serviciu oferit de vânzătorii cu amănuntul, prin care o sumă de bani suplimentară este adăugată la prețul total de cumpărare al produselor (plătită cu un cârd de debit), iar clientul primește acea sumă suplimentară în numerar împreună cu bunurile cumpărate.

**Multor clienți le convine acest serviciu pentru că-i scutește de-un drum în plus la
bancomat.**

— O, nu mi-am dat seama din cauza cârlionților. Să-i spui mamei să te tundă, micuțule.

De ce nu există în supermarketuri o zonă specială pentru mamele cu serviciu unde să fie servite de androizi posaci și supereficienți ? Sau de francezi. Francezii ar fi excelenți.

21.43: Totul e sub control. Amândoi copiii sunt în pat. Asamblarea pachetului cu cadouri care va trece de la un copil la altul mi-a luat numai o oră și patruzeci și cinci de minute. Debra m-a prevenit că nu e voie să pui doar un cadou în mijloc, ca pe vremea noastră. Acum, trebuie să fie un cadou în fiecare strat, în încercarea de a-i convinge pe copii că viața e corectă. De ce? Viața nu e corectă, viața e făcută din straturi după straturi de ambalaj, iar în mijloc e o jucărie chițăitoare stricată.

Alături, Richard pregătește pungile pentru petrecere uitându-se la televizor. (Teoretic, desigur, nu sunt de acord cu exagerarea în materie de cadouri pe care copiii le pot lua acasă: ca și-n cazul cursei înarmărilor, nu poate duce decât la ruina ambelor părți. În practică, sunt prea lașă să înmânez balonul și bucata de tort care consider că ar fi mai mult decât suficiente. Loja Șorturilor m-ar propune imediat pentru excomunicare.)

Din păcate, cei de la supermarket nu au putut înlocui tortul cu glazură roz pe care-l comandasem cu unul galben într-un timp atât de scurt. Culoarea preferată

a lui Emily a fost întâi roz, apoi galben. Când am comandat tortul, rozul câștiga teren din nou, dar galbenul și-a revenit peste noapte cât am fost eu plecată săptămâna trecută. Nu-i nimic, am cumpărat un burete Victoria și-l voi decora chiar eu, într-un mod mai tremurat, dar iubitor: făcut cu dragoste de mama. Căcat, unde e zahărul pentru glazură?

23.12: Găsesc cutia înghesuită în fundul dulapului, sub o sticlă de ulei de soia care curge. A depășit cu un an data la care ar trebui comercializat și se prezintă sub formă de bloc compact când îl scot din cutie. Seamănă mult cu una dintre pietrele acelea aduse de Apollo de pe lună pe care le-a măsluit tata acum treizeci de ani. Sau cu cocaină în valoare de 50.000 £. Bine că nu e vorba de ultima variantă, altfel aș fi consumat întreaga bucată de una singură și m-aș fi întins pe podeaua din bucătărie, așteptând o moarte ușoară și instantanee.

În orice caz, ar trebui să-mi ajungă la fix să acopăr tortul. Îmi ia opt minute să transform roca pentru glazură în praf. Am grijă să nu adaug prea multă apă caldă, picur apoi un strop minuscul de colorant galben. Iese o nuanță de lămâie mai decolorată: puțin cam prea sclifosit, un pic prea – cum să zic – ca rochia mamei premiantului clasei la ceremonia de absolvire a școlii preparatorii pentru facultate. Ne trebuie ceva mai vesel pentru o zi de naștere: galben-gălbenuș,

galbenul lui Van Gogh. Impulsionată, mai adaug câțiva stropi. Culoarea e acum și tempera, și intensă, ca o probă de urină expirată. Mai adaug câțiva stropi și amestec viguros.

Privesc înlăcrimată conținutul vasului când intră Rich în bucătărie, vorbind despre un documentar despre dezvoltarea copilului.

— Știai că bebelușii își identifică rolurile de gen începând cu vârsta de trei luni? De-aia stă Ben pe oliță toată ziua și citește pagina de sport. Cum e tatăl, așa și... Dumnezeu, Kate, ce e aia?

Rich a reperat glazura. Care are acum o culoare pe care, dacă ești indulgent, o poți numi „galben safari”. Seamănă tulburător cu unul dintre scutecele extreme ale lui Ben.

Richard râde. Acel răs de neiertat, dezlănțuit, care îți scapă atunci când ești extraordinar de recunoscător că a dat-o altcineva în bară, și nu tu.

— Nu-ți face griji, dragă, spune el, hai să rectificăm problema. Avem glazură de culoarea bălegarului, așa că am putea face... un tort-vacă! Avem bănuți de ciocolată albă?

Duminică, 19.19: Petrecerea a fost destul de reușită dacă nu pui la socoteală că Joshua Mayhew a vomitat în hol și momentul în care am adus tortul și-am început să cânt: „La mulți ani, dragă Emily, la mulți ani!”^a.

— Mami, dar eu nu vreau glazură maro, s-a văitat ea.

— Nu e maro, draga mea, e galbenă.

— Nu vreau galben, vreau *roz*.

După ce au plecat toți cei optsprezece invitați, m-am apucat să curăț resturile: cutii de suc ca niște plămâni distruși, farfurii de hârtie Bărbie, treizeci și șase de sandvișuri cu ou neatinse (făcute ca să se simtă părinții mai bine; nici un copil care se respectă nu ar gusta din ceva atât de lipsit de aditivi). Mai devreme în cursul zilei de azi, i-am trimis un e-mail lui Jack Abelhammer în care-i sugerez că, dată fiind situația, poate ar fi mai bine să predau fondul lui unui coleg. Sentimentele mele pentru el – totul a început cu o strângere de inimă, iar acum am impresia că trece peste mine un rulou compresor – au făcut ca relația noastră profesională să fie greu de gestionat. Tonul mesajului meu a fost prietenos, dar hotărât. Timp de câteva ore după, am resimțit senzația aceea dulce, constantă, dată de faptul că am acționat responsabil, cel mai strălucitor bec de pe firmamentul maternității. De atunci însă becul s-a ars. Sau asta, sau m-am împiedicat de fir și l-am deconectat de la rețeaua de electricitate: nici un fel de sevă, de influx de energie și cu siguranță nici un fel de legătură. Mi-am verificat inbox-ul de cinci ori deja să văd dacă mi-a răspuns. Haide, Kate, maturizează-te, încetează cu comportamentul ăsta de adolescentă bolnavă de dragoste.

În abnegația mea, am mâncat deja două ciocolate Bărbie, un bol de Twiglets

și mi-am turnat jumătate de sticlă de gin în limonada de casă pe care am cumpărat-o de la Marks & Spencer și apoi am turnat-o într-o carafă roz ca să pară făcută de mine.

E o noapte fierbinte: vâscoasă, însetată de ploaie. Ventilatorul pe care l-am dezgropat de sub scară nu are nici un efect: e așezat pe masa din bucătărie, de unde învârte cu viteza melcului aerul gros ca o supă. S-a auzit o tentativă de tunet mai devreme, exact când plecam de la strand, pe la ora 16, dar a fost mai degrabă sunetul unei pungi de hârtie sparte decât răgetul din toți bojocii de care e nevoie pentru a speria canicula. Dumnezeuule, ce căldură. Și mirosul. Sunt în grădină, îndepărtând voma lui Joshua Mayhew de pe covoraș. Voma din cereale e presărată cu minarete pastel de bezele.

Am observat că Josh arăta cam palid și transpirat în timp ce se trecea de la un copil la altul pachetul cu cadouri și am reușit să-l scot pe hol, dar pe când eu mă luptam să deschid ușa din față, el și-a înșirat gustarea de la petrecere pe traversa din hol. Apoi a apărut mama lui, care a țipat: „Ce-a pățit puiul meu, Joshie?”

Am reușit să-mi înghit replica evidentă: s-a întâmplat că puiul tău, Joshie, tocmai a compromis un *kelim* din Uzbekistan în valoare de 500 £. Dacă ar fi fost vorba de conținutul stomacal al copilului meu, până acum aș fi fost în genunchi cu carnetul de cecuri în mână. Dar Imogen Mayhew, o persoană atât de sănătoasă încât întreaga ei ființă pare să

fi fost țesută din mușetel, m-a întrebat numai dacă nu cumva lui Joshua i s-a permis să consume „zahăr în exces”.

Eu am râs cristalin, ca o gazdă ce mă aflu, spunându-i că zahărul este un aliment tradițional la petrecerile de aniversări, dar Imogen nu mi-a împărtășit veselia. A plecat având o expresie care sugera că pot să mă aștept la un proces iminent pentru prăjiturile mele Albă ca Zăpada. Apoi, imediat după ce a ieșit pe ușă, am avut o altă ciocnire cu Angela Brunt, care era în genunchi lângă cuier, curățând iaurt de căpșuni de pe hăinuța de catifea verdea a Davinei.

— Ai înscris-o la vreo școală pe Emily?

— Ahă.

— Davina are un loc asigurat la Holbrook House, dar are al doilea interviu la Piper Place marți și pe acesta contăm pentru că îi oferă atât de multe alte posibilități, nu crezi?

— Ba da, cred.

După ce mă spăl pe mâini, încercând să îndepărtiez mirosul de vomă, mă duc în camera de zi, unde Richard s-a prăbușit pe canapea cu suplimentul de duminică în formă de cort pe ochi. De fiecare dată când respiră, îi umflă sânii Madonnei, a cărei poză se află pe prima pagină, deasupra unui titlu care spune: „De la virgină la mamă binecuvântată”. Poate ar trebui s-o sun pe Madonna pentru o discuție ca de la mămică la mămică despre cum să cureți voma de pe un *kelim* cu buretele? Cel mai probabil, la petrecerile fiicei ei, există o persoană

însărcinată cu curățarea vomei. Cât îmi displac vedetele de genul „sunt o mamă completă” care se laudă despre cât de împlinită se simte când știm cu toții că are o armată de mame-surogat care fac totul în locul ei!

— Rich?

— Hmmmmmm?

Ziarul îi alunecă pe nas.

— Trebuie s-o înscriem pe Emily la Piper Place.

— De ce ?

— Pentru că-i oferă atâtea posibilități.

— Iar ai vorbit cu Angela Brunt.

— Ahă.

— Katie, bietul copil al femeii ăleia e atât de stresat, că o să ajungă dealerul de droguri al cartierului.

— Dar știe să cânte la oboi.

— Bine, bine, va fi dealerul de droguri al cartierului care știe să cânte la oboi. Fiica ta știe toate replicile din *Mary Poppins* pe de rost, așa că las-o în pace, OK?

Richard a petrecut cea mai mare parte a petrecerii lui Emily la capătul cu apă adâncă al piscinei, împreună cu Mathilde, mama lui Laurent, coleg de clasă cu Emily. Eu eram în partea cu apă mică, trăgând după mine zece copii urlători călare pe un șarpe făcut din tuburi portocalii. Pe drum spre casă, în mașină, Rich mi-a zis:

— Franțuzoaicele se păstrează într-o formă excelentă, nu ți se pare?

A vorbit exact ca maică-sa.

— Mathilde nu se duce la serviciu, i-

am spus eu îmbufnată.

— Și ce legătură are cu asta ?

— După vârsta de treizeci de ani, întreținerea corpului e o slujbă cu normă întreagă. Iar eu am deja una, în caz că nu ai remarcat.

Își pune o clipă capul pe volan.

— Nu încercam să te critic pe tine, Kate. Nu totul e o critică la adresa ta, știi.

După ce am terminat de curățat bucătăria și m-am târât de-a lungul holului, adunând o chestie portocalie cu degetul mare și arătătorul - dacă aș folosi aspiratorul, i-aș trezi -, mă așez cinci minute în fața televizorului. O oră mai târziu mă trezește telefonul. E Barbara, soacra mea.

— Katharine, sper că nu mă vei considera rău intenționată, dar Richard părea nespus de sătul de toate când am vorbit cu el mai devreme. Nu e treaba mea, știu, dar dacă lași să-ți scape din mână situația într-un anumit departament, nici nu-ți dai seama când te pomenești că s-a închis întregul magazin.

— Da, Barbara, dar a fost petrecerea lui Emily și...

— Oricum, eu și tatăl lui Richard sosim la Londra sâmbătă ca să ne bucurăm de acel spectacol minunat de la Royal Academy.

Îmi dau seama că pauza e făcută ca eu să spun ceva.

— O, ce drăguț, Barbara, și unde o să stați?

— Acum, să nu te deranjezi prea tare.

Ne știi tu pe mine și pe Donald, apă caldă și un pat curat și suntem perfect mulțumiți.

21.40: Sus, Emily e încă trează, dar cu privirea rătăcită de la oboseala zilei de azi. Ii e atât de cald, că și-a dat jos și plăpumioara, și cămășuța de noapte și acum stă întinsă pe cearșaf, iar trupul ei răspândește o strălucire sedefie în întunericul camerei. În ultimul an — oare chiar au trecut doisprezece luni întregi de când a avut cinci ani? — burtica ei ținută de bebeluș a dispărut; burtica i se lasă și i se ridică, apropiindu-se de forma femeii care va deveni. Mai frumoasă pentru că nu știe că e frumoasă. Vreau s-o iubesc și s-o protejez și să n-o rănesc niciodată. Fac un jurământ tăcut că voi fi o mamă mai bună.

— Mami?

— Da, Em.

— La anul fac șapte ani! Apoi opt, nouă, zece, unspe, doispe, treispe, douăzeci!

— Da, așa e, dar nu e bine să vrei să crești prea repede, draga mea.

— Dar vreau. Și-și scoate în față bărbia în stilul caracteristic. Când ești om mare, poți să te duci în Morantic.

— Ce e Morantic?

Iși dă ochii peste cap nevenindu-i să creadă, blazata mea sofisticată în vârstă de șase ani:

— Știi tu, *Morantic*. E o țară unde oamenii mari se duc ca să ia cina și să se sărute.

— O, *Romantic*.

Dă din cap foarte mulțumită că am auzit de locul acela:

— Da, *Morantic*!

— Cine ți-a spus de *Morantic*?

— Hannah. Și oricum acolo trebuie să te duci cu băieții, numai că uneori ei sunt obraznici.

Stau acolo, în întunericul gros și fierbinte, gândindu-mă la toate discuțiile pe care le vom avea pe tema asta în anii care vor veni și la cele pe care nu le vom avea, căci ea va trebui să aibă secrete ca să poată crește și să se desprindă de mine, iar eu va trebui să am secrete ca s-o păstrez lângă mine. Când mă aplec s-o pup, îi spun:

— *Morantic* e o țară grozavă.

Poate pentru că vede ceva trist în privirea mea, fiica mea se întinde și-mi ia mâna în mâna ei micuță. Ceea ce mă face pentru o clipită, nu mai mult, să am senzația că țin mâna mamei mele, răcoarea ei, îmbinarea oaselor.

— Poți să vii și tu în *Morantic*, mami, îmi spune ea. Nu e foarte departe.

— Nu, puiule, spun eu, aplecându-mă să-i sting veioza cu Cenușăreasa, mami e prea bătrână.

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy Draga mea Katharine,

Îți înțeleg perfect reținerile în legătură cu o eventuală întâlnire a noastră în această viață și apreciez sugestia ca stimatul tău coleg Brian nu-știu-cum să se ocupe în continuare de afacerile mele. În mod curios, descopăr că sunt incapabil să mă lipsesc de tine, Kate. Tot

ce contează e Reddy.

Vești bune, totuși. Am găsit un restaurant într-un univers paralel. Nu servesc vită și ne pot oferi o masă în colț. Cum stai cu programul?

Cu drag, Jack

De la: Kate Reddy

Către: Jack Abelhammer

Ziua de 12 a lunii „niciodată”^{*4} e liberă.

Putem să stăm la geam?

K xxxxxx

Afară în grădină, într-o noapte la fel de groasă și moale ca o stofă, jur că-l aud pe Jack stri- gându-mă. Când eram tânără, lăsam bărbații așa cum îmi lăsam hainele, grămadă pe podea. Mi se părea că e mai bine așa. Îmi dădusem seama că e greu să fii părăsită dacă deja ești plecată. Emoțional, aveam mereu valiza făcută – un psihoterapeut, dacă aș fi avut vreodată timp să consult unul, mi-ar fi spus că asta avea legătură cu faptul că tata ne părăsise. În plus, adoptasem expresia lui Groucho Marx: de ce aș vrea să am o relație cu cineva atât de prost încât să-și dorească o relație cu mine? A trebuit să-l găsesc pe Richard ca să-mi demonstreze că dragostea poate fi o investiție, ceva care poate crește pe tăcute și care promite profituri pe termen lung în loc să fie un joc de noroc care să te lase frânt și falit.

Înainte de Richard și înainte de copii, mi-era ușor să părăsesc. Acum asta ar presupune numai suferință. Pentru copii, eu și Richard suntem un hibrid al iubirii

bun la toate numit „mami & tati”. Și pur și simplu nu simt că am dreptul să le cer copiilor mei să împartă acea unitate în doi, să învețe că noi suntem doi oameni pe care trebuie să se obișnuiască să-i iubească separat. Bărbații își părăsesc copiii pentru că o pot face, femeile, în general, nu-i părăsesc pentru că nu pot s-o facă.

Ca să fiu cu Jack, ar trebui să plec în exil, părăsindu-mi patria. Ca să am curaj s-o fac, ar trebui să fiu atât de nefericită încât să-mi fie mai greu să stau decât să sar în gol. Și încă nu am ajuns acolo.

Să nu uit

Datoria pe care o am față de copii. Datoria pe care o am față de mine însămi. Să găsesc un mod în care să le împac pe cele două. De redactat procesul verbal al ședinței (Lorraine, secretara, spune că e în concediu medical, dar Lorraine e mereu în concediu medical când treaba devine groasă). Bronzat la solar obligatoriu: arăt ca sora mai mică a Morticiei Addams. Umilit în fața clienților din cauza prestației complet dezastruoase și oribile din luna mai (-9% față de un indice bursier de -6%). Mai că a distrus toată munca noastră pe primele patru luni: rezultate excelente înecate acum într-o mare de roșu. Sugerat clienților că această prestație e doar de moment și că iau măsuri pentru a o îmbunătăți. Găsit măsuri de îmbunătățire. Dezumflat castel săltăreț,

*avut discuție cu Rod despre tratamentul
sexist! rasist rușinos la care e supusă
Momo. Traversă pentru scări ???
Rezervat o zi la salonul de frumusețe
pentru a scăpa de stres, plus tratament
facial cu proteine recomandat de
specialista cosme- ticiană a revistei
Vogue. Aniversarea căsătoriei. Când e
aniversarea căsătoriei ?*

"Ropdiit de, picio/iușe,

23.29: Vizita iminentă a socrilor încarcă atmosfera cu neliniște precum tunetul îndepărtat produs de o turmă de antilope gnu.

— Nu te derartja, draga mea, îmi spune soțul meu. Ce ai pregătit pentru duminică la prânz?

— Nu te deranja, Katharine, îmi spune Barbara, sunându-mă pentru a treia oară.

Așa că atunci când nu mă deranjez și ea aruncă o privire în frigider la sosire, se joacă cu șiragul de perle ca și cum ar fi un șir de mătânii și-l târăște pe Donald afară la mașină. Se întorc după ce au cumpărat tot Sainsburys, „ca să avem câte ceva în caz de urgență”.

Totul e însă sub control de data asta. Nu mi se vor găsi nici un fel de lipsuri: lenjerie curată pe patul pentru oaspeți, prosoape albe curate înhățate de la Marks & Spencer în pauza de prânz. Țm pus chiar și un fir de crin îmbobocit într-o vază lângă pat pentru a obține acea notă feminină grațioasă de genul celor

practicate de Cheryl, cumnata mea membră a Lojei Șorturilor. Să nu uit să scotocesc după cadourile de la Donald și Barbara primite de-a lungul anilor și să le expun în locuri clar vizibile:

Tablou în tempera reprezentând
Coniston pictat de „cunoscuta artistă
locală Pamela Anderson” (nici o
legătură, slavă Domnului)
Cănuțe de porțelan de fiert ouă marca
Royal Worcester (4 bucăți)
O tigaie chinezească electrică
Un roman de Dick Francis *cartonat*
Suport pentru tort Beatrix Potter
comemorativ

Și mai era ceva, sigur mai era ceva.
Spăl bine suprafața de gătit din
bucătărie, apoi verific dacă ghiozdanul
lui Emily e pregătit pentru mâine
dimineată. Înăuntru, vârat între paginile
cărții *Lily, câinele pierdut*, găsesc un
mesaj de la școală. Ar putea să contribuie
părinții cu un exemplu de mâncare tipică
pentru cultura din care provine copilul
lor și să-l aducă la școală pentru Ziua
Internațională a Festinului?

Nu. Părinții nu pot. Părinții sunt foarte
ocupați să-și câștige existența,
mulțumesc de întrebare, și sunt
mulțumiți să știe că școala își face treaba
pentru care ei o plătesc. Citesc ce scrie
jos de tot pe pagină. Sărbătoarea e mâine.
SUNTEȚI CU TOȚII BINE VENIȚI! Lângă
această exclamație amenințătoare, Emily
a scris cu scrisul ei cel mai apăsător și

fioros: „Mămica mea ieste foarte bun bucătăreasă mult mai bun ca a lu Sofi”. O, la dracu’.

încep să caut prin dulapuri. Ce mâncăruri tipice englezești există? Friptură de vacă? Budincă cu seu și coacăze uscate? Am un borcan antic de muștar englezesc, dar are un guler dezgustător ca de cauciuc de mângă întărită în jurul capacului care seamănă cu buzele lui Mick Jagger. Cartofi prăjiți și pește? Bun, dar nu am pește și nu am făcut cartofi prăjiți în viața mea. Aș putea lua o porție mare de cartofi prăjiți de la McDonald’s și să-i înfășor într-un ziar, dar imaginați-vă numai

expresiile nazistelor într-ale mâncatului sănătos conduse de Alexandra Law, Maica Superioară. în spatele raftului cu cereale descopăr două borcane de dulceață *Bonne Maman*. Produsele conservate făcute din căpșuni sunt un exemplu excelent de artă culinară autohtonă, mai puțin faptul că dulceața asta e făcută-n Franța.

Idee strălucită. Pun ceainicul pe foc. Luând întâi un borcan în mână și-apoi și pe celălalt, le țin deasupra aburului produs de apa din ceainic până când etichetele se dezlipesc și cad. în sertarul cu pungi pentru congelat, găsesc câteva etichete noi și scriu pe ele cu litere rotunde, bucolice: *Dulceață de căpșuni Shattock*. Luată de val, încerc să desenez o căpșună apetisantă în colțul etichetei. Arată ca un pancreas inflammat. Lipesc eticheta pe borcane. *Et voilà! Je suis une*

bonne maman !

— Kate, ce faci? E trecut de miezul nopții.

Rich a venit în bucătărie îmbrăcat în boxeri și tricou, în brațe cu Furby. O urăsc pe Furby. Este o combinație oribilă de șinșila și Bette Davis în *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane !* Furby și soțul meu se uită printre pleoape la mine cu neîncredere, în semiîntuneric.

— Fac gem. De fapt, refac gem, dacă tot vrei să știi. La școală la Emily are loc o serbare cu tema mâncăruri tradiționale și trebuie să ducă ceva englezesc.

— Și nu puteai să cumperi ceva de dimineață ?

— Nu, Rich, nu puteam.

Oftatul lui sună mai mult a mârâit.

— Doamne, de câte ori trebuie să trecem prin asta? Ți-am zis, trebuie să înveți să mai lași de la tine. Dacă există femei care muncesc așa de mult cum faci tu, Kate, ceilalți oameni vor trebui să accepte că nu poți să faci toate lucrurile pe care le făceau mamele voastre.

Chiar dacă ceilalți oameni acceptă acest lucru, nu sunt sigură că eu o voi face, îmi vine să-i spun. Dar Furby mi-o ia înainte și sparge tăcerea cu un ciripit tânguitor, iar Rich dispare pe scări.

24.39: Prea obosită ca să dorm. îl pun pe Furby într-un sac de gunoi negru și-i fac un nod. în bucătăria întunecată, îmi deschid laptop-ul și stau acolo scăldată în lumina lui metalică, lăptoasă. Deschid fișierul Salinger. Cifrele de pe ecran mă

alină - felul în care se execută imediat la rugămintea mea, faptul că nu le pot minți. Pe când acasă sunt o falsificatoare, o prefăcută. Nu mi-e rușine, pentru că nu văd altă alternativă. O mamă bună face ea însăși gemul, nu-i așa? în adâncul sufletelor, știm cu toții asta. Când vor începe să fabrice conserve cu numele „Mama și decalajul orar” sau „Mama în timpul liber”, când pâinea va fi împachetată în ambalaje pe care să scrie „Mândria tatălui”, noi, mamele denaturate și epuizate, vom putea ieși din ascunzători cu mâinile sus.

Vineri, 07.10: Richard a ridicat tonul. Nu l-am mai auzit ridicând tonul până acum, poate doar ca să-mi ceară să-l cobor eu pe-al meu. Dar cum stăteam noi la masa din bucătărie, la micul dejun, cu copiii care pălăvrăgeau, nu v-ar fi venit să credeți auzindu-l cum s-a răstit la Emily.

— Mami, pot să am o surioară mică?

— Nu, draga mea.

— Dar vreau. Tați, pot să am o surioară mică?

— NU, NU POȚI!

— De ce?

— Pentru că mămicile și tăticii trebuie să petreacă timp împreună într-o cameră ca să facă o surioară mică.

Rich se uită la televizor, cu sonorul încet, cu ochii lipiți de buzele în formă de lună nouă ale lui Chloe-Zoe.

— Nu, Richard.

— Iar mămica și tăticul tău nu au

niciodată timp, Emily. Mami se pregătește să plece la New York din nou, așa că în aceste condiții va fi cu atât mai greu să-ți facem o surioară mică. Sau poate mami ar vrea să chem pe cineva s-o facă. Nu asta îi spune mami lui tati de fiecare dată când se strică mașina de spălat vase? Cheamă pe cineva.

— Am spus, nu.

— De ce nu, Kate? Să n-o minți niciodată, nu așa ai spus tu?

— Maaami, Daisy are o surioară mică.

— Iar tu ai un frățior mic, Em.

— Dar e BĂIAT.

20.52: O dată-n viață, o duc și eu pe Emily la școală. (Am sunat la serviciu și le-am zis că trebuie să merg la medic: pe scara scuzelor, o sănătate șubredă e mai bună decât o fetiță neajutorată.) Em e încântată să mă aibă acolo cu celelalte mămici: mă plimbă prin fața prietenilor ei ca și cum ar prezenta un cal, bătându-mă pe crupă și subliniindu-mi calitățile.

— Mămica mea e așa de frumoasă și înaltă, nu-i așa? -

Speram să-mi strecur contribuția la festinul internațional fără să fiu văzută, dar drept în mijlocul holului școlii se află masa cu ofrandele tradiționale. Una dintre mame pare să fi adus o capră întreagă în sos curry. Mama lui Kirstie a făcut drob de miel din intestine adevărate. Dumnezeule. Ascund repede dulceața mea de căpșuni în spatele unei fortărețe cu creneluri din pâine făcută cu lapte și praf de copt.

— Salut, Kate! Ai început să lucrezi cu jumătate de normă? tună Alexandra Law, dezvăluind un tort diplomat de dimensiunea clădirii Albert Hali.

— Nu, mă tem că acolo unde lucrez eu nu se acceptă jumătate de normă. Sinceră să fiu, ei cred că norma întreagă înseamnă să tragi chiulul.

Celelalte mame râd, mai puțin Claire Dalton, partener la Sheridan și Farquhar. Observ cum Claire încearcă să strecoare un bol cu jeleu verde pe altarul festinului intemațional. Ține jeleul nemișcat, ca să nu se vadă că nu e închegat.

12.46: Candy s-a hotărât să păstreze copilul. Refuză să vorbească despre asta, dar burtica ei îi face intențiile din ce în ce mai evidente. Garderoba Stratton, întotdeauna cu cât mai mulată, cu atât mai bine, se chinuie acum să o încapă. Așa că azi i-am adus o pungă cu haine de gravidă: una sau două chestii frumoase pe care să le poată purta la serviciu și câțiva saci care-i vor fi de folos mai târziu. îi dau punga fără să spun nimic în timp ce luăm prânzul la Pizza Navona. Scoate o rochie gri-marro închisă în față ca o cămașă și se uită la ea cu suspiciune.

— Hei, pachete de hârtie marro legate cu sfoară. Exact ce-mi place mie!

— Am crezut că o să-ți fie de folos, atâta tot.

— Pentru ce?

— Pentru sarcina ta.

— Iisuse Hristoase, ce e asta?

Candy scoate o cămașă de noapte albă cu broderie englezească și o flutură ca pe un steag, spre amuzamentul grupului de bărbați de la masa vecină.

— Mă predau, mă predau, mă roagă ea.

— Uite, are și deschizături pentru hrănit.

— De ce aș vrea să mănânc ceva îmbrăcată cu... O, Dumnezeule, te referi la ceva care o să se hrănească din mine. Ce scârboos.

— Ei bine, acest lucru se practică intens de vreo sută cincizeci de mii de ani.

— Nu și-n New Jersey. Kate ?

— Da.

— Copilul. O să fie neajutorat?

Îi studiez fața de aproape. Nu glumește.

— Nu, nu o să fie neajutorat. Îți promit eu. Nu o să fie după ce împlinește optsprezece ani, ar trebui să adaug, dar de dragul prietenei mele îmi țin gura. Nu e încă pregătită.

15.19: Stare de urgență. A fost pierdut Roo. Paula mă sună și-mi spune că știe sigur că era în cărucior când l-a dus pe Ben la grupul de muzică Little Stars azi-dimineață și e destul de sigură că Roo s-a întors cu el. Dar, când a vrut să-l culce pe Ben la prânz, nu au reușit să-l găsească. Ben e distrus. A urlat și a tot urlat în timp ce Paula căuta prin casă. A răscolit peste

tot, dar cangurul e de negăsit. îl aud pe Ben sughițând de durere pe fundal.

Ce-a apucat-o să-l scoată pe Roo din casă, în primul rând? Nu-mi vine să cred că Paula a putut fi atât de proastă când știe ce nenorocire ar urma dacă s-ar pierde. Spun cu voce tare ce gândesc și în loc să-mi răspundă, Paula pare doar vinovată și tristă.

— Crezi că putem găsi altul, Kate ?

— Habar n-am cum se prezintă piața cangurilor la mâna a doua.

15.29: Sun la Woolworths, de unde îl aveam pe Roo. Vânzătoarea spune că-i pare rău, dar crede că nu mai au canguri. Aș vrea să vorbesc cu șeful ei? Da.

Șeful ei îmi spune că nu se mai fac canguri.

— A existat o tendință serioasă de respingere a animalelor mai moi în favoarea creaturilor noi din plastic, doamnă Reddy. Poate v-ar interesa Domnul Cap de Cartof?

Nu, lucrez deja cu o duzină de astfel de creaturi.

15.51: încerc la Harrods. Sigur au un Roo. Acolo găsești orice, nu? O femeie de la raionul de jucării îmi spune că s-ar putea să aibă ceva, că se duce să verifice în camera alăturată dacă aștept puțin. Când se întoarce, îmi descrie ceva, dar nu e deloc ce-mi trebuie.

— Nu, nu vreau unul cu pui. E o urgență. Australian, da. îmi trebuie unul de aproximativ douăzeci și unu de

centimetri pentru diseară.

— Kate, nu știam că te interesează.

Ridic privirea și-l văd pe Rod Task privind-mă libidinos. O, Doamne.

— Scuze, Rod, caut un cangur, atâta tot.

— Grozav. Credeam că n-o să măntrebi niciodată.

Se aude un chicotit răutăcios dinspre Guy, care e la două birouri mai încolo. Când Rod dispăre din raza auditivă, îi spun să înceapă să caute marsupiale de jucărie pe internet chiar atunci.

21.43: îmi ia două ore și patruzeci și trei de minute să-mi conving fiul să adoarmă. Toate animalele de pluș surogat pe care i le ofer: miel, urs polar, dinozaur mov, fiecare dintre *Teletubbies* pe rând, sunt aruncate cu furie din pătuț.

— Roo, se vaită el, Roo.

Ca să-l fac să se liniștească, îi dau periuța mea de dinți electrică și ne așezăm în fotoliul albastru, cu el întins peste mine, ținându-se strâns de cămașa mea ca un pui de maimuță. La baza fiecărei respirații a unui băiețel e o încuietoare lipicioasă, ca o porțiță minusculă deschisă în plămânii lui. Doamne, ajută-mă să găsesc un alt Roo. Totul mergea bine în timpul vizitei Barbarei și a lui Donald; suspect de bine, acum îmi dau seama. Pe cât a putut ea, Barbara m-a complimentat pentru bucătărie. „Sunt sigură că va fi foarte frumoasă când va fi gata”, mi-a spus. Dar eu am zâmbit grațios pe tot parcursul

vizitei, chiar și la ceai, cu copiii, când Barbara s-a întors spre Donald și i-a spus: „Ce ciudat, Emily seamănă cu Richard când zâmbește și cu Kate când se încruntă!”.

Urma să mâncăm mâncare italiană în seara aceea la cină. Spălasem și uscasem o grămadă de crușătea, ardeii grași roșii fuseseră copti și apoi curățați cu aceeași grijă neprecupețită cu care îmi rupeam coaja de la juliturile din genunchi în școala primară. În partea de sus a cuptorului se afla o pulpă de miel, iar în partea de jos stăteau foarte frumos cartofii presărați cu rozmarin din propria grădină. Reușisem chiar să fac și-o baie după ce culcasem copiii și mă îmbrăcasem cu o bluză curată și o fustă de catifea peste care purtam șorțul cu imprimen, care nu se pătează, de la Liberty, primit cadou de Crăciun de la socri.

Da, mă gândeam, ce poate fi mai frumos decât să urmărești o scenă casnică înainte de cină; acesta e unul dintre rarele momente când viața se apropie de imaginile din reviste. Gospodina perfectă întreținându-și socrii, care o admiră în frumoasa și eleganta ei casă. Barbara tocmai îmi ceruse rețeta pentru ardei când l-am văzut. Traversând podeaua de stejar, fundul gras și catifelat al unui șobolan.

Cărțile de bune maniere sunt neobișnuit de sărace când vine vorba de șobolani care apar în timpul cinei. Cum reacționezi:

al Râzi cu voioșie și te prefaci că șobolanul este un animal de casă foarte iubit?

bl Exclami : A, iată felul principal! Nigel Slater spune că rozătoarele sunt la modă. Se pare că e foarte gustos preparat după rețeta vietnameză ?

d îți inviți musafirii sus, le umpli încontinuu paharele cu băutură și le pui un CD cu Burt Bacharach ca să nu se audă zgomotul de jos, unde soțul tău urmărește rozătorul cu umbrela Mary Poppins a fiicei tale ?

Eu și Richard am optat pentru varianta c.

Jos, șobolanul s-a baricadat în țarcul de joacă, sperând probabil să treacă drept un animal de pluș. Nu cu mult înainte însă, făcuse tururi zglobii ale bucătăriei. Barbara a spus că, acum că se gândește, își amintește că a simțit ceva trecându-i peste picioare: trebuie să ia imediat o aspirină și să se ducă să se întindă. Nimeni nu a mai avut chef de piersicile mele cu *amaretto* și sos de zmeură. Brusc, am avut un presentiment foarte rău legat de grămăjoarele de stafide care tot apăreau pe podeaua bucătăriei.

— Nu te isteriza, mi-a zis Richard după ce a dat șobolanul pe ușă afară în grădină. Nu uita că lui îi e mai frică de tine decât ție de el.

Nu mi se părea verosimil. Șobolanul a declanșat ceea ce nu pot numi decât „groaza de șobolani”, acea întoarcere a stomacului pe dos de câte ori deschizi un

dulap, neștiind dacă te vei vedea față-n față cu o altă față. În noaptea aceea, mustăți și lăbuțe au alergat prin visele mele.

Luni, 09.38: Am fost concediată de propria menajeră. Pe ce loc se situează oare chestia asta în analele umilinței domestice? Când am coborât de dimineată» le-am găsit pe Barbara și pe Juanita unite într-o atitudine acuzatoare. Soacra mea țâțâia foarte clar în timp ce menajera mea mima un șobolan alergând pe masă și arăta cu degetul spre anumite părți din bucătărie blocate de ziare și jucării.

— Nici nu mă mir, a spus Barbara.

Deși soacra mea nu vorbește spaniolă, a reușit să comunice cu Juanita în limbajul internațional feminin al dezaprobării.

— Omul care se ocupă de șobolani e pe drum, am anunțat eu ridicând vocea, ca să le avertizez că sunt acolo și ca să le opresc din a mai împărtăși alte exemple ale neglijenței mele.

La auzul numelui dăunătorului, Juanita a dat drumul unei exclamații de groază ca sunetul unei mitraliere.

— Dacă lași mâncarea afară, atrage dăunători, mi-a servit-o Barbara.

— Nu las mâncarea afară, am spus, dar ea era deja pe hol, unde Donald pune laolaltă bagajele.

El mi-a făcut un mic semn trist cu mâna.

După ce au plecat, Juanita mi-a zis că

îi pare foarte rău, dar nu mai putea să suporte. Toate acestea comunicate prin gesturi ale mâinilor și suspine. Iată în sfârșit șansa mea de a sublinia faptul că unul dintre motivele pentru care casa era atât de murdară era că menajera mea nu reușise să o curețe în ultimii doi ani, acuzând o serie de afecțiuni la care eu am reacționat cu foarte multă înțelegere – poate și pentru că vin dintr-un mediu unde nu te aștepti ca cineva să curețe după tine și dintr-o rușine ascunsă legată de faptul că ești o femeie care nu-și poate ține casa curată. („Kate este un geniu când e vorba de cifre”, a spus odată cumnata mea, „dar ar trebui să vedeți cum arată plintele din casa ei !”)

Vreți să știți dacă i-am spus atunci pe loc Juanitei ce gândeam? Nu tocmai. I-am dat toți banii pe care-i aveam în portofel, i-am promis să-i mai trimit prin poștă și i-am spus că o voi recomanda unor prieteni din Highgate care își căutau menajeră.

Să nu uit

*Căutat OMUL DE LA DERATIZARE !
Angajat menajeră nouă! înlocuit Roo
OBLIGATORIU. Discutat și căzut de
acord cu clienții asupra unei politici de
vot prin împuternicire. Completat
chestionar asupra prestației pe primul
trimestru. Redactat proces-verbal ședință
eu însămi (Lorraine e încă în concediu
medical). Posibilitatea de a câștiga un
client nou în urma prezentării finale pe
care tocmai am făcut-o cu Momo distrusă*

de prestația dezastruoasă din iunie. Verificat prestația concurenței - poate la ei e și mai rău ? Teleconferință cu biroul din Japonia, discutat despre acțiuni. Sandale pentru Emily - sau voi fi interogată de NSPCC^{LXVI} pentru cruzime împotriva picioarelor. Cereale Sugar Pufi, Panadol. Anulat ziua la salonul de frumusețe.

81

C/izCi de dădace

06.27: E încă foarte devreme, dar în grădină se simte că va fi o zi caniculară. Aerul e sticlos, prevestind căldura. Cât am fost plecată în State, nu a avut nimeni grijă de plante, așa că melcii mi-au aspirat hosta, iar panseluțele din ghivecele de ceramică s-au uscat de tot. Cum le atingi se transformă într-o cenușă mov. Am plantat special acel soi pentru că-mi place numele: se numește „bucuria sufletului”. Într-o bună zi, când voi avea timp, voi face grădina frumoasă. O să cresc lobelii și camelii și un dafin și tufe de iasomie dulce și o să am ghivece cioplite din piatră din care se vor revărsa panseluțe.

Se aude un scheunat de la una dintre ferestrele de sus de tot ale casei. Ca și

LXVI National Society for the Prevention of Cruelty to Children - „Asociația Națională pentru Prevenirea Cruzimii față de Copii” (engl.).

mine, copiilor le e greu să doarmă în nopțile astea calde. Ben s-a trezit în tipete pe la 5, când eu eram prinsă într-un vis groaznic. Până și visele sunt diferite vara: vise febrile care te fac să transpiri gânduri pe care le-ai prefera nedezgropate. În fine, când m-am dus în camera lui, lucea de transpirație, bietul de el, îmi aluneca printre mâini ca un pui de focă. L-am dus în baie, l-am uscat – nu știu de ce, a început să-i fie frică de halatul lui cu Piglet – și apoi l-am schimbat. Când i-am oferit un pahar cu apă, s-a înfuriat. „Măr, mi-a cerut el, „măi!”

De câte ori i-am zis Paulei că nu are voie suc? Îmi compun în minte reproșuri serioase pentru dădacă, dar Paula s-a plâns de „probleme femeiești” în ultimul timp, deci ar putea să invoce oricând o boală oarecare, iar vacanțele sunt cea mai proastă perioadă pentru găsit înlocuitor. Fir-ar al dracu’”!

06.43: îmi dau seama imediat din vocea Paulei că nu o să vină azi. Iar eu trebuie să prezidez Comitetul pentru Alocarea Activelor Globale pentru că Robin Cooper-Clark e plecat cu copiii, Emily și Ben nu au școală sau creșă, dădaca nu vine. Excelent.

În mod tradițional, o perioadă de plăcere și relaxare, vacanța de vară e partea cea mai groaznică a anului pentru o mamă cu serviciu. Vremea caldă și zilele fără griji acționează ca niște reproșuri nesfârșite. Ieșiri la care ai vrea să

participi și tu, piscine gonflabile răcoroase în care ai vrea să intri cu picioarele goale, conuri cu înghețată ale căror șiroaie de vanilie ți-ai dori să le lingi.

Paula lasă să-i scape un oftat lung și complicat. Spune că nu s-a simțit prea bine în ultima vreme și mai e și povestea cu șobolanul, desigur, care a supărat-o foarte tare. Dar nu a vrut să-mi fac eu griji pentru că „știu cât de ocupată ești, Kate”. Tactică clasică de dădacă: să te pocnească cu o grevă preventivă înainte ca tu să apuci să formulezi propria plângere mult mai puternică. Chiar în timp e mormăi „mmmm”-uri de compasiune, îmi răsfoiesc agenda cu numere de telefon din cap căutând pe cineva care ar putea avea grijă de copii numai azi. (Richard e plecat să prezinte niște planuri pentru o iurtă a meșteșugarilor din Sunderland.)

Primul gând: Angela Brunt, vecina mea și șefa Lojei Șorturilor din cartier. Încep să-i formez numărul, dar brusc îmi apare imaginea cu fața de Ford Anglia a Angelei, cu farurile aprinse la maximum, când își dă seama că „zburătoarea la mare altitudine” de peste drum iese la suprafață de sub fuselajul în flăcări al propriului egoism, cerând ajutor. Nu. Nu pot să-i ofer această satisfacție. În schimb, o sun pe Alice, prietena mea producător de televiziune, și o întreb dacă-i pot cerși o favoare. Ar putea Jo, dădaca ei, să aibă grijă și de Emily și Ben? Nu i-aș cere asta, dar am o ședință

importantă și, oricum, să-ți iei liber de la EMF e practic ilegal și...

Alice mă întrerupe cu un sunet răgușit, de genul „știu cum e”. Spune că nu e nici o problemă atâta timp cât nu mă deranjează dacă Jo îi duce pe ai mei împreună cu băieții ei la piscină. În momentul ăsta, nu mă deranjează nici dacă Ben și Emily s-ar duce să facă o ascensiune în Borneo atât timp cât eu ajung în centru și încep să mă pregătesc pentru întâlnire.

07.32: Sun la compania Pegas. îmi răspunde Winston. De ce? E singurul șofer de la Pegas? Încep să mă întreb ce fel de escrocherie pune la cale.

Winston zice că vine într-un sfert de oră, eu zic că am nevoie de el în patru minute.

— Să văd ce pot face, îmi spune el calm.

Am brusc senzația că tot ce-mi doresc este să mă urc în poala unei persoane adulte care să mă aline și să stau acolo... douăzeci și cinci de ani cred că ar fi de ajuns.

— Mami?

— Da, Em?

— Raiul e un loc frumos, nu-i așa?

— Da, raiul e un loc foarte frumos.

— Au McDonald's ?

— Unde?

— În rai.

— O, Doamne, nu. Acum trebuie să-i împachetez aripioarele lui Ben.

— Ca să meargă în rai?

— Ce? Nu. Aripioarele pentru înotat. Mergeți la piscină. Îți mai amintești de Nat și Jacob, nu?

— De ce nu au McDonald's în rai, mami?

— De-aia. Habar n-am. Pentru că oamenii morți nu au nevoie de mâncare.

— De ce nu au oamenii morți nevoie de mâncare?

— Ben, nu. Nu, Benjamin. STAI JOS. Îți aduce mami sucul ime... Nu pe rochia mea.

— Mami, pot să-mi fac la anul ziua în rai ?

— Emily, TACI, TE ROG, ACUM.

07.44: Pegas a tras la scară cu o altă caleașcă. Nissan-ul Primera e ascuns de un nor de praf emanat din interior, dar măcar când deschizi ușa nu-ți plouă cu rugină pe haine. Încarc copiii în spate, îl țin pe Ben fixat de genunchiul meu și cu mâna liberă sun de pe mobil la o agenție de dădace. O fată din Sloaney, care are o voce făcută să răzbată peste smârcuri populate de cerbi, îmi spune că și-ar dori să mă poată ajuta, dar e un moment foarte prost pentru dădacele temporare.

— E vacanța de vară, știți.

Da, știu.

Toate dădacele au fost luate cu mult timp înainte, are însă numărul unei fete noi în agendă. Din Croația. Optsprezece ani. Engleza nu e punctul ei forte, dar se străduiește. Îi plac copiii.

Ei, măcar e un început. Îmi scormonesc creierii ca să-mi amintesc de care parte s-a aflat Croația în masacrele

din Balcani. Cred că ei au fost cei care au fost de partea naziștilor în război, dar acum s-au făcut băieți buni sau era invers ? Spun: E-n regulă, o s-o chem la interviu în seara asta. Cum o cheamă?

— Ratka.

Bineînțeles. Să nu uit să-l sun pe omul cu deratizarea. De ce nu a venit? Emily mă bate pe picior nerăbdătoare. A fost prinsă într-o conversație cu șoferul.

— Mami, Winston spune că lucrul cel mai frumos în rai este că, dacă ți-e foame, poți să te apleci puțin și să muști dintr-un nor. Ca din vata de zahăr. Îngerii o fac tot timpul.

Pare mult mai mulțumită de explicația asta decât de cea pe care i-am oferit-o eu.

Alice locuiește într-o casă burgheză, lângă Queen's Park: a cumpărat-o înainte ca un apartament cu patru dormitoare și terasă din zonă să coste mai mult decât statul Colorado. După ce se vede înăuntru, Emily o ia voioasă la picior să se joace cu Nat și Jake, dar Ben aruncă o privire setului Brio necunoscut și se lipește de piciorul meu ca un marinăr care se leagă de catarg în mijlocul unei furtuni de gradul 10. Trebuie să o șterg de-aici repede, dar sunt nevoită să-mi petrec câteva minute în care să mă arăt umilă în fața dădacei Jo. O văd deja fixând bebelușul isteric și întrebându-se în ce naiba s-a băgat. Sfârșesc prin a fi nevoită să-l dau jos de pe mine și să fug din cameră, urmată de urlete.

Pe bancheta din spate a lui Pegas,

încerc să citesc *Financial Times* ca să mă pun la punct pentru ședință, dar nu mă pot concentra. Scutur din cap cu putere ca să scap de amintirea plânsetelor lui Ben. îl văd pe Winston studiindu-mă în oglinda retrovizoare. Suntem la sensul giratoriu de la Old Street când îmi vorbește în sfârșit:

— Cu cât te plătesc, cucoană?

— Nu e treaba ta.

— Cincizeci? O sută?

— Depinde de primă. Dar anul acesta nu vom primi primă. După prestația din iunie, sunt norocoasă dacă nu mă dau afară.

Winston lovește cu ambele mâini volanul îmbrăcat în blană de oaie.

— Glumești, sper. Le oferi fiecare secundă din fiecare minut din fiecare zi pe care o ai. Ești sclava lor, fetiço.

— Nu prea am de ales, Winston. Sunt ceea ce se numește în limbaj tehnic susținătorul familiei.

— Aoleu.

Calcă frâna ca să evite o călugăriță pe trecerea de pietoni.

— Și ce părere are bărbatul tău despre asta ? Genul ăsta de chestie de obicei îi face pe bărbați să simtă că stau prost la capitolul dotare.

— Vorbești serios când insinuezi că salariul meu i-ar micșora penisul soțului meu?

— Păi, asta ar putea fi o explicație pentru faptul că nimeni nu mai face copii în ziua de azi, nu crezi? Rata fertilității era în regulă până când femeile au

început să meargă la serviciu.

— Eu cred că vei constata că asta s-a întâmplat din cauza estrogenului din apă.

— Eu cred că vei constata că asta s-a întâmplat din cauza estrogenului din birouri.

Chiar și de pe bancheta din spate, îmi dau seama că zâmbește cu gura până la urechi pentru că obrații îi sunt atât de întinși, că i s-a încrețit pielea de lângă urechi.

— Ce naiba, Winston, suntem la sfârșitul secolului XX.

Dă din cap și o pudră de praf de aur umple taxiul. Ca o zână, mi-a zis Emily când l-a văzut.

— Nu contează în ce secol suntem, se burzu-luiește el, ceasul din capul bărbaților este mereu fixat la aceeași oră: „ora păsăricilor”.

— Am crezut că ne-am maturizat cu toții și am depășit mentalitatea asta absurdă de om al cavernelor.

— Aici greșesc oamenii ca tine, cucoană. Femeile au depășit-o, iar bărbații au fost de acord cu asta ca să facă femeile în continuare sex cu ei. Un bărbat se întreabă doar: ce melodie vrea ea să-i cânt acum? și o cântă. Ia, încearcă una.

Winston îmi întinde o cutie de metal. Recunosc recipientul rotund de culoarea bronzului: bomboane de călătorie. Mie și lui Julie ne plăceau perele glasate, cele care aveau gust de clopot,' asta în cazul în care ai linge un clopot, dar mereu primeam tipul ăsta: dropsuri din zahăr de

ovăz. Mama se jura că dropsurile din zahăr de ovăz ne fereau de rău de mașină. Așa că pentru mine gustul dropsurilor din zahăr de ovăz e echivalentul gustului de rău de mașină: punga de hârtie cu conținutul ei odios, plimbările pe marginea drumului, ștersul mâinilor de iarba uscată, maronie.

Am intrat de-a binelea în centrul financiar, cucerind canioane de sticlă deasupra cărora căldura atârnă ca o ceață liliachie. Deschid cutia de bomboane. Înăuntru sunt șase *joint-uri* rulate cu grijă. îmi dreg vocea și adopt tonul unei prezentatoare de la Radio 4:

— Politica firmei spune foarte clar că este strict interzis consumul de droguri ilegale în incinta clădirii Edwin Morgan Forster. Și... aproape am ajuns, așa că ar trebui să ne grăbim. Ai un foc, Winston ?

11.31: Documentarea pentru ședință e oarecum îngreunată de faptul că literele din *Wall Street Journal* se tot mișcă. Pagina cu Profiturile de piață e toată numai linii negre contorsionate și arată ca o încrengătură.

De-a dreptul jalnic. Mă simt la fel de amețită ca o domnișoară bătrână care a dat pe gât un pahar mare cu sherry din rezerva parohiei. Maternitatea - sau abținerea adusă de maternitate - mi-a distrus capacitatea de a mă bucura de orice fel de droguri, mai puțin de dușca disperată de Calpol băută ocazional. Reușesc să merg destul de bine până în sala de ședințe, dar după ce intru, pereții

se tot îndepărtează formând reflexii infinite ca-ntr-un desen de Escher. De fiecare dată când mă ridic în picioare să schimb diapozitivul, trebuie să mă țin de marginea mesei și să-mi înclin capul puțin într-o parte pentru ca orizontul să devină stabil. Mă simt ca un poloboc uman.

Când deschid gura să mă adresez celor doisprezece administratori de fonduri din jurul mesei, vocea care se aude pare destul de sigură pe ea. Dar apoi îmi dau seama că am doar o idee vagă despre cine vorbește și nici o idee despre ce va spune ea. E ca și cum ai fi propriul ventriloc. Cu toate acestea, un sentiment profund de relaxare îmi permite să ignor părerile colegilor mei și să fac alegerile de investiții care vor constitui strategia întregii firme începând de mâine.

Obligațiuni sau titluri de valoare? Nici o problemă. Marea Britanie sau Japonia ? La naiba, numai un prost ar ezita.

Pe la jumătatea ședinței, Andrew McManus - scoțian, rugbist idiot, cu umeri lăți cât o canapea Chesterfield - tușește ușor și plin de importanță și ne anunță că speră ca toți cei prezenți să-l ierte, dar trebuie să plece mai devreme deoarece fiica lui, Catriona, participă la o gală de înot și i-a promis că tati o să vină s-o vadă. Toată lumea din jurul mesei reacționează ca și cum asta ar fi cel mai firesc lucru din lume. Tipii mai tineri care cred că vor avea și ei copii, dar numai când modelul Porsche Boxster va fi dotat

cu un loc special pentru schimbatul scutecelor, sunt ca de piatră. Ceilalți tați se bucură într-un mod conspirativ, genul de suficiență a proaspeților tătici. O văd pe Momo, care e prea tânără ca să înțeleagă, mimând din buze : „*Ce drăguuț*”. Chiar și Celia Harmsworth își recompune trăsăturile de mamă vitregă în ceva ce seamănă cu un zâmbet și spune:

— O, ce minunat, Andrew! Te implici atât de mult, de parcă McManus ar fi reușit de unul singur să facă indicele Dow să crească cu 150 de puncte.

Observând că sunt singura colegă care nu s-a ■alăturat aprobării gânguritoare, Andrew dă din umeri neputincios și spune:

— Știi și tu cum e, Kate.

Se vâără în sacou și iese pe ușă.

Într-adevăr, știu cum este. Un bărbat anunță că trebuie să plece de la birou ca să fie cu copilul lui pentru un scurt moment de recreere și este ovaționat ca model de tată iubitor și plin de abnegație. O femeie anunță că trebuie să plece de la birou ca să stea cu copilul bolnav și e stigmatizată ca dezorganizată, iresponsabilă și insuficient de devotată. Când tații se expun în calitatea lor de tați, e un semn de tărie; când o mamă se exprimă ca mamă, e un semn de groaznică vulnerabilitate. Nu-i așa că iubiți egalitatea șanselor?

De la: Kate Reddy

Către: Debra Richardson

Tocmai am prezidat o ședință unde unul

dintre colegii mei administratori ne-a anunțat că se duce să asiste la gala de înot a fiicei sale. A fost practic făcut cavaler pe loc pentru serviciile aduse meseriei de tată. Dacă aş încerca așa ceva, Rod ar pune să fiu executată, iar capul meu picurând de sânge ar fi înfipt la intrarea de la Banca Angliei drept sperietoare pentru alte femei chiulangioaice.

E așaааааа de nedrept. Ajung la concluzia că toate căcaturile despre femeia de carieră sunt o chestie de-o generație. Suntem dovada vie că nu funcționează, nu-i așa?

Dă-le dracu' de studii superioare. Cred că trebuie să ne trimitem fetele la un colegiu de *catering* unde să învețe să facă aranjamente florale de pus pe masă și delicioase cine pentru doi, iar apoi să se poată mărita cu un bărbat care va plăti pentru ca ele să stea acasă și să-și facă pedichiura.

URGENT: Te rog, reamintește-mi care sunt dezavantajele unei astfel de vieți???

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat,

O prințesă frumoasă, independentă, sigură pe ea,

Care, în timp ce stătea meditând

La probleme ecologice

Pe malurile unui iaz nepoluat,

Pe o pajiște înverzită de lângă castel, A dat peste un broscoi.

Broscoiul i-a sărit în poală zicându-i:

Dulce domniță, am fost cândva un prinț frumos, Până când cineva a aruncat o vrajă mașteră asupra mea.

Dacă mă vei săruta o dată însă, Va fi de-ajuns să mă transform la loc în prințul tânăr și

fercheș care sunt de fapt.

**Și apoi, iubita mea, ne putem căsători Și ne
putem instala în al tău castel Unde tu vei
putea să-mi gătești,**

**Să-mi speli hainele, să-mi porți urmașii în
pântece,**

**Și pe veci să fii recunoscătoare și fericită
făcând acestea.**

**în acea seară, luând cina constând în
piciorușe de broască făcute soté,**

**Prințesa râse în sinea ei și se gândi: Nu,
mulțumesc, lua-te-ar dracu*.**

Bărbații din ziua de azi nu pot decât să
fie tați mai buni decât au fost tații lor.
Simplul fapt că știu să schimbe un scutec
sau că-și dau seama în ce gaură trebuie
să înngi biberonul: aceste amănunte îi
indică drept părinți mai capabili decât
generațiile anterioare. În schimb, femeile
nu pot decât să fie mame mai proaste
decât mamele noastre și asta îți lasă un
gust amar pentru că muncim atât de mult
și suntem condamnate să eșuăm.

La Edwin Morgan Forster, birourile
bărbaților care au copii sunt înțesate de
fotografii ale odraslelor. înainte de a
ajunge la calculator și la sugativă,
trebuie să urmezi un parcurs complet
marcat de portrete de familie: rame de
piele, rame model crocodil, rame duble
din inox cu balama de alamă, cuburi
Perspex complicate. Un dinte lipsă ici, un
gol la fotbal colo; excursia la schi din
februarie când Sophie i-a înfășurat tatei
în jurul gâtului fularul ei roșu și amândoi
s-au întors spre aparat cu zâmbete
Kodak. Bărbații au voie să exhibe faptul
că sunt tați. E un semn de tărie, un semn

că își întrețin familia cum trebuie. Femeile din birourile EMF tind să nu-și expună pozele cu copiii lor: cu cât urcă pe scara ierarhică, cu atât mai puține fotografii au. Dacă un bărbat ține poze cu copiii pe birou, asta îi sporește umanitatea ; în cazul unei femei, îi diminuează din umanitate. De ce ? Pentru că de la el nu se așteaptă să stea acasă cu copiii, dar de la ea, da.

Aveam cândva o poză cu Emily și Ben pe birou. O făcuse Richard imediat după ce Ben învățase să stea în fund. Em stătea în spate, strângându-l pe Ben de mijloc cu mare mândrie. Era efervescent de parcă viața era o mare glumă și tocmai auzise poanta pentru prima dată. Am ținut fotografia pe birou câteva săptămâni, dar de fiecare dată când îi suprindeam cu coada ochiului pe copii uitându-se la mine, mă gândeam la același lucru: îi întreții, dar nu-i crești. Așa că acum țin poza în sertar.

Anul trecut, am fost la un seminar ținut de o directoare americană la London Business School. Ne-a spus că avea de gând să-și pregătească fetele să devină gheșe: adevăratul viitor al femeilor era ca îngrijitoare și aducătoare de plăceri bărbaților. În încăpere s-au auzit râsete nervoase: glumea, nu-i așa? Era frumoasă și incredibil de inteligentă și nu cred că glumea.

Tot ce am știut a fost că nu-mi doream viața mamei mele: nu aveam nevoie de un model care să mă învețe că a fi dependentă de un om era abrutizant și

poate chiar periculos. Dar își va dori Emily să aibă o viață ca a mea? Când se uită la mămica ei, pe cine vede ? Dacă apucă s-o vadă pe mami. Ce se credea oare în anii '70, când se lupta pentru drepturile femeii, că înseamnă egalitatea șanselor: că femeile vor avea dreptul să-și petreacă la fel de puțin timp cu copiii lor ca și bărbații ?

12.46: Chowzat! este cantina *hi-tech* înființată de EMF la subsol anul trecut ca parte din încercarea de a arăta mai puțin ca o bancă și mai mult ca un club de noapte. Cafeneaua se vrea *funky*, postindustrială, dar atmosfera obținută e mai degrabă cea a unei cafenele din aeroport. Sunt încă ușor amețită de la joini-ul lui Winston de azi-dimineață. Ce-o fi fost în capul meu? Când ieșeam din mașină, Winston m-a invitat cu el la un concert de duminică în două săptămâni. S-ar putea să nu fie exact genul meu de atmosferă, a spus el, muzica e destul de copleșitoare, dar crede că mi-ar prii. Pe când administratorul de fonduri mândru ca o fortăreață medievală își compunea răspunsul politicos, dar glacial, am deschis gura și mi-a ieșit cuvântul „da”. Așadar, acum am cel mai probabil o întâlnire la o petrecere *rave* cu noul meu dealer de droguri. Ce dracu' o să-i zic lui Richard?

Pe măsură ce dispare efectul ierbii, simt și greață, și o foame îngrozitoare în același timp. Evaluez comparativ meritele brișei uriașe cu afine cu ale

autohtonei ei surori mai de soi, brioșa cu lămâie și susan. Le cumpăr pe amândouă, îmi îndes în gură bucăți din fiecare, alternativ, când ridic privirea și văd niște trăsături familiare de culoarea cărămizii aruncându-mi priviri întunecate.

— Iisuse, Katie. Sper că nu mănânci pentru doi. Am deja destule probleme la acest capitol cu Candy.

Rod Task.

— Ahă, scuipe eu lansând gloanțe de afine peste masă.

Rod îmi spune că are nevoie să mă duc miercuri la New York și să le fac o ofertă unor brokeri. Vrea să le dau „puțin TLC”^{LXVII}. Și-apoi îmi face în mod grotesc cu ochiul.

— Miercuri?

— Da. Adică mâine.

— De fapt, Rod, dădaca mea e în concediu medical și trebuie să găsesc o înlocuitoare care să...

Mi-o taie făcând o mișcare de karate cu mâna.

— Îmi spui că nu poți să te duci, Kate? Dacă nu poți tu, sunt sigur că se descurcă Guy.

— Mda. Ahă. Sigur că pot, doar că...

— Excelent. Și poți să arunci o privire și pe asta, scumpo? Mersi.

Studiez xeroxul în lift până la etajul 13. E un articol din *Investment Manager Internațional* cu titlul: MONEDA EGALITĂȚII SEXELOR SE DEPRECIAZĂ, ÎN SFÂRȘIT!

LXVII *Tender Loving Care* - „Atenție tandră și iubitoare” (engl.).

Din ce în ce mai multe firme de management al investițiilor se urcă din mers în trenul egalității sexelor din mers pe măsură ce își dau seama că o atitudine mai deschisă față de angajarea femeilor e o decizie benefică pentru afaceri. Herbert George și Berryman Lowell au câștigat de curând laude pentru eforturile lor în acest domeniu. Júlia Salmon, vicepreședinte la Herbert George, spune: „Centrul financiar oferă șanse extraordinare pentru femei. Din ce în ce mai multe sunt promovate în fiecare an. Majoritatea firmelor și-au desemnat un coordonator pe probleme de diversitate.”

Cu toate acestea, multe instituții se plâng că, deși oferă femeilor cariere extraordinare, ideile preconcepute legate de orele de lucru cu efect antisocial și cultura macho constituie încă factori de reținere în cazul femeilor care candidează pentru aceste slujbe.

„Nu este ușor să dezumfli stereotipurile nepotismului practicat între «băieți» asociate cu Square Mile”, recunoaște Celia Harmsworth, șefa departamentului Resurse Umane de la EMF.

Păi, ea chiar ar trebui să știe asta. Să-i văd numele Celiei într-un articol despre egalitatea sexelor e ca și cum l-aș vedea pe Heinrich Himmler lucrând ca ghid într-o sinagogă. „Harmsworth a anunțat că EMF, cândva considerată una dintre

firmele mai de modă veche din centru, a desemnat de curând un coordonator pe probleme de diversitate, Kate Reddy."

CE?

„Reddy, în vârstă de treizeci și cinci de ani, cel mai tânăr director de la EMF, a fost însărcinată să identifice obstacolele determinate de problemele de gen care apar în cultura de afaceri."

Observ că Rod a încercuit expresia „obstacole determinate de problemele de gen". Lângă ea a mâzgălit: „Ce dracu' e asta?"

De la :* Kate Reddy

Către: Debra Richardson

salut salut de la prietena ta aproape psiho-pată. Crezi că depresia postnatală poate dura 18 luni după naștere? Și dacă da, când o să scap de ea?

Ți-am spus că avem ȘOBOLANI? Unul a traversat în fugă podeaua când socrii erau în vizită. AH, ȘI M-A ȘI CONCEDAT MENAJERA. Am venit la serviciu, unde mă așteptau 61 de e-mailuri, dacă „bolnavă**", singura dacă temporară disponibilă e rudă cu Slobodan Milosevic. Plus, sunt noul „Coordonator pe probleme de diversitate" de la EMF. Trebuie să iau măsuri urgente pentru a redresa dezechilibrul în materie de gen din firmă. Ai idee de unde aș putea cumpăra o armă automată?

Te rog, hai să ne întâlnim pentru prânzul ăla. Spune-mi ziua xxxx

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Cred că depresia postnatală durează 18 ani și apoi ne facem o histerectomie și începem să

ne uităm la episoade vechi din *Prietenii tăi* stând în scaune vechi de cauciuc roșu într-un azil de bătrâni cu porțile ferecate. Nu-ți face griji, șobolanii au devenit foarte la modă în clasa de mijloc. Nu se poate casă elegantă care să nu aibă așa ceva. Félix a fost diagnosticat cu „deficit de atenție”. Cred că și tatăl lui suferă de același lucru, dar să fie oare pentru că are o aventură??

Prea epuizată ca să-mi pese. Am citit în *Good Housekeeping* că jumătate din femeile care lucrează sunt îngrijorate că relația cu soțul e afectată de o groaznică „foame de timp”. Ce face cealaltă jumătate: felații de 30 de secunde ?

Ce se mai aude de superbul și nepotrivitul Abelhammer ? Iți dai seama, sper, că, în calitate de cea mai veche prietenă a mea, singurul tău rol este să-mi furnizezi motive să te invidiez și să nu fiu de acord cu tine. Prânz marțea sau joia viitoare? xxxxx

18.35: îi iau pe Emily și Ben de la Alice. Se aruncă pe mine ca niște creaturi înfometate. Jo, dacă lui Alice, e incredibil de drăguță și-mi spune ce copii minunați am. Cât de atentă și plină de imaginație e Emily. Simt cum îmi crește inima de mândrie, dar și un ghimpe de rușine în același timp pentru că îmi dau seama cât de des îi resimt ca pe o problemă de rezolvat și nu ca pe ceva de care să mă bucur.

Trebuie să găsesc dădacă temporară în seara asta. Asta în caz că nu reușesc să-l conving pe Richard să lucreze acasă sau dacă nu-și revine Paula în mod miraculos. Am oroare când e vorba să cer favoruri pentru mine sau pentru copiii mei; îmi

amintește de când tata m-a împins spre o femeie într-o stație de autobuz în Leeds odată, de Crăciun, și mi-a zis să-i cer cinci lire să ajungem acasă pentru că am rămas fără benzină. Nici nu aveam mașină. Dar doamna a fost atât de drăguță. Mi-a dat și banii, și o pungă de bomboane Jelly Tots pentru mine. Dulciurile mi se lipeau de interiorul obrazilor fierbinți ca niște ulceratii.

Jo îmi spune că Ben a stat lipit de ea toată ziua și, din câte crede ea, are o urticarie pe piept. A făcut deja vărsat de vânt? Nu, nu a făcut. Dar nu poate să-l facă acum. Am avion la ora 08.30 spre New York.

22.43: Nu-mi vine să cred. Stau pe platforma scărilor din fața băii într-un prosop minuscul și strig după Richard.

— Nu.e apă caldă.

— Ce?

Stă la jumătatea scărilor, cum urci din hol, cu fața în întuneric.

— Au oprit-o azi când a venit omul cu deratizarea să verifice țevile. Trebuie să fi atins comutatorul.

— Trebuie să fac baie.

— Draga mea, fii rezonabilă. Vocea îi e uscată de extenuare. Ii dau drumul acum și o să fie fierbinte în douăzeci de minute.

— Acum. *Trebuie să fac baie acum.*

— Kate...

Se oprește, pare că vrea să spună ceva. Dar își strânge doar buzele și se uită fix la mine, dând din cap.

— Ce? Ce e? mă răstesc eu.

— Kate. Nu putem... continua așa.

— Păi. Să știi că nu putem. Nu am apă caldă. Am șobolani. Am o casă mizerabilă și nimeni care s-o curețe. Ar fi trebuit să dorm de-acum o oră și mi-aș dori foarte, foarte mult să am apă caldă, Richard. Lucrez toate orele date de la Dumnezeu și trăiesc în condiții de mizerie medievală. Cer prea mult dacă vreau să fac O BAIE?

Rich întinde un braț spre mine, dar îl resping. Lacrimile mele sunt îngrijorător de fierbinți - temperatura apei în care nu mă voi spăla. Trebuie să încerc să mă calmez. Soțul meu pare foarte agitat. De ce nu s-a bărbierit?

Chiar în momentul ăsta, se aude o voce de sus, de deasupra noastră, tânguindu-se: „Roo, Roo”.

M-ClHA. înto/is pitea
deMexe,

01.05: V-ați gândit vreodată cât timp se pierde adormind ? La prima vedere, pare destul de rapid, dar de fapt nu adormi pur și simplu, nu-i așa? Descopăr că trebuie să mă furișez către somn și să cer permisiunea să intru, asemenea cuiva care stă la coadă în fața unui club și încearcă să prindă privirea unuia dintre cei de la ușă care se uită însă tot timpul în altă direcție. Șapte minute de aranjat perna, lupta obligatorie cu plapuma (lui Richard îi place să-și țină un picior afară, îndoit, lucru care fixează plapuma ca pe un covor și mă lasă pe mine dezvelită). Iau un somnifer din plante în speranța închiderii instantanee a sistemului.

03.01: Nu pot să dorm de teamă că somniferul e atât de puternic, că nu o să mă trezesc când sună ceasul și o să pierd avionul. Aprind veioza de pe noptieră și citesc ziarul. Lângă mine, Rich mârâie și

se întoarce pe partea cealaltă. Paginile de știri externe dau detalii despre directoarea generală americană ce s-a întors la serviciu patru zile după ce a născut gemeni. A prezidat o ședință prin telefon de pe patul de spital. O cheamă Elizabeth Quick. Nu, serios. Soră cu Hannah Haste^{LXVIII} și Isabel Imperative, probabil. „Liz Quick a devenit un fel de femeie de afiș pentru mamele cu serviciu”, scrie în articol, „dar părerile contrare spun că maternitatea o va distra de la muncă”.

Simt cum mi se încrețește pielea pe tot corpul. Oare oamenii ca doamna Quick au idee că efortul lor vitejesc de a se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat poate fi folosit împotriva altor femei?

Dumnezeu mi-e martor, eu n-ar trebui să vorbesc. M-am întors la serviciu prea devreme după ce am avut-o pe Emily. N-am știut. Cum poți să știi? Că această viață nouă ni se va părea la fel de ciudată și nouă ca și lor. Mama și bebelușul: amândoi sunt nou-născuți. Înainte de copii (viața mea e împărțită în „înainte de copii” și „după copii”), când mai aveam timp să mă duc la Național Gallery duminica după-amiaza, îmi plăcea să mă așez în fața acelei madonne a lui Bellini, cea care se află în prim-planul unei ferme, sub soarele arzător, uitându-se în jos la minunatul copil pe care-l ține în poală. Mereu am crezut că privirea ei

LXVIII *Quick* - „repede” și *haste* - „grabă” (engl.).

exprimă seninătate. Acum, nu mai văd decât epuizare și o ușoară mirare. „Iisuse, ce-am făcut?” îl întreabă Maria pe Fiul Domnului. Dar el doarme, cu burtica plină cu lapte, cu un braț grăsun aruncat neglijent peste rochia albastră a mamei sale.

Am fost prima femeie din departamentul de investiții al EMF care a rămas gravidă. Când eram în luna a șasea, James Entwhistle, predecesorul lui Rod Task, m-a chemat în biroul lui și mi-a zis că nu-mi poate garanta că postul meu va mai fi disponibil și după ce mă întorc din concediul de maternitate. „Știi cât de repede se schimbă lucrurile când e vorba de clienți, Kate. Nu e nimic personal.” Manieratul și eruditul James. Bănuiesc că aș fi putut să-i citez din legislație, dar nu urăsc nimic mai mult decât să li se reamintească de politica pentru protejarea familiei. (Politica pentru protejarea familiei de la EMF există numai ca să poată spune că au așa ceva, nu pentru ca oamenii care au familie să o poată invoca. Nici un bărbat nu ar folosi-o, oricum, la fel cum nici o femeie care vrea să fie luată în serios nu o poate face.) „Bineînțeles, bebelușul nu va produce nici o schimbare, James”, m-am auzit spunând, iar el a notat ceva în carnet cu stiloul lui Cartier de aur. „Devotament?” a scris el și a subliniat cu două linii.

Voi dori să mai reduc din numărul de clienți străini pe care-i aveam? Desigur că nu.

Nu am știut.

În luna a opta, am fost la specialistul de la University College Hospital. O programare de rutină. Nu fusesem la ultima. (Geneva, conferință, ceață.) Specialistul și-a împreunat mâinile ca un cardinal și mi-a spus că-mi dă concediu medical, deoarece mă afluam sub prea mare presiune în timpul săptămânilor cruciale pentru dezvoltarea creierului fătului. Am spus că nici nu se pune problema: îmi planificasem să lucrez până la data când trebuia să nasc, ca să am apoi mai mult timp liber, să stau cu copilul acasă.

— Nu pentru dumneavoastră sunt îngrijorat, doamnă Shattock, mi-a spus el pe un ton calm, sunt îngrijorat pentru copilul pe care-l purtați și pentru răul pe care i-l puteți provoca.

Plângeam așa de tare când am ieșit în Gower Street, că aproape m-a călcat un camion care transporta lapte.

Așa că am luat-o încet. Am luat-o mai încet. Teoretic, nu mai aveam voie să zbor cu avionul după luna a șaptea, dar o rochie gri-maro închisă în față ca o cămașă m-a ajutat să zbor pe tot parcursul lunii a opta. Umflătura era atât de mare spre final, că trebuia să fac o întoarcere de 180 de grade ca să ies din lift. Se făceau glume în timpul ședințelor despre faptul că va trebui să întărim podelele ca să țină greutatea lui Kate, iar eu râdeam mai tare decât toți. De fiecare dată când treceam pe lângă biroul de tranzacții, Chris Bunce fluiera „Marșul

elefanților” din *Cartea junglei*: „Hap doi, trei, patru, Continuați, doi, trei, patru!”. Nenorocitul.

Într-o după-amiază, stând în fața calculatorului, cu burta atât de încordată, că aveam impresia că-mi mișună mii de furnici pe piele, am avut câteva Braxton Hicks, acele contracții obișnuite care seamănă cu exclamațiile unui colonel în rezervă din Nether Wallop. Până la urmă, ajunsesem să-l visez pe colonelul Hicks sărindu-mi în ajutor. Îmi ducea servieta și, cât așteptam în stația de autobuz de pe City Road aproape îngenunchată de oboseală, el îmi întindea mâna, spunându-mi: „Vă rog să urcați, doamnă”.

M-am înscris și la cursuri prenatale, dar nu am prins niciodată începutul, de la ora 19.30. Am sfârșit prin a mă duce într-un weekend de maternitate, în Stoke Newington, organizat de Beth: biscuiți de ovăz, sunetele balenelor, un pelvis făcut dintr-un umeras și un bebeluș dintr-o minge de tenis băgată într-un ciorap. Beth ne-a poftit pe toate să purtăm o discuție cu vaginele noastre. Eu i-am zis că nu mai vorbesc cu al meu și ea a crezut că glumesc. A izbucnit în râs ca un elan căzut într-o fântână.

Richard a urât cursul. Nu-i venea să creadă că orn obligat să-și dea jos pantofii, dar i-a plăcut partea cu cronometrul. Ai fi putut jura că urma să se ocupe de asta la Grand Prix-ul din Monaco.

— După cum te știu, Kate, a spus el, o să ai cele mai rapide contracții din istoria omenirii.

Beth ne-a zis că dacă respirăm gâfâit, cum ne-a învățat ea, vom reuși să controlăm durerea. Așa că am luat-o în serios și m-am antrenat. M-am antrenat încontinuu: la coadă la super- market, în cadă, înainte de culcare. Nu am știut.

Mi s-a rupt apa în liftul de la Banca Angliei, improșcând pantofii impecabili ai unui analist japonez în tranzacții la termen, care s-a scuzat îndelung. Am contramandat prânzul cu un client de pe mobil și am luat un taxi până la spital. Mi-au oferit injecția epidurală, dar am refuzat. Eram nenorocita care pusese în pericol dezvoltarea creierului bebelușului ei: refuzând medicamentul, voiam să arăt cât de rău îmi părea, să-i arăt bebelușului că mama lui va suporta acest lucru pentru el. Și-apoi a urmat un ocean de durere în care m-am scufundat încă o dată și încă o dată, la nesfârșit. Apa era la fel de tare ca lemnul. Te pălea ca un val lovind o punte și de flecare dată când îți reveneau te pălea din nou.

După douăzeci și cinci de ore de travaliu, Rich a oprit cronometrul și i-a cerut moașei să aducă un specialist. Acum. în sala de operații, în timp ce-mi făceau o cezariană de urgență, l-am auzit pe chirurg spunând: „Nu ai de ce să te temi, o să te simți de parcă ți-aș spăla burtica pe interior”. Nu a fost așa. Am simțit ca și cum bebelușul era un stejar pe care-l scoteau trăgându-l de rădăcini

din pământul clisos de noiembrie. Au tras și au smuls și iar au tras. Într-un final, unul dintre stagiari s-a urcat pe masa de operații, m-a încălecat și a scos-o de călcâie. A ținut-o în aer ca pe un pește proaspăt prins, o creatură a mării, o sirenă acoperită de sânge. O fetiță.

În următoarele zile am tot primit buchete de flori, dar cel mai mare a fost de la Edwin Morgan Forster. Era un aranjament baroc care poate fi comandat numai pentru comemorări ale războiului sau din bugetul de protocol al unei firme din centrul financiar londonez. Ciulini priapici, de un metru jumătate, și crini uriași care umpleau aerul cu mirosul lor pipărat, făcându-mi bebelușul să strănute. De buchet era atașat un bilet scris de o florăreasă care nu știa să scrie: „Unul s-a dus, ești liberă să pleci”^{*LXIX LXX}.

Dumnezeule, cât uram florile alea, felul în care consumau tot aerul, al meu și al ei. I le-am dat moașei, care le-a aburcat pe umăr și le-a luat acasă, în Harlesden, pe scuter.

După treizeci și șase de ore, moașa de noapte, irlandeză, mai blândă, mai muzicală decât perechea ei de zi, m-a întrebat dacă poate lua bebelușul ca să mă odihnesc și eu puțin. Când am protestat, mi-a zis: „Katharine, să fii o mamă bună înseamnă și să ai destulă energie ca să faci față acestui rol”. Și mi-

LXIX *One down, free to go; ar fi trebuit să fie, de fapt, One down, three to go* care înseamnă:

„Unul s-a dus,

LXXîți mai rămân trei”.

a luat fetița, care își închidea și deschidea mânuțele ca niște frunze de palmier în acvariul ei micuț de plexiglas.

Cu capul înainte, am plonjat în puțul de mină al epuizării fizice. S-ar putea să fi fost câteva ore mai târziu - parcă trecuseră numai câteva secunde - când am auzit-o plângând. Până în acel moment, nu știusem că pot recunoaște plânsetul bebelușului meu, dar, când l-am auzit, am știut că întotdeauna îl voi cunoaște, că-l voi putea recunoaște din mulțimea de plânsete de pe lumea asta. De undeva de pe un coridor cafeniu, ea mă chema. Înfășurându-mi cateterul pe o mână și cu cealaltă mână ținându-mi cusăturile, am pornit-o bâjbâind către ea, condusă de sonarul acela care-mi fusese oferit gratuit odată cu calitatea de mamă. Până am ajuns eu în sala nou-născuților, se oprise din țipat și se uita fix, entuziasmată, la o un abajur de hârtie de pe tavan. Nu mai simțisem niciodată o asemenea combinație de fericire și teamă: mi-era imposibil să-mi dau seama unde se oprea durerea și unde începea dragostea.

— Va trebui să-i pui un nume, m-a certat moașa zîmbind. Nu putem să-i spunem „bebelușul” la nesfârșit. Nu e bine.

Mă gândisem la Genevieve, dar părea mult prea mare pentru viitorul proprietar.

— Pe bunica mea a chemat-o Emily, mă făcea mereu să mă simt în siguranță.

— O, Emily e un nume foarte frumos.

Să vedem dacă merge.

Așa că am încercat, iar ea și-a întors capul auzind numele și așa a rămas.

Trei săptămâni mai târziu, James Entwistle m-a sunat și mi-a oferit un post în departamentul de strategie. Un post de nimic care nu ducea nicăieri. Am acceptat recunoscătoare și am închis telefonul. Urma să-l omor mai târziu. Mai târziu, urma să-i omor pe toți. Acum trebuia însă să-mi îmbăiez ȋnica.

La nouă săptămâni după cezariană, m-am întors la birou. În prima dimineață eram atât de deconectată încât am format un număr și am cerut cu Kate Reddy. Un bărbat mi-a răspuns că nu crede că Kate s-a întors la serviciu. Și avea dreptate. Nici eu nu cred că s-a întors nici după un an, iar vechea Kate, cea dinainte de copii, nu s-a mai întors niciodată. Dar s-a prefăcut foarte bine că s-ar fi întors și poate numai o mamă și-ar fi dat seama de înșelăciune.

Încă o mai alăptam – în pauza de prânz luam taxiul până acasă ca s-o hrănesc. Dar cinci zile mai târziu, mi-au spus că trebuie să mă duc la Milano. În weekendul acela, am încercat s-o conving pe Emily să accepte biberonul. Am amenințat și am rugat și în final am plătit o femeie de la Fulham cu o sută de lire ca să vină și s-o înțarce pe fiica mea. Mi-o amintesc încă ȋtipând, cu plămânii came vie din cauza furiei, iar Richard stând afară în grădină și fumând.

— O să accepte biberonul când o să i se facă foame râu, mi-a explicat femeia

și, da, ar prefera banii în mână.

Uneori cred că Emily nu m-a iertat niciodată.

În drum spre aeroport, am auzit la radioul din taxi melodia aceea a lui Stevie Wonder: „Nu-i așa că e minunată...”. Cea în care se aude un bebeluș plângând la începutul cântecului. Brusc, bluza mi s-a udat flească de lapte.

Nu am știut.

Ui Hetul

Hotelul Sherbourne, New York, 23.59:
De necrezut. Avionul a ajuns la timp și am luat un taxi până la hotelul Herriot de lângă Wall Street. Ideea era să îngraș porcul în ajun pentru prezentarea de mâine și apoi să mă odihnesc bine peste noapte înainte de a traversa strada până la Wall Street Center. Trebuia să-mi dau seama. Receptionerul - îngrozitor de tânăr, încercând să pară ceva mai autoritar într-o vestă de flanelă cu carouri, ieftină și lucioasă - nu avea curaj să mă privească în ochi. Într-un final, mi-a zis:

— Mă tem că avem o problemă, doamnă Reddy. O conferință. Suprarezervări.

— Vă oferim cu mare plăcere cazare gratuită la hotelul Sherbourne, semicentral, poziție excelentă vizavi de Muzeul nostru de Artă Modernă, renumit în întreaga lume.

— Sună încântător, dar sunt aici în

interes de afaceri, nu ca să mă uit la tablouri de la începuturile cubismului până mă ia durerea de cap.

Până la urmă am țipat la el, desigur. Absolut inacceptabil, sunt o clientă fidelă, bla bla bla... îl vedeam cum aruncă priviri disperate în căutarea unui șef care să-l salveze de englezoaica aia nebună. De parcă aș fi fost eu nebună, și eu nu sunt nebună, nu-i așa? Oamenii de genul ăsta ne fac să înnebunim din cauza ineficienței lor, îmi irosesc mie timpul prețios.

Directorul a fost incredibil de umil, și-a cerut scuze tot timpul, dar nu putea să facă absolut nimic. Astfel, până când am ajuns eu la celălalt hotel, se făcuse aproape miezul nopții. L-am sunat pe Richard, care avea pregătită o listă de întrebări. Slavă Domnului, Paula s-a făcut bine, așa că nu mai avem nevoie de o dădacă temporară. Măine e prima zi de școală a lui Emily.

Am pregătit etichetele cu numele ei?

Da.

I-am cumpărat adidași noi pentru sport?

Da. (în geanta ei pentru sport bleumarin, în cuier, sub scări.)

Unde sunt cărțile pe care le-a avut de citit?

(Clasorul roșu cu cărți de dus la bibliotecă, rândul al treilea din bibliotecă.)

I-am cumpărat geacă nouă, cea veche îi ajunge până în talie? (Nu încă, va trebui să se descurce cu haina de ploaie

Gap până mă întorc eu.)

Apoi i-am dictat conținutul cutiei cu mâncare pentru prânz: pâine *pitta*, ton și porumb, fără brânză, s-a hotărât că urăște brânza, i-am zis să nu uite de cecul pentru lecțiile de balet, suma e trecută în agendă. Și trebuie să-i dea Paulei bani să-i cumpere niște pantaloni noi lui Ben, care a avut un puseu de creștere. Richard îmi spune că Em a fost supărată când a culcat-o: i-a spus că voia s-o ducă mami mâine la școală pentru că are o profesoară nouă.

De ce simte nevoia să-mi împărtășească asta când nu pot să fac absolut nimic? îmi spune că a avut o zi foarte grea.

— E, nu mai spune, îi răspund eu și-i închid telefonul.

Nu mai am timp să-mi revăd notițele pentru prezentare, așa că va trebui să improvizez. Ziua de mâine se profilează ca un coșmar absolut.

De la: Debra Richardson

Către: Kate Reddy

Tocmai am primit mailul tău în care contra-mandezi prânzul. DIN NOU. De primele 49 de ori a fost amuzant. îmi dau seama acum că ai slujba cea mai dezgustător de solicitantă de pe planetă, dar dacă nu ne facem timp pentru prietenie, atunci ce ne mai rămâne? Următoarea noastră întâlnire va fi după ce murim ? Ce zici de viața de dincolo, Kate ? îți convine ?

0, la dracu'. Nu am timp să răspund.

Miercuri, 08,33: Stau în fața hotelului de cel puțin un sfert de oră. E imposibil să găsesc un taxi, iar drumul până-n centru va dura cel puțin douăzeci și cinci de minute. O să întârzii. Cu toate acestea, simțurile mele o iau razna la gândul că-l voi vedea pe Jack în seara asta. Nu l-am mai văzut de luni de zile și mi-e greu să-i reconstitui chipul: Când mă gândesc la el, nu văd decât un zâmbet larg și resimt o stare generală de bunăstare și fericire.

E o dimineață minunată, una dintre acele zile newyorkeze strălucitoare care te fac să te doară sufletul. Ploaia ireală de azi-noapte dă peisajului o claritate extraordinară, ca șters cu ștergătoarele de parbriz. Apropiindu-ne de începutul lui Fifth Avenue, văd clădirile cartierului financiar tremurând sub strălucirea vagă și apoasă, rezultat al jocului umezelii, luminii și sticlei.

08.59: Firma Brokers Dickinson Bishop se află la etajul 21. Stomacul meu face un flic-flac *a la* Olga Korbut în liftul care urcă. Gerry, un tip radios cu o față lată de irlandez și perciuni roșeați stufoși, mă întâmpină pe casa scărilor. Îi spun că am nevoie de patruzeci și cinci de minute și de o sală unde să pun diapozitive.

— Îmi pare rău, doamnă, aveți doar cinci minute. E mare nebunie înăuntru.

Împinge o ușă masivă de lemn, lăsând să iasă gălăgia unei zile obișnuite la Colosseum, plus telefoane care sună. Bărbați urlând în receptoare, luptându-se să se facă auziți sau strigând instrucțiuni

din celălalt capăt al încăperii. Exact când mă întreb dacă n-ar fi mai bine s-o iau la sănătoasa, se aude un mesaj prin difuzoare: „OK, ascultați aici, băieți, în două minute doamna Kate Reddy din Londra, Anglia, vă va vorbi despre investițiile internaționale”.

Se adună vreo șaptezeci de brókeri, newyorkezi cu gâturi groase în cămășile acelea groaznice cu gulere albe și dungulițe subțiri. Se sprijină de birouri, cu brațele încrucișate, cu picioarele depărtate. Poziția tipică pentru acest gen de bărbat. Unii își continuă tranzacțiile, dar își descoperă jumătate de ureche de sub căști ca să mă asculte. Nu am nici o șansă să mă fac văzută sau auzită de aici, de jos, așa că iau într-o fracțiune de secundă hotărârea de a mă urca pe un birou și să-mi vând de-acolo marfa.

— Bună dimineața, domnilor, am venit aici ca să vă spun de ce TREBUIE SĂ-MI CUMPĂRAȚI FONDURILE!

încurajări, fluierături. Nu voi fi niciodată mai aproape de condiția de dansatoare la bară, bănuiesc.

— Hei, doamna, ți-a mai zis cineva că semeni cu prințesa Di?

— Acțiunile tale sunt la fel de frumoase ca picioarele ?

Ce mă uimește la acești „stăpâni ai universului” este că sunt niște băieței incurabili. Acum cincizeci de ani, ar fi debarcat pe plajele din Normandia, iar acum iată-i strânși în jurul meu ca și cum aș fi comandantul lor de companie.

Le livrez discursul meu despre Bani,

felul în care banii nu dorm când eu dorm, cum circulă în jurul lumii, puterea lor uimitoare.

Apoi mă asaltează cu întrebări.

— Ce credeți despre Rusia, doamnă? Sunt banii rusești o fundătură?

— Ați văzut vreun euro?

A mers bine. Incredibil de bine. În fața liftului, Gerry îmi spune cu zâmbetul pe buze că băieții se aprind așa numai la un meci al celor de la Knicks. Deși ar trebui să mă întorc imediat la hotel și să-mi verific e-mailurile, mai merg pe jos o bucată pe Wall Street. Mă simt încărcată, conectată la sursa de electricitate. La colțul lui Third cu Broadway, chem un taxi și-i spun să mă ducă în nordul orașului, la Bamey's, pentru niște cumpărături posttraumatice.

Magazinul are un efect consolator instantaneu. Iau liftul cel mic până la ultimul etaj, unde văd o rochie de seară. Nu am nevoie de o rochie de seară. O probez. Neagră și vaporosă, cu câte un șnur fragil de ștrasuri în părți, care coboară în V sub sâni, e genul de rochie în care se dansa cândva charleston. Se potrivește aproape perfect cu silueta mea, doar viața pe care o asemenea rochie o presupune îmi lipsește. Viața mea nu are măsura potrivită; nu e loc în ea pentru o rochie atât de frumoasă. Dar nu face asta parte din farmec? Să-ți cumperi o rochie sperând că viața care se asortează cu ea va veni și ea curând ca un accesoriu obligatoriu? Când îmi întinde fata de la casă bonul ca să-l

semnez, nici măcar nu verific suma.

3.00: Camera de hotel e ca alte sute de camere în care am stat. Tapetul e bej cu model în relief bej; draperiile contrastează violent, arătând ca o explozie într-un strat de flori. Verific dacă barul conține ciocolată pentru cazuri de urgență și apoi mă uit în sertarul de la noptieră: o Biblie Gideon și, o notă ceva mai modernă, o colecție cu maxime din Marile Religii ale Lumii.

Îmi verific ceasul. Dacă sun acum acasă, ar trebui să fie cam ora de culcare a copiilor. Mă aștept să aud vocea lui Richard, dar e Paula la celălalt capăt. Îmi spune că Rich a rugat-o să stea la noi câteva nopți până mă întorc eu și că mi-a lăsat un bilet facând-o să-i promită că mi-l va da personal.

O rog pe Paula să deschidă biletul și să mi-l citească. La ora asta? Pe unde dracu' umblă Richard? Mă gândesc la toate lucrurile utile pe care le-ar putea face soțul meu cât nu sunt eu acolo, când dădaca noastră începe să-i citească cuvintele cu voce tare.

— „Am tot încercat de ceva timp să-ți vorbesc, dar mi-e din ce în ce mai greu să-ți captez atenția”.

— Bine, bine, dar spune când se întoarce.

— „Kate, mă auzi, mă asculți?”

— Sigur că te aud, Paula.

— Nu, asta spune Richard. În bilet. Spune: „Kate, mă auzi, mă asculți?”

— A, bine, scuze. Continuă.

— „îmi pare rău, draga mea, că am ajuns în acest groaznic imp...”

— Imp ce?

— ...ase.

Ah, Doamne.

— Cum se scrie?

Paula rostește fiecare literă cu atenție:

— LM.P.A.S.S.E.

— Ah, *impasse*. înțeleg. E în franceză.

Așa, în fine, ce mai zice?

Paula pare se ezite.

— Kate, nu sunt sigură că ar trebui să o fac.

— Nu, te rog, continuă. Trebuie să aflu care îi sunt planurile.

— Spune: „Dacă ai nevoie să dai de mine, voi sta la David și Mana pentru câteva nopți, până îmi găsesc o locuință”. Spune: „Nu-ți face griji, mă voi duce în continuare s-o iau pe Emily de la școală”. Deci chiar se întâmplă. în viața reală. Lucruri pe care le-ai văzut doar în dramele ieftine de la televizor și pe care ai refuzat să le crezi pentru că erau neverosimile. Numai că de data asta nu ai cum să le refuzi. Și poate că nici nu ai cum să le reperi. Acum, lumea e cam cum ar trebui ea să fie, plină de pietre și poate puțin aridă, dar totuși e lumea așa cum o știi; acum, ai senzația că îți fuge pământul de sub picioare. Soțul meu, Richard cel rațional, Richard cel serios, Richard-stânca, m-a părăsit. Rich, care în scrisoarea pe care mi-a dat-o cu o zi înainte de nuntă mi-a scris: „Eu sunt

întotdeauna, iar tu ești Reddy^{LXXI} - închin pentru o viață lungă”, a plecat. Iar eu am fost atât de neatentă, că a trebuit să aflu de la dădacă.

În timpul acestei pauze lungi, Paula respiră din ce în ce mai greu; se simte prin fir un șuierat de neliniște.

— Kate, întreabă ea, ești în regulă ?

— Da, sunt bine. Paula, poți să dormi în camera de oaspeți sau în patul nostru - în timp ce rostesc cuvintele, îmi vine-n cap că s-ar putea să fie doar patul meu, nu al nostru - cearșafurile sunt curate. Știu că-ți cer foarte mult, Paula, dar dacă ai putea să ai tu grijă de tot până măntorc... Și spune-le, te rog, lui Emily și Ben că mami se întoarce mâine cât de repede poate.

Paula nu răspunde imediat și mă gândesc că dacă mă lasă baltă acum nu știu ce-o să mă fac.

— E în regulă, Paula?

— Ah, scuză-mă, Kate, tocmai am văzut că e și un PS pe partea cealaltă.

Richard spune: „Știu că te voi iubi mereu pentru că, crede-mă, am încercat să nu te mai iubesc”.

Nu am ce să răspund la așa ceva. În tăcerea mea, Paula murmură:

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de tot aici. Ben și Em or să fie bine. O să fie bine, Kate, chiar o să fie.

LXXI Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre numele de familie al personajului (Kate Reddy) și adverbul *ready*, care înseamnă „pregătit, gata” (engl.).

După ce pun telefonul în furcă, uit cum să respir pentru câteva secunde. Dintr-odată mecanismul inspirării și expirării mi se pare complicat și chinuitor; trebuie să-mi ridic diafragma și apoi să-mi dezumflu pieptul, să ridic și să dezumflu din nou.

Când îmi mai revin, îl sun pe Jack și-i las un mesaj pe mobil contramandând cina. Mă dezbrac și fac un duș. Sunt prosoape din acelea îngrozitoare, italiene: subțiri și mici ca o acoperitoare de altar, mai mult îți împrăstie apa pe piele decât o absorb. Am nevoie de un prosop care să mă îmbrățișeze.

Tresar când mă văd în oglinda din baie și-mi dau seama că arăt la fel cum arătam și ultima dată când m-am privit. De ce nu-mi cade părul ? De ce nu plâng cu lacrimi de sânge? Mă gândesc la copiii mei dormind în paturile lor și la cât de departe sunt eu de ei, cât de incredibil de departe. De la distanță, îmi văd mica familie ca pe o tabără pe un deal bătut de vânturi dezlănțuite și eu trebuie să fiu acolo ca să fixez totul de pământ. Trebuie să fiu acolo.

**„Râul e lat, nu pot trece dincolo
Și nici nu am aripi să zbor.”**

Mă bag în pat, între cearșafurile albe scortoase, și-mi trec mâna peste trup. Trupul meu și pentru atât de mult timp trupul lui Richard. Cu acest trup te venerez. Mă gândesc când l-am văzut

ultima oară. Când l-am văzut cu adevărat, vreau să spun, nu doar cum vezi umbra unei persoane în oglinda retrovizoare. În ultimele luni, eu ies și el preia sau el pleacă și eu preiau. Schimbăm instrucțiuni în hol. Spunem că Emily a mâncat bine la prânz, așa că nu-ți face griji pentru ceai. Spunem că Ben trebuie să se culce devreme pentru că nu a vrut să doarmă la prânz. Schimbăm informații despre consistența scaunelor lui Ben sau spunem că e încă în așteptare și că niște prune i-ar putea face bine. Altfel lăsăm bilete. Uneori de-abia ne privim în ochi. Kate și Richard, ca o echipă de ștafetă în care fiecare alergător îl suspectează pe celălalt că ar fi veriga slabă, dar ce contează e să continue să alerge pe pistă pentru ca batonul să poată fi pasat de la unul la altul, iar întrecerea să continue la nesfârșit.

„O, dragostea e mândră și dragostea e blândă, Și dragostea e ca o bijuterie când e nouă. Dar când îmbătrânește, se răcește; Și se evaporă ca a dimineții rouă.”

— Mami, știu de ce te superi pe tati, mi-a zis Emily dimineața trecută.

— De ce ?

— Pentru că face lucruri greșite.

Am îngenuncheat lângă ea ca s-o pot privi drept în ochi. Mi s-a părut important să lămuresc lucrurile.

— Nu, iubita mea, tati nu face lucruri greșite. Mami e uneori foarte obosită și

asta o face să nu mai aibă răbdare cu tati, asta e tot.

— Răbdare înseamnă „stai puțin”, a zis ea.

Iau de pe noptieră *Maxime din marile religii ale lumii* și o frunzăresc. Conține secțiuni despre credință, dreptate și educație. Mă opresc la cea despre căsătorie.

„Nu mi-am numit niciodată nevasta «nevastă», ci «acasă».”

Talmudul

Acasă. Privesc îndelung cuvântul. Acasă. Simetria vocalelor. Îmi imaginez ce înseamnă. Sunt căsătorită, dar nu sunt soție, am copii, dar nu sunt mamă. Ce sunt?

Cunosc o femeie care e atât de înspăimântată de cât de mare nevoie au copiii ei de ea, încât, în loc să se ducă acasă după serviciu, preferă să stea într-un bar până adorm ei.

Cunosc o femeie care-și trezește bebelușul la 05.30 dimineața ca să poată petrece puțin timp cu el.

Cunosc o femeie care a participat la un program de discuții televizat și a povestit despre cum își duce și aduce de la școală copiii cu mașina. Dacă ea mi-a spus că ea nici nu știa unde e școala copiilor ei.

Cunosc o femeie care a aflat că băiețelul ei a făcut primii pași de la o bonă, la telefon.

Și cunosc o femeie care a aflat că a părăsit-o bărbatul dintr-un bilet pe care i l-a citit dacă.

Stau multă vreme întinsă în pat, poate ore, așteptând să simt ceva. Și în sfârșit vine. Un sentiment în același timp intens familiar și șocant de străin. Îmi ia câteva clipe să-mi dau seama ce e: vreau la mama.

La tvtQwa acasă

Oricât aş încerca, nu reuşesc să dau de vreo amintire cu mama stând jos. Mereu în picioare, în picioare la chiuvetă, ținând o tigaie sub jetul de apă, în picioare la masa de călcat, în picioare la poarta şcolii în haina ei bună bleumarin; aducând farfurii cu mâncare caldă din bucătărie şi apoi strângându-le. Logica îmi spune că trebuie să fi existat un interval între aducerea farfuriilor şi strângerea lor când se așeza cu noi la masă şi mânca, dar nu mi-l amintesc. Vasele, odată scoase din dulapuri, se transformau în dezordine pentru mama, iar dezordinea trebuia pusă în ordine. N-aveai decât să stai cu furculița înfiptă în mâncare, dacă farfuria părea goală, mama ți-o lua de sub nas.

Generația mamei s-a născut ca să servească; era vocația și destinul lor. Diferența dintre școală (rutină, lucruri pe care le faci pentru că trebuie făcute, mirosuri urâte) și maternitate (rutină, lucruri pe care le faci pentru că trebuie

făcute, mirosuri urâte) era doar o chestiune de câțiva ani. Fetele din anii '50 aveau o fereastră de libertate, dar fereastra era rareori suficient de mare ca ele să se strecoare prin ea și, oricum, ce

s-ar fi ales de ele dacă ieșeau? Femeile ca mama mea nu au avut mari așteptări de la viață și-n general viața nu le-a dezamăgit. Chiar și când bărbații pe care-i serveau le părăseau sau mureau prea devreme din cauza congestiilor cerebrale sau a afecțiunilor stomacului, ele rămâneau de obicei la post, gătind, aspirând, smulgând orice rufă de călcat de la copii sau nepoți fără să stea jos vreo clipă dacă puteau fi de ajutor. Era ca și cum s-ar fi definit în raport cu ce făceau pentru ceilalți, iar pierderea acestei definiții le lăsa confuze, năuce; ca acei ponei de mină care-și păstrează capacitatea de a vedea în tuneluri și la mult timp după ce au fost eliberați pe câmp.

Pentru generația mea, care a cunoscut-o mai târziu și uneori prea târziu, maternitatea a fost un șoc. Sacrificiul nu era trecut la noi în contract. După cincisprezece ani ca adult independent, privarea bruscă de libertate ți se părea la fel de șocantă ca amputarea unui membru; îngemănată cu sentimentul intens de dragoste pentru copilul tău, exista mereu un vag sentiment de pierdere și poate vom simți mereu durerea cuiva căruia i s-a amputat un membru.

Ceea ce mama numește „emanciparea femeii” doar ce începuse când m-am născut eu, dar nu a ajuns niciodată prin părțile unde locuiau părinții mei și, într-o anumită măsură, nu a ajuns nici până acum. Într-o vară, mama și-a lăsat părul permanentat să crească și apoi s-a tuns

scurt, o tunsoare ușoară și moale care-i puneă în evidență trăsăturile de elf. Mie și lui Julie ne plăcea la nebunie, era așa de drăguță și îndrăzneată, dar când a venit tata acasă în seara aceea, i-a zis: „E puțin cam prea «emancipată» tunsoarea, Jean”, iar noua tunsoare a fost abandonată fără proteste, fără alte cuvinte în plus.

Devenind adolescentă, mi-am dat seama că lucrurile nu erau ceea ce par: deși bărbații din jurul nostru primeau rolurile principale, femeile erau cele care conduceau spectacolul, dar nu li se permitea niciodată să apară pe scenă. Era un matriarhat deghizat în patriarhat ca să-i mulțumească pe băieți. Am crezut dintotdeauna că asta se întâmpla din cauză că oamenii din părțile acelea nu aveau prea multă școală. Acum cred că e la fel peste tot în lume, numai că-n unele părți știu s-o ascundă mai bine.

Curtea școlii răsună de țipetele copiilor, parcă ar fi grauri. Școala e o clădire din cărămidă roșie, cu ferestre înalte ca de biserică, de pe vremea când oamenii credeau atât în Dumnezeu, cât și în învățătură. În colțul îndepărtat, lângă barele de cățarat, stă aplecată o femeie într-o haină bleumarin trei sferturi. Când se ridică, văd că ține o batistă la nasul însângerat al unei fete.

Mama e asistentă la o grădiniță. Lucrează aici de ani de zile, de fapt, ea face totul, dar ei continuă să-i spună asistentă. Pentru că pot s-o facă, mama nu protestează, și pentru că așa o pot plăti mai puțin. Câștigă atât de puțin. Când mi-a zis cât câștigă, am țipat de indignare. Eu dau banii ăia pe taxi în trei zile. Dar dacă folosești cuvinte precum exploatare, mama râde. Spune că-i place slujba ei, o face să iasă din casă. În afară de asta, se pricepe la copii. Dacă fetei tale de trei ani îi curge sânge din nas,

crede-mă că-ți dorești ca mama să fie cea care o îngrijește. Jean Reddy e una dintre acele ființe care emană mângâiere ca o buiotă umană.

Când se uită peste curtea școlii, își dă seama pe loc că sunt eu, dar îi ia o secundă până se vede pe fața ei plăcerea.

— O, Kathy, iubita, îmi spune ea apropiindu-se de mine cu copilașul rănit, ce surpriză minunată. Credeam că ești în America.

— Am fost. M-am întors acum câteva zile.

Când o pup, obrazul îi e rece ca un măr.

— Lauren, spune mama adresându-se copilului care scâncește, ea e fetița *mea*. Spune-i bună!

Clopoțelul anunță sfârșitul schimbului mamei și ne ducem înăuntru să-i luăm geanta din cancelarie. Pe coridor, mă prezintă lui Val, directoarea.

— O, da, Katharine, am auzit atâtea despre tine. Jean mi-a arătat tăietura din ziar. Te-ai descurcat atât de bine, nu-i așa?

Sunt nerăbdătoare să ies, dar mamei îi place să mă arate la toată lumea. Felul în care își pune mâna pe brațul meu în timp ce mă ghidează printre colegii ei îmi amintește de Emily la Ziua Internațională a Festinului și de felul în care mă plimba prin fața colegilor ei.

Parcat în fața școlii, Volvo-ul este plin cu lucruri pentru copii.

— Ce mai fac cei mici? mă întreabă mama în timp ce ne urcăm.

îi spun că sunt bine, cu Paula. Pe drum spre apartamentul ei, trecem pe lângă fosta mea școală și ea oftează.

— Ai auzit de domnul Dowling? îngrozitor.

— S-a pensionat anticipat, nu?

'— Da. Așa de tânăr. Ți poți imagina că un bărbat așa de tânăr ar face una ca asta, Kate?

Domnul Dowling a fost profesorul meu de istorie acum douăzeci de ani, un bărbat cu o voce moale, care clipea des, cu un entuziasm deosebit pentru Anglia elisabetană și poezia din Primul Război Mondial. Acum câteva luni, o idioată mică din clasa a cincea i-a dat un pumn în ochelari și curând după aceea el s-a pensionat. Domnul Dowling, băiatul de formație umanistă prin excelență, devenise una dintre victimele sistemului centrat pe cultura generală: o doctrină a egalității care înseamnă că toți copiii de pe-aici care vor să învețe ceva sunt în clasă cu copii care nu vor.

— Se așteaptă de la tine să fii citit foarte mult, Katharine, dar noi avem puțin timp, mi-a zis domnul Dowling când mă pregătea pentru admiterea la Cambridge.

Eu eram singura din an, singura din toate timpurile, cu excepția lui Michael Brain, care intrase la Oxford ca să studieze dreptul și făcea acum parte din Barou, despre care ni s-a spus că n-ar avea nici o legătură cu barurile. Pregătirea avea loc în camera domnului Dowling de lângă bibliotecă, lângă

radiatorul electric. îmi plăcea atât de mult să fiu cu el acolo, citind și ascultând păcănitul rezistențelor. Am făcut chartiștii într-o zi, Primul Război Mondial într-un weekend. „Nu vei ști totul, dar cred că putem da impresia că știi baza”, mi-a spus profesorul meu. Dar eu aveam faimoasa memorie Reddy: Anglia sub dinastia Tudorilor și a Stuartilor, Imperiul Otoman, vrăjitoria. Știam pe dinafară datele bătăliilor la fel cum tata memora numerele de la pronosport. Corunna, Bosworth, Ypres. Raith Rovers, Brechin City, Swindon T'wn. Eu și tata puteam improviza orice dacă ni se părea că merită efortul. Când am urcat scările singură ca să mă așez la locul meu din sala de examen, am știut că pot s-o fac, numai să reușesc să rețin informația pentru cât mai mult timp. *Să nu uit.*

— O ceașcă de ceai bun. Și mă duc să fac niște sandviciuri, da? Cu șuncă sunt bune?

Mama își face de lucru cu ceainicul în bucătăria apartamentului. Mai degrabă un alcov decât o bucătărie, nu e loc decât pentru o persoană.

Nici nu mănânc sandviciurile, dar acum câțiva ani am avut un puseu de maturitate când mi-am dat seama că scopul sandviciurilor mamei nu e să fie mâncate. Ele reprezintă ceva ce poate să facă ea pentru mine, pentru că sunt atâtea lucruri pe care nu le mai poate face. Peste noapte, nevoia ei de a fi nevoie de ea mi-a apărut ca fiind mai importantă decât nevoia mea de a fugi.

Ne așezăm la masa acoperită cu melamină, cea cu două laturi rabatabile, masa care a stat în toate bucătăriile copilăriei mele: undeva într-o parte e o pată neagră unde a cojit-o Julie, furioasă după o ceartă cu tata din cauză că nu voia să mănânce toată rubarba. În timp ce mănânc, mama pune masa de călcat și se apucă de călcat rufele din coșul de la picioare. În curând camera e plină de mirosul amețitor și liniștitor al apei fierte. Fierul scoate mici pufăituri exasperate plimbându-se pe toată lungimea unei bluze sau băgându-și botul într-o butonieră șmecheră.

Mama e campioană la călcat. E o plăcere să-i urmărești mâna mișcându-se cu doi-trei centimetri înaintea trenului cu aburi netezindu-i calea. Netezește și netezește până când, ca un prestidigitator, scutură dintr-o mișcare rufa, care pocnește, și la sfârșit o împăturește. Mânele cămășilor sunt aranjate la spate, ca un bărbat arestat. În timp ce o privesc, mi se umezesc ochii: mă gândesc că după ce nu o să mai fie, nu va mai avea cine să facă asta pentru mine, nimeni care să-mi calce rufele cu atâta atenție.

— Ce ai acolo deasupra ochiului, draga mea ?

— Nimic.

Se apropie și-mi ridică bretonul ca să vadă mai bine eczema, iar eu clilesc ca să mi se ducă lacrimile.

— Știu eu ce înseamnă „nimic” la tine, Katharine Reddy, râde ea. Ți-a dat

doctorul o cremă să te dai?

— Da. (Nu.)

— Ți-a mai ieșit și-n altă parte?

— Nu. (Da, o centură de usturime și mâncărime în jurul mijlocului, în spatele urechilor, în spatele genunchilor.)

începe să-mi vibreze telefonul în buzunar. îl scot și mă uit la număr. Rod Task. îmi închid telefonul.

— Ce ți-am zis eu să ai grijă de tine? Nu știu cum te descurci cu serviciul care-ți ocupă tot timpul – mama împunge cu degetul în direcția mobilului – și cu copiii. Asta nu e viață.

Înapoi la masa de călcat, îmi zice:

— Și Richard al nostru ce mai face?

Eu mormăi ceva printre firimituri. Am venit până aici ca să-i spun că Richard nu mai e. Nu mi-a plăcut deloc ideea de a-lăsa pe copii cu Paula așa de curând după ce m-am întors din State, dar dacă mă grăbesc, pot să fac drumul ăsta dus și întors într-o zi. Și nu voiam ca mama să afle că eu și Richard ne-am despărțit, așa cum am aflat eu, prin telefon. Dar acum că sunt aici, nu prea găsesc cuvintele potrivite. „A, apropo, m-a părăsit soțul pentru că nu i-am mai acordat atenție de prin 1994.” Ar crede că glumesc.

— Richard e un bărbat bun, îmi spune ea, băgând o față de pernă pe după capătul rotunjit al mesei. Trebuie să ai grijă de el, iubita mea. Nu există alții mai buni ca Richard.

În trecut, judecam entuziasmul mamei pentru soțul meu ca un semn al dezamăgirii ei în ceea ce mă privește. Mi

se părea că exclamațiile ei provocate de fiecare dintre așa-zisele lui virtuți miraculoase (faptul că e în stare să gătească o mâncare simplă, faptul că e dispus să petreacă timp cu copiii) erau un fel de a arăta cu degetul viciile mele în respectivele domenii (faptul că ma bazez pe mâncăruri semipreparate, week-endurile de lucru la Milano). Acum, stând în casa mamei mele, înțeleg ce înseamnă laudele ei, de fapt: adevărul despre o persoană care are darul mamei de a-i pune pe ceilalți înaintea lui.

Am luat ceaiul în această cameră prima dată când l-am adus pe Richard să o cunoască. Eram așa de hotărâtă să nu mi fie rușine cu originile mele încât până am ajuns aici, după o călătorie plină de ambuteiaje și căldură, îmi indusesem o atitudine sfidătoare, „dacă nu-ți place, alta mama nu mai face”. Și ce dacă nu avem tacâmuri asortate? Și ce dacă mama zice sofa în loc de canapea? O să-ți pese de asta, spune-mi, o să-ți pese?

Lui Rich nu i-a păsat. Un diplomat înăscut, a făcut-o imediat pe mama să-i mănânce din palmă numai prin simplul fapt că s-a îndopat cu cantități industriale de pâine cu unt. Îmi amintesc cât de mare părea în casa noastră - mobila se transformase brusc în mobilier pentru păpuși - și cât de plin de tact a ocolit toate zonele interzise din trecutul familiei mele. (Tata plecase deja, dar absența lui era aproape la fel de impunătoare cum îi fusese și prezența.) Panicată de ideea

întâlnirii cu prietenul elegant al lui Kate, mama, care întotdeauna se deranjează prea mult, de data aceea se deranjase prea puțin. Dar Richard s-a oferit să se ducă la magazinul din colț ca să mai cumpere niște lapte și s-a întors cu două feluri de biscuiți și entuziasmat de dealurile ale căror coaste de culoarea cenușei se puteau vedea de la capătul străzii.

— Mi-a spus Julie că au venit niște bărbați pe aici ca să-ți ceară o sumă de bani pe care le-o datora tata.

Mama își netezește coiful de cârlionți cărunți cu o mână:

— Nu e nimic. Nu trebuia să-ți spună. Totul s-a rezolvat. Nu-ți face sânge rău.

Trebuie că m-am schimbat la față, pentru că a adăugat:

— Nu fi prea dură cu tatăl tău, iubito.

— De ce nu ? El a fost dur cu noi.

Ciuuu. Ciuuu. Fierul de călcat și mama mă ceartă împreună cu oftaturile lor blânde.

— Nu-i e nici lui ușor. E la fel de deștept, dar nu a avut ocaziile pe care le-ai avut tu. În familia tatălui tău, nici nu încăpea vorbă să meargă cineva la colegiu. întotdeauna l-a atras medicina, dar asta însemna ani și ani de studiu pentru care nu avea bani.

— Dacă e atât de deștept, de ce se tot bagă în bucluc?

De câte ori vrea să pună capăt unei discuții care nu-i convine, mama emite un *non-sequitur*.

— Ei bine, era foarte mândru de tine,

Kathy. Trebuia să-l opresc ca să nu arate diploma ta de absolvire a liceului la toată lumea.

împăturește mânecile ultimei bluze și o pune în coș peste celelalte. Dar nu văd cele două bluze pe care i le-am cumpărat anul trecut de ziua ei de la Liberty și nici alte cadouri de la mine.

— Ai purtat puloverul roșu închis în față pe care ți l-am cumpărat?

— Dar e din cașmir, draga mea.

De când lucrez, i-am cumpărat mamei haine frumoase. îmi doream ca ea să aibă așa ceva, aveam nevoie ca ea să le aibă. Voiam să îndrept lucrurile. Dar ea ține toate lucrurile de la mine pentru vremuri mai bune. Asta însemnând o dată nedeterminată din viitor, când viața va fi în sfârșit ceea ce promitea să fie.

— Să-ți aduc niște prăjitură?

Nu.

— Da, sigur.

Pe servantă, lângă pendula mică cumpărată acum un sfert de secol cu cupoane Green Shield, e o fotografie cu părinții mei făcută la sfârșitul anilor '50. Undeva la mare, amândoi râd, iar în spatele lor cerul e presărat cu pescăruși. Arată ca niște vedete de cinema. Tata în postura lui Tyrone Power, mama cu ochii ei de culoarea cernelii ca ai lui Audrey Hepburn, pantalonii de matador până sub genunchi și o pereche de balerini negri. Când eram copil, poza asta mă irita cu fericirea ei: o voiam înapoi pe mama din poză. Știam că dacă o să aștept destul, o să se întoarcă. Doar că se păstra pentru vremuri mai bune. Lângă poza aceasta,

se află una cu ramă de argint cu Emily când a împlinit doi ani. Tocmai a văzut tortul și are fața luminată de bucurie. Mama îmi urmărește privirea.

— Superbă, nu-i așa ?

Dau din cap fericită. Oricât de mult ar fi fost puse la încercare relațiile de familie, un bebeluș le poate reînnoi. Când s-a născut Emily și mama a venit să ne vadă la spital și și-a pus mâna ei pătată de bătrânețe pe cea a nou-născutului, am înțeles felul în care o fiică a ta te poate ajuta să suporti mai ușor gândul morții propriiei mame. M-am întrebat atunci, dar nu am îndrăznit niciodată să întreb, dacă o ajuta și pe mama să suporte ideea de a ne lăsa pe Julie și pe mine în urmă.

Se aude un zgomot de tigăi în bucătărie.

— Mamă, te rog, vino să stai jos.

— Intinde-te puțin, draga mea.

— Dar vreau să stai tu jos.

— Imediat.

Nu pot să-i spun despre Richard. Cum să-i spun?

Julie locuiește la cinci minute cu mașina de mama. Străzile din astfel de cartiere au primit mereu nume de plante și copaci, ca și cum asta ar putea cumva compensa distrugerea mediului natural pentru construirea lor. Dar Orchard Way, Elm Drive și Cherry Walk^{LXXII} par acum niște ironii crude, note pastorale într-o simfonie de ciment și sticlă armată. Casa

LXXII „Calea Livezii”, „Aleea Ulmului”,
„Cărarea Cireșei” (engl.).

surorii mele se află în Birch Close, o zonă în formă de potcoavă cu case din anii '60 asaltate de elemente din deceniile următoare, toate pline de idei frumoase ale arhitecturilor urbaniste de a restaura un sentiment de comunitate distrus cu atâta grijă de arhitectii urbanisti.

În timp ce parchez Vblvo-ul, un grup de puști care bat mingea pe asfalt scot un sunet între „ura!” și „huădar cum mă dau jos din mașină și le arunc o privire fioroasă, o taie; până și infractorii de-aici sunt lipsiți de voință. Grădina din fața casei de la nr. 9 are un cerc de pământ cu un rododendron scheletic în mijlocul gazonului, înconjurat de planta aceea cu floricele albe pe care am considerat-o dintotdeauna varianta englezească a florilor de colț. Parcată cu o roată pe aleea asfaltată striată care duce la casă e o tricicletă care pare să fi fost abandonată acolo de pe vremea când copiii lui Julie erau mici: în șaua galbenă ruginită e un compot de frunze și apă de ploaie.

Femeia care-mi răspunde la ușă e deja de vârsta a doua, cu o tunsoare neregulată de paj, deși e cu trei ani și o lună mai tânără decât mine, lucru pe care nu-l voi uita niciodată, deoarece prima mea amintire este de când am fost dusă în brațe până-n camera părinților mei ca să o văd, în noaptea în care s-a născut. Tapetul era verde, iar bebelușul era roșu și înfășurat într-un șal pe care o văzusem pe mama tricotându-l în fața mașinii de gătit. Scotea un fel de fornăieli

și când îi dădeai degetul, nu-i mai dădea drumul. Se numea „soră”. I-am zis mamei că o s-o cheme Valerie ca pe prezentatoarea de la *Blue Peter*. Astfel, gândindu-se că mai reduc din gelozie dacă mă lasă să am o contribuție în ceea ce o privea pe nou-venită, părinții mei au botezat-o Julie Valerie Reddy și ea nu m-a iertat niciodată.

— Ai face bine să intri, spune soră-mea. Văzându-mi mașina, în spate, scoate un țâțâit dezaprobator și continuă: O să rămâi fără cauciucuri. Nu vrei s-o tragi pe alee? Pot să iau chestiile alea din drum.

Nu, e în ordine, serios.

Ne facem loc pe holul îngust, cu un suport din fier forjat ticsit cu ghivece de vălul miresei.

— O duc tare bine florile tale, Julie, spun eu.

— Încearcă numai să le omori, și tot or s-o ducă, îmi răspunde Julie dând din umeri. Am niște ceai făcut, vrei o ceașcă? Steven, dă-ți jos picioarele de pe banchetă, a venit tanti Kath de la Londra.

Steven, un băiețel arătos, închis într-un trup deșirat, își târșăie picioarele spre mine să mă salute, cât timp aduce mama lui ceștile.

Aduc vestea că soțul meu m-a părăsit ca dar pentru soră-mea, ca ofrandă de pace. Julie a crescut îmbrăcată cu hainele mele, i-a tot auzit pe profesori comparând-o cu cealaltă fată a familiei, cea care a reușit să intre la Cambridge, și nu a avut toată viața ei vreun lucru mai

frumos decât aveam eu. Ei bine, acum sora ei mai mare nu a reușit să-și țină bărbatul lângă ea și, când vine vorba de asta, cea mai veche întrecere dintre toate, mă recunosc învinsă.

— Casa arată ca o cocină, spune Julie, pe post de simplă descriere, nu scuză, apoi strânge niște reviste de pe banchetă și azvârle dintr-un șut în direcția ușii echipamentul de fotbal al lui Steve.

Mă îndeamnă să mă așez în fotoliul de lângă șemineul cu gaz.

— Haide, acum, ce-i cu tine?

— Richard m-a părăsit, spun eu și e prima dată când plâng de când m-a anunțat Paula la telefon.

Nu mi-au dat lacrimile atunci când i-am explicat lui Emily că tati va locui o vreme într-o altă casă, pentru că nici prin cap nu-mi trecea să-mi împart problemele cu un copil de șase ani, a cărui imagine despre bărbați e modelată după prințul din *Frumoasa din pădurea adormită*, și n-am plâns nici aseară, când am schimbat câteva replici politicoase cu Richard pe treptele de la intrare, despre ce aveam să facem cu copiii. Tot timpul discutăm ce să facem cu copiii, doar că de obicei conversația se termină când eu ies în fugă pe ușă, strigând că trebuie să plec; de data asta Richard a coborât scările și s-a îndepărtat, azvâr- lindu-și pe umăr puloverul gri, ca să se asorteze cu ochii lui, pe care i l-am cumpărat acum două aniversări.

— Ce dobitoc bun de nimic e omul ăsta, până la urmă, spune Julie. Dă așa cu

picioarul la tot ce aveți.

Fără să observ, a îngenuncheat în fața mea și și-a trecut un braț pe după gâtul meu.

— E vina mea.

— Pe dracu'.

— Nu, chiar e, mi-a lăsat un bilet.

— Un bilet? A, grozav, ce să spun. Nenorociții ăștia de bărbați. Fie sunt prea deștepți ca să se piardă cu firea, fie sunt ca Neal al nostru, prea bătuți în cap ca să știe ce se întâmplă.

— Neal nu e bătut în cap.

Când Julié începe să râdă, fetița pe care am cunoscut-o cândva își face apariția în cameră, pusă pe șotii, fără să știe ce-i frica.

— Nu, dar, să-ți spun drept, mai degrabă știi cum o duce hamsterul decât Neal. Păi, și și-a găsit pe alta Richard al tău?

Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Nu, nu cred, cred că eu sunt alta. Cea cu care s-a măritat nu mai există. Mi-a spus că nu mai poate să vorbească cu mine, că nu îl mai ascult.

Julié îmi netezește părul.

— Ei, păi lucrezi prea mult ca să mai ai grijă și de el.

— E un arhitect foarte bun.

— Dar tot tu ții totul pe roate, plătești facturile și ce-o mai fi.

— Cred că-i e greu așa, Jules.

— Mda, mă rog, dacă lumea ar fi condusă ținând cont de tot ce nu suportă bărbații, și acum ne-am fâțâi pe-aici în centuri de castitate, așa-i? Vrei zahăr?

Nu.

— Da.

Ceva mai târziu, eu și Julié ieșim la o plimbare pe terenul de joacă din vârful dealului. Poteca e năpădită de ferigi și un automobil Ford Fiesta ars e aproape acoperit de degetariță. Când ajungem la leagăne, dăm peste două mame care par încă la liceu, așezate pe bancă. E un hobby la modă pe aici să rămâi însărcinată încă din adolescență. Fetele astea două sunt tipice: albe ca ceara de oboseală și date cu o tonă de machiaj, par două cadavre cu copiii sărindu-le în poală, plesnind de viață sălbatică.

Julie îmi spune că pierderea suflului și durerile în piept ale mamei au început acum câteva luni, când doi creditori de-ai tatei au apărut la ușă. Mama a explicat că Joseph Reddy nu mai locuiește acolo, că de fapt n-a mai locuit acolo de ani buni, dar bărbatii au intrat oricum și au măsurat din ochi mobila, ceasul, ramele de argint pe care i le dăruisem pentru fotografiile copiilor.

Scăpată de blestemul setei de apreciere a vlăstarului mai în vârstă, Julie a reușit să se mențină în afara zonei de impact a farmecului tatei și l-a ținut sub observație cea mai mare parte a timpului, cu un ochi rece, fără să se teamă de efectele secundare. Ii povestesc despre ziua în care a venit să mă vadă la birou și Julie izbucnește plină de indignare:

— Fix așa face, al naibii om. Nici nu se gândește că te face de râs în fața șefului.

Cu cine crede el că se joacă?

— A inventat un scutec biodegradabil.

— El? Nici nu știe cum arată un fund de bebeluș.

Eu și soră-mea izbucnim amândouă în râs, hohotele ni se rostogolesc pe gură și nas și până la urmă ni se preling pe obraji în formă de lacrimi. Dintr-un dos de buzunar, scot o batistă întărită de uzată ce e; Julie îmi oferă și ea una la fel, doar că pătată de sânge.

— Concertul de colinde al lui Emily.

— Meciul de rugby al lui Steven.

Ne întoarcem să privim spre oraș. Urâtenia îi e învăluită într-un apus de soare ridicol, *à la* Vivienne Westwood, tot numai tul roz și nuanțe de roșu și violet extravagante. Linia orizontului e înțesată de hornuri, dintre care doar unele mai funcționează: emană niște mici fuioare de fum, ca niște fumători grăbiți.

— Sper că nu i-ai dat tatei ce vrea, spune Julie, iar atunci când nu răspund: Of, la dracu', Kath, ce slabă ești.

— Fecioara de gheață din lumea afacerilor, declar eu pe tonul meu de prezentatoare de la radio.

— Fecioara de gheață care se topește una, două, mi-o taie soră-mea. Trebuie să te dezmeticești și să-l lași în urmă pe tata, știi. Nu merită. Sunt milioane de tați de rahat pe lumea asta, noi nu suntem un caz special. Mai ții minte cum te trimitea să răspunzi la ușă când veneau ăia după banii de chirie. Îți amintești, nu?

— Nu.

— Ba îți amintești. Știu sigur. Nu așa

te porți cu un copil, Kathy. Nu-l pui să mintă pentru tine. Și a lăsat-o baltă pe mama când nu i-a mai mers cum voia.

— Nu.

. — Nu? Și cine s-a dus jos să-i distragă atenția când se încăieraseră ca nebunii? O fetiță pe nume Katharine. Ei, începi să-ți amintești?

— Jules, cum se chemau acadelele alea cu numere de *o sută și o mie pe ele ?

— Nu schimba subiectul, ce naiba.

— Mai ții minte ?

— Sigur că țin minte. Fab. Dar tu n-ai avut niciodată așa ceva. Întotdeauna puneai bani deoparte ca să-ți iei Comish Mivvy. Mama spunea că de când ai fost în stare să mergi, nu voiai decât ce era mai bun. „Șampanie cu bani de bere, asta vrea Kath a noastră." Așa că te-ai apucat să faci bani de șampanie, așa-i?

— Nu e chiar așa grozav, spun eu studiindu-mi verigheta.

— E un trai spumos?

Julie mă privește de parcă e într-adevăr interesată.

Cum să-i spun soră-mii că banii mi-au îmbunătățit viața, dar nu i-au dat profunzime și nici nu mi-au ușurat-o.

— Ei, cei mai mulți bani îi cheltuiești încercând să cumperi timp ca să faci bani pentru achitarea tuturor lucrurilor de care crezi că ai nevoie pentru că ești plin de bani.

— Da, numai că e mai bine de-atât.

Julie arata spre mamele adolescente din cealaltă parte a terenului. Vorbește pe un ton furios, însă când o spune din

nou, pare o binecuvântare :

— Tre* să fie mai bine de-atât, iubita.

Când eram mică, era o dubiță Mr Whippy care facea ocolul cartierului nostru, din care răsună o versiune foarte rapidă a melodiei *Greensleeves*. Într-o zi din vacanța de vară, Annette și Colin Jones își cumpărau înghețată de la dubiță când pisoii lor a zbughit-o din casă și s-a prins în roata din spate. Am țipat, dar șoferul nu ne-a auzit și dubiță s-a pus în mișcare. Îmi amintesc canicula îngrozitoare, asfaltul care se desprindea de pe drum și se lipea de sandalele noastre precum căcărezele de iepure. Și mi mai amintesc cum a strigat Annette și muzica și sentimentul că ceva nespus de moale se rupea în timp ce roata se învârtea.

Familia Jones locuia la două uși mai jos de noi. Carol Jones era singura mamă cu serviciu pe care o știam. A început lucrând la un bar pentru o sumă derizorie și curând după aceea s-a angajat cu normă întreagă la departamentul

contabilitate al unei fabrici de metale. Analizându-și vecinii în timpul pauzei de cafea, mama și doamna Frieda Davies au hotărât că Carol își cheltuia banii ducându-se la coafor și alte lucruri care intrau în categoria „plăceri personale”. Au fost cum nu se poate mai încântate când Annette a picat examenul de la sfârșitul școlii primare. Păi, la ce să te aștepți de la un copil care nu a avut pe nimeni acasă să-i gătească o cină caldă?

În ziua accidentului, mama ne-a auzit țipând, a venit în fugă și ne-a luat pe toți în casă în timp ce omul cu dubița Mr Whippy încerca să curețe dezastrul. Îmi scăpasem înghețata Comish Mivvy de căpșuni din mână, pe asfalt. Mama a liniștit-o pe Annette, ne-a făcut la toți suc gros de portocale și i-a dat un plasture lui Colin (nu se julise sau tăiase, dar avea nevoie de un plasture). Și-apoi le-a dat să mănânce de cină copiilor Johnson cât am așteptat-o cu toții pe mama lor să ajungă acasă de la serviciu.

Carol a ajuns târziu, încărcată cu pungi de cumpărături. Primise mesajul de la mama, dar nu reușise să plece mai devreme. Când mă gândesc cum era atunci când Carol a intrat în bucătărie, cu noi care stăteam la masa de melamină, îmi amintesc căldura atârând ca niște prosoape ude și pe Colin vărsându-și suc și privirea pe care i-a aruncat-o Annette mamei ei, dar nu-mi amintesc dacă a rămas nespul lucrul pe care-l gândeau toți.

Să-l fi spus cineva ? „Dacă ai fi fost aici, pisoii n-ar fi murit.”

JJa/lQ /lâSpUKSU/li

18.35:

— Și, mai mult, s-a dovedit că echipele formate din membri de ambele sexe sunt determinante în funcționarea eficientă a unei companii.

— Iisuse, Katie, nu credeam c-o să te-

aud vreodată spunând asta.

Rod Task nu e impresionat și nu e singurul, încăperea e plină de oameni care ar prefera să fie într-un bar decât să mă asculte pe mine în noua mea calitate de coordonator pe diversitate. Mă simt ca un vegetarian la abator.

Chris Bunce stă lăsat pe spate în scaun, cu picioarele pe masa de conferințe.

— Eu, unul, sunt pentru combinarea sexelor, spune el, scobindu-se în dinți.

— Putem să plecăm dracului de-aici ? întreabă Rod.

— Nu, răspunde Celia Harmsworth, trebuie să avem o declarație a scopurilor noastre.

În timp ce sala mârâie, primesc un răspuns sub formă de vibrații de la telefonul din buzunar. SMS de la Paula.

Ben bolnav vino acum.

— Trebuie să plec, spun eu. Telefon urgent din State. Nu mă așteptați.

O sun pe Paula din taxi, în drum spre casă. Mă pune la curent. Ben a căzut pe scări.

— Știi bucata aia tocită de covor din capul scărilor, chiar de lângă camera lui, Kate?

O, Dumnezeuule, nu.

— Da, o știu.

— Și-a prins cumva piciorul în ea, a căzut și s-a lovit la cap azi-dimineață. S-a ridicat și părea în regulă. Apoi i-a fost rău acum ceva timp și a devenit moale.

Îi spun Paulei să-l țină învelit bine, să-i fie cald. Sau ar trebui să-i fie rece? Amortită, îmi simt degetele ca niște cioturi în timp ce formează numărul de mobil al lui Richard. Mă rog să fie el, dar e vocea nenorocitului de robot, care mă roagă să las un mesaj.

— Alo. Nu vreau să las un mesaj. Vreau să fii cu mine. Sunt eu, Kate. Ben a căzut și îl duc la spital. O să am telefonul cu mine.

Apoi sun la Pegas și-i spun lui Winston să mă aștepte când ajung acasă. Trebuie să-l ducem pe Ben la spital.

20.23: Cât durează până îți vede un medic copilul? Ni se spune să luăm loc pe unul dintre scaunele gri de la Urgență. Lângă noi sunt câțiva băieți de la o școală publică cu mințile vraiste de la ceva droguri, Ecstasy, probabil. „Nu-

mi simt degetele", se văicărește unul încontinuu, ca și cum habar n-ar fi avut de la ce e. Nu-mi pasă: îmi vine să-i spun să se târască înapoi în mlaștina din care a venit și să-și dea sufletul acolo în liniște. Îmi vine să-l pălmuiesc pentru că irosește timpul celor de la spital.

Winston, care s-a dus să-l parcheze pe Pegas, se întoarce și se duce la recepție. Văzându-mi expresia disperată, intervine și devine el cel insistent.

— Mă scuzați, domnișoară, avem aicea un copil care are nevoie de îngrijiri. Vă mulțumesc frumos.

După o veșnicie - poate 5 minute -, eu și Ben suntem conduși la un medic. Nedormit și nebărbierit de joia trecută, tânărul intern stă într-o împrejmuire despărțită de coridorul aglomerat printr-o draperie subțire de culoarea caisei. Încep să-i explic simptomele lui Ben, dar mă oprește cu un semn în timp ce studiază notițele de pe biroul din fața lui.

— Hmmm, înțeleg, înțeleg. Și de când are febră băiețelul, doamnă Shattock?

— Nu sunt foarte sigură. A fost foarte fierbinte până acum o oră.

— Și în cursul zilei de azi?

— Nu știu.

Doctorul face o mișcare ca să-i pună mâna pe frunte lui Ben. Cel mic scâncește când mă simte că-i dau drumul.

— I-a fost rău, a vomat în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Cred că i-a fost rău ieri după-amiază, dar Paula a crezut, Paula e

dădaca mea, noi am crezut că e doar stricat la burtică.

— A avut scaun de atunci?

— Mă tem că nu știu.

— Deci ieri nu l-ați văzut deloc?

— Ba da. Nu. Adică, încerc să ajung acasă la timp ca să-l duc la culcare, dar aseară nu.

— Și cu o seară înainte?

— Nu, a trebuit să mă duc la Frankfurt. De fapt, ~~Ben-Q oasut po~~
~~ocări aci diminoatp~~ qi părea în regulă, dar apoi Paula s-a îngrijorat, iar el a devenit moale, așa că...

— Da, înțeleg.

Nu cred că înțelege. Trebuie să vorbesc calm și încet ca să înțeleagă.

— Vă rog să-l dezbrăcați.

Ii dau jos salopeta cu Thomas Locomotiva, desfac capsele dintre picioare ale maioului și i-l trag peste cap. Pielea lui Ben e atât de albă, aproape translucidă, iar printre coaste se pot vedea săculeții plămânilor.

— Și ce greutate are copilul ? Câte kilograme are, doamnă Shattock?

— Nu sunt foarte sigură. 13-15 kilograme, cred.

— Când l-ați cântărit ultima dată?

— Păi, a fost la controlul de la un an jumate, dar știți, e al doilea copil și la al doilea nu-ți mai faci atâtea giji cu greutatea atâta timp cât...

— Și la controlul de la un an jumate câte kilograme avea?

— Cum spuneam, nu sunt sigură, dar Paula mi-a zis că nu a fost absolut nimic

în neregulă.

— Dar ziua de naștere a lui Benjamin, bănuiesc că pe asta o știți?

Insulta e atât de mușcătoare că-mi dau lacrimile imediat, de parcă aș fi ieșit afară în zăpadă. Sunt foarte bună la teste. Știu răspunsurile, dar nu știu răspunsurile astea și ar trebui să le știu. Știu că ar trebui să le știu.

Ben s-a născut pe 25 ianuarie. E foarte sănătos și foarte fericit și nu plânge niciodată. Numai dacă e obosit sau îl dor dinții. Iar cartea lui preferată e *Puii de bufniță* și cântecul lui preferat e „Roțile de la autobuz” și este fiul meu cel mai iubit și singurul și dacă i se întâmplă ceva te omor și-apoi dau foc la spital și apoi mă sinucid.

— 25 ianuarie.

— Mulțumesc, doamnă Shattock. Acum, micu-țule, hai să vedem cum stai cu pieptul.

24.17: Nu știu cum m-aș fi descurcat iară Winston, care a stat cu noi la spital tot timpul, aducându-mi ceai îndulcit de la distribuitor, ținându-l în brațe pe Ben când trebuia să mă duc la toaletă și arătându-se nervos doar când încercam să-l plătesc pentru timpul petrecut cu noi. În timp ce mă ajută să cobor din mașină cu bebelușul adormit, disting o siluetă pe treptele casei noastre. Mă gândesc că dacă e un hoț, nu sunt responsabilă pentru acțiunile mele, dar după ce mă apropii cu câțiva pași îmi dau seama că e Momo. Nu suport să văd

pe cineva de la serviciu. Nu acum.

— Orice-ar fi sunt sigură că putea să aștepte până mâine dimineață, îi spun înfigând cheia în broască.

— îmi pare rău, Kate.

— Scuzele nu sunt de-ajuns, mă tem. Tocmai m-am întors cu Ben de la spital. L-au ținut sub observație. Am avut o noapte lungă. Mă doare-n cur dacă Hang Seng a scăzut cu 10 procente și poți să i-o spui lui Rod Task, exact cu cuvintele astea. O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

În raza de lumină pe care o aruncă ușa deschisă în stradă, văd brusc că Momo e plânsă. Mă șochează să văd fețișoara aceea perfectă umflată de plâns.

— îmi pare rău, spune ea și-atât, căci faptul că a vorbit a declanșat o nouă repriză de plâns.

O bag înăuntru și o duc în bucătărie până-l duc pe Ben sus, în pătuț. O alergie virală, a spus doctorul. Fără nici o legătură cu căzătura și în mod sigur nu e meningită. Trebuie doar să avem grijă să-l hidratăm din plin în următoarele douăzeci și patru de ore și să fim atenți la temperatură. Dând colțul spre șirul de trepte care duce la camerele copiilor, văd bucata de covor ros de care s-a împiedicat Ben. Îl urăsc pe nenorocitul ăla de covor, mă urăsc pentru că nu am făcut comandă de covor nou, mă urăsc pentru că nu am găsit niciodată timpul să chem pe cineva să măsoare scările, asta părându-mi-se un lux imposibil când era de fapt o necesitate. Triere. Ordinea priorităților. Am greșit complet: lucrurile

care pot face rău copiilor sunt pe primul loc, restul vine după. Când mă duc să mă uit ce face Emily, o găsesc cuibărită lângă Paula, care a adormit pe pat. Intru și sting veioza cu Cenușăreasa și le acopăr pe amândouă cu plăpumioara.

Jos, în bucătărie, fac un ceainic de ceai de mentă și încerc să înțeleg ceva de la Momo. Zece minute mai târziu, îmi dau seama de ce nu reușește să-mi explice: pur și simplu nu are un vocabular suficient de colorat ca să descrie ce a văzut.

Astă-seară, după serviciu, Momo a mers la 171, un bar de vizavi de Liverpool Street, cu un grup de la biroul care se ocupă de relațiile cu Statele Unite. Mai târziu, a trecut pe la birou să ia niște dosare pentru următoarea noastră prezentare. Acolo l-a găsit pe Chris Bunce cu un grup de țipi adunați în jurul unui monitor, râzând și făcând comentarii cu voce tare. Printre ei era și prietenul ei, Julian, care a început să lucreze la EMF în aceeași zi cu Momo, anul trecut. Nu au auzit-o intrând și nici nu au observat că ea se apropiase să vadă la ce se uitau ei decât când a fost prea târziu.

— Poze cu o femeie, știi tu, Kate, care nu poartă nimic, adică mai rău decât nimic.

— Dar ei descarcă așa ceva de pe internet tot timpul.

— Nu-nțelegi, Kate, erau poze cu *mine*.

02.10: Am condus-o pe Momo sus, i-am găsit niște haine în care să doarmă și am culcat-o în patul pentru oaspeți. Cu tricoul meu Gap măsura XXXL, cu un șoricar imprimat pe piept, flutu- rându-i pe lângă trup, arată ca o fetiță de 8 ani. Mai calmă acum, reușește să-mi spună întreaga poveste. Se pare că a țipat cât au ținut-o coardele vocale când a văzut pozele de pe ecran și a întrebat cine a făcut asta.

Bunce, desigur, a fost cel căruia i-a venit ideea. S-a întors spre Momo și i-a spus:

— Măi să fie, dacă tot e aici, poate dorește să ne arate ce știe să facă, băieți?

Au râs cu toții, dar când a început să plângă, au șters-o repede din birou. Numai Julian a rămas și a încercat s-o calmeze. A țipat la el până i-a spus că Bunce luase pozele cu Momo de pe site-ul EMF – cele pe care firma le folosea în broșură ca să-și illustreze angajamentul în direcția diversității – și le-a lipit peste corpurile altor femei, care se găsesc pe net.

— Corpuri iară haine, repetă Momo, iar pudoarea ei face situația de două ori mai dureroasă.

Momo spune că nu a putut să se mai uite când și-a văzut propriul cap făcând felăție unui alt cap. Erau și legende la poze, dar nu a reușit să distingă ce scria acolo pentru că-și scăpase ochelarii și se spărseseră de podeaua din sala de tranzacții.

— Era ceva cu „puicuțe asiatice”, cred.

— Sunt convinsă.

— Ce-o să facem? mă întreabă ea, iar acest *noi* mi se pare pe cât de prezumțios, pe atât de corect.

Nu o să facem nimic, asta o să facem.

— O să ne gândim la ceva.

Sting plafoniera și-i las aprinsă veioza de lângă pat. Lângă ea, într-o vază, e un fir de crin descompus rămas de la vizita Barbarei și a lui Donald.

— Nu înțeleg, Kate, spune Momo. De ce-ar face Bunce una ca asta? De ce-ar face oricine una ca asta?

— Ah, pentru că ești frumoasă și pentru că ești femeie și pentru că poate. Nu e foarte complicat.

Timp de câteva secunde o văd cum se aprinde de furie.

— Vrei să spui că ce mi-a făcut Chris Bunce nu e nimic personal?

— Nu. Da.

Mă simt îngrozitor de obosită, ca și cum venele mi-ar fi pline cu plumb. Groaza că i s-a întâmplat ceva lui Ben, și-acum asta. De ce trebuie să-i explic mereu lui Momo lucruri foarte importante în momentele în care mă simt cum nu se poate mai proastă? Îmi pun mâna pe mâna ei cafenie și rece și invoc cuvintele.

— Ce vreau eu să spun e că, pe de-o parte, avem întreaga istorie și, pe de alta, suntem noi. Nu s-a mai văzut ceva ca noi înainte, Momo. Secol după secol în care femeile știu care le e locul și-apoi

brusc douăzeci de ani de femei care nu-și știu locul și asta-i înspăimântă pe bărbați. S-a întâmplat prea repede. Chris Bunce se uită la tine și vede pe cineva care se presupune că-i este egal. Știm ce ar vrea să-ți facă, dar nu mai are voie s-o facă, așa că falsifică poze cu tine cu care să poată face ce vrea.

O simt cum se cutremură sub plăpumioară, tremurul rușinii încă proaspete, și îmi strânge degetele mai tare.

— Momo, știi cât se estimează că i-a luat omului primitiv ca să se ridice în două picioare?

— Cât?

— Între două și cinci milioane de ani. Dacă-l lași pe Chris Bunce cinci milioane de ani, s-ar putea să-și dea seama că poate să lucreze cu femei fără să simtă nevoia să le dezbrace.

Văd în ochii ei precipitatul de culoarea opalului al lacrimilor.

— Vrei să-mi spui că nu putem face nimic, Kate? În legătură cu Bunce. Că trebuie să suport asta pentru că așa sunt ei și nu are nici un rost să încerc să schimb ceva?

Exact asta am vrut să spun.

— Nu, nu aș spune chiar așa.

Cât timp Momo oftează și strânge din ochi până adoarme, eu cobor ca să sting luminile și să încui. Mi-e dor de Richard tot timpul, dar ăsta e momentul când îmi lipsește cel mai mult, încuiatul ușii e sarcina lui; zăvorul mi se pare mult mai

puțin sigur tras de mine, iar scârțâitul ferestrelor, mult mai fantomatic. Când închid obloanele, mă gândesc la ce se va întâmpla în următoarele zile. De dimineață, Momo Gumeratne va face o plângere scrisă în legătură cu comportamentul lui Christopher Bunce la șeful ei direct, Rod Task. Task va trimite plângerea la Resurse Umane. Momo va fi trimisă apoi în concediu cu plată în așteptarea unei anchete interne. La prima ședință din anchetă, la care voi fi invitată să particip, se va lua notă în mod public de faptul că Momo Gumeratne a avut un comportament ireproșabil. Și se va lua notă în mod tacit de faptul că Chris Bunce este angajatul cel mai productiv, care a adus firmei 10 milioane de lire anul trecut. În scurt timp, jignirea adusă lui Momo va fi cunoscută drept „o afacere nefericită” sau, simplu, „afacerea Bunce”.

După trei luni de stat acasă, timp în care ea își pierde răbdarea și devine deprimată, Momo va fi chemată la serviciu. Unde i se oferă o înțelegere bănească. Domnișoara de pension din ea se va ridica în picioare și va spune că ea nu poate fi cumpărată, tot ceea ce-și dorește este să se facă dreptate. Comisia de anchetă va fi șocată: și ei vor să se facă dreptate, numai că natura probelor este, cum se spune, problematică. Apoi, ca din întâmplare, fără să se bage de seamă, se va sugera că Momo nu va mai putea avea o carieră în centrul financiar

al Londrei. Ea e o femeie tânără, cu perspective excepționale, dar acest gen de lucru tinde să fie interpretat greșit. De unde nu e foc, nu iese fum, totul e nespus de regretabil. Dacă ar ajunge informații despre imaginile pornografice în, să zicem, mass-media...

Două zile mai târziu, Momo Gumeratne ar face o înțelegere cu ei fără să se ajungă la proces, pentru o sumă de bani confidențială. În timp ce coboară treptele de la Edwin Morgan Forster pentru ultima dată, o reporteriță de la știrile de seară îi bagă un microfon sub nas, cerându-i să dea detalii despre ce s-a întâmplat. E adevărat că au numit-o „puicuță asiatică” și că au făcut să circule poze porno cu ea? Lăsându-și în jos capul ei frumos, Momo va refuza să comenteze. În ziua următoare, patru ziare vor scrie despre această știre în pagina a treia. Un titlu spune: PUICUȚA ASIATICĂ DECLANȘEAZĂ O FURTUNĂ ÎN CENTRUL FINANCIAR APĂRÂND ÎN POZE PORNO. Negarea faptelor de către Momo va fi menționată în antepenultimul paragraf. Curând după aceea, își va găsi o slujbă în străinătate și se va ruga să uite toți de ea. Buncel își va păstra slujba, iar pata neagră de pe comportamentul lui se va șterge printr-un flux continuu de profit. Și nimic nu se va schimba. Asta cel puțin e sigur.

Căutând întrerupătorul, văd un desen nou pe frigider, prins cu magnetul Tinky Winky. E un desen reprezentând o femeie cu părul galben: poartă un

costum maro cu dungi și tocuri înalte ca niște picioroange. Nu reușesc să disting ce scrie cu creionul dedesubt din cauza felului în care se reflectă lumina. Mă apropiu. Artistul e Emily și, cu ajutorul unei profesoare, a scris: „Mămica mea se duce la serviciu, dar se gândește la mine toată ziua”.

Chiar i-am spus eu asta? Trebuie că am făcut-o. Nu-mi amintesc când, dar Em ține minte absolut tot. Deschid congelatorul și-mi bag capul în aerul polar. Impulsul de a intra și de a mă tot afunda e imens. Intru acum și s-ar putea să stau o vreme acolo.

Înapoi sus, mă uit ce face Momo. Are pleoapele închise, dar ochii i se zbat ca niște fluturi de noapte. Visează, biata micuță. Îi sting veioza, iar atunci deschide ochii și-mi șoptește:

— La ce te gândești, Kate?

— Ah, mă gândeam la ce ți-am spus la prima noastră întâlnire.

— Mi-ai spus că trebuie să nu mai spun „îmi pare rău”.

— Și chiar așa e. Și mai ce?

Se uită în sus la mine, fix cu privirea aceea de cocker spaniei pe care i-am remarcat-o și la prezentarea finală, acum niște eoni.

— Ai spus că mila, deși scumpă, nu înseamnă în mod neapărat bani aruncați pe fereastră.

— Nu am spus asta.

— Ba da.

— Doamne, ce oribil. Sunt o vacă. Și ce altceva am mai zis?

— Ai spus că banii nu-și dau seama ce sex ai.

— Exact.

— Exact? repetă ea neîncrezătoare.

— Unde-i doare cel mai tare, Momo? Unde-i putem lovi ca să-i doară cel mai tare?

N-am putut să dorm toată noaptea. M-am tot strecurat în camera lui Ben să văd dacă respiră, așa cum făceam cu Emily imediat după ce am adus-o de la spital și mi-era teamă că n-o să se mai trezească niciodată. Ben a dormit încontinuu, dar nu avea de ce să-mi fie teamă. Dormea ca un prunc.

Richard a sunat pe la ora două. Era în Bruxelles să facă o ofertă pentru niște fonduri UE pentru construirea unui centru de artă nordică și tocmai primise mesajul meu. M-a întrebat dacă sunt bine și i-am spus că nu. Am spus că trebuie să discutăm și mi-a zis că da.

La 05.30 am sunat-o pe Candy, care știam că se trezește devreme în ultimul timp din cauza bebelușului care o lovește în coaste. I-a spus de pozele cu Momo din rețea. Nu știam ce putem face, dar m-am gândit că ar putea ști ea, care se pricepe la chestii tehnice datorită experienței ei cu firme de internet. Între orele 05.50 și 06.30, a creat un program care să caute și să distrugă toate fișierele care conțin referințe la Momo Gumeratne.

— Va fi greu să dăm de urma chestiilor

care au ieșit din clădire, mi-a zis ea, dar pot să anihilez tot ce mai există în rețeaua EMF.

Am fost de acord să păstrăm o copie a pozelor ca probă.

La ora 6, Momo a coborât în bucătărie, ținând ceva în mână.

— Am găsit asta în pat. Știi a cui e ?

M-am dus și am îmbrățișat-o.

— E Roo. E un membru al familiei.

I-am dat o ceașcă de ceai pe care s-o ia cu ea în pat, apoi am urcat împreună, și eu am intrat în camera lui Ben. Care dormea încă profund. I l-am pus pe Roo lângă obraz. În foarte scurt timp, un băiețel va fi mai fericit decât de Crăciun.

Intrând în dormitorul meu, am deschis șifonierul și mi-am trecut mâna peste bara de metal până am dat de cea mai bună armură a mea Armâni. Un costum negru ca pana corbului. De pe suportul de dedesubt am ales o pereche de pantofi cu toc și botul din piele de șarpe – tocuri pe care e imposibil să mergi, dar ideea nu este să pot merge pe ele. În timp ce mă îmbrăcam, am trecut în revistă toate resursele de care mă puteam servi, toate forțele pe care le pot aduna. Voiam ca Richard să se întoarcă acasă și știam acum că aș face tot posibilul ca asta să se întâmple, dar înainte de asta, mami trebuia să termine ce avea de făcut la serviciu.

*Să nu uit
Să-l distrug pe Bunce.*

Mcuiea injjihme

Toată lumea a fost de acord că proiectul pentru „scutecele biodegradabile Power” era un document excepțional. Mai mult de treizeci de pagini A4 generoase, pline de detalii privind segmentul de piață vizat de miraculosul scutec revoluționar și rata de creștere estimată. Mai conținea și un studiu impresionant al concurenței, o schiță a avantajelor de mediu pe care le prezintă și un plan detaliat de implementare. Cifrele arătau excelent, fără să fie excesiv de optimiste. CV-urile celor din echipa de management erau de prima mână, în special cel al inventatorului însuși, Joseph R. Power, care, după cum reieșea din documentație, a avut legături cu programul spațial Apollo și alte societăți lucrative desprinse mai târziu din acesta. Patentul pentru invenție încă nu fusese acordat, dar documentația pentru obținerea acestuia descria produsul cu detalii atât de cristaline, încât nu rămânea nici o îndoială asupra succesului proiectului. Aproape îți părea

rău că doar o singură persoană urma să vadă documentul. Segmentul de piață vizat nu era reprezentat de milioane de bebeluși care fac pe ei, ci de un anume domn Christopher Bunce.-

Bunce tocmai fusese numit șeful departamentului de Capital-Risc al EMF. Aceasta era o veste bună din două motive. Primul, asta ne facilita sarcina de a-l convinge să parieze pe scutecul de rahat al tatălui meu: să mizezi pe produse noi și promițătoare înainte ca altcineva să ajungă la ele face parte din fișa postului. Al doilea, ne puteam baza pe Veronica Pick, numărul doi în departament, care se aștepta să fi primit chiar ea postul de conducere și era furioasă că trebuise să facă loc unui novice în domeniu, să nu îl țină pe noul șef departe de câmpurile minate - mai mult decât atât, putea fi convinsă ușor să-l ghideze spre ele cu un zâmbet amabil pe buze.

Clubul Suckling, vineri, la prânz

— În regulă, haide să mai aruncăm încă o privire pe astea.

Candy nici măcar nu încearcă să-și ascundă disprețul:

— Tatăl tău, un tip care nici măcar nu-și aduce aminte numele propriilor copii și, după cât se știe, nu le-a văzut vreodată fundulețele, a inventat un scutec care va schimba fața lumii scutecelor, numai că noi știm că scutecul nu-i bun, pentru că ai încercat un

prototip pe fiul tău Benjamin, iar când Benjamin s-a...

— Candy, te rog, abține-te.

— Bine, când Ben și-a făcut nevoile, scutecul s-a dezintegrat. Deci, ce urmează să facem e să-i vindem acest proiect noului șef al propriului nostru Departament de Risc, care, fiind un muist încrezut și neștiind nici cât tatăl tău despre fundurile bebelușilor, o să investească mii de dolari în Marea Aventură a Scutecelor pentru ca apoi să piardă banii pentru că... Adu-mi, te rog, aminte de ce, Kate.

— Pentru că societatea tatălui meu e înfundată în datorii și banii investiți de EMF vor fi revendicați de creditori și societatea care produce scutecele va intra direct în lichidare, iar Bunce își va pierde cămașa, șosetele și boxerii cu picățele de pe el și va ieși la iveală ce cancer oribil reprezintă el. Vreo obiecție asupra planului până acum, Candy?

— Nu, e grozav, spune ea aspirând aerul ca și când ar testa un parfum nou. Vreau doar să aud de la tine cum o să ne păstrăm slujbele, acum că sunt pe cale să devin o mamă singură și tu, cel puțin până când Richard cel molcom se va întoarce la reședința Reddy, ești *de fado* tot o mamă singură.

— Candy, sunt anumite principii în joc.

Ea mă privește pentru moment alarmată:

— O, înțeleg. E vorba de vechiul nostru prieten Oates.

— Cine?

— Omul de zăpadă. Cel despre care i-ai spus lui Rod? Domnilor, vă rog să mă scuzați, acum mă retrag, s-ar putea să dureze ceva timp. Acesta nu e un Complot, Kate, e un act nobil de auto-sacrificiu fără noimă. Foarte britanic, dar știi, în State avem obiceiul ăsta foarte ciudat de a prefera ca băieții buni să rămână în viață la finalul filmului.

— Nu orice formă de autosacrificiu e fără sens, Candy.

Prietena mea izbucnește în hohote de râs și toată lumea din club se întoarce să se holbeze la gravida nebună.

— Hopa, spuse ea, ești frumoasă când te ții de etică.

— Uite, promit că nu o să fie nimic care să te lege de afacerea asta, promit.

— Deci toate drumurile vor duce la Reddy, atunci? îți dai seama că după povestea asta nimeni nu o să te mai angajeze vreodată, Kate? Nimeni. Nici măcar să schimbi nenorocita de hârtie de fax.

Terminând acest avertisment cumplit, Candy se întinde, îmi ia mâna și o ghidează spre abdomenul ei umflat. Prin pielea întinsă la maxim, simt împunsătura de neconfundat a unui călcâi. E prima dată când recunoaște copilul ca pe ceva permanent, de care nu se poate scăpa după plac, și știu că pot să spun orice, numai nu ceva afectuos:

— Lovește des?

— Ohoho. Când sunt în cadă, poți s-o vezi cum o ia razna. Zici că e un spectacol cu delfini, la naiba.

— Asta nu înseamnă neapărat că e fată, Când.

— Hei, eu sunt fată, și ea la fel, bine? Candy îmi măsoară zâmbetul și adaugă:

— Evident, încă mai pot să o dau spre adopție.

— Cu siguranță.

Încep să-mi aduc aminte că a fost ideea lui Candy că șapte femei ar arăta mai puțin suspect într-un club de striptease decât, să zicem, într-un restaurant unde oamenii obișnuiesc să poarte haine. Aflându-mă aici, mi-aș dori să am polaroidul ca să pot immortaliza expresiile de pe fețele prietenelor mele când intră pe ușă. În cazul lui Momo, șocul e imediat înlocuit de buna creștere și o întreabă amabil pe blonda de la recepție:

— O, de când ați deschis?

Nu suntem singurele femei din Suckling Club, un imperiu al bărbaților, aflat în perimetrul principalului centru financiar al lumii, dar suntem singurele care nu-și expun sânii. Toți cei care-și fac apariția aici în timpul prânzului au lucruri importante de făcut. Știam deja că Bunce e suficient de lacom și de ambițios pentru a arunca bani într-un proiect fără să se consulte cu nimeni altcineva din echipă: de ce și-ar dori să împartă succesul, când l-ar putea păstra doar pentru sine?

Dar mai știam și că va trebui să ne ocupăm de treaba cu scutecele biodegradabile într-un mod foarte

profesionist pentru a-l convinge să cumpere proiectul. Desenul tatei cu porcul înaripat trebuia îmbunătățit: mai era nevoie și de o broșură, un studiu al pieței și al producției, plus acordul unui avocat comercial de top. Când am sunat-o pe Debra mi-a fost teamă că nu va fi de acord: șirul de prânzuri anulate din decursul ultimului an a întins corzile prieteniei noastre până la punctul de rupere — dar nici măcar nu a fost nevoie să o rog de două ori. Fără a-l fi întâlnit sau auzit vreodată de Chris Bunce, Debra știa deja ce fel de om e și cum merita tratat.

Deci, grupul nostru vesel e compus din Candy, eu, Debra și Momo, Judith și Caroline din fostul meu grup „Mama și copilul”. Încă o mai așteptăm pe Alice. (E vital ca Alice, care e producător de televiziune, să ne ajute, dar nu am primit nici un răspuns de la ea, așa că am presupus că nu vrea să participe. Din fericire, a sunat în dimineața asta. A spus că fusese plecată la filmări și că ar fi încântată să ni se alăture, chiar dacă va întârzia.)

Ca specialist în brevete înainte de a deveni o mamă cu normă întreagă, Judith a întocmit o documentație pentru patentare atât de convingătoare, încât vreau să cumpăr imediat un vagon de scutece pentru Ben. În modul imperturbabil cu care mânuiește amestecul de limbă și știință, văd o față a lui Judith pe care nu o cunoșteam. Caroline, care e designer grafic, a venit

cu o broșură care subliniază avantajele ecologice ale scutecului și conține o poză irezistibilă a fiului ei, Otto, stând pe o oliță făcută din frunze de salată verde.

Debra îmi explică de ce EMF nu o să-l poată da pe tata în judecată:

— Uite, nu e vorba de fraudă. E pe muchie, dar nu e ilegal. E un caz clar de *caveat emptor* - când cumpărătorul nu are grțjă ce achiziționează, atunci e treaba lui.

Deb va face pe avocatul tatălui meu în timpul întâlnirii pe care acesta va trebui să o aibă cu Chris Bunce; am aranjat ca aceasta să se țină într-un apartament din hotelul Savoy.

— Nici nu bănuiești cât de bună sunt la așa ceva, exclamă Deb în timp ce parcurge documentația. Cum o să ne spunem: cele Șapte Surori Fatale?

— Deb, e serioasă treaba.

— Știu, dar nu am mai avut parte de atâta distracție de când cu Enid Blyton. Mi-a fost dor de asta, ție nu?

Momo a avut sarcina de a face cercetarea pieței mondiale de scutece. În câteva zile a devenit un expert deosebit de plicticos în chestiuni olfactive și de dispersie a urinei.

— Scuză-mă, Kate, dar îți dai seama câte „insulte” poate suporta în medie un scutec?

— Mulțumesc, dar asta puteam afla și de acasă.

Asistenta mea mă privește neliniștită:

— Nu o să țină, nu?

— Ce, planul?

— Nu, scutecul.

— Bineînțeles că nu.

— Cât de sigură ești, Kate? Dacă Bunce înregistrează un succes, nu o să pot suporta.

— Păi, tata l-a proiectat, deci e menit să fie o catastrofa. Mai mult decât atât, am luat un prototip acasă pentru a-l încerca pe Ben.

-Și?

— Este într-atât de biodegradabil încât se dezintegrează de cum a făcut treaba mare.

Alice ajunge târziu la club după o întâlnire cu BBC-ul la White City. Pe fondul muzicii languroase arată spre fetele de pe scenă și mimează din buze: *Am venit pentru audiții ?*

Alice intră în rol după ce Bunce a început investigațiile în privința scutecului. E dublă învăluire, de genul celor folosite de generali în toate bătăliile ale căror nume le știam odată: atacă-l pe un flanc, după care taie-i ruta de scăpare. Dovada că Bunce a aruncat bani pe un produs prost nu va fi suficientă pentru a-i face pe cei de la Edwin Morgan Forster să-l concedieze; dacă ar face anumite declarații compromițătoare într-un interviu pe care Alice l-ar înregistra și l-ar publica, ar deveni indezirabil în fața clienților și după asta ar urma să atârne într-un cârlig de măcelărie la Smithfield.

Țipând că să acopere bașii piesei care se aude, Alice ne spune că deja l-a sunat pe Bunce pentru a-l invita să apară într-o emisiune importantă la BBC2, intitulată:

„Cine face banii ?”- o emisiune care vrea să facă centrul financiar al Londrei atrăgător pentru cei care se uită la televizor întinși pe canapea.

— Și cum a primit vestea? întreabă Momo, care e mai emoționată decât toți.

Alice rânjește:

— Aproape că a avut un orgasm la telefon. Nu cred că o să am vreo dificultate în a-l face să vorbească.

Încerc să pun ordine în întâlnire, dar piesa Abba, „Mamma mia^M”, îmi face concurență serioasă, în schimb împart câte o fotocopie cu tot ceea ce trebuie să știe fiecare și o poză a lui Chris Bunce luată de pe site-ul EMF. Mă scuz și mă îndrept spre toaletă.

În cabina din capătul încăperii, aproape de ieșire, e cineva cu păr închis la culoare pe care abia îl recunosc. Mă apropiu încă un pic și știu exact cine este.

— Jeremy! Jeremy Browning!

Îmi întâmpin clientul cu o căldură și o expansiune care îi vor rămâne adânc întipărite în suflet.

— Ei bine, Jeremy, mă bucur enorm să te văd aici, spun eu entuziastă. Și ea trebuie să fie... Annabel, nu-i așa?

Fata care stă pe piciorul stâng al clientului meu îmi lansează o privire care e un amestec de superioritate, dispreț și zâmbet. Spune că din păcate nu este doamna Browning, dar că nu ar refuza dacă i s-ar oferi șansa.

Îi întind prietenos mâna fetei, dar Jeremy e cel care mi-o strânge cu înflăcărare.

— La naiba, Kate, nu mă așteptam să te găsesc aici.

— Ei bine, întreprind niște cercetări pentru a-mi extinde portofoliul din domeniul petrecerii timpului liber. Poate ai putea să-mi oferi niște ponturi ? Trebuie să plec acum, mi-a făcut plăcere... ?

— Cherelle.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cherelle. Ai grijă de el în numele meu.

Merg mai departe, încrezătoare că am cel puțin un bărbat sub papuc de acum și până-n vecii vecilor. Când mă întorc la masă, Candy e ocupată să arate care dintre fetele de pe scenă are implanturi cu silicon și cât de reușită a fost operația.

— Hristoase, uită-te la biata copilă cu părul roșcat. Parcă intenționau să elimine toate focoarele nucleare de pe teritoriul britanic.

— Ar fi trebuit să-mi vezi sânii când i-am avut pe gemeni, spune Judith, care e deja la al treilea cocteil Mai Tai.

Privesc cu oroare cum dansatoarea cu pricina părăsește scena și vine spre noi, palpându-și sânii ca un crescător de câini care ne arată cățelușii pentru inspecție.

— Ei, asta numesc eu jonglerie, țipă Alice. Raportul muncă-viață - Kate, ce ne recomanzi?

— Mușchii ei pelvieni trebuie să fie într-o formă foarte bună, spune Caroline, arătând spre o altă dansatoare, care face din coapse mișcări ca ale dubitei cu înghețată Mr Whippy în jurul cartierului,

parcă ar vrea să dea din ea un profiterol.

— Ce sunt ăia mușchi pelvieni? întreabă în același timp Candy și Momo.

Când îi explic, Candy, care crede că toate cursurile prenatale sunt ținute de comuniști, nu își poate ascunde dezgustul :

— Dar treaba asta pelviană revine la normal după naștere, nu?

Și podeaua de dans tremură, iar mamele de la masă râd și râd și bărbații din club sunt în starea de disconfort pe care doar râsul femeilor le-o poate provoca.

Ridic paharul:

— „Adună-ți tot curajul într-un gând și nu dăm greș”.^{LXXIII}

— *Greu de ucis 2?* întreabă Momo.

— Nu, Lady Macbeth.

Ce-i mai învață la școală zilele astea?

LXXIII William Shakespeare, *Opere complete*, voi. 7 (*Macbeth*), trad. de Ion Vineanu, ed. Univers, București, 1988, p. 270.

La p/iânz cu  obin

Când Robin Cooper-Clark nu se simte în largul lui, ai senzația că se pregătește să se aresteze singur, cu un braț strâns în jurul pieptului  i celălalt îndoit în jurul g tului. Cam aşa de chinuit arăta în drum spre restaurantul Sweetings, la trei zile după întâlnirea din Clubul Suckling. Restaurantul se afla la o distan  a apreciabilă de birou, dar Robin se arată deosebit de insistent să m nc m acolo, în timp ce m re te din ce în ce mai mult compasul, iar eu gonesc după el, făcând câte trei pa i pentru unul de-al lui.

Restaurantul Sweetings este o adevărată institu ie a centrului financiar londonez. Un loc unde se serve te pește care vrea să semene cu o pia  a de pește, cu o sumedenie de strigăte  nsufle ite, zarvă, mese de marmură – un fel de Bilingsgate pentru cei  nst ri i. La intrare există tejghele unde te poți a eza pe scaune înalte  i să- i alegi crabul, iar în capăt se află o sală cu mese lungi, ca de cantină studentească. Dacă bog  ia ar

fi o țară străină, Sweetings-ul ar fi cafeneaua din colț.

Robin și cu mine ne așezăm în capătul îndepărtat al uneia din mesele comune.

— Urâtă afacere asta cu Bunce, mormăie el studiind meniul.

— Mda.

— Momo Gumeratne pare în regulă.

— E grozavă.

— Și Bunce?

— Toxic.

— Înțeleg. Bun, acum ce comandăm?

Ospătarul stă acolo, cu pixul pregătit, și pentru prima dată observ ce vraște e Robin: partea dreaptă a gulerului de la cămașă e plină de ere* țuri ca o frunte, iar în urechi are urme de spumă de ras. Jill nu l-ar fi lăsat niciodată să iasă din casă în asemenea hal.

— Ah, da. Cred că o să fie ceva feroce și cu dinți pentru doamna și o specie pe cale de dispariție pentru mine. Poate o supă de țestoasă, sau despre cod se spunea că ar fi fost pescuit până la extincție de nenorociții ăia de spanioli? Kate, tu ce recomanzi?

Încă mai râd când Robin îmi spune:

— Mă recăsătoresc, Kate.

Și mi se pare că zgomotul din sală e dat la minim, ca un robinet. Mesenii din jurul meu dau din buze iară zgomot, precum peștii pe care urmează să-i consume.

Și dintr.-odată știu de ce m-a adus aici, în acest restaurant, în această sală. E un loc unde nu se poate urla de furie ori plânge de durere: într-adevăr, un loc

potrivit pentru *sweeting**, pentru bonomie, cel mult pentru o blândă dojenală, un loc confortabil pentru un bărbat. Oare câte suflete așezate la mesele astea nu vor fi fost puse pe jar cu un zâmbet, oare câte nu vor fi fost

1. Drăgălășenie (engl.). politicoș rugate să se retragă sau să se dea la o parte în timp ce serveau un surprinzător de decent pahar de Chablis? Acum mă simt ca și cum Jill Cooper-Clark a fost cea abandonată, iar eu sunt cea care trebuie să facă ce e decent. Să par interesată, plăcut impresionată chiar, în loc să răstorn masa și să-i las pe bărbați cu gura căscată cu șervetele și oasele lor de pește. A murit doar de șase luni.

Îmi dau seama acum că Robin a început să-mi spună de cineva pe nume Sally. Adorabilă, incredibil de amabilă, obișnuită cu băieții — are și ea doi. Nu chiar de calibrul lui Jill, dar până la urmă cine ar putea fi ? Ridică din umeri neajutorat. Și are atâtea calități, Sally asta, și apoi băieții au nevoie — Alex nu are decât zece ani — încă mai are nevoie de o mamă.

— Și, întreb eu încercând să găsesc câteva cuvinte în cavitatea uscată a gurii, tu ai nevoie de ea?

— Hm. Da, am nevoie de o femeie, Kate. Nu prea ne descurcăm de unii singuri, știi. Îmi imaginez cum îți par toate astea, zice el în timp ce face semn

că nu vrea sosul tartar care i se oferă.

— Poftim ?

— Suntem infirmi, cred, zise el în timp ce își cobora paharul, ciupindu-și rădăcina nasului. Nimeni nu o poate înlocui, dacă la asta ți-e gândul.

Atunci de ce să fie înlocuită, dacă e de neînlocuit? La asta mi-e gândul. Mă simt îngropată în tristețe, ca în ziua înmormântării lui Jill. Mereu am crezut că îl cunosc bine pe Robin, mereu lăsa impresia că e așezat și de încredere; uitându-mă acum la el peste masă, e un șoc să nu găesc decât un băiețel pierdut. Bărbații fără soții sunt niște bărbați fără mame, sunt mai mult orfani decât văduvi. Bărbații fără soții își pierd coloana vertebrală, capacitatea de a merge drept prin viață, chiar și pe aceea de a își șterge spuma de ras din urechi. Bărbații au mai multă nevoie de femei decât femeile de bărbați; nu e acesta secretul nerostit care pune lumea în mișcare?

— Mă bucur nespun pentru tine, spun eu. Jill ar fi cu adevărat încântată. Știu că nu ar suporta să știe că nu te descurci.

Robin aprobă, reconfortat că vestea a fost lansată, bucuros că scara de acostare a fost din nou trasă. Farfuriile fiind goale, ne-am întors încă o dată la meniu, studiindu-l ca pe o foaie de examen.

— Ce zici de o tartă englezească pentru amândoi? spune Robin. Ai auzit că încearcă să găsească un nou nume pentru *spotted dick*^x ?

— Chris Bunce.

— Poftim ?

— *Spotted dick*. Bunce e campionul la boli venerice al biroului. Întreabă orice secretară.

— Te supără foarte tare, nu-i așa? zice Robin, ducându-și șervețelul la gură.

— Da, într-adevăr.

Pentru un moment mă gândesc să-i spun de plan. Dar ca superior ar fi obligat să-l respingă, iar ca prieten și mentor probabil ar face același lucru. În schimb zic:

1. Budincă fiartă tradițională englezească, făcută cu seu și fructe uscate, de obicei coacăze. Numele de *spotted dick* vine de la coacăzele care arată ca niște pete (*spots*) și o denaturare a ortografiei cuvântului *dough* („cocă”). Această denaturare duce la rein- terpretarea numelui budincii în contextul de față: *dick* desemnează, în registru colocvial, organul sexual masculin; în combinație cu *spotted*, imaginea rezul* tată e a simptomelor unei boli venerice.

— Nu cred că cineva ar trebui să fie lăsat să fie un căcănar în continuare» doar pentru că nu ar fi convenabil să fie oprit.

Robin îi face semn ospătarului să ne-aducă nota de plată.

— Jill spunea mereu că poți determina un bărbat să facă orice, atâta timp cât nu știe că e pus să o facă.

— Și ea a făcut asta ?

— Nu am observat niciodată.

15.13: îl las pe Robin la colț cu

Cheapside. Apoi îl sun pe Guy pe mobil ca să-l anunț că nu mă întorc în după-amiaza asta: am o întâlnire de urgență ocazionată de *conkers*^{LXXIV}.

— Cuceritori ?

— *Conkers* e un club pentru petrecerea timpului liber în care îmi propun să investesc masiv. Trebuie acum să cercetez impactul asupra consumatorilor.

Ajungând acasă, copiii sunt atât de uimiți să mă vadă încât la început nici măcar nu reacționează. Îi spun Paulei să-și ia liber pentru restul zilei, îi îmbrac pe Emily și Ben în hainele de stradă și ne ducem să ne plimbăm în parc. Sau cel puțin eu și Em facem asta: Ben refuză să se plimbe, preferând să alerge până pică. A fost o vară indiană, și frunzele, cele mai multe încă verzi și pătate cu un portocaliu de culoarea caisei, par ușor surprinse să se regăsească pe jos. Ne-am petrecut timpul — sincer, nu știu cât timp am petrecut — dând cu piciorul în ele.

Lui Ben îi place să se năpustească asupra lor doar de dragul zgomotului. Lui Emily îi place să-i spună să se astâmpere, în timp ce e evident că-l găsește adorabil. Băiatul și nica mea au

LXXIV *Conkers* înseamnă în context „castane” și se referă la un joc pentru copii popular în Marea Britanie, care implică găurirea castanelor dintr-o parte în alta, trecerea unui fir de ață prin găuri și folosirea lor ca buzdugane pentru spargerea castanelor celorlalți jucători. Cine sparge cele mai multe castane, câștigă.

un fel de înțelegere: el poate să ne neastâmpărat pentru ca ei să-i facă plăcere să ne cuminte. Văzându-i cum țipă unul la altul, mă întreb dacă situația aceasta nu-i decât o altă variantă a eternului joc dintre băieți și fete.

Mai departe pe alee găsim castane. Unele din ele au învelișurile țepoase desfăcute în urma impactului, așa că adunăm fructele strălucitoare din carcasele lor pline de miez.

— Poți să faci castanele mai rezistente, îi spun eu lui Em.

— Cum se poate?

— Nu știu exact, va trebui să-l întrebăm pe tati de asta, la naiba, nu am vrut să aduc aminte de el.

Emily ridică privirea nerăbdătoare spre mine:

— Când o să se întoarcă tati și o să locuiască iar cu noi?

— Tati, spune Ben vesel, tati.

Înapoi acasă, îl pun pe Ben în pătuț pentru un pui de somn și o las pe Emily să aleagă un film, în timp ce încep să pregătesc un sos *bolognese* pentru cină. Nu găsesc presa pentru usturoi, și unde e răzătoarea? I-am propus să se uite la *Frumoasa adormită* care era un sedativ grozav când Em era mică, dar se pare că am rămas în urmă. Fiica mea îmi spune acum ceva de o prințesă războinică de care nu știu nimic.

— Mami, ce-i un războinic?

— Un războinic e un luptător curajos.

— Știi despre ce e vorba în *Harry*

Potter?

— *Harry Potter* e despre curaj și vrăjitoare.

— Sună bine. Te-ai hotărât la ce ne uităm?

— Da. *Mary Poppins*.

— Din nou?

— O, te rog, mami.

Când eram de vârsta lui Emily, vedeam un film sau două pe an, unul de Crăciun, celălalt în vacanța de primăvară. În cazul copiilor mei, imaginea în mișcare o să fie principalul recipient al amintirilor lor.

— E o supra getă.

— Cine ?

— Mămica lui Jane și a lui Michael e o supra getă.

Uitasem că doamna Banks era o sufragetă. Nu e bucățica de film pe care mi-o aduceam eu aminte. Am lăsat sosul la minim, apoi m-am dus să mă cuibăresc cu Emily pe canapea. Și iat-o pe ecran, adorabila și țicnită Glynis Johns, întorcându-se de la miting și defilând în sus și în jos prin casă, cântând: „Fiicele noastre, fiicele noastre ne vor adora/ Și vor cânta recunoscătoare în cor, Bine lucrat! Bine lucrat, Soră Sufragetă!”.

— Ce-i o supra getă?

(Știam că asta o să urmeze.)

— Sufragetele erau niște femei care acum o sută de ani, în Londra, Emily, au mărșăluit, s-au legat de balustrade și au protestat pentru a-i convinge pe oameni că femeilor ar trebui să li se permită să

voteze.

Ea se vâri înapoi, cuibărindu-și capul sub sâni mei. Abia când Mary și Bert și copiii au sărit în desenul cu cretă de pe pavaj, Emily spuse:

— Mami, de ce nu erau femeile lăsate să voteze ?

(Dumnezeule, unde e Zâna-mamă-a-explica- țiilor când ai nevoie de ea?)

— Pentru că pe atunci, în vremurile alea, bărbații și femeile erau - păi, fetele stăteau acasă și erau considerate mai puțin importante decât băieții.

Fiică-mea mă privește cu o uimire cuprinsă de furie.

— Ce prostie!

Ne așezăm amândouă înapoi. Em știe fiecare cântec pe de rost, chiar respiră în rând cu actorii. Privită cu ochi de adult, povestea lui *Mary Poppins* pare atât de diferită. Uitasem că doamna Banks, care vrea ca lumea să devină un loc mai bun pentru femei, este amețitor de neglijentă cu copiii ei. Că Jane și Michael sunt triști și revoltați până când apare dădaca și aduce entuziasm și consistență în existențele lor. Domnul Banks, între timp, muncește prea mult - numele e suficient să-ți spună că e numai slujbă - și e străin de copiii și soția sa, până când e concediat și e confruntat în propriul său birou de Bert, coșarul, care îl avertizează în cântec:

**„Trebuie să trudești, trudești, trudești la
piatra de moară,
Deși copilăria se strecoară ca nisipul printr-o**

**sită, Și mult prea repede iată că au și crescut,
Și și-au luat zborul,
Și e prea târziu acum pentru tine să le dai..
Doar o../**

— „... linguriță de zahăr ajută doctoria să se ducă pe gât.”

Emily și cu mine începem să cântăm, vocile noastre îngemănându-se ca o elice argintie. Dintr-odată, mă izbește cel mai cutremurător sentiment, că filmul încearcă să spună ceva despre mine și chiar atunci Emily anunță:

— Când o să am copii, mami, o să am grijă de ei singură până or să crească mari. Fără dădacă.

Oare m-a pus să mă uit la *Mary Poppins* ca să poată spune asta? Acesta-i modul ei de a-mi spune? îi caut privirea, dar nici vorbă că ar fi calculat momentul, nu pare că ar aștepta vreo reacție.

— Maaa-mi.

Se aud cârâituri de la aparatul de monitorizat bebeluși. Trebuie că s-a trezit Ben. Înainte de a urca scările, o iau pe Em pe genunchi.

— M-am gândit să ieșim într-o zi împreună, numai noi două; ce zici, ți-ar plăcea asta?

Nasul i se încreți ca lui Momo când e entuziasmată.

— Unde?

— Pe în Paie Stai Building. Ți-amintești că așa îi spuneai clădirii Empire State Building?

— Nu, nu e adevărat.

— Ba da, iubire.

— Maaaaa-mi, îmi spune Emily lungindu-mi sâcâitor titlul pentru un maxim de efect, așa vorbesc copiii foarte mici. Eu nu mai sunt copilaș.

— Nu, draga mea, nu mai ești.

Totul trece așa de repede, nu-i așa? Într-o zi îi auzi spunând toate lucrurile astea haioase pe care juri că o să le notezi și nu o faci niciodată și dintr-o dată îi auzi vorbind ca niște puști șmecheri sau, mai rău, întocmai ție. Îmi doresc să crească mai repede și plâng după fiecare minut pe care l-am pierdut din copilăria lor.

După ce i-am hrănit și îmbăiat și le-am uscat părul și le-am citit din *Puii de bufniță* și am fost să aduc un pahar cu apă, cobor într-un final la parter și stau de una singură pe întuneric și mă gândesc la timpul imposibil de regăsit.

De la: Kate Reddy

Către: Debra Richardson

Am petrecut după-amiaza asta jucând în mod ilicit rolul de mămică. Cele mai profitabile și rare ore ale anului financiar până la această dată. Cât de mult crezi că pot să le percep clienților pentru dat buzna în frunze și văzut Mary Poppins?

Să petrec timp pe furiș alături de copii mi se pare echivalent cu a avea o aventură: aceleași minciuni ca să-ți aranjezi un rendez-vous, aceeași explozie de împlinire și, în aceeași măsură, vina.

Cred că am uitat ce înseamnă să pierzi timpul și aveam nevoie de copii să-mi aducă aminte. Să nu mă urăști că o să mă las de serviciu, te rog. Știu că am zis că trebuie să

**continuăm ca să demonstrăm că se poate.
Doar că pe atunci credeam că slujba mă
omoară, iar acum îmi e teamă că poate am
murit deja și nici măcar nu am observat.
Fiicele fiicelor noastre ne vor adora și vor
cânta recunoscătoare în cor, bine lucrat, bine
lucrat, soră sufragetă!
cu toată dragostea K xxxxxxxxxxxxxx**

Cascada

07.54: în timp ce aștept să bată la ușă, îmi dau seama cât de nerăbdătoare sunt să-i spun lui Winston despre plan. În sfârșit, iată ceva cu care-l pot impresiona pe Pegas, dovada că nu sunt doar un lacheu cu ochelari de cal al sistemului capitalist. Dar după ce am vărsat toată povestea cu scutecul inventat de tata și interviul lui Alice cu Bunce, Winston nu spune decât un sec:

— Nu uita că ai doi copii de hrănit.

Cinci minute mai târziu însă, când suntem prinși în ambuteiajul obișnuit, mă întrebă dacă știu povestea lui Scipio. Dau din cap că nu.

— Așa, deci era un general roman pe nume Scipio care a avut un vis. Iar în vis a văzut un sat care era construit chiar lângă o cascadă mare. Zgomotul cascadei era așa de puternic că trebuia să strigi ca să te faci auzit. „Cum trăiți cu zgomotul ăsta tot timpul?” l-a întrebat Scipio pe șeful satului, încercând să acopere

urletul cascadei. „Care zgomot?” l-a întrebat bătrânul.

Pegas se mai cabrează înaintând câțiva cenți- mentri și când Winston pune frână, se aude un muget ca al unei vaci muribunde.

— Morala poveștii fiind...?

în oglindă, îl văd zâmbind larg, viclean și savurând momentul.

— Păi, eu cred că avem cu toții un zgomot de fond cu care suntem atât de obișnuiți că nu-l mai auzim. Dar dacă te îndepărtezi suficient de mult, îl auzi din nou și te gândești, Doamne, cascada aia făcea un tărăboi imens. Cum am trăit cu zgomotul ăla?

— încerci să-mi spui că aș avea o cascadă, Winston?

El izbucnește în râsul acela al lui, din tot sufletul, grunjos, pe care-l ador.

— Kate, la dracu', ce ai tu se numește Niagara Falls.

— Winston, te superi dacă-ți pun o întrebare personală ?

Când dă din cap, taxiul se umple din nou cu praful acela auriu.

— Eu sunt principalul tău client?

— Tu ești *singurul*.

— înțeleg. Și câți șoferi are compania Pegas ? Lasă-mă să ghicesc, tu ești singurul?

— Aha. Mă las în curând de taximetrie. Vin examenele.

— Mecanică?

— Filozofie.

— Deci, prin faptul că ești șoferul meu, ești și propriul meu cal înaripat?

Claxonează ca o aprobare voioasă a celor spuse de mine.

— Știai că pentru șoferi ești scutit de la plata impozitului, dar pentru îngrijirea copiilor nu?

Claxonează din nou și sperie un grup de costume de pe trotuar; se împrăștie ca porumbeii.

— E o lume nebună.

— Nu, e o lume nebună *a bărbaților*. Ai să-mi dai rest?

Pe când mă îndepărtez de taxi, mă gândesc cât de mult o să-mi lipsească, apoi aud o voce strigând după mine:

— Hei, cucoană, n-ai nevoie de o mașină cu care să fugi de la locul faptei?

10.08: Primesc un teleon de la recepție. Mi se spune că un bărbat pe nume Abelhammer mă așteaptă, iar inima încearcă efectiv să facă o gaură în peretele pieptului meu. Când cobor, îl găsesc stând acolo cu două perechi de patine.

Dau din cap în timp ce mă apropii de el.

— Nu, nu știu să patinez.

— Da, dar eu știu. Suficient pentru amândoi.

— Nici nu mă gândesc.

Mai târziu, când facem a patra tură de patinoar, Jack îmi spune:

— Tot ce trebuie să faci e să te sprijini pe mine, Kate. E așa de greu?

— Da. E greu.

— Iisuse, femeie. Trebuie doar să te sprijini pe mine, doar aici: amintește-ți de John Donne al vostru, gândește-te la noi ca la un compas, eu stau nemișcat și tu faci cercuri în jurul meu, OK? N-o să cazi, te țin eu. Doar lasă-te.

Și m-am lăsat. Am patinat o oră și nu știu exact ce am scris pe gheață. Ar fi trebuit să fii o pasăre, unul dintre porumbeii mei, sau să stai în biroul șefului meu ca să vezi ce am scris în ziua aceea. Dragoste sau Rămas bun sau amândouă.

A vrut să-mi cumpere o ciocolată caldă, dar i-am spus că trebuie să plec.

Zâmbetul nu a dat greș niciodată.

— Pare o întâlnire importantă.

— Foarte. Un bărbat pe care l-am cunoscut cândva.

E uimitor cât de repede poți să uiți cum să ții pe cineva în brațe, fie el și propriul soț. Poate mai ales pe soțul tău. E nevoie de o perioadă lipsită de atingere care să te facă să apreciezi complet geometria unei îmbrățișări: unghiul exact al capului tău în raport cu al lui. Trebuie să ți-l ridici și să ți-l cuibărești sub gâtul lui, ca porumbeii, sau să-ți presezi nasul de pieptul lui? Iar mâinile — strânse în partea de jos a spatelui lui sau palme lipite de partea exterioară a coapselor? Când eu și Richard ne-am întâlnit în pauza de prânz în fața restaurantului Starbucks, amândoi am vrut să ne pupăm scurt pe obraz, dar ni s-a părut prea caraghios; așa ți-ai pupa numai mătușa, așa că ne-am lăbărțat într-o îmbrățișare.

M-am simțit la fel de stângace, observată chinuitor, ca atunci când m-a luat tata prima dată la dans, în jurul ringului de la o cină dansantă. Corpul lui Richard m-a șocat prin faptul că era un corp: părul lui și mirosul lui, forma umărului său sub pulover. Îmbrățișarea nu a fost acea ciocnire seacă de oase pe care o simți când pasiunea s-a scurs toată. A fost mai mult ca un dans al umbrelor: încă îl mai doream și cred că și el mă dorea, dar nu ne mai atinseserăm de foarte mult timp.

— Hei, Kate, strălucești, îmi spune Richard.

— Am patinat.

— Ai patinat pe gheață ? Dimineața, într-o zi de muncă?

— Un fel de a relaționa cu un client. O abordare nouă.

Eu și Rich am aranjat întâlnirea asta ca să discutăm. Ne-am văzut aproape zilnic de când a plecat. După cum a promis, a luat-o pe Em de la școală și a rămas de multe ori să ia ceaiul cu copiii. Restaurantul Starbucks pare locul ideal pentru negocieri de pace, un teren neutru modern, unul dintre acele locuri de afaceri care se chinuie să semene cu casa în care cu toții suntem prea ocupați ca să stăm. E uimitor de liniște aici, dar întâlnirea e plină de neliniștile unei prime întâlniri: o să sau n-o să?, numai că de data asta e vorba de divorț. N-o să sau o să?

Găsim două fotolii mari și moi din catifea într-un colț, iar Rich se duce să ia

de băut. Am cerut o cafea cu lapte degresat, el îmi aduce ciocolata caldă pe care mi-o doream și de care aveam nevoie.

Conversația despre banalități mi se pare îngrozitor de banală: sunt nerăbdătoare să trecem la discuția despre lucruri serioase ca să se termine odată, într-un fel sau altul.

— Cum mai e la serviciu, Kate?

— A, bine. De fapt, s-ar putea să mă las curând de serviciu sau, mai degrabă, serviciul o să mă lase în curând.

Rich dă din cap și zâmbește:

— Nu te-ar da niciodată afară.

— O, în anumite circumstanțe, ar putea s-o facă.

îmi aruncă privirea omului-în-halat-alb.

— Nu-mi spune că vorbim despre abnegație inutilă, doamnă Shattock?

— De ce mă întrebi asta?

— Pentru că sunt suficient de bătrân ca să-mi amintesc faza aia cu Cicliștii împotriva Bombei Atomice.

— Am dat tot firmei, Rich. Timp care era al tău și al copiilor.

— Timp care era și al tău, Kate.

Cândva îi puteam citi expresiile feței ca pe o carte, acum cartea a fost tradusă într-o limbă străină.

— Credeam că vei fi de acord, Rich. Ruperea de sistem. Pare mai tânăr de când m-a părăsit. Mama ta crede că m-am lăsat dusă de val.

— Mama crede că și Grace Kelly s-a lăsat dusă de val.

Râdem amândoi și pentru o clipă restaurantul răsună de sunetul „nostru”.

încep să-i povestesc povestea spusă de Winston.

— Cine e Winston ?

— E tipul de la Pegas, dar se pare că e de fapt filozof.

— Un filozof care conduce un taxi, sună foarte sigur.

— Nu, e extraordinar, chiar e. Oricum, Winston mi-a spus o poveste despre un general care a găsit un trib lângă o cascadă, iar șeful tribului...

— Cicero.

— Nu...

— Cicero, e scrisă de Cicero.

Soțul meu rupe un fursec în două și-mi dă o bucată mie.

— Lasă-mă să ghicesc, cineva mort de foarte mult timp de care eu nu am auzit niciodată pentru că am făcut o școală de cultură generală, dar care e o parte vitală din educația oricărei persoane civilizate ?

— Te iubesc.

— Așa că mă gândeam să mă mut departe de cascadă să văd dacă aud mai bine.

— Kate?

Își împinge mâna până ajunge lângă a mea. Mâinile stau una lângă alta, așteptând parcă un copil să deseneze în jurul lor.

— Nu mai ai ce să iubești, Rich, sunt golită pe dinăuntru. Kate nu mai locuiește aici.

Mâna lui e peste a mea acum.

— Spuneai ceva de mutat departe de

cascadă?

— M-am gândit că dacă eu, dacă *noi* ne-am muta de lângă cascadă, am auzi din nou și apoi am hotărî dacă...

— Dacă zgomotul a fost cel care nu ne lăsa să auzim sau faptul că nu mai aveam ce să ne spunem?

Știți cum e atunci când... ușurarea aceea pură la gândul că există cineva pe lume care știe ce gândești la fel de bine ca tine însuși? Dau din cap aprobându-l cu recunoștință.

— Mă cheamă Kate Reddy și sunt dependentă de muncă. Nu așa trebuie să zici la întâlnirile alea?

— Nu am spus că ești dependentă de muncă.

— De ce nu? E adevărat, nu? Nu pot să „mă las” de muncă. Asta înseamnă că sunt dependentă, nu?

— Trebuie doar să ne acordăm niște timp, atâta tot.

— Rich, îți amintești când Em a încercat s-o salveze pe Frumoasa din pădurea adormită? Mă tot gândesc la asta.

Zâmbește larg. Una dintre chestiile cele mai bune atunci când ai copii este că-ți permite să ai aceleași amintiri plăcute ca și altcineva: poți evoca același trecut. Două amintiri cu aceeași imagine: să fie asta la fel ca două inimi care bat ca una singură?

— Copil prostuț. Se supăraseră că nu reușise să ajungă la prințesa aia, nu-i așa? spune Rich cu mândria aceea tembelă pe care ne-o provoacă Em.

— Iși dorește mult să te întorci acasă.

— Dar tu, Kate, tu-ți dorești?

Opțiunea pentru o replică mândră și sfidătoare atârnă în aer așteptând s-o culeg ca pe-un fruct copt. O las în aer și spun:

— Și eu aș vrea să mă întorc acasă.

Frumoasa din pădurea adormită a fost întotdeauna preferata lui Emily, prima casetă care i-a captat atenția. La doi ani a făcut o obsesie pentru ea, stătea în fața televizorului și striga: „Rulează, rulează

Striga asta de fiecare dată când ajungea la partea în care Aurora, cu fața ei de păpușă proastă, urcă pe scările interminabile care duc la pod, urmărită de umbra unui corb și hohotitul unei vrăjitoare. Mult timp, nici eu, nici Richard nu înțelegeam ce o înfură pe Emily așa de tare, apoi ne-am dat seama. Voia să derulăm caseta înapoi, astfel încât prințesa să nu se ducă în pod, să nu se înțepe la deget în fusul bătrânei.

Într-o zi, Emily a încercat efectiv să intre în televizor: am găsit-o în picioare pe un scaun, încercând să-și bage piciorul încălțat cu pantofi roșii în televizor. Am avut o discuție lungă, adică eu am vorbit și ea a ascultat, despre cum trebuie să lași lucrurile să se întâmple pentru că și atunci când ajungi la partea înfricoșătoare, povestea știa încotro se îndreaptă și nu poate fi oprită, oricât de mult ți-ai dori. Și partea bună e că știi că finalul va fi fericit.

Dar ea a dat din cap cu tristețe și mi-a zis:

— Nu, rulează, mami, rulează!

Curând după aceea, fiica mea și-a transferat loialitatea asupra *Dinozaurului Barney*, în care nu apăreau scene întunecate care să necesite intervenția ei personală.

Și adulții vor să deruleze viața înapoi. Numai că în timp ne pierdem capacitatea de a striga asta cu voce tare. Rulează, rulează.

39

afinat de pQ/Ltida

Articol din numărul din noiembrie al *Inside Finance*:

Edwin Morgan Forster, una dintre cele mai vechi instituții financiare din centru, a triumfat la cea de-a cincea ediție a premiilor anuale Equality Now de marți seara, câștigând la categoria „Compania care a făcut cele mai mari progrese pentru angajamentul în direcția diversității.*

Firma a înregistrat un punctaj foarte bun în cadrul unui sondaj de referință realizat de Equality Yes!, organizație în favoarea parității sexelor ai cărei membri includ 81% din firmele cotate la Bursa londoneză. Arbitrii au fost impresionați în mod deosebit de volumul de activitate generat de Katharine Reddy, cel mai tânăr

manager de la EMF, și de Momo Gumeratne, o absolventă de 24 de ani de la London School of Economics. Din păcate, cele două nu au putut participa la ceremonie, dar premiul a fost ridicat de Rod Task, șeful departamentului Marketing de la EMF. În discursul de acceptare a premiului, el a spus: „S-a dovedit că echipele formate din membri de ambele sexe sunt determinante în funcționarea eficientă a unei companii. EMF se află în fruntea celor care vor să aducă femeile în roluri majore în cadrul comunității financiare.” O notă contrastantă, mai puțin pozitivă, a seriei a fost Catherine Mulroyd, președinta organizației Women Mean Business^{LXXV}. „Aceste premii nu reprezintă decât o parte din poveste”, a spus Mulroyd. „E suficient de greu să ajungi ca femeie în Square Mile într-o poziție cu reală influență fără să-ți distrugi cariera dându-ți drumul la gură și criticând cultura. Egalitatea pentru femei rămâne un subiect marginal pentru multe firme din centrul financiar. Băncilor li se pare inutil să cheltuiască mari sume de bani pregătind recruți-femei numai ca să îi piardă mai târziu din cauză că nu le pot oferi un program flexibil sau orice alt lucru care le-ar permite mamelor să rămână la bord.” întrebând dacă într-adevăr „cultura băieților de modă veche” e o chestie care ține de

LXXV „Femeile știu ce vor: să facă afaceri” (engl.).

trecut, Task a precizat faptul că el este din Australia, așa că face mai mult parte din rețeaua băieților moderni: „Fetele au făcut o treabă grozavă anul acesta și sunt mândru de ele”.

Tata a dat reprezentăția vieții lui în timpul prezentării scutecului biodegradabil în fața lui Chris Bunce. Debra, care a fost prezentă tot timpul în calitate de consilier, mi-a zis că tata nu numai că a fost treaz, dar i-a făcut în mod evident o mare plăcere să joace rolul de inventator nonconformist. Lovitura de maestru, mi-a zis Deb, a venit când Bunce s-a oferit să-i dea un cec atunci și acolo, iar Joe, care și-a petrecut întreaga viață încercând să păcălească oameni să-i dea cecuri, a spus că el și avocata lui se vor mai întâlni cu un număr de persoane interesate în zilele care urmează, dar că, desigur, îi vor ține la curent cu tot pe cei de la EMF.

Îi explicasem tatei că s-ar putea să-i fi găsit niște capital-risc pentru invenția lui, dar că pentru asta va trebui să se prefacă a fi altcineva și să fie mai degrabă creativ în tratarea adevărului, în aproape orice altă relație tată-fică, acesta ar fi fost considerat un schimb bizar, dar pentru noi a fost ca o încununare firească a atâtor ani de prefăcătorie, o recunoaștere a faptului că falsul este țesut în ADN-ul Reddy împreună cu ochii albaștri și priceperea la calcule.

— Tatăl tău e un tip extraordinar, mi-a

spus Winston, care a jucat rolul șoferului întreprinzătorului din domeniul scutecelor, într-un BMW negru cu geamuri fumurii pe care-l împrumutase de la un bărbat despre care ne-a zis că ar fi unchiul lui. Joe dă bacșișuri generoase.

— Mda, cu banii mei.

Trei zile mai târziu, Bunce a semnat pentru plata sumei. Intrând țăntoș în birou în acea după-amiază, i-a spus adjunctei lui, Veronica Pick, să fie atentă la lovitura uimitoare pe care o va da el: aici se cunoștea superioritatea bărbaților față de femei, ei acționând decisiv, mirosind o ocazie excelentă și iară a se lăsa prinși în hârțogăraie.

— Ah, dar ți-ai făcut raportul de *due-diligence*, da? l-a întrebat Veronica pe un ton blând.

— Ce vrei să spui? a zis Bunce.

— *Due-diligence*, a răspuns Veronica. Știi tu, verificarea calificărilor directorilor, a viabilității liniei de producție și a uzinei, a referințelor bancare... Dar sunt sigură că nu e nevoie să-ți spun eu despre toate astea.

— Când o să am nevoie de sfaturile tale, o să ți le cer, i-a zis Bunce.

Nu a rezistat nici să nu jubileze în fața mea a doua zi dimineață în timp ce ne adunam în sala de conferințe, cu o mână masându-și bărbăția de parc-ar fi fost lampa lui Aladin.

— Am găsit un produs nou genial, Kate: un scutec. O să ne aducă căcălău de bani - te-ai prins? Căcălău! Exact genul tău de afacere, mămico, păcat că

am ajuns eu primul.

L-am blagoslovit cu cel mai înțeleghător zâmbet matern de care sunt capabilă.

Banii pe care i-a investit Bunce au fost de-ajuns să acopere datoriile firmei și, deci, să achite datoriile pe care le avea tatăl meu față de creditori. Nici nu au intrat bine în contul lui JR Power, că au și dispărut. După cum prezisesem, nici asta și nici plângerea scrisă a lui Momo pentru hărțuire sexuală nu au fost de-ajuns să i se înfunde pentru totdeauna lui Bunce la EMF.

De asta am avut grijă câteva zile mai târziu când un interviu dat de șeful departmentului Capital-risc de la Edwin Morgan Forster ziaristei de televiziune Alice Lloyd a apărut într-un tabloid cu titlul: PORNO DIN NOU! (CUM SE DISTREAZĂ UN BOSS DIN CENTRUL FINANCIAR).

Alice La dus pe Bunce într-un loc predilect al mass-mediei, în Soho. După ce a ingerat cantități serioase de droguri legale și ilegale, a devenit foarte deschis, iar când a mai văzut-o și pe-o tânără actriță de seriale de televiziune, și-a pierdut controlul. „Aș vrea s-o am pe website-ul meu”, i-a spus lui Alice. „De fapt, aș vrea s-o am oriunde și-ar dori”.

Lăudându-se cu talentul său de a alege investițiile cele mai bune, Bunce a citat o investiție recentă într-un anumit scutec biodegradabil, estimând că va fi „un succes mai mare decât Viagra”.

Centrul financiar poate neutraliza mirosurile urâte din incintă, dar când

putoarea ajunge în exterior, la nasurile sensibile ale clienților și formatorilor de opinie, pedeapsa este discretă și nemiloasă.

În dimineața de după apariția articolului, eu și Candy am stat și ne-am uitat cum Chris Bunce a fost chemat în biroul lui Robin-Cooper Clark, escortat de doi băieți de la pază până la biroul lui, pe care a avut trei minute la dispoziție să-l golească și-apoi, într-un final, a fost condus afară din clădire.

— Știe cineva numărul șoimarului? a strigat Candy. E un șobolan pe stradă.

Câteva minute mai târziu, în toaleta femeilor, am găsit-o pe Momo Gumeratne plângând cu fața îngropată în distribuitorul de șervete de hârtie.

— Plâng de fericire, a insistat ea printre sughituri.

Dar eu? Sunt bucuroasă că a plecat, bineînțeles. Dar fără să-mi dau seama, am început să-l privesc pe Bunce ca pe un om trist mai degrabă decât ca pe un om rău.

La prânz, eu și Momo luăm un taxi până pe Bond Street. I-am spus că e ceva important, legat de serviciu, lucru adevărat, de altfel.

Asistenta mea e nelămurită.

— Ce căutăm într-un magazin de pantofi, Kate ?

— Păi, căutăm un condur de sticlă care să suporte cea mai mare presiune pe milimetru pătrat și care să nu scape din picior la miezul nopții. În caz că nu găsim așa ceva, ne vom mulțumi cu ăștia, și cu

ăștia, o, și cizmele alea maro sunt frumoase. Mă scuzați, aveți cumva cizmele acestea, mărimea 36?

— Tu porți 36 ? mă întreabă Momo neîncrezătoare.

— Nu, tu porți.

— Dar nu pot să...

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam la casă cu patru cutii. Puse în situația de a alege între pantofii cu tocuri cafea cu lapte și cei bleumarin cu cataramă, am ales ambele perechi. Apoi am mai luat și pantofii negri cu toc cui pentru că erau prea frumoși ca să nu-i ai și cizmele de culoarea caramellei, care au fost un chilipir.

— îmi plac mult cei negri, spune ea, dar nu cred că pot efectiv să merg cu ei.

— Nu asta e ideea, Momo. Ideea e să mergi cu capul cât mai sus. Și dacă se întâmplă ce e mai rău, poți să folosești unul dintre tocuri ca să-i secționezi jugulara lui Guy.

Zâmbetul îi pălește.

— Dar tu unde vei fi ?

— Plec pentru o vreme.

— Nu, spune ea, nu vreau un cadou de despărțire.

— O să fie bine.

— De unde știi ?

— Hei, cine te-a format?... Oricum, nu mai spui „îmi pare rău”, ceea ce înseamnă că ești pregătită.

— Nu, spune Momo. Și se uită la mine pieziș. Doar una din noi poate fi Reddy^{LXXVI}, Kate.

LXXVI **Joc de cuvinte:** ready, în replica anterioară, *pregătită*, este omofon cu

Apoi își pune mâna pe umărul meu și mă pupă repede pe obraz.

Pe drum înapoi, în taxi, cu un munte de pantofi la picioare, m-a întrebat de ce vreau să plec și am mințit-o. I-am spus că trebuie să mă mut mai aproape de mama, care e bolnavă. Unele lucruri nu le poți spune nici femeilor pe care le iubești. Nici măcar ție.

Motive să renunț la serviciu

1/ Pentru că am două vieți și nu am timp să mă bucur de nici una.

2/ Pentru că 24 de ore nu-mi ajung.

3/ Pentru că puii mei vor mai fi mici doar pentru puțin timp.

4/ Pentru că într-o zi l-am surprins pe soțul meu privindu-mă așa cum îl privea mama pe tata.

5/ Pentru că a deveni bărbat înseamnă să irosești o femeie.

61 Pentru că sunt prea obosită ca să mă gândesc la alte „pentru că”.

A doua zi de dimineață, înainte să-mi dau demisia, am avut de făcut puțină curățenie. Familia de porumbei a plecat de mult : cei doi pui au zburat din cuib când primăvara se îngâna cu vara, dar cărțile care au protejat de uliu mama și puii erau încă la locul lor. De data asta nu am mai riscat o ieșire pe pervaz. L-am chemat pe Gerald de la pază să mă ajute să deblochez fereastra. Toate cărțile supraviețuiseră, mai puțin *Cele zece legi*

numele de familie al lui Kate - Reddy (engl.).

naturale ale gestionării cu succes a timpului și vieții dumneavoastră: strategii demonstrate pentru creșterea randamentului și pacea interioară, care arăta ca podeaua unei peșteri, cu stalagmite mici de porumbel acoperind sloganurile optimiste de pe copertă.

Când m-am dus la Rod, l-am găsit stând la birou în spatele trofeului *Equality Now I*: o balanță cu o statueta mică de bronz reprezentând o femeie într-unul din talere. În celălalt, Rod pusese o mână de bomboane umplute cu jeleu.

A avut o reacție destul de urâtă la vestea plecării mele. Atât de urâtă, de fapt, că zgomotul a trecut prin perete și a ajuns la Robin Cooper-Clark, care are biroul alături.

— Katie dă bir cu fugiții, a trâmbițat Rod când șeful departamentului de investiții și-a băgat capul pe ușă ca să afle sursa răgetului.

Robin m-a chemat la el în birou, după cum anticipasem.

— Pot să fac ceva ca să te răzgândești, Kate ?

Da, să schimbi lumea asta a voastră, m-am gândit eu.

— Nu, nu prea.

— Poate jumătate de normă? se aventurează el cu umbra aceea a lui de zâmbet.

— Am văzut ce se întâmplă cu femeile care încearcă să lucreze cu jumătate de

normă, Robin. Se spune despre ele că-și iau zile libere. Și-apoi le scot din porție. Și-apoi le iau fondurile, unul câte unul, pentru că toată lumea știe că a administra bani e o slujbă cu normă întreagă.

— E greu să administrezi bani în mai puțin de cinci zile pe săptămână.

Nu spun nimic. Încearcă altă variantă.

— Dacă e vorba de bani...

— Nu, e vorba de timp.

— Ah. *Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus*^{LXXVII}.

— Dacă asta înseamnă că nu trebuie să irosești paisprezece ore pe zi holbându-te la un ecran, ai dreptate.

Robin vine pe partea mea de birou și stă acolo stângaci, într-o atitudine pe care ei o numesc demnă.

— O să-mi fie dor de tine, Kate.

În loc de răspuns, îl îmbrățișez: probabil prima îmbrățișare administrată vreodată în birourile Edwin Morgan Forster.

Apoi mă duc acasă, având grijă să alerg pe iarba din parc.

LXXVII „între timp timpul zboară fără să se mai întoarcă vreodată” (lat.).

~ni.ibui4.alu?, McrteMitcrț ii

Nu-i mai era frică de proces. Nu mai aveau ce să-i reproșeze. Nimic de care s-o acuze și de care să nu se fi acuzat ea deja de-o mie de ori. Așa că stătea acolo, sigură de ea, iar apoi au pronunțat numele următorului martor și, brusc, a știut că ăsta era sfârșitul. Îi venise ceasul. În timp ce avansa clătinându-se, simțind că-i vine rău, își încleșta mâinile de marginea de stejar a boxei acuzaților. Aceasta era persoana care o cunoștea cel mai bine pe lume.

— Instanța o cheamă pe doamna Jean Reddy.

Acuzata era supărată s-o vadă pe mama ei intrând în boxa martorilor ca să depună mărturie împotriva ei, dar ceva legat de înfățișarea femeii i se părea ciudat de înviorător. I-a luat câteva secunde să-și dea seama: mama ei purta puloverul închis în față de cașmir roșu pe care Kate i-l făcuse cadou de Crăciun,

peste bluza cu imprimeu floral pe care i-o cumpărase de la Liberty, pentru penultima ei zi de naștere. Lucrurile pe care le ținea de bune fuseseră scoase din dulap pentru prima dată.

— Spuneți-vă numele complet, vă rog.

— Jean Katharine Reddy.

— Și care e relația cu acuzata ?

— Kath, Katharine e fiica mea. Sunt mama ei.

Avocatul acuzării nu numai că stă în picioare, stă de-a dreptul pe vârfuri de exaltat ce e.

— Doamnă Reddy, fiica dumneavoastră e acuzată că ar fi pus serviciul înaintea binelui copiilor ei. Este aceasta o descriere corectă a situației pe care dumneavoastră ați putut-o observa direct?

— Nu.

— Vorbiți mai tare, tună judecătorul.

Mama încearcă încă o dată. Evident foarte emoționată, se joacă cu brățara cu pandantive.

— Nu, Katharine e devotată copiilor ei și muncește din greu, așa a fost mereu. I-a plăcut să avanseze și să devină din ce în ce mai bună.

— Da, da, se răstește acuzarea la ea, dar am înțeles că în prezent nu locuiește cu soțul ei, Richard Shattock, care a părăsit-o după ce, a spus el, ea „a încetat să mai remarce prezența lui”?

Femeia de pe banca acuzaților? scoate un geamăt prelung. Mama lui Kate nu

știe că a părăsit-o Richard.

Dar Jean Reddy primește vestea ca un boxer care încasează o lovitură și o întoarce magnific:

— Nimeni nu spune că e ușor. Bărbații au nevoie de atenție și e greu pentru o femeie care are și serviciu. Kath are atâtea de făcut, am văzut-o uneori făcându-i-se rău de la câte avea pe cap.

— Doamnă Reddy, cunoașteți pe cineva cu numele de Jack Abelhammer? spune acuzarea cu un zâmbet scurt și strâns pe buze.

— Nu. Nu!

Acuzata a trecut peste marginea boxei acuzaților și acum stă în fața judecătorului într-un tricou Gap mărimea XXXL cu un șoricar imprimat pe piept.

— Până aici, ce vreți să mă faceți să spun? Că sunt vinovată? Asta vreți? N-aveți chiar nici o limită, așa de mult vă doriți să demonstrați că nu-mi pot trăi viața.

— Liniște! tună judecătorul. Doamnă Shattock, încă o întrerupere și vă acuz de desconsiderare a tribunalului.

— Foarte bine, pentru că disprețuiesc din tot sufletul întregul tribunal și pe toți bărbații din el.

Și-apoi începe să plângă, dându-și pumni în cap pentru că a fost atât de slabă.

— Jean Reddy, reia acuzarea, dar martora nu-l mai ascultă.

Și ea și-a părăsit boxa. Se îndreaptă spre femeia care plânge și o ia în brațe. Mama se întoarce apoi către judecător:

— Dar dumneavoastră, domnule judecător? Dumneavoastră cine o să vă pregătească cina în seara asta? Nu cred eu că o s-o faceți dumneavoastră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scui pă judecătorul.

— Oamenii ca dumneavoastră nu înțeleg nimic despre femeile de genul lui Katharine. Și credeți că o puteți judeca. Să vă fie rușine, spune Jean Reddy cu calm, dar cu forța pe care generații de copii au auzit-o în vocea ei pe când certa vreun bătaș în curtea grădiniței.

41

Ehby, it's you¹

în ziua în care a venit pe lume Seymour Troy Stratton, din cauza unei lovituri de stat în Qatar prețul petrolului a țâșnit în sus, iar valoarea acțiunilor a scăzut spectaculos peste tot în lume, și cu ajutorul unei creșteri nemaivăzute a ratei dictate de atotputernica Rezervă Federală. Numai în Marea Britanic, valoarea indicelui FTSE 100^{LXXVIII} ^{LXXIX} s-a diminuat dintr-o lovitură cu 20 de miliarde £. Un mic cutremur lângă Kyoto a provocat valuri de șoc într-un mediu înconjurător deja șubred. Nici una dintre

LXXVIII Titlul unei piese înregistrate de The Shirelles (trupă americană) și The Beatles.

LXXIX Indicele Bursei londoneze.

aceste întâmplări nu a avut însă efecte negative asupra mamei și bebelușului, care moțăiau mulțumiți în separeul lor din spatele draperiei, la etajul trei al maternității aflate aproape de Gower Street.

În timp ce merg pe coridor către ei, îmi revin foarte vii propriile amintiri legate de locul acesta: moașele în pijamale albastre, ușile gri în spatele cărora primul act al vieții are loc, jucat încă o dată și încă o dată de femei scunde și femei înalte și de o femeie căreia i s-a rupt apa în liftul de la Banca Angliei. Loc al durerii și al exaltării. Came și sânge. Plânsetele crude și uimite ale bebelușilor; fețele mamelor lor, sărate de bucurie. Când ești aici crezi că știi ce e important. Și ai dreptate. Nu vorbește petidina din tine, e adevărul lui Dumnezeu. La scurt timp, trebuie să te întorci în lume și să pretinzi că ai uitat, să pretinzi că sunt lucruri mai bune de făcut. Dar nu există lucruri mai bune de făcut. Fiecare mamă știe ce a simțit când i s-a deschis acea cavitate a inimii și dragostea a inundat-o. Restul e doar zgomot și bărbați.

— Nu vreau decât să mă uit la el, spune Candy. Sprijinită pe perne, colega mea și-a desfăcut toți nasturii de la cămașa mea de noapte cu broderie pentru ca fiul ei să aibă acces la sâni. Sfârcurile sunt ca niște fructe închise la culoare. Cu palma mâinii drepte îi ține capul în timp ce gura lui suga lacomă.

— Nu vreau să fac altceva decât să mă

uit la el, Kate. E normal, nu?

— Absolut normal.

I-am adus bebelușului o zdrăngănitore Paddington Bear, cea cu pălărie roșie care i-a plăcut lui Emily, și un coș cu briose americane pentru mamă. Candy spune că trebuie neapărat să dea jos toate kilogramele puse, iar apoi, pentru că are mâinile ocupate, o hrănesc îmbucătură cu îmbucătură fără nici o împotrivire din partea ei.

— Bebelușul o să-ți sugă săculeții ăia de grăsime, Când.

— Hei, e grozav. Cât pot să alăptez ? Douăzeci de ani?

— Din păcate, după o vreme vin și te arestează. Uneori cred că i-ar trimite pe cei de la serviciile sociale dacă ar ști câtă pasiune simt pentru Ben.

— Nu mi-ai spus asta, mă ceartă ea zâmbind obosită.

— Am încercat. Atunci la Corney and Barrow. Dar nu poți să știi până nu vezi.

Candy se apleacă și-i miroase capul bebelușului.

— Un băiat, Kate. Am făcut un băiat. Ce tare, nu-i așa?

Ca toate fințele nou-născute, Seymour Stratton pare străvechi, pare să aibă o mie de ani. Fruntea lui e încrețită fie de înțelepciune, fie de uimire. E imposibil de anticipat ce fel de bărbat va fi când va crește mare, dar pe moment e perfect fericit așa cum e, ținut strâns în brațele unei femei.

Spiioḡ: Ce Q M.Cli (yâcut Kctte,

Cred că nici nu se pune problema unui sfârșit. Roțile de la autobuz se tot învârt, se tot învârt, toată ziua.

S-au întâmplat multe totuși, iar altele au rămas neschimbate. Trei luni după nașterea lui Seymour, Candy s-a întors la serviciu, la EMF, și și-a dus copilul la o creșă lângă Liverpool Street, unde era mai scump decât dacă l-ar fi dus pe domeniul prințului Charles de la Dorchester. Candy a estimat că fiecare schimbat de scutec o costa 20 \$. „E al dracului de mult pentru un căcat, nu?”

La telefon, părea aceeași Candy, dar știam că acea Candy, „Candy dinainte de copii”, dispăruse. Sunt sigură că toate orele acelea lungi și grele pe care le-a petrecut lucrând toată viața ei ca adult au început repede să i se pară stupide și neneesare. A deranjat-o când la ora 17.30, când a încercat să plece, Rod Task

a catalogat ora drept „prânz”. A deranjat-o faptul că nu apuca să-și vadă fiul pe lumină. Când Seymour a făcut șapte luni, Candy a intrat în biroul lui Rod și i-a spus șefului ei că-i pare foarte rău, dar trebuie să-l părăsească. Din cauză că o deranja ceva legat de nivelul lui de angajament: era prea mare.

S-a întors în New Jersey, unde a stat cu mama ei până și-a găsit casă: Candy mi-a spus că Seymour a făcut-o să înțeleagă la ce era bună mama ei. Curând după aceea, a descoperit o nișă neocupată pe piața înfloritoare a produselor comandate prin e-mail și a pus pe picioare o afacere care în scurt timp a propulsat-o în rândul „persoanelor demne de urmărit” propuse de revista *Fortune*. „Muncă non-stop, joacă mai puțin” a fost o gamă de jucării erotice pentru femeia-director care are totul, mai puțin timp pentru plăcere. Mi-a trimis și mie în Anglia o cutie de modele care a fost deschisă în timpul micului dejun, când Barbara și Donald erau la noi. Richard, în ceea ce mulți consideră drept cea mai bună jumătate de oră din căsnicia noastră, s-a prefăcut că vibrotoarele erau o gamă de ustensile de bucătărie.

Draga mea Momo a rămas la EMF, unde a urcat pe scara ierarhică abia atingând treptele. Acel ceva de oțel din caracterul ei, pe care eu l-am remarcat de la prima întâlnire, s-a dovedit a fi de neprețuit, la fel ca și capacitatea ei de a

asculta și de a-și însuși ceea ce își doreau clienții. Din când în când, mă mai sună din toaleta femeilor, șoaptele ei fiind aproape acoperite de zgomotul făcut când se trage apa. În vară, a smuls câteva zile libere și a venit la noi. Pentru prima dată în viața ei, Emily a fost impresionată de mine: după îndelungi așteptări, mama ei a adus în sfârșit o prințesă adevărată acasă. „Ești prințesa Jasmin din *Aladin* T* a întrebat Em, iar Momo a spus: „Mai degrabă Frumoasa adormită. Am fost într-un fel adormită până a venit mama ta și m-a trezit”.

Debra a aflat că Jim o înșela cu o femeie din Hong Kong. Au divorțat, iar Deb a făcut o înțelegere cu firma la care lucra să muncească patru zile pe săptămână. Curând după aceea, a văzut cum îi erau luați o parte din cei mai mari clienți, dar a lăsat de la ea. Va veni timpul pentru ripostă, și-a zis ea, când Ruby și Felix vor fi mai mari. Eu și Deb plănuim un weekend împreună la un salon de frumusețe. Până acum nu l-am contramandat decât de patru ori.

Winston și-a continuat studiile de filozofie la University of East London, iar dizertația sa, pe etică, având subiectul: „Cum știm ce e bine?” a fost notată cu cea mai mare notă din an. Ca să-și plătească taxele de sfârșit de an, l-a vândut pe Pegas, care se pare că a început o carieră nouă în cursele de mașini.

Fructificând o recomandare făcută de mine din vină, și prin urmare

strălucitoare, Paula a obținut o slujbă ca dădacă a starului de filme ieftine de acțiune, Adolf Brock și a soției lui, fostă Miss Bulgaria. Familia a locuit o vreme în hotelul Piazza din New York, până când Paula, a cărei cameră avea vedere spre Central Park, i-a anunțat că se simțea sufocată, așa că familia Brock s-a mutat cuminte undeva în Mâine.

După dimineța aceea la patinoar, nu l-am mai văzut niciodată pe Jack Abelhammer. Mi-am schimbat adresa de e-mail, deoarece știam că voința mea nu e suficient de puternică pentru a mă opri să-i răspund la mailuri. Mai știam și că numai dacă renunț la iubitul meu imaginar căsnicia mea mai are vreo șansă: dacă Jack era locul unde mă duceam să mă joc, atunci Richard ce era ? Chiar și așa, de câte ori îmi verific e-mailul, o parte din mine se așteaptă încă să găsească numele lui în inbox. Se spune că timpul vindecă totul. Cine spune asta? Și despre ce vorbește? Cred că există sentimente pe care le trăiești în viață și care rămân scrise cu cerneală permanentă și tot ceea ce poți să speri este să se mai ducă puțin culoarea în timp.

Nu m-am culcat cu Jack - un regret de mărimea unui continent dar mâncarea proastă și cântecele minunate de la Sinatra Inn au fost cea mai bună partidă de sex de care am avut vreodată parte. Când ai avut sentimente atât de puternice pentru un bărbat și apoi el dispare din viața ta, după o vreme ajungi

să crezi că a fost doar o iluzie prostească din partea ta și că cealaltă persoană și-a continuat drumul neabătută, fără cicatrice. Dar poate că și cealaltă persoană a simțit la fel. încă mai am ultimul lui mesaj:

De la: Jack Abelhammer

Către: Kate Reddy

Kate,

Nu am mai primit vești de la tine de ceva vreme așa că am construit o teorie conform căreia ai devenit o jucătoare de *conkers* și mamă cu normă întreagă. Dar știu că te vei întoarce. Ura! pentru eroina învingătoare... Rod de la EMF mi-a spus că ai plecat din Londra. Îți amintești cum îl numea tatăl tău pe Sinatra? „Sfântul patron al iubirii ne-împărtășite”.

Cel mai grozav lucru legat de dragostea ne-împărtășită e că e singurul tip de dragoste care rezistă.

al tău pentru totdeauna, Jack

Eu și Richard am vândut dărapănătura din Hackney și ne-am mutat în Derbyshire, aproape de familia mea, unde ne-am cumpărat o casă cu priveliște frumoasă și cu pășune pentru cai, la marginea unui orășel. (Dintotdeauna mi-am dorit o pășune pentru cai, dar acum că am una, habar nu am ce să fac cu ea.) Mai trebuie muncit mult la casă, dar câteva camere sunt în stare bună, iar restul mai pot aștepta. Copiilor le place că au spațiu unde să alerge, iar Richard e în elementul lui. Când nu lucrează la

proiectul pentru centrul de artă, construiește un zid din piatră și mă cheamă din cinci în cinci minute să mă uit la el.

Nu mult după ce mi-am dat demisia, am primit un telefon de la Robin Cooper-Clark care mă întreba dacă vreau să lucrez cu el la un „fond speculativ”^{LXXX}. Jumătate de normă, un minim de călătorii în străinătate, toate promisiunile care sunt convinsă că s-ar fi transformat în cenușă când situația ar fi devenit incandescentă. Era tentant: cu banii pe care mi-i oferea puteam să cumpăr jumătate de sat, iar noi nu stăm prea bine financiar numai cu venitul lui Richard, dar când Emily m-a auzit pronunțând numele lui Robin, s-a crispat toată și mi-a zis: „Te rog să nu vorbești cu el”. Cooper-Clark era numele pe care-l asocia cu dușmanul.

Am ajuns să-mi cunosc fiica mai bine. La câteva luni după ce m-am lăsat de serviciu, mi-am dat seama că toate acele conversații planificate dinainte de culcare nu-mi spusese nimic despre ce se întâmpla efectiv în mintea lui Em. Chestiile astea ies la suprafață spontan, nu le poți forța. Trebuie să fii prin preajmă când se întâmplă. Cât despre fratele ei, în cazul lui, drăgălășenia crește direct proporțional cu ghidușia. A descoperit de curând Lego, cu care

LXXX Fond de investiții considerat în mod normal ca foarte riscant, care vizează în general produse ce permit, contra unor mize limitate, să se opereze cu sume mult mai mari, dar cu riscuri considerabile.

construiește un zid și mă cheamă din cinci în cinci minute să mă uit la el.

Am fost cu Richard și copiii în vizită s-o cunoaștem pe Sally Cooper-Clark. S-a dovedit a fi caldă și bună cum a descris-o Robin și am văzut cu ochii mei cum i-a redat naturalețea și flexibilitatea, ca să nu mai vorbim de cămășile imaculate. Pe drum înapoi, i-am lăsat pe Rich și copii la o terasă timp de zece minute și am traversat până la biserică, apoi am coborât dealul până la mormântul lui Jill Cooper-Clark.

E ciudată dorința asta de a căuta locul concret unde e îngropat cineva. Dacă Jill e undeva, atunci acum e peste tot. Dar tot m-am dus acolo și am stat în fața pietrei albe curate, cu un scris gri moale. La sfârșit scrie: A fost mult iubită.

Nu am vorbit cu voce tare - eram totuși în Sussex dar am gândit toate lucrurile pe care-mi doream să le știe Jill. Se spune că femeile au nevoie de modele și s-ar putea să fie așa, dar marile realizări nu sunt rezervate numai ambițioșilor. Există o monedă cu care nu am fost puși niciodată să facem tranzacții la EMF, iar Jill era cea mai bogată persoană pe care am cunoscut-o, măsurat în această monedă.

Eu? Ce s-a întâmplat cu mine? Ei bine, am petrecut ceva timp cu mine însămi, o tovarășie destul de lipsită de satisfacții. Îmi plăcea să o duc pe Emily până la școală și să o aștept la poartă să iasă de la ore ; au înghețat bălțile în perioada asta și ne plăcea să stăm pe câte una

până auzeam pârâitul care precede crăparea gheții. Cât era Emily la școală, eu și Ben ne făceam de lucru prin casă și ne petreceam diminețile cu alte mame cu copii. Mă plictiseam până în punctul în care eram gata să comit o crimă prin imprudență. Mi-a dispărut eczema, dar mă dureau obrajii de la cât mă străduiam să-mi păstrez pe față o expresie prietenoasă și interesată. Stând la coadă la bancă, mă surprindeam uitându-mă pe furiș la cursul de schimb. Am senzația că mă bănuiau că plănuiesc un jaf.

Apoi, acum câteva zile, am primit un telefon de la Julie. De pe un mobil la care se-auzea prost, dar îmi dădeam seama că plângea. Pentru o clipă am crezut că mama... și am simțit un gol imens în stomac, dar nu era asta. Fabrica pentru care lucra Julie dăduse faliment. Directorul o ștersese, administratorii judiciari veniseră. Puneau lacăte la uși. Toate femeile care lucrau încă la mașinile de cusut erau acum în curte, tremurând. Aș putea să vin acolo?

Nu, am spus. Ben n-a mâncat de prânz și, în plus, nu știu cu ce-aș putea eu fi de folos. Julie mi-a răspuns cu o voce care mi-a adus aminte de copilărie, vocea pe care sora mea mai mică o folosea când mă ruga s-o primesc la mine în pat atunci când prin podea se auzeau vocile înfuriate ale părinților noștri: „Dar le-am spus tuturor că tu ești femeie de afaceri, Kath, și că vei putea să ne explici”.

M-am pieptănat, m-am dat cu puțin ruj și am cotrobăit după un taior Armâni în

șifonierul din camera de oaspeți. Voiam să arăt ca femeia pe care Julie le-o descrisese colegelor ei. Punându-mi taiorul, m-am simțit din nou în uniformă: lâna gri impregnată cu mirosul puterii, al banilor care se fac și al acțiunii energice. L-am îndesat pe Ben în scaunul pentru bebeluși – a crescut prea mare, trebuie să cumpăr alt scaun – și am plecat spre zona industrială. Nu a fost greu să găsesc fabrica lui Julie. Pe plăcuța de pe gard scria „Case de păpuși tradiționale englezești”, iar peste ea era lipită o hârtie pe care scria: „Lichidare: Totul trebuie să dispară !” în curte se aflau vreo patruzeci de femei: croitorese, unele îmbrăcate cu cele mai uimitoare sariuri. S-au dat la o parte când am ajuns și am avut impresia că trec printr-un stol de păsări tropicale. Mi-am fluturat vechea carte de credit Platinum Amex pe sub nasul tipului care stătea la intrarea din spate, spunându-i că am venit de la Londra și că vreau să cumpăr lucruri. Înăuntru, căsuțele pentru păpuși rămăseseră pe jumătate decorate : canapele minuscule, scaune pentru picioare, cornize de catifea, mese de toaletă din porțelan în așteptarea scaunelor de lemn, plane cu coadă de mărimea unei pudriere.

— Ce e de făcut, Kate ? m-a întrebat Julie când am ieșit.

Absolut nimic.

— O să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

A doua zi am dus-o pe Emily cu mașina la școală, l-am lăsat pe Ben foarte

încântat cu la fel de încântata lui bunică și am luat trenul spre Londra. Am luat taxiul, traversând orașul până la Registrul Comerțului: nu mi-a luat mult să găsesc înregistrările contabile pe ultimii cinci ani ale celor de la fabrica de case pentru păpuși, îngrozitor. Afacerea era o ruină : profituri dispărute, nici o investiție, tone de datorii, un caz financiar pierdut.

În drum înapoi spre nord, am încercat să citesc ziarul, dar literele se tot mișcau. Existau o groază de fonduri etice care primiseră instrucțiuni să investească în firme cu angajați exclusiv femei, știam asta mai bine ca oricine. Bani care nu așteptau decât să fie ridicați. Dar când trenul s-a oprit zguduindu-se în Chesterfield, m-a mai trezit și pe mine la realitate.

Kate Reddy, nu-mi vine să cred că te gândești la așa ceva. Să preiei așa o afacere ? Ar trebui să fii nebună, femeie. Nebună de legat.

19.37: Ora de culcare. Spălat pe dinți, citit de două ori *Sica Pisica*, recitat de 4 ori *Noapte bună, lună*, citit de 3 ori *Puii de bufniță*, mers la baie (4), încercări la oliță (2), timpul scurs până la stingerea luminilor: 48 minute. Se poate și mai bine de-atât.

20.37: Sunat Candy Stratton în New Jersey ca să vorbim despre piața produselor comandate prin e-mail și distribuție în vederea unei afaceri la nivel mondial cu case pentru păpuși.

— Știam eu, strigă ea.

— Mă interesez pentru un prieten.

— Da, sigur. Spune-i să poarte sutienul ăla al ei roșu când se duce să caute finanțare.

21.11: Sunat Gerry de la Dickinson Shop din New York. Verificat fonduri proiectate special pentru investiții în societăți cu angajați exclusiv femei. Gerry spune că e floare la ureche: „Fondurile etice sunt noua Viagra, Katie”.

22.27: Ben se scapă pe el în pat. Schimbat cearșafuri. Încercat găsit scutec. Unde sunt scutecele?

23.48: Sculat Momo Gumeratne din somn ca să vorbim despre posibilitatea ca muncitorii angajați de agenția de asistență din Sri Lanka la care ea lucrează în calitate de consultant să fabrice rame de lemn pentru case de păpuși.

— Kate, spune ea, nu ai vrea s-o facem împreună ?

— Nu facem nimic. Culcă-te acum.

Miezul nopții: Dus pahar cu apă lui Emily. Ochii ei mari și gri se uită la mine fix, în întuneric.

— Mami, gândești, îmi spune ea acuzator.

— Da, draga mea, e voie să gândești, să știi. Ți-ar plăcea s-o ajuți pe mama să construiască un palat?

— Da, dar trebuie să aibă un foișor în

care să doarmă Frumoasa adormită.

— Va avea sigur.

01.01: Mai am încă timp să mă uit peste cifre. Avem nevoie de un plan de marketing ca lumea și de diversificare. Ce-ar fi dacă am avea mai multe clădiri în loc de casa tipică din perioada georgiană? O casă newyorkeză din piatră brună, poate ? O casă de țară, birouri, castele, vapoare, palatul lui Emily. Ar putea să le proiecteze Richard.

01.37:

— Kate, ce tot faci? E ora două dimineața.

Soțul meu, Richard, stă în ușa bucătăriei. Rich cu hectarele lui de bun-simț englezesc și bunătatea lui iremediabilă.

— Draga mea, spune el, e foarte târziu.

— Vin imediat.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

Se uită la mine curios, cu ochii mici din cauza luminii.

— Ce fel de nimic?

— A, mă gândeam la, știi tu, gospodărie. Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu-ți face griji. Ține-mi caldă partea de pat, vin și eu imediat.

Sărutul pe care-l depune pe fruntea mea e în același timp o întrebare și un dar.

Văzându-mi soțul urcând scările, tânjesc să-l urmez, dar nu pot lăsa

bucătăria în halul ăsta. Pur și simplu nu pot.

În încăpere se pot vedea urinele unor lupte grele, un mic zid de apărare în construcție și șrapnele Lego împrăștiate pe o suprafață întinsă. Cât am fost plecată, au fost adăugate trei mere și trei mandarine în castronul mare de sticlă, dar nimeni nu s-a gândit să arunce fructele stricate de dedesubt, iar perele de la fundul castronului au început să lase un fel de rășină chihlimbarie lipicioasă. În timp ce arunc pară cu pară la găleata de gunoi, mă gândesc cât au costat. După ce spăl și șterg castronul, șterg cu grijă orice urmă de zeamă lipicioasă de pe fructele proaspete și le pun la loc. Nu mai trebuie decât să-i pregătesc cutia cu mâncarea de prânz lui Emily, să verific la ce oră are Ben programare la medic, să văd dacă pot ajunge de acolo la bancă să vorbesc cu managerul meu, să convoc o adunare a muncitorilor de la fabrică, să-i sun pe administratorii financiari și să mă și întorc la timp ca să o iau pe Emily de la școală. Să scot puiul din congelator. Să mă fofilez de la ședința cu părinții. Emily vrea un cal. Peste cadavrul meu. Cine o să fie cea care va trebui să curețe grajdul în final? Ziua lui Rich – cină surpriză? Pâine. Lapte. Miere. Și mai era ceva. Sunt sigură că mai era ceva.

Ce mai era?

MuUț lÂH/lÎJli

Nu aş fi putut scrie această carte fără Miranda Richards, care m-a învăţat să nu mă tem de indicele Dow Jones şi multe altele.

Vreau să-i mulţumesc lui Hilary Rosen pentru e-mailurile sclipitoare care m-au făcut să râd din toată inima de fiecare dată când viaţa devenea prea *ă la* Kate. Există multe Kate Reddy care şi-au oferit dezastrele ca inspiraţie cu foarte mult umor: ştiu ele cine sunt şi le salut.

Primele capitole din *Nu ştiu cum reuşeşte* au apărut în *Daily Telegraph*. îi sunt îndatorată lui Sarah Sands pentru că i-a oferit lui Kate şansa vieţii ei şi lui Charles Moore pentru înţelegerea şi bunătatea lui.

Am avut foarte mare noroc cu agenţii mei, Pat Kavanagh la Londra şi Joy Harris la New York, şi cu editorii mei, Alison Samuel, Caroline Michelin şi Jordan Pavlin. Norman North de la PDF şi Lola Bubbosh de la Miramax au avut grijă ca Kate să poată avea o a doua viaţă pe ecrane, în timp ce Nicki Kennedy de la ILA a vândut-o cu

nemăsurat entuziasm peste tot în lume. Alte persoane care mi-au oferit sprijin moral și critici constructive: Nicola Jeal, Adam Gopnik, Martha Parker, Anne McElvoy, Kathryn Lloyd, Claerwen James, Philippa Lowthorpe, Prue Shaw, Tamsyn Salter, Justine Jarrett, Naomi Benson, Richard Preston, Quentin Curtis și Niamh O'Brien.

Ca orice carte despre mame, și aceasta datorează foarte mult chiar mamei scriitoarei. Vreau să-i mulțumesc mamei pentru timpul prețios pe care mi l-a oferit, a cărui valoare încep s-o apreciez abia acum.

Personajul lui Ben n-ar fi putut fi creat fără minunatele piedici puse de Thomas Lane. Observațiile lui Emily au fost inspirate de istețimea lui Eveline Lane, Isabelle și Madeleine Urban, Amelia și Theodora Richards.

La final, îi transmit toată dragostea și recunoștința mea lui Anthony Lane, care e responsabil pentru majoritatea virgulelor din această carte și pentru toate punct și virgulele. În timp ce în casa noastră se crea viața imaginară a unei mame cu serviciu hărțuite, el încărca mașina de spălat, pregătea cina, citea *Puii de bufniță* de trei sute de ori și

mai găsea timp să scrie și cronici la filme ciudate. Nu știu cum reușește.

Allison Pearson

Londra, aprilie 2002

1. Arthur Tatum Jr. (13 oct. 1909-05 nov. 1956), pianist american de jazz. Cunoscut pentru virtuozitatea interpretării și improvizațiile pline de creativitate, Tatum a fost recunoscut de către colegii săi de breaslă drept cel mai talentat pianist în viață, unii afirmând chiar